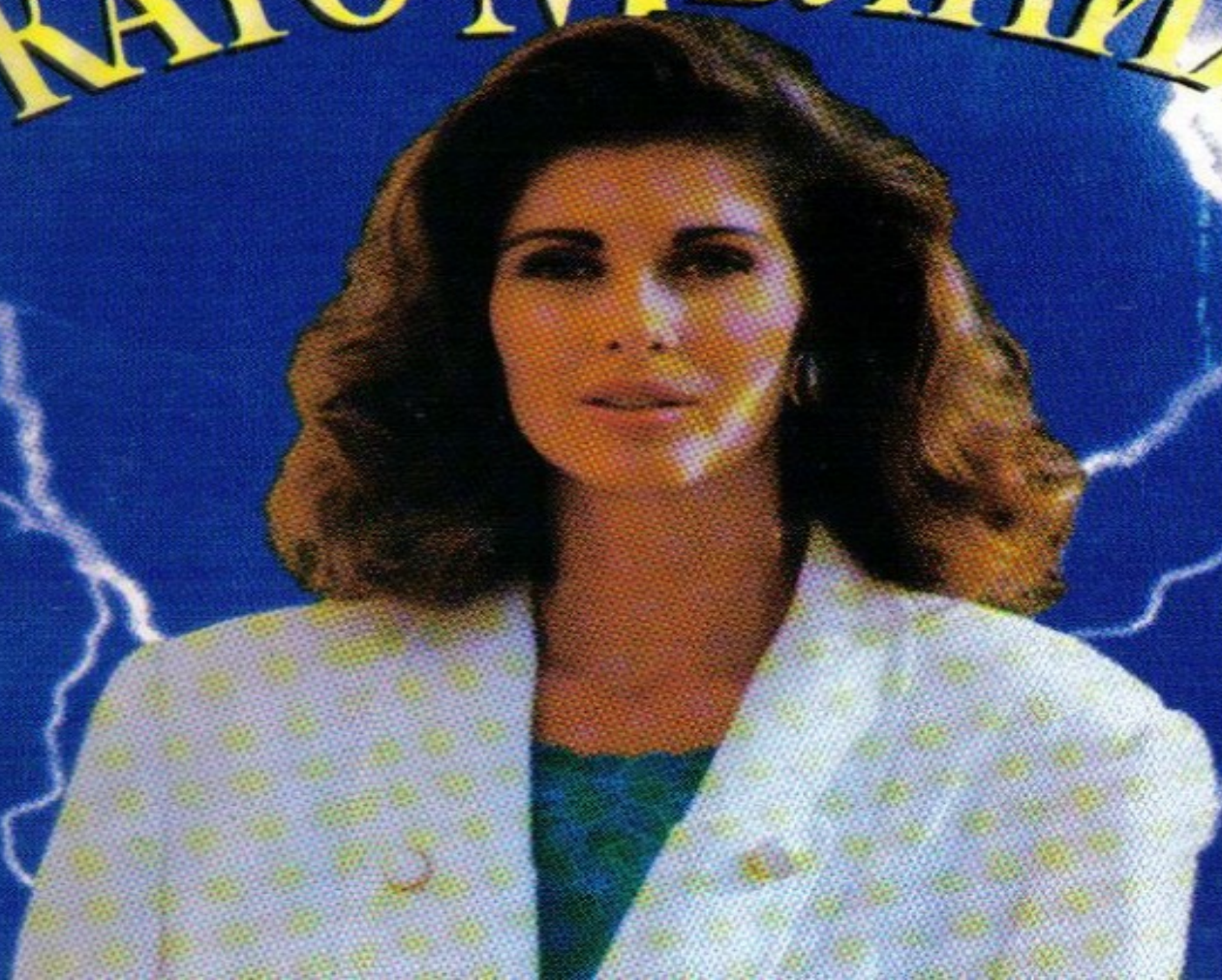

ДАНИЕЛ СТИЛ

НАЙ-ЧЕТЕНАТА АМЕРИКАНСКА ПИСАТЕЛКА ДНЕС

КАТО МЪЛНИЯ

• ХЕМУС •

ДАНИЕЛ СТИЙЛ КАТО МЪЛНИЯ

Превод: Копринка Червенкова

chitanka.info

Разтърсващ роман за една любов, която в миг отстъпва пред изпитание, връхлетяло я като мълния, за да се възроди изстрадана, омъдряла, още по дълбока и обвързваща...

Мой първи шанс, мой втори шанс и мой единствен шанс.

Дано животът ти премине с усмивка и с благословия.

От все сърце с любов завинаги:

Олив

1

В заседателната зала гласовете звучаха приглушено и Александра Паркър протегна дългите си крака под огромната маса от махагон. Драсна нещо на жълтото блокче и стрелна с очи през масата един от своите партньори. Матю Билингс беше по-възрастен от Алекс с десетина години — на петдесет и четири-пет години — и един от най-уважаваните съдружници във фирмата. Рядко търсеше помощ от когото и да било, но за него не беше необичайно да помоли Алекс да присъства на делата му. Обичаше да използва ума ѝ, възхищаваше се на нейния стил и на острото ѝ око за фатални слабости на ответната страна. А Алекс беше безпощадна и блестяща, след като ги забележеше. Като че ли инстинктивно знаеше къде да забие ножа в месото на противника, за да го унищожи.

Усмихна се на Матю и той разбра по погледа ѝ, че току-що е чула каквото им трябва. Отговорът се различаваше от предишния път. Разликата беше почти недоловима. Алекс му плъзна бележка от жълтото блокче и той кимна сериозно и намръщено.

Делото беше изключително сложно и се влачеше с години. Два пъти беше връщано във Върховния съд в Ню Йорк, с няколко молби за съдебно решение, и се отнасяше за небрежно разпръскване на силно токсични химически замърсители от страна на една от най-важните корпорации в Щатите. И преди Алекс беше присъствала на съдебните заседания на Мат и винаги се радваше, че специално това дело не е нейно. Обвинението беше предявено колективно от около двеста семейства от градчето Пофкийпси и обезщетението възлизаше на милиони долари. Делото беше поверено на фирмата „Бартлет и Паскин“ преди години, точно след като Алекс беше станала съдружничка в нея.

Тя предпочиташе по-трудни, по-кратки и по-малки дела. Двеста ищци не бяха за нейната уста лъжица, макар че по случая работеха над десетина адвокати под ръководството на Матю. Александра Паркър беше специалист и по съдебните спорове и асортиментът на делата ѝ

беше доста интересен. Фирмата предлагаше казуса първо на нея, когато битката се очертаваше да бъде трудна и непочтена и ако трябваше адвокат, който да познава прецедентното право и да има желание да прекара един милион часа в щателно разследване. Разбира се, помагаша ѝ колеги и по-млади съдружници, но тя искаше да свърши сама колкото се може повече работа и беше във великолепни взаимоотношения с повечето си клиенти.

Стихията ѝ беше трудовото законодателство и делата за клевета. И в двете области се занимаваше с доста спорове, макар че много от случаите се уреждаха. Но Алекс Паркър беше борбена натура и съвършена адвокатка. Знаеше си работата и не се боеше от трудности. Всъщност тя ги обожаваше.

Прекъснаха заседанието за почивка. Матю заобиколи масата и се приближи към нея, за да си поговорят, след като ответникът от химическата компания напусна залата с всички свои адвокати.

— Е, какво мислиш? — загледа я с интерес Матю.

Имаше слабост към нея. Алекс беше много умна и изключително опитна адвокатка. Освен това беше и една от най-хубавите жени, които бе срещал и просто обичаше да е около нея. Алекс беше стабилна, интелигентна, познаваше законите и притежаваше голяма интуиция.

— Мисля, че току-що получи това, което ти трябваше, Мат. Той излъга, когато каза, че тогава никой не е знаел за възможните токсични ефекти на техните материали. За първи път го заявява. Имаме правителствени доклади, написани шест месеца преди случката.

— Да — просия Матю. — Сам се набута в капана, нали?

— Абсолютно. Повече не ти трябва тук. Ти го държиш вече.

Алекс пъкна жълтото блокче в куфарчето и погледна часовника си. Беше единадесет и половина. След половин час започваше обедната почивка, но ако си тръгнеш сега, щеше да свърши малко работа.

— Благодаря ти, че дойде. Винаги ми е приятно, когато присъстваш на делата ми. Изглеждаш толкова невинна, че те се отпускат. И докато той зяпа краката ти, мога да го омотая в мрежата си и да го хвана.

Матю обичаше да я дразни и Алекс го знаеше. Беше висок и привлекателен, с гъста бяла коса и имаше красива жена францужойка,

която едно време била манекенка в Париж. Матю Билингс се увличаше по хубавиците, но също така уважаваше талантивите и умни жени.

— Много ти благодаря!

Тя го погледна разочаровано. Червената ѝ коса беше опъната в строг кок. Лицето ѝ беше гримирано толкова леко, че почти не се забелязваше, а черният ѝ костюм беше в рязък контраст с яркия червен цвят на косите и зелените ѝ очи. Беше поразителна жена.

— Затова съм следвала право, за да служа като примамка!

— По дяволите! Ако ставаш за примамка, защо да не го използваме?

Матю се засмя. Продължаваше да я дразни. Един от адвокатите на защитата се върна в залата и те снишиха гласове.

— Ще имаш ли нещо против, ако си тръгна? — попита тя вежливо. В края на краищата той беше един от старшите съдружници.

— Чакам нов клиент в един часа и трябва да хвърля поглед върху десетина дела.

— Там е бедата! — престори се той на сърдит. — Винаги съм казвал, че не се трудиш достатъчно. Истинска мързеланка! Върви да работиш. Тук си изпълни задачата.

Очите му проблеснаха игриво.

— Благодаря ти, Алекс.

— Ще напечатам бележките си и ще ти ги изпратя в кабинета по-късно — сериозно каза тя на тръгване.

Матю знаеше, че както винаги, старателните и интелигентни бележки ще бъдат в кабинета му, преди да се върне от делото. Алекс Паркър беше забележителна адвокатка. Компетентна, проникателна, способна, хитра, когато е нужно. Освен това беше красива, макар че сякаш нехаеше за външността си и не забелязваше вниманието, което ѝ обръщаха заради хубостта ѝ.

Алекс тръгна да си ходи и му махна с ръка. Защитата тъкмо влизаше и един от адвокатите загледа с възхищение отдалечаващата се фигура. Алекс Паркър го отмина и забърза по коридорите към своя кабинет. Той беше просторен и добре обзаведен в дискретно сиво. На стената висяха две красиви картини и няколко фотографии. Имаше и един голям фикус, удобна кожена мебел в сиво и великолепен изглед към Парк Авеню от двадесет и деветия етаж, където бяха част от офисите на фирмата „Бартлет и Паскин“. Тя заемаше осем етажа и в

нея работеха около двеста адвокати. Беше по-малка от тази на Уолстрийт, в която Алекс беше започнала, когато завърши право, но ѝ харесваше много повече. Тогава беше в антитръстов екип и работата всъщност не ѝ допадаше. Бе прекалено суха, ала я приучи да обръща внимание на детайлите и да извършва подробно разследване.

Алекс седна на бюрото си и хвърли поглед на съобщенията — две от клиенти и четири от други адвокати. Три от делата ѝ бяха готови да влязат в съда, а още шест се подготвяха. Току-що бе приключила две по-крупни дела. Натоварването беше жестоко, но тя беше привикнала. Привличаха я темпото, напрежението и силните емоции. Затова не бе имала деца толкова време. Просто не можеше да си представи къде ще ги вмести и дали ще ги обича, както обича работата си. Безкрайно ѝ харесваше да бъде адвокат и винаги се наслаждаваше на хубав двубой в съдебната зала. Първоначално се занимаваше със защита и трудните дела ѝ доставяха удоволствие. За нея беше много важно да защити хората от несериозни иски. Харесваше ѝ всичко, което трябваше да прави. И работата беше погълнала по-голямата част от живота ѝ. Никога нямаше време за друго, освен за прекрасния си съпруг Сам. Но и той като нея бе твърде ангажиран.

Не беше юрист. Занимаваше се с капиталовложения, бе специалист по стоков капитал. Работеше в една от най-рисуващите сравнително нови фирми в Ню Йорк. От самото начало на кариерата си беше постъпил там и пред него се бяха открили забележителни възможности. Беше спечелил сума пари, но и доста беше загубил. Двамата заедно имаха солидни приходи. Освен това Сам Паркър се радваше и на завидна репутация. Владееше професията си, поемаше удивителни рискове и от двадесет години насам почти всичко, до което се докоснеше, се превръщаше в пари. Много пари. По едно време хората започнаха да разправят, че той е единственият човек в Ню Йорк, който може да печели богатства за клиентите си със стоков капитал. Сега беше още по-добър. Никога не се страхуваше да поеме риск и рядко губеше пари на свои клиенти. През последните шест години беше навлязъл дълбоко в компютърния свят и бе направил солидни инвестиции в Япония. Добре се справяше в Германия и беше създал за свои клиенти големи холдинги в Силиконовата долина. Всички на Уолстрийт бяха единодушни, че Сам Паркър си разбира от работата.

Алекс знаеше какво прави, когато се омъжи за Сам. Беше се запознала с него веднага след като завърши право. Всъщност срещнаха се на една забава, която даваше нейната юридическа фирма. Беше на Коледа и той бе дошъл с трима свои приятели. Изглеждаше много висок и красив, с тъмносин костюм и посипана със сняг черна коса. Лицето му бе поруменяло от студения въздух. Беше толкова жизнен, че когато се спря и я погледна, Алекс почувства как коленете ѝ омекват. Тя беше на двадесет и пет години, а той — на тридесет и две. Бе от малкото неженени мъже, с които се беше запознавала.

Сам се опита да я заговори онази вечер, но един от колегите ѝ от фирмата я отплесна, приятелите на Сам го повикаха и техните пътища се пресякоха едва след половин година. Фирмата на Сам беше консултирала тази на Алекс по сделка, която се опитваха да уредят в Калифорния, и тя се включи с още двама колеги, за да помогнат на един от старите съдружници. Сам я омая тогава. Беше толкова бърз в реакциите си, умен и уверен. Трудно можеше да си представи, че би могъл да се страхува от някого или от нещо. Лесно се разсмиваше и не се боеше да ходи по опънатото въже на ужасяващи решения. Като че ли не се плашеше от никакъв риск, макар че ясно съзираше опасностите. И беше готов да рискува не само парите на клиентите си, но и цялата сделка. Държеше да бъде както той иска, иначе просто се оттегляше.

Отначало Алекс си помисли, че е пълен глупак, ала след няколко седмици започна да осъзнава какво прави Сам и неговите действия ѝ харесаха. Беше почтен и имаше стил, ум и — най-рядкото нещо — кураж. Първото ѝ впечатление от него беше вярно — той не се боеше от нищо.

Но и Сам бе заинтригуван от Алекс. Беше очарован от нейните интелигентни и прозорливи анализи, от това, че можеше да обхване ситуацията отвсякъде. Виждаше всичко и блестящо изтъкваше рисковете и предимствата. Двамата съставиха един крайно внушителен пакет за неговите клиенти. Сделката беше сключена. Компанията се разви отлично и след пет години беше препродадена за астрономическа сума. Когато Алекс се запозна със Сам, той вече имаше репутацията на млад гений. Но и тя започваше да си създава добра репутация, макар че я градеше по-солидно и по-бавно от него.

Бизнесът даваше възможност на Сам да блести и заслепява и това му харесваше. Стремеше се към висшето общество и огромната власт на своите високопоставени клиенти.

Всъщност, когато за първи път излезе с Алекс, зае частния самолет на един от клиентите си и отидоха в Лос Анжелос на световното първенство по бейзбол. Отседнаха в хотел „Бел Еър“ в отделни стаи. Заведе я на вечеря в „Чейзънс“ и в „Оранжерията“.

— С всички ли се държиш така? — попита го тя, смаяна от неговите жестове. Беше повече от очарована от Сам. В Йейл бе имала една сериозна връзка с момче на нейната възраст, а по време на жестоко натовареното си следване — само серия от нищо неозначаващи срещи. В края на първата година в Йейл връзката приключи и приятелят ѝ отдавна се беше оженил.

А Алекс нямаше време за връзки. Искаше да работи усилено и да се утвърди като адвокат. Искаше да стане най-добрата в своята фирма. А дивият плам и енергия на Сам някак не се вписваха в нейните планове. Алекс се виждаше в компанията на адвокати като колегите ѝ, завършили Йейл като нея или Харвард, трезви тихи мъже, които прекарваха живота си като съдружници в юридическите фирми на Уолстрийт.

Сам Паркър беше див човек, същински каубой. Но изглеждаше чудесно, беше много мил към нея и толкова забавен. Трудно ѝ беше да си напомня, че той не е точно това, което ѝ се иска. Коя жена не би пожелала Сам? Беше умен, великолепен и притежаваше фантастично чувство за хумор. Алекс трябваше да е луда да не го пожелае.

Преди да заминат от Лос Анжелос, отидоха с кола до Малибу. Вървяха по плажа и си говореха за своите семейства, за живота, за бъдещето. Животът на Сам беше интересен и много различен от този на Алекс. Каза ѝ почти небрежно, че майка му починала, когато бил на четиринадесет години, и баща му го дал в пансион, защото не знаел какво да прави с него, но лицето му беше опънато. Намразил пансиона, ненавиждал децата и страдал за родителите си. Докато бил в интерната, баща му се пропилил и изгубил всичките си пари. Умрял, когато Сам бил последна година. Не каза на Алекс от какво е умрял баща му.

Постъпил в колеж с малкото пари, които му били оставили дядо му и баба му. От родителите си нямал нищо. Учил в Харвард и се

справял добре. Но не спомена на Алекс, че се е чувствал самотен в колежа. Говореше така, сякаш е прекарал прекрасно там. Ала когато си припомняше за това после, Алекс си помисли, че сигурно му е било много трудно на седемнадесет години да няма вече никакви близки. Но като че ли това не му причиняваше болка.

След колежа в Харвард беше постъпил в бизнес-школата и се влюбил в спекулативния капитал. Намерил си работа в момента, в който завършил, и през следващите осем години натрупал богатства за няколко от своите клиенти.

— Ами ти? — попита го тя тихо и се вгледа в очите му, докато вървяха по плажа на залез-слънце. — Животът не се състои само от спекулативен капитал и Уолстрийт.

Искаше да го опознае по-добре. Беше прекарала най-вълнуващия уикенд през живота си и дори не беше преспала със Сам. Искаше да знае повече за Сам Паркър, преди ежедневието им да ги погълне отново, след като си тръгнат от Калифорния.

— Има ли друг живот, освен Уолстрийт? — засмя се той и я обгърна с ръка. — Никой не ми е казал. Какво друго има, Алекс?

Сам спря и я погледна. Ужасно беше увлечен по нея още тогава, но малко се страхуваше да го покаже.

Дългите ѝ червени коси се развяваха на вятъра, а зелените ѝ очи се взираха в неговите. Нещо трепна у него. Никога преди не беше изпитвал подобно чувство. Това някак го изплаши.

— Ами хората? Връзките?

Алекс знаеше, че той не се е женил, но само толкова. Като го гледаше и наблюдаваше лекотата, с която общува, предположи, че е имал стотици приятелки.

— Не ми е оставало време за това — подразни я Сам. Придърпа я по-близо до себе си и продължиха да вървят. — Прекалено съм зает.

— И прекалено важен може би? — попита тя многозначително. Страхуваше се, че е самонадеян. Наистина имаше основание да бъде, но досега не беше забелязала подобна черта у него.

— Кой твърди това? Не съм важен. Просто се забавлявам.

— Всички знаят кой си — каза тя сухо. — Дори тук в Лос Анжелос. И в Ню Йорк, и в Силиконовата долина, разбира се. В Токио. Къде още? В Париж? В Лондон? В Рим? Картината е доста внушителна.

— Но не е съвсем точна. Работя много, това е всичко. Като теб. Голямо чудо!

Сам сви рамене и ѝ се усмихна, ала и двамата знаеха, че не е само това.

— Не отивам в Калифорния със самолетите на своите клиенти, Сам. Моите клиенти идват при мен с такси. Ако разполагат с пари. Останалите вземат метрото.

Тя се ухили, а той се разсмя.

— Добре де, значи моите имат повече пари. Може би и аз имам повече пари. Но може би няма вечно да е така. Като при баща ми.

— Страхуваш ли се, че и на теб би могло да ти се случи същото? Да загубиш всичко?

Това беше го впечатлило и явно бе мотивиращ фактор.

— Може би. Но той беше глупав. Мил глупак, ала все пак глупак. Мисля си, че смъртта на майка ми го съсипа. Той просто се предаде. Загуби хватката си още когато тя се разболя. Толкова много я обичаше, че не можеше да се справи, след като тя си отиде. Това го довърши.

Сам отдавна беше взел решение, че никога няма да позволи същото да се случи и на него. Никога нямаше да обича когото и да било толкова много, та да допусне любовта му да го унищожи.

— Сигурно си страдал ужасно — каза съчувствено Алекс. — Бил си толкова млад.

— Порастваш много бързо, когато си сам — трезво заяви той и се усмихна тъжно. — А може би изобщо не порастваш. Приятелите ми казват, че съм още момче. Мисля по момчешки. Това ме предпазва от прекалена сериозност. Няма смисъл човек да бъде прекалено сериозен. Не се забавлява, започне ли да се прави на сериозен.

Но Алекс беше сериозна. По отношение и на работата, и на живота. И тя беше загубила родителите си, ала не толкова драматично като Сам. Но в нейния случай това я отрезви и я накара да се почувства по-отговорна. Трябваше да бъде голяма, по-бърза в кариерата си, по-настойчива в работата. Като че ли бе задължена да изпълни очакванията на родителите си дори сега, когато бяха починали. Баща ѝ също беше адвокат и бе толкова щастлив, когато тя започна да следва право. Заради него Алекс искаше да бъде най-добрата адвокатка, макар че той не можеше да я види вече.

И Сам, и Алекс бяха като децата. Имаха важна кариера и много приятели, които в известен смисъл заместваха семействата им. Алекс прекарваше доста време и с приятелите на родителите си, и в семействата на свои състуденти. Приятелите на Сам бяха повечето ергени, негови колеги, клиенти или жени, с които беше излизал.

За първи път Сам целуна Алекс, когато се разхождаха по плажа на Малибу, а през по-голямата част от пътуването до Ню Йорк спа, подпрял глава на рамото ѝ. Алекс го гледаше и си мислеше, че изглежда като дълго върлинещо момче, което лежи до нея. Мислеше си също, че много ѝ харесва. Вероятно прекалено много. Чудеше се дали изобщо пак ще ѝ се обади и дали това за него е начало на нещо или просто промеждутък. Сам бе трудно предсказуем, а и беше ѝ признал, че излиза с една млада актриса от театър зад Бродуей.

— Как така се случи, че не заведе нея в Лос Анжелос? — попита го откровено Алекс.

Беше плаха, но никога не се боеше да задава важните въпроси. Щеше да е прекалено неестествено, ако ги спестяваше.

— Беше заета — искрено отвърна Сам. — А освен това ми се стори, че ще ми бъде по-интересно да те опозная.

Поколеба се и след това се обърна към Алекс с усмивка, която разтопи сърцето ѝ, въпреки че се помъчи изобщо да не го покаже.

— Искрено казано, не съм я канил. Знаех, че има репетиции и в събота, и в неделя, а и мрази бейзбола. Пък и всъщност исках да съм с теб.

— Защо?

Алекс нямаше представа колко е хубава, когато му зададе този въпрос.

— Ти си най-умното момиче, което познавам. Харесва ми да си говоря с теб. Вълнуваш ме и е приятно да те гледа човек.

Той я целуна пак, когато стигнаха до дома ѝ, но без никакво чувство или обещание. Беше бърза и обикновена целувка и след миг таксито замина. Алекс се почувства странно изоставена, докато влизаше в апартамента си с куфара. Беше прекарала прекрасно, но навярно Сам бързаше да се върне при своята приятелка „зад Бродуей“. Беше чудесно, ала Алекс знаеше, че не означава нищо. Просто още един забавен уикенд за Сам Паркър. И ѝ се струваше, че в неговия живот няма много място за Алекс Андриюз, докато ѝ изпрати

дванадесет червени рози в офиса на следващия ден, обади ѝ се следобед и я покани на вечеря.

След това започнаха да се виждат често и за тежките дела, които Алекс трябваше да подготвя, едвам успяваше да се съсредоточава върху работата си.

На 14 февруари, в деня на Свети Валентин — празникът на влюбените — Сам ѝ направи предложение за женитба, почти четири месеца след като за първи път я беше поканил на вечеря. Тя беше вече на двадесет и шест години, а той — на тридесет и три.

Ожениха се през юни в една малка църква в Саутхамптън и на церемонията присъстваха около двадесет и петима от техните най-близки приятели. И двамата нямаха роднини, но със своята топлина и тържественост приятелите им ги накараха да почувстват, че е необикновен ден.

Заминаха за Европа на меден месец и отсядаха в хотели, за които Алекс само беше чувала. Бяха в Париж, Монако и прекараха романтичен уикенд в Сен Тропе. Сам имаше клиент там, който ухажваше една дребна кинозвезда, така че компанията бе фантастична. Отидоха на забава с яхта до Италия и се върнаха на сутринта.

Ходих до Сан Ремо и след това в Тоскана, Венеция, Флоренция и Рим, а после — със самолет до Атина, където гостуваха на един клиент на Сам. Прекараха в Лондон последните няколко дни, посетиха бар „Анабел“ и всички любими ресторанти и нощни клубове на Сам. Разглеждаха антики и бижута в „Гарърд“ и той ѝ купи всякакви причудливи дрехи от Челси, макар тя да му заяви, че не си представя къде би могла да ги носи — но със сигурност няма да ходи с тях на работа. Беше прекрасен меден месец и двамата никога не бяха се чувствали толкова щастливи, както когато се върнаха в Ню Йорк и Алекс се премести да живее при него. Всъщност тя живееше в неговия апартамент и преди, но не беше освободила своя до сватбата.

Алекс се научи да му готви, а той ѝ подаряваше тоалети. За тридесетия ѝ рожден ден ѝ поднесе красива сепла диамантена огърлица.

Сам можеше да ѝ купи още толкова неща, ала тя искаше много малко. Харесваше ѝ животът с него, любовта, романтиката и дружбата, взаимното уважение и страстта към работата. Веднъж Сам я беше помолил да се откаже от кариерата си или поне да се оттегли

временно, да си остане вкъщи и да роди деца, но тя го изгледа като че ли е луд.

— Добре де, можеш да работиш и да имаме деца — опита се да поднесе предложението си по различен начин.

Вече бяха женени от шест години. Сам беше на тридесет и девет и от време на време си мислеше за деца. Наистина те щяха да объркат обичайния им начин на живот, ала той все пак смяташе, че ще бъде много лошо, ако нямат деца. Но Алекс беше казала, че не е готова.

— Просто не мога да си представя, че през цялото време трябва да се грижа за някого. Ще се чувствам виновна, че работя много, никога няма да си виждам децата, а това не е начинът да бъдат възпитавани.

— А не можеш ли да си представиш, че би могла да успокоиш темпото и да работиш по-малко? — попита Сам.

Но той самият не си го представяше, както и Алекс.

— Честно казано, не. Не смятам, че мога да работя като адвокат на хонорар.

Беше виждала как други жени се опитват да го правят, но това винаги ги влудяваше. Накрая те или се връщаха на цял работен ден и се чувстваха ужасно виновни по отношение на децата си, или изобщо напускаха. А тя не желаше да изпада нито в едното, нито в другото положение.

— Означава ли това, че изобщо не искаш деца?

За първи път Алекс се замисли наистина сериозно. Не беше готова да отговори „да“ или „не“. И дойдоха до заключението „не сега, може би по-късно“.

Сам повдигна въпроса, когато тя стана на тридесет и пет и всички техни познати отдавна имаха деца. Бяха женени от девет години и животът им се струваше много приятен. Алекс вече работеше при „Бартлет и Паскин“, беше станала съдружничка, а Сам бе нещо като легенда. Ходеха до Франция винаги щом им се удадеше случай да вземат отпуска, и до Калифорния за почивните дни, когато им скимнеше. Сам имаше също много работа в Токио, в арабските страни и на Алекс ѝ се струваше, че ежедневието му е замайващо, но и нейната кариера не беше никак лоша. И просто като че ли в живота им нямаше място за бебета.

— Не знам. Понякога се чувствам толкова виновна... Като че ли постъпвам неестествено... Не знам как да обясня на хората, но просто не ми се иска, поне засега — заяви му Алекс и те отложиха темата за още три години, докато тя стана на тридесет и осем, а той на четиридесет и пет.

Биологическият часовник на Алекс звънна, макар и кратко, и този път тя повдигна въпроса пред Сам, след като още една съдружничка във фирмата си беше родила дете.

Алекс призна, че бебето е възхитително и че нейната приятелка като че ли успява да се справи и с кариерата, и с него. Това я бе накарало да се замисли сериозно.

Но този път пък Сам вече не можеше да си представи бебето. Техният живот беше прекалено уреден, прекалено добре регулиран и твърде лесен без деца. След дванадесет години брак той смяташе, че е доста късно и че повече няма да повлияе на нищо. Сега Сам искаше Алекс само за себе си. Нещата му харесваха такива, каквито бяха, и за нейно собствено учудване тя много лесно се отказа от идеята да има деца. Очевидно така й беше писано. Бе заета с един огромен процес и проблемът напълно излетя от главата й, но тя се сети за него четири месеца по-късно.

Връщаха се от пътуване до Индия. Беше там за първи път и усещаше неразположение. Страхуваше се, че е хванала някаква ужасна болест, и отиде при лекаря си.

От години насам не беше се чувствала толкова зле и това я плашеше. Но когато лекарят й каза каква й е „болестта“, тя се изплаши още повече. Вечерта погледна Сам и с мрачно отчаяние му съобщи новината. Беше бременна. След като последния път обсъдиха въпроса, Алекс изобщо се беше отказала от мисълта да има деца, както и Сам.

Когато му каза, те се спогледаха като жертви на кризата от 1929 година.

— Сигурна ли си?

— Напълно — отвърна тя нещастно.

За първи път беше бременна. И сега твърдо знаеше това, за което преди се колебаеше — не искаше деца.

— И не е холера, малария или нещо подобно?

И за двамата новината за една почти смъртоносна болест щеше да бъде по-поносима.

— Лекарят каза, че съм бременна от шест седмици.

По време на пътуването менструацията ѝ беше закъсняла, но Алекс смяташе, че това се дължи на изключителната горещина, на хапчетата против малария или просто на трудностите при пътуването. Никога през живота си не беше изглеждала толкова отчаяна, както сега, когато извърна към мъжа си нещастен поглед.

— Прекалено съм стара за бебе, Сам. Не искам да се подлагам на това. Просто не мога.

Думите ѝ го изненадаха, но се почувства облекчен. И той не искаше дете.

— Смяташ ли да правиш нещо — попита, стреснат от твърдото ѝ нежелание да има бебе. Винаги беше подозирал, че Алекс може да пожелае деца един ден, и напоследък се плашеше от това.

— Мисля, че не трябва. Струва ми се ужасно неприятно. Не че не можем да си позволим... Просто не смятам, че имам време или... енергия... — Тя старателно подбираше думите си. — Не, не енергия, интерес. Когато си говорихме последния път, просто реших, че така трябва да бъде. Приключено е с това. Така сме си щастливи... И после изведнъж хоп! Бременна!

Той ѝ се усмихна тъжно.

— Ирония на съдбата, нали? Най-накрая решихме да нямаме деца и ти забременяваш. Животът наистина ни забива понякога неспасяеми топки.

Това беше един от любимите изрази на Сам и този път бе точно така. Действително беше неприятна изненада.

— И сега, какво ще правим?

— Не знам.

Тя се разплака. Не искаше нито да абортира, нито да ражда.

След две седмици мъчителни размисления решиха да приемат случилото се и да роди детето. Алекс смяташе, че нямат морален избор, и Сам се съгласи с нея. Мъчеха се да гледат философски на въпроса, но изобщо не бяха ентузиазирани. Всеки път, когато си мислеше за бебето, Алекс изпаднаше в депресия, а Сам като че ли изобщо беше забравил за това. И когато обсъждаха положението, а това се случваше колкото е възможно по-рядко, като че ли говореха за някаква смъртоносна болест. В никакъв случай не можеше да се каже,

че очакват с нетърпение раждането на детето. Беше нещо, с което трябваше да се примирят, но явно ужасно се страхуваха от него.

Точно след четири седмици един следобед Алекс се върна от работа по-рано. Повръщаше толкова неудържимо и имаше такива силни болки в корема, че се бе свила на две. Портиерът ѝ помогна да слезе от таксито и внесе куфарчето ѝ във входа. Попита я дали е добре и тя каза, че нищо ѝ няма, макар че лицето ѝ беше бледо като платно. Качи се горе с асансьора и си отключи. За щастие прислужницата им беше там, защото след половин час Алекс изцапа с кръв цялата баня и почти изгуби съзнание. Жената я заведе в болницата и се обади на Сам в службата. Докато пристигне на „Ленъкс Хил“, Алекс вече беше в операционната. Загубиха бебето.

И двамата очакваха, че това ще бъде огромно облекчение за тях. Източникът на всички безпокойства беше изчезнал. Но от момента, в който Алекс се събуди в единичната болнична стая, обляна в сълзи, те разбраха, че няма да им бъде толкова лесно. Бяха обхванати от усещане за вина и тъга. Алекс бе изпълнена с любов, страх, срам, съжаление и копнеж, които никога преди не беше чувствала и не си беше позволявала да изпитва към нероденото им дете. Това бяха най-лошите мигове в живота ѝ и тя разбра нещо за себе си, което дотогава не беше знаела или подозирала. Може би то не беше съществувало преди, но сега съществуваше — Алекс искаше да запълни с друго бебе болезнената пустота, която остави в нея спонтанният аборт.

И Сам изпитваше същото желание. И двамата плакаха за неродената си рожба и когато се върна на работа през следващата седмица, Алекс още се чувстваше разбита.

Заминаха на почивка за няколко дни, разговаряха и взеха решение. Не бяха сигурни дали това е истинско желание или реакция, но и двамата осъзнаваха, че в живота им е настъпил обрат. Изведнъж, повече от всичко друго, те желяеха да имат дете.

Бяха разумни и решиха да изчакат, за да видят дали чувствата им няма да се променят. Два месеца след травмирацията спонтанен аборт Алекс смутено, но с едва прикрита радост съобщи на Сам, че е бременна.

Този път, за разлика от първия, те отпразнуваха събитието. Предпазливо, защото съществуваше опасност Алекс отново да загуби бебето или да не може да го износи. В края на краищата беше на

тридесет и осем години и не беше раждала. Но здравето ѝ бе отлично и нейният лекар ги увери, че няма никаква причина да очакват проблеми.

— Знаеш ли какво? Ние сме кукувци — каза тя една вечер, докато лежеше и ядеше бисквити „Орео“. Цялото легло беше в трохи, ала Алекс твърдеше, че само тези бисквити успокояват стомаха ѝ. — Ние сме напълно откачили. Преди четири месеца се тюхкахме, че ще имаме бебе, а сега си лежим и си измисляме имена. Аз постоянно чета статии от списанията в лекарския кабинет за това, какви драперии да купя за люлката на бебето. Май съм си изгубила акъла. Какво ще кажеш?

— Може би. — Сам нежно ѝ се усмихна. — Но сега определено ми е по-трудно да спя с теб на едно легло. Не предполагам, че трябва да се примирявам с трохи от бисквити. Смяташ ли, че тази идея-фикс ще продължи през цялата ти бременност, или е просто страст, която ще отmine след първите три месеца?

Алекс се изкикоти и те се гушнаха. Любеха се по-често, отколкото от години насам. Говореха си за бебето, като че ли то вече съществуваше и беше част от живота им. Гледаха Алекс на видеозон и когато разбраха, че ще имат момиченце, решиха да го нарекат Анабел, на любимия им лондонски бар. Тя винаги беше харесвала това име и за двамата то беше свързано с хубави спомени. Тази бременност беше съвсем различна от първата. Като че ли тогава бяха научили нещо важно и чувстваха, че сякаш са били наказани за безразличието и враждебността си към онова бебе.

Този път изпитваха единствено необуздано вълнение.

Веднага след Нова година съдружниците на Алекс ѝ устройоха „предродилна“ забава и същата седмица тя неохотно напусна работа, само два дни преди термина. Искаше да остане, докато влезе в болницата, но нямаше смисъл да работи по дела, които не можеше да довърши, затова излезе в отпуск и се прибра вкъщи, за да чака малкото чудо, както наричаха неродената си дъщеричка. Алекс се страхуваше, че ще ѝ бъде скучно, ала откри, че ѝ доставя удоволствие да седи в детската стая, и сама се учуди на себе си как може да прекарва толкова време, като сгъва ризки и подрежда пелени на правилни купчини по масата за преповиване. Сякаш жената, която предизвикваше страх в сърцата на повечето адвокати с появата си в съдебната зала, се беше променила за няколко мига. Тя дори понякога се безпокоеше, че когато

се върне на работа, уменията ѝ ще бъдат притъпени и може би няма да е толкова твърда и целенасочена. Но въпреки притесненията си не бе в състояние да мисли за нищо друго, освен за бебето. Представяше си как го държи, как го храни. Чудеше се дали ще бъде червенокосо като нея или пък тъмнокосо като Сам, дали ще е със сини или със зелени очи. Изгаряше от нетърпение да го види, като че ли беше дългоочаквано приятелче.

Със Сам бяха решили, че ще роди в Нюйоркската болница. Алекс искаше всичко да е по естествен път. Имаше намерение да изпита всеки момент от раждането. Беше на тридесет и девет години и не можеше да си представи, че ще ражда втори път, затова не желаше да пропусне нито миг. Въпреки че Сам не понасяше болници, ходеше с нея на занятията „Ламаз“ за безболезнено раждане и възнамеряваше да присъства на събитието.

Три дни след термина Алекс и Сам вечеряха в „Елейн“ и водата ѝ изтече. Те бързо отидоха в болницата, но оттам ги посъветваха да се върнат вкъщи и да почакаат, докато започнат родилните болки. Изпълниха онова, което им беше казано. Алекс се опита да поспи, след това започна да се разхожда. Сам разтърка гърба ѝ и всичко изглеждаше много приятно и лесно. Нямахме нищо трудно, нищо, с което да не могат да се справят или пък тя да не може да направи. Лежаха на леглото и си говореха за това, колко удивително е след тринадесет години брак да стигнат дотук. Сам поглеждаше часовника и се мъчеше да отгатне след колко часа ще се роди бебето им. Накрая и двамата заспаха и когато контракциите разбудиха Алекс, тя взе топъл душ, както ѝ бяха казали, за да види дали болките ще спрат, или ще се усилят. Стоя под душа половин час и се опитваше да преброи през колко минути са контракциите. След това изведнъж, без никакво предупреждение, я връхлетяха силните болки. Едвам се задържа на крака, докато излезе изпод душа. Отиде да събуди Сам, но той спеше като заклан и тя започна да плаче от объркване и да го разтърсва. Накрая отвори очи и се стресна, като видя изражението на лицето ѝ.

— Сега ли? — попита той и скочи от леглото. Сърцето му затупа бясно и припряно затърси панталоните си. Беше ги оставил на един стол, но изведнъж в тъмното не можеше да ги намери, а Алекс се превиваше от болки, стискаше ръката му и плачеше.

— Много е късно... Излиза вече... — промълви тя, обзета от паника, забравила всичко, което ѝ бяха разправяли. Беше твърде стара за това, толкова много я болеше и вече не искаше да ражда по естествен начин.

— Тук? Тук ли ще го родиш?

Сам изглеждаше ужасен и я загледа, неспособен да повярва.

— Не знам... Аз... То... О, господи, Сам... Непоносимо е... Не мога да го родя...

— Можеш... Ще ти дадем лекарства в болницата... Не се притеснявай... Облечи си нещо...

Накрая ѝ помогна да се облече и ѝ намери обувките. Никога не беше я виждал толкова безпомощна и с такива болки. Портиерът веднага повика такси. Беше четири часа сутринта и тя едвам вървеше, когато влязоха в болницата. Докторът вече ги чакаше и акушерките останаха доволни от състоянието на Алекс. Тя обаче беше много помалко доволна от процеса, който акушерките наричаха „разкритие“. На Сам му се струваше, че съвсем друга жена крещи да ѝ дадат лекарства и изпада в истерия при всяка контракция. Но раждането напредваше и Алекс се поуспокои. Два часа след като дойдоха в болницата, тя се напъваше да изкара бебето. Бяха ѝ дали епидурал накрая и беше вече по-спокойна, а Сам я държеше за раменете и всички в стаята се стараеха да ѝ вдъхнат кураж. Като че ли раждането продължи цяла вечност, но беше минал само половин час, преди лицето на Анабел да се появи. Имаше яркочервена коса и нададе силен рев, а след това сякаш сама се беше изненадала, погледна към Сам и сълзи потекоха по лицата на нейните родители. Анабел просто се загледа в Сам, като че ли дълго го беше търсила и най-накрая го беше намерила. След това я показаха на майка ѝ и Алекс я гушна, преизпълнена с емоции, за които не бе и мечтала. Чувстваше се пълноценна, така както беше чувала другите да казват, но никога не беше им вярвала. И не можеше да си представи какъв щеше да бъде животът ѝ, ако бе пропуснала това преживяване. След час държеше Анабел така, като че ли цял живот го беше правила, и щастливо я кърмеше. Сам току щракаше с фотоапарата и двамата с Алекс си поплакаха, защото не можеха да повярват на блаженството, което им беше поднесено, и на чудото, което без малко щяха да пропуснат. Чувстваха, че някаква мъдра сила

ги е спасила от собствената им глупост и ги е обсипала с щедри дарове.

Сам прекара първата нощ в болницата при тях и през повечето време двамата наблюдаваха Анабел, редуваха се да я държат, повиваха я и я разповиваха, сменяха ѝ пелените и нощничката и Сам очаровано гледаше как Алекс я кърми. Струваше му се, че не е виждал по-прекрасна гледка. Както ѝ се любуваха, двамата решиха, че искат още едно бебе. Не можеха да повярват, че сами без малко щяха да се лишат от това удоволствие. На Сам не му се вярваше, че Алекс дори може да си помисли за второ бебе след родилните мъки, ала докато се целуваха над Анабел, която спеше непробудно помежду им, тя му прошепна:

— Искам да родя още едно.

— Да не се майтапиш?

Сам изглеждаше поразен, но доволен. Беше си помислил точно същото. Щеше да му е много приятно да има син, но и още едно момиченце нямаше да е зле. Тяхната дъщеричка беше толкова съвършена и толкова красива. Той постоянно докосваше мъничките пръстенца на краченцата ѝ, а Алекс целуваше пръстчетата на ръчичките ѝ. Бяха лудо влюбени в дъщеричката си.

Тя стана тяхната страст, когато се прибраха у дома, и Анабел разцъфтяваше под необузданото възхищение на своите родители. Сам си идваше рано при всеки удобен случай, а когато Анабел навърши три месеца, Алекс със съжаление се върна отново на работа. Опита се да продължи да я кърми, но беше невъзможно поради трудностите, свързани с дневното ѝ разписание. Затова започна да се прибира на обяд винаги, щом ѝ се отдадеше възможност, и си обеща, че ще си тръгва в пет часа, когато няма съдебен процес, за да работи вечер вкъщи, след като Анабел си легне. А в петък напускаше службата си в един час, независимо от обстоятелствата. Беше стереотип, подходящ за семейството им, и Алекс фанатично го следваше. И като награда за любовта и усилията на Сам и Алекс, за несекващото им възхищение, Анабел обожаваше мама и тати. Тя беше светлината на живота им, а те за нея бяха всичко. През деня за бебето се грижеше Кармен, но в момента, в който си дойдеха от работа, Алекс и Сам поемаха дъщеря си и Анабел очакваше с нетърпение този миг. Пищеше от възторг и щастие щом ги видеше.

На Кармен ѝ харесваше да работи при тях. Беше луда по Анабел, а Сам и Алекс бяха приятна двойка. Фукаше се с тях, колко важни хора са, колко много работят и колко им върви. Във финансовите колонки на вестниците пишеха непрекъснато за Сам. Неотдавна беше направил голям удар и продължаваше да присъства често в новините с рекордните сделки за важните си клиенти. А Алекс се появяваше по телевизията по повод на изключително сензационни или сложни дела. Това много се харесваше на Кармен.

Без съмнение за Сам и Алекс Анабел беше не само красива, но и невероятно умна. Тя проходи на десет месеца и половина, проговори малко след това и започна да използва изречения доста преди връстниците си.

— Ще стане адвокатка — постоянно дразнеше Сам жена си, но и двамата не можеха да отрекат колко невероятно много Анабел прилича на майка си. Изглеждаше точно като Алекс и дори в жестовете беше умалено нейно копие.

Всъщност единственото им разочарование беше, че усилията им да имат второ бебе удивително оставаха без резултат. Започнаха, когато Анабел беше на шест месеца, и опитваха в продължение на една година. Алекс беше вече на четиридесет и реши да отиде на специалист — да не би нещо да не е наред. И двамата със Сам се бяха прегледали, и при двамата нямаше никакви проблеми. Докторът ѝ обясни, че на нейната възраст забременяването става малко по-бавно.

Когато навърши четиридесет и една, Алекс започна да пие серофен, вид прогестерон, за подобряване на овулацията, но по време на тази година и половина, докато вземаше лекарството, то не ѝ помогна, а увеличи стреса, в който вече беше изпаднала.

Любеха се по разписание и използваха специален тест, за да знаят точно кога се повишава телесната ѝ температура и кой е най-подходящият момент за зачеване. Алекс трябваше да прибавя някакви химикали към урината си и когато тя станеше синя, Сам напускаше службата си и се втурваше вкъщи. На смях му казваха „синия“ ден, но несъмнено напрежението не улесняваше живота им, който и без това беше изпълнен с немалко проблеми, създавани от техните клиенти, а при Алекс — и от противниците ѝ.

Никак не им беше лесно, но беше нещо, което и двамата искаха много силно. Изглеждаше им смешно, че след толкова години, през

които определено не желяеха деца, сега са готови на всичко, само и само да ги имат. Дори си говореха, че Алекс може да започне да взема пергонал, което беше по-крайно средство от серофена, защото предизвикваше странични ефекти. Освен това обсъждаха и оплождане „ин витро“. Не изключваха и други по-специални начини на лечение. Но на четиридесет и две години Алекс все още смяташе, че има възможност да забременее без толкова героични мерки, каквито бяха хормоните, които вземаше в момента. Това за нея беше наистина голямо усилие, понеже никак не ѝ беше лесно да ги приема. Бе от хората, които реагират бурно на лекарства. Ала смяташе, че си заслужава усилията, защото и двамата със Сам толкова искаха бебе. Анабел ги беше научила на доста неща, особено на това, колко сладък може да бъде животът, когато ги свързва едно дете, и колко много са загубили през годините, докато са били бездетни. И двамата си бяха изградили внушителна кариера, но сега Алекс чувстваше, че бяха пропуснали нещо значително по-важно.

Анабел беше вече на три години и половина и сърцата на Алекс и Сам се разтапяха винаги когато я видеха. Косата ѝ беше облак от медночервени къдрици, очите ѝ бяха огромни и зелени, също като на майка ѝ, а лицето ѝ беше обсипано с лунички, които Алекс наричаше „прашецът на феите“.

Алекс седеше на бюрото си, а пред нея имаше огромна фотография — Анабел на плажа в Куог предишното лято, с лопатка в ръка. Тя се взираше в снимката и се усмихваше. Пак погледна часовника си. Заседанието, на което беше присъствала, ѝ отне почти цялата сутрин и сега имаше по-малко от час да прегледа някои книжа, преди да се срещне с един нов клиент.

Вдигна очи, когато влезе Брок Стивънс. Беше от младите сътрудници във фирмата и работеше главно с нея и с още един адвокат. Правеше разследвания, тичаше насам-натам и подготвяше документацията по съдебните процеси. Познаваше го едва от две години, но ѝ беше направил впечатление с това, че добре се справя с нейните дела.

— Здравсти, Алекс. Може ли само за секунда? Знам, че имаше напрегната сутрин.

— Няма нищо. Казвай.

Тя му се усмихна. Брок беше на тридесет и две години, но ѝ приличаше на момче. Беше хубав, със сламеноруса коса и изглеждаше като по-малкото братче. Беше завършил държавния факултет по право в Илинойс и Алекс знаеше, че е от обикновено семейство, не особено заможно. През цялото време на следването беше работил и наистина гореше от желание да се занимава с право. Това чувство доминираше и в нейния живот и за това се възхищаваше на Брок.

Той прекоси стаята и седна срещу нея. Изглеждаше сериозен. Ръкавите му бяха запретнати, а вратовръзката се беше изкривила настрана. Това го правеше да изглежда още по-млад.

— Как мина заседанието?

— Доста добре. Мисля, че Матю има късмет. Главният му ответник се изпусна и каза нещо, което не биваше да казва, така че смятам, че Матю е получил точно онова, което му трябваше. Във всеки случай ще ги победи, ала ще му отнеме сума ти време. Това дело ще ме подлуди.

— И мен. Но е интересно човек да го използва занапред. Създават се доста прецеденти. Това ми харесва.

Беше толкова млад, жизнен и изпълнен с мечти. Понякога ѝ се струваше, че е наивен, ала беше изключително добър адвокат.

— И така, какво има? Нещо ново по случая Шулц ли?

— Да. — Той щастливо ѝ се усмихна. — Натъкнах се на нещо много важно. Ищецът е мамил данъчните власти през последните две години, което няма да се понрави на съдебните заседатели. Затова не искаха да ни дават неговите документи.

— Добре, много добре. — Алекс му се усмихна. — Как го откри?

Трябваше да попълнят специална заявка, за да получат финансовите документи на ищеца, и най-накрая сутринта се бяха добрали до тях.

— Доста лесно е да се разбере какво е правил. Ще ти покажа по-късно. Смятам, че можем да стигнем до споразумение, ако господин Шулц се съгласи.

— Съмнявам се — замислено каза Алекс.

Джек Шулц притежаваше малка компания, която предишните му работници несправедливо бяха осъдили два пъти. Напоследък беше модерно да се печелят тлъсти компенсации от работодатели, които не искаха да бъдат компрометирани. Но тези компенсации бяха създали

прецедент за Шулц. Сега го съдеше още един бивш негов работник, който беше измъкнал пари от компанията и незаконно беше вземал суми от другите работници, а сега се опитваше да обвини Джек Шулц в дискриминиране. Но този път Шулц не искаше да плати. Мъчеше се да си създаде репутация на човек, който се бори и печели.

— Смятам, че при всички случаи намерихме онова, което ни трябваше. Ако човекът от Ню Джърси, от когото ищецът е вземал пари, даде показания, мисля, че можем да го закопаем.

— Разчитам на това — усмихна му се Алекс.

Делото им беше насрочено за следващата сряда.

— Имам чувството, че адвокатът на ищеца ще ти се обади по някое време тази седмица относно уреждането на спора между страните, след като получихме финансовите документи. Какво възнамеряваш да му кажеш?

— Че въпросът му не се урежда. Бедният Джек заслужава да спечели това дело. И е прав, че не може все да кара с компенсации. Ще ми се повече работодатели да имат кураж и да правят това, което прави той.

— По-евтино им излиза да платят, защото не искат да си създават неприятности.

Но и Алекс и Брок знаеха, че определено се забелязваше нарастваща тенденция сред бизнесмените да се борят, вместо да се откупват от противниците си със суми, които облагодетелстват хората, подали иск. Предишната година Алекс беше спечелила няколко такива дела и имаше много добра репутация като защитник срещу подобни искове.

— А готова ли си за делото? — попита я Брок, макар да знаеше, че по отношение на Алекс това беше глупав въпрос. Тя винаги беше изключително прецизна, прекрасно познаваше законите, старателно се подготвяше и вкъщи, и в службата. Брок се стараеше да ѝ помага по всякакъв начин, така че в съдебната зала да не се получават никакви изненади. Обичаше да работи за нея. Алекс беше строга, но справедлива, и никога не очакваше от другите да работят повече от нея. Брок нямаше нищо против да прекарва безкрайни часове в подготовка на делата ѝ, защото неизменно научаваше много неща от нейната стратегия. Тя никога не рискуваше, освен ако не беше

абсолютно сигурна, че това няма да навреди на клиентите ѝ, и винаги ги предупреждаваше за всички рискове, които поемаше.

Брок искаше един ден да стане съдружник като нея и знаеше, че моментът е наближил. Знаеше също, че Алекс много охотно ще го препоръча благодарение на успешната им съвместна работа, макар че от време на време се оплакваше, че ако Брок стане съдружник (а тя се надяваше да не е скоро), няма да има кой да ѝ върши грубата работа. Брок бе подразбрал от един друг съдружник на фирмата, че Алекс вече го е похвалила пред Матю Билингс, макар че никога нямаше да му го признае.

— Кой е новият клиент, с когото ще се виждаш днес?

Брок винаги се интересуваше от нещата, които Алекс правеше. Освен това тя му харесваше.

— Не знам. Всъщност изпраща ми го една фирма. Мисля, че иска да съди адвокат от друга адвокатска фирма.

Алекс се отнасяше с недоверие към подобни клиенти, освен ако не беше убедена, че са напълно прави. Работата на адвокатата имаше и неприятни страни. Често ѝ се случваше да изслушва озлобени срещу света хора, желаещи да излеят гнева си върху други, които не заслужаваха такова отношение. Нещастните огорчени и алчни люде нерядко смятаха, че животът им ще се подобри с някое дело. Алекс не поемаше подобни случаи, ако не чувстваше, че исканията са справедливи, а обикновено не беше така.

— Както и да е, направи каквото е нужно, за да защитим Шулц, и може утре сутринта да видим какво ще предприемем. Утре е петък, така че ще си тръгна в един часа. Все пак ще имаме достатъчно време, за да обобщим всичко добре, а аз ще прегледам отново досиетата в събота или неделя. Искам да изчета показанията и да проверя, да не би да пропуснем нещо.

Тя се намръщи, като си отбелязваше на календара среща с Брок за осем и половина сутринта. Нямаше други срещи за петъка, защото обикновено предпочиташе да работи в кабинета си този ден.

— Цяла седмица преглеждам показанията именно поради тази причина. Взел съм си някои бележки и ще ти ги покажа утре. Наистина има доста добър материал в тях. Ако искаш да го използваш, отбелязал съм и някои неща на видеолентите.

Бяха заснели някои от показанията. Видеото беше средство, което Алекс понякога намираще за полезно. Дори да не свършеше друга работа, поне дразнеше опонентите ѝ.

— Благодаря ти, Брок.

Брок беше за нея Божи дар. Бе толкова заета, че ако нямаше добър сътрудник, щеше да се загуби в морето на съдебните дела. Имаше още един отличен помощник-секретар, който прекарваше много време и с Брок, и с нея. Тримата бяха чудесен екип и добре го осъзнаваха.

— Довиждане до осем и половина утре. Благодаря ти за старателната подготовка.

Старанието беше нещо естествено както за него, така и за Алекс. Той беше педантичен, умен и приятен младеж. И фактът, че не беше женен, също така имаше значение. Работеше късно вечер, по време на отпуск и през почивните дни. Гореше от желание да направи всичко, за да си изгради добра кариера. Понякога ѝ напомняше за това, какви бяха те със Сам в началото. И сега работеха усилено, но по различен начин. Вече я нямаше тази сляпа напоритост, която ги караше да седят до среднощ, както преди години. Сега имаха Анабел и бяха двамата. Искаха от живота не само кариера. За щастие на Алекс, Брок Стивънс още не беше осъзнал това. Знаеше, че известно време беше ходил с една адвокатка от фирмата. Привлекателно момиче, което беше учило в Станфорд. Но Алекс не се съмняваше, че Брок прекалено много държи на кариерата си, за да се забърква в история, която би попречила на професионалното израстване и на двамата. Бе сигурна, че и той и приятелката му са твърде амбициозни и разумни, за да позволят да се случи такава неща.

Малко след това Алекс се срещна с новия клиент и съвсем не беше очарована от онова, което чу от него. Делото беше неприятно и тя изобщо не беше убедена, че ищецът е искрен. Общо взето, Алекс предпочиташе да бъде защитник. Каза на клиента, че ще си помисли и ще обсъди въпроса със съдружниците. Добави, че тъй като разписанието ѝ в момента е крайно претрупано и има много дела, които трябва да влязат в съдебната зала, няма да може да му отдели нужното внимание, което той заслужава. Беше дипломатична, но твърда и обеща да му се обади тези дни, след като се види със съдружниците. Нямаше никакво намерение да се среща с когото и да

било, просто се нуждаеше от време, за да обмисли положението. Дълбоко се съмняваше дали изобщо ще поеме това дело.

Точно в пет погледна часовника, звънна на секретарката си Лиз Хаскоум и ѝ каза, че си тръгва. Всеки път, когато разписанието ѝ позволяваше, Алекс напускаше кабинета в пет часа. Подписа няколко писма, които секретарката беше оставила, и отново ѝ позвъни, за да ѝ даде някои наставления. След минути Елизабет Хаскоум влезе, за да вземе бележките. Усмихна се на Алекс и тя ѝ отвърна със същото. Елизабет беше вдовица и скоро щеше да се пенсионира. Имаше четири деца. Възхищаваше се на Алекс, че си тръгва рано заради момиченцето си. За Елизабет това означаваше, че тя е не само добра адвокатка, но и добра жена и майка. И това ѝ харесваше. Елизабет имаше вече шест внучета и много обичаше да слуша за Анабел или да гледа нейни снимки, когато Алекс ги донасяше в службата.

— Поздрави госпожица Анабел от мен. Как върви в детската градина?

— Много ѝ харесва там.

Алекс се усмихна и прибра документите в куфарчето си.

— Моля те, не забравяй да изпратиш на Матю Билингс бележките ми от тази сутрин. Като дойда утре, ще са ми нужни всички материали по делото Шулц. Имам среща с Брок в осем и половина.

Трябваше да мисли за хиляди неща. Делото на Шулц бе насрочено за другата сряда и тя щеше да бъде извън службата си най-малко една седмица, ако не и повече, което означаваше, че трябва да свърши колкото може повече работа преди това. Понеделник и вторник щяха да бъдат доста трудни дни.

— До утре — усмихна се сърдечно тя на Лиз.

Секретарката знаеше, че ако нещо спешно възникне, след като Алекс си тръгне, може да ѝ се обади вкъщи и даже да ѝ изпрати документите по човек. Въпреки че беше силно привързана към Анабел, Алекс никога не прекъсваше връзката си със службата. А когато беше в съдебната зала, винаги носеше пейджър.

— Лека нощ, Алекс — усмихна ѝ се Лиз Хаскоум.

След пет минути Алекс беше на Парк Авеню и се гмурна в уличното движение в края на работния ден. Беше вече настъпил върховият час и човек наистина трябваше да бъде много борбен, за да хване такси под носа на някой друг. Алекс успя и докато пътуваше към

къщи, с удивление забеляза какъв хубав ден е навън. Беше един от онези великолепни октомврийски дни с ярко слънце и намек за топъл въздух, но със свеж бриз, който неуловимо напомняше за есента.

В такова време ѝ се искаше да тръгне пеша, но повече копнееше да стигне при дъщеричката си, без да губи нито минута. Облегна се назад и започна да си мисли за Анабел и за закачливото ѝ лице с лунички. И за това, че трябва пак да забременее. Със Сам се опитваха от три години, но за съжаление все не се получаваше. Алекс се чудеше къде в натоварената си програма да вмести оплождането „ин витро“ или лечението с пергонал. Всичко изглеждаше толкова сложно заради нейните задължения. Прогестеронът ѝ беше достатъчно висок, лимфостимулиращият ѝ хормон беше достатъчно нисък, но тя пак не можеше да забременее. Изведнъж си спомни, че трябва да си направи „синия“ тест, като се върне къщи, да не би да пропуснат идеалния момент. Според изчисленията ѝ той се падаше в събота или неделя. Поне няма да е на работа или на дело, слава богу, помисли си Алекс, а таксито се промъкваше из уличното движение.

Попаднаха в задръстване на „Медисън“ и Седемдесет и четвърта улица. Тя реши да слезе и да извърви пеша последните три пресечки. Закрачи пъргаво, като размахваше куфарчето си и мислеше как ще се прибере къщи при Анабел. Може би и Сам се беше вече върнал. Усмихна се, когато си помисли за него. Още беше безумно влюбена в мъжа си след повече от седемнадесет години брак. Алекс имаше всичко — великолепна кариера, прекрасно момиченца и любим съпруг. Беше най-щастливата жена на света, съзнаваше, което беше най-важното. Никога не смяташе, че това ѝ се полага даром. Беше благодарна за всичко, което получаваше от живота. И ако не забременееше още веднъж, това нямаше да бъде краят на света. Може би щяха да си осиновят детенце. Или просто щяха да останат само с Анабел. Алекс и Сам бяха единствени деца, но това не беше им попречило. Напротив, хората казваха, че единствените деца са по-умни.

Във всички случаи Алекс знаеше, че те със Сам са щастливи. Усмихна се още по-широко, когато стигна до техния блок, махна на портиера и влезе във входа.

2

Алекс отвори входната врата, но апартаментът беше странно тих. Никъде не се чуваше звук и тя се почуди дали Кармен не е извела Анабел в парка за по-дълго време, отколкото обикновено. В повечето случаи те се прибираха вкъщи около пет часа и след това Анабел се къпеше преди вечеря. Но когато Алекс влезе в своята баня, намери там дъщеря си, която седеше като малка принцеса сред огромни сапунени мехури, които почти я скриваха. Кармен се бе опряла на ръба на ваната и я гледаше, а Анабел се правеше на русалка. Изобщо не говореше, само „плуваше“ насам-натам потопена в обилната сапунена пяна. За нея беше изключително удоволствие да се къпе в дълбоката мраморна вана на майка си и затова Алекс не беше я чула, когато влезе в апартамента. Спалнята на Алекс и Сам беше в дъното на дълъг коридор.

— Какво правите тук? — усмихна им се широко Алекс.

Беше щастлива, че вижда детенцето си. За нея Анабел беше най-сладкото момиченце на света. Яркочервената ѝ косичка блестеше като фар във ваната.

— Шшт... — сериозно прошепна Анабел и сложи пръст на устничките си. — Русалките не говорят.

— А ти русалка ли си?

— Разбира се. Кармен каза, че може да се изкъпя в твоята вана и да сложа от твоята пяна, ако тази вечер ѝ дам да ми измие косата.

Кармен се усмихна, а Алекс се разсмя. Анабел обичаше да се пазари. Макар че можеше да прави каквото си иска и с Кармен, и с родителите си, тя никога не злоупотребяваше с това. Знаеше, че всички я обожават.

— Какво ще кажеш и аз да се пъхна при теб и да ти измия косата? — предложи майка ѝ. И тъй, и тъй искаше да се изкъпе, преди Сам да се е прибрал за вечеря.

Анабел се замисли за миг.

— Хубаво.

Мразеше да ѝ мият косата, но започваше да разбира, че този път няма да ѝ се размине.

Алекс смъкна черния си костюм и събу обувките на висок ток, а Кармен отиде да види вечерята. Анабел продължи да се прави на русалка. След миг Алекс беше при нея в голямата вана и се разприказваха как им е минал денят. На Анабел ѝ харесваше, че майка ѝ е адвокатка, а баща ѝ се занимава с „центров капитал“, както тя казваше. Винаги обясняваше, че това е вид banker и че раздава пари на хората. Не беше точно така, както баща ѝ беше обяснил, ала я задоволяваше. Знаеше, че майка ѝ ходи в съда и се кара със съдията, но не праща хората в затвора, което беше по-просто.

— Как мина денят ти? — попита Алекс, като се наслаждаваше на топлата вода и на сапунените мехури. И тя се чувстваше като русалка след работния ден.

— Сравнително добре.

Анабел загледа майка си с явно удоволствие. Алекс я целуна, като влезе в банята, и сега момиченцето щастливо седеше до нея.

— Имаше ли нещо по-специално в детската градина?

— Нищо. Ама ядохме жаби.

— Жаби ли?

Алекс изглеждаше заинтригувана. Дъщеря ѝ понякога говореше странни неща, но щеше да ѝ разправи всичко.

— Какви жаби?

Сигурно не бяха истински.

— Зелени жаби. С черни очи и с кокосова коса.

Кокосовата коса разкри загадката. Алекс се почуди как преди е могла да живее без Анабел.

— Искаш да кажеш, че бяха като малки кейкчета?

— Нещо такова. Боби Бронстейн ги донесе. Днес беше рожденият му ден.

— Звучи прекрасно.

— Майка му донесе и лепкави червеи и паяци. Бяха доста тлъсти.

Беше доволна, че е заинтригувала майка си със страшното описание.

— Звучи много апетитно.

Алекс ѝ се усмихна, а Анабел сви раменца. Явно не бяха ѝ направили впечатление вкусотиите, за които току-що беше разказала.

— Нищо особено. Твоите кейкчета ми харесват повече. И по-специално шоколадовите.

— Може би ще ги направим в събота или неделя. След като с татко ти се опитаме да направим братче или сестриче.

Алекс си напомни за „синия“ тест.

— А какво друго ще правим? — прозвуча познат глас. Те се извърнаха и видяха таткото на Анабел, който ги гледаше от вратата, като очевидно се забавляваше. Двете представляваха привлекателна гледка. Сам погали жена си с много любов, след това се наведе и ги целуна. Алекс го хвана за връзката и го накара да я целуне още веднъж. Той не се възпротиви.

— Говорехме си за шоколадови кейкчета покрай другите неща — съблазнително каза Алекс. Сам вдигна едната си вежда, след това се отдалечи от ваната, свали връзката и си разкопча яката.

— А има ли други планове за събота и неделя? — попита между другото.

И той помнеше за „синия“ тест.

— Ами да — стрелна го Алекс и той ѝ отвърна с усмивка. Сам бе вече почти на петдесет, но все още беше поразително красив и изглеждаше с десетина години по-млад. И Алекс изглеждаше по-млада за възрастта си. Бяха хубава двойка и очевидно Анабел не беше повлияла на страстта помежду им.

— А вие двете какво правите във ваната с тези сапунени мехури? — попита Сам дъщеря си и тя го погледна делово.

— Ние сме русалки, тати.

— Какво ще кажете, ако към вас се присъедини един голям бял кит?

— И ти ли ще влезеш при нас, тати? — изкикоти се Анабел, а той свали сакото и разкопча ризата си. Тримата се разсмяха и след малко Сам заключи вратата на банята, да не би Кармен да влезе. Озова се във ваната с двете си русалки и започна да ги плиска. Почнаха да си играят и накрая Алекс успя да измие косичката на дъщеря си. След това излезе от ваната, изсуши Анабел и я загърна с голяма розова хавлия, а Сам си взе душ, уви една бяла кърпа около кръста и с удоволствие загледа чаровните си дами.

— Изглеждате като близначки.

Пак се усмихна на двете червенокоски. Преди известно време Алекс му се беше оплакала, че си е открила няколко бели косъма, но те изобщо не се забелязваха и косата ѝ беше яркочервена като на дъщеря им.

— А какво ще правим на празника на Все Светии^[1]? — запита Анабел, докато мама ѝ сушеше косата. Сам отключи банята и влезе в спалнята, за да си сложи дънки, пуловер и някакви чехли. Обичаше да се връща вкъщи при Алекс и Анабел, да играе с дъщеричката си и да прекарва времето с жена си. Дори нямаше нищо против, когато Алекс работеше до късно през нощта. Просто му харесваше да бъде с нея през всичките тези седемнадесет години брак. Между тях почти нищо не се беше променило. Може би започваше да я обича все повече с годините, а Анабел беше заздравила връзката помежду им. Единственото, за което съжеляваше, беше, че не бяха разбрали по-рано колко прекрасно е да имаш деца.

— А ти какво искаш да правим за Все Светии? — попита Алекс и нежно разроши яркочервените къдрици на Анабел.

— Искам да бъда канарче — твърдо отговори тя.

— Канарче ли? Защо пък канарче? — усмихна се майка ѝ.

— Защото са сладки. Хилари има канарче. А може да бъда и калайджийче... Или малката русалка.

— Другата седмица някой ден в обедната почивка ще се отбия в магазина за играчки на Шварц и ще видя какво мога да намеря. Става ли така?

Но се сети за делото. Трябваше да успее до сряда — или да изчака, докато приключи. По-добре да накара Лиз Хаскоум да се обади в магазина и да провери какво може да стане на Анабел. Винаги трябваше да проявява изобретателност, за да използва времето си най-рационално.

— Та какво ще правим за Все Светии?

Сам се върна в банята, облечен с дънки и тъмнозелен пуловер.

— Ами защо да не се маскираме и да тръгнем на шествие из блока както миналата година и да играем? — отвърна Алекс и Сам кимна.

Беше се загърнала с розова хавлия и беше увила главата си с розова кърпа. Облече нощничката на Анабел, предаде я на Сам и отиде

в кухнята, за да провери какво става с вечерята.

В печката се печеше пиле, в микровълновата фурна имаше печени картофи, а в тигана се пържеше зелен фасул. Кармен се готвеше да си върви. Оставаше до по-късно, когато излизаха вечер, но ако си бяха у дома, приготвяше вечерята и след това си тръгваше. Понякога Сам и Алекс сами се грижеха за вечерята.

— Благодаря ти за всичко — каза Алекс на Кармен и тя й се усмихна в отговор. — Другата седмица ще ми трябваш много повече, Кармен. В сряда започва едно дело.

— Разбира се, че ще ви помогна. Мога да оставам и до по-късно. Няма проблеми.

Кармен знаеше за усилията им да имат второ бебе и се притесняваше, че още не дават резултат. Много обичаше и малки, и големи деца. Беше на петдесет и седем години и си имаше шест деца от двама съпрузи, а при последното преброяване внуците й бяха седемнадесет. Живееше пълнокръвен живот в квартал „Куинс“, но много й допадаше да работи при семейство Паркър в Манхатън.

— До утре — провикна се Алекс, докато Кармен излизаше.

Масата беше сервирана и се разнасяше чудесна миризма. Алекс отиде да си сложи дънки и пуловер и след пет минути повика Сам и Анабел на вечеря. Седнаха в кухнята на стара маса стил „рустик“^[2]. Салфетките за американско сервиране блестяха от чистота, а Алекс беше запалила свещите. Понякога вечеряха в трапезарията, но по-често в кухнята. Предпочитаха да се хранят с Анабел, освен когато се прибираха късно или пък излизаха на ресторант. И двамата обичаха вечерите с дъщеря си. Тя беше много приятна компания и смятаха, че е изключително важно да бъдат заедно.

Анабел бърбореше през цялото време, а Сам помогна на Алекс да измие чиниите. Момиченцето си поигра, след това Сам изгледа последните новини, а Алекс прочете на Анабел приказка за „лека нощ“. До осем часа дъщеря им беше заспала и вечерта им принадлежеше. Алекс се канеше да се настани до Сам на коженото канапе, но изведнъж се сети за „синия“ тест и отиде да си го направи. Тестът показа, че не е настъпило повишаването на хормоните, предхождащо овулацията, и не се знае кога ще настъпи. Алекс знаеше

само, че благодарение на хормоните, които вземаше, овулацията беше сравнително редовна — както предполагаше, ще настъпи в събота или неделя, а беше едва четвъртък. Лекарите ги бяха посъветвали да се въздържат от полови сношения най-много от пет дни преди овулацията, но не и непосредствено преди нея, защото броят на сперматозоидите на Сам би се намалил. Това отнемаше спонтанността на сексуалния им живот, ала не им пречеше. Освен това Сам беше изключително самоотвержен в усилията да имат бебе. Бяха го посъветвали да не пие много точно преди овулацията на Алекс и никога да не взема гореща вана, нито да ходи на сауна, защото горещината убива спермата. Сам понякога дразнеше Алекс, че трябва да носи торбички с лед в панталоните си, както понякога правеха съпрузи, които имаха проблеми с оплождането. Но при Сам и Алекс нямаше проблеми — всичко им беше наред. Просто Алекс беше на четиридесет и две години и затова трябваше повече време, за да забременее.

— И така, имате ли нужда от моите услуги, моля? — попита той добродушно, когато Алекс седна до него на канапето в кабинета.

— Не още — каза тя и се почувства неловко.

Беше ѝ трудно с всички тези тестове, изчисления, обсъждане, надежди. Все още мислеха, че си заслужава трудът, и не искаха да се предават. Даже напротив.

— Но ми се струва, че ще бъде или в събота, или в неделя.

— И по-лоши неща съм готов да правя в събота следобед — каза той щастливо и я обгърна с ръка.

В събота Кармен оставаше до обяд и можеха да си поспят до по-късно поне веднъж седмично. Тя нямаше нищо против да стои и следобед и наистина беше идеалната помощница за тях. Освен това обожаваше детенцето им и Анабел също я обичаше. И двамата напълно можеха да разчитат на Кармен.

Алекс му разказа за делото, което ѝ предстоеше другата седмица, за съдебното заседание, на което беше присъствала днес, като естествено не му разкри никакви служебни тайни. А Сам ѝ разказа за невероятния им нов клиент в Бахрейн и за перспективния нов съдружник, когото му бяха представили другите двама. Беше англичанин и във финансовия свят имаше страхотна репутация заради грандиозните си сделки. Сам се беше срещал с него няколко пъти, но

все още не изпитваше луд възторг. Не беше сигурен дали би трябвало да го правят съдружник. Изглеждаше му прекалено нафукан.

— В какво се състои неговата привлекателност? — запита Алекс.

Винаги я интригуваше неговият бизнес. А и той често ѝ подмяташе идеи, за да види какво е мнението ѝ за тях. Уважаваше нейното становище и остър нюх по отношение на някои рискове, присъщи за дейността му.

— Разполага с купища пари и невероятни международни контакти. Не знам... Просто ми се струва, че е много възможно да стане мошеник. Има страхотно самочувствие. Бил е женен за лейди еди-коя си, дъщеря на английски лорд, но толкова много шумотевица вдига по въпроса, че... Не знам. Лари и Том смятат, че той е ходеща златна мина.

— Проверихте ли го? Направихте ли проучвания?

— Разбира се. Точен е като швейцарски часовник. Натрупал първите си пари в Иран, бил много близък с Шаха, очевидно преди падането му. И се оженил за богата жена. Предполагам, че оттогава насам продължава да печели страхотни пари. Върти няколко екзотични сделки в Бахрейн. Все още има много здрави връзки в Средния изток и намеква, че би могъл да се сближи със султана на Бруней. Искрено казано, не му вярвам. Но Лари и Том му вярват. Всъщност човек колкото повече се издига нагоре, толкова по-лесно се пука като балон и експлодира от власт и пари.

— Може би трябва да го вземете на работа временно. Опитай се да поработиш с него в продължение на шест месеца и след това виж дали си си променил мнението.

— Предложих го на Лари и Том, ала те твърдят, че ще е обидно за човек с неговото положение. Предполагам, че Саймън не е от хората, които можеш да подложиш на изпитателен срок. Но не смятам, че съм готов да го приема напълно.

— Тогава действай така, както ти диктува интуицията. Тя никога досега не те е подвеждала. Аз твърдо вярвам в тази ти способност.

— А аз много вярвам на теб — каза той тихо и се наведе да я целуне. Толкова време продължаваше да я желае и винаги се разкъсваше между възхищението си от нейния ум и страстта към тялото ѝ. Комбинацията от двете беше изключителна.

— Какво ще кажеш, ако тази вечер си легнем рано и се поупражняваме за събота или неделя?

— Звучи доста примамливо — отвърна тя и го целуна по врата.

И двамата съзнаваха, че могат да си позволят удоволствието да се любят сега. До овулацията имаше още няколко дни. Ако се любеха утре, това щеше да намали шансовете ѝ да забременее. Всичко беше толкова сложно, но Алекс беше решена да преодолее трудностите и да зачене. Смяташе, че усилията им няма да са безкрайни. Или щеше да забременее, или щяха да престанат да се стараят и да започнат пак да се любят, когато поискат.

Сам угаси лампите в кабинета и хола. Алекс го последва в спалнята и бавно свали дънките си. Мъчеше се да забрави за куфарчето с документи, което беше поставила в ъгъла. То като че ли я гледаше и усещаше мислите ѝ. Сам също го зърна и се зачуди дали ѝ се налага да работи. Попита я нежно, докато сваляше ципа на дънките си и събличаше пуловера, но тя сви рамене. В момента за нея Сам беше много по-важен от работата.

Те се пъгнаха в леглото между луксозните чаршафи, които беше купила от Медисън Авеню, и почувстваха с кожата си колко хладни и гладки са те. Сам я притисна силно към себе си и Алекс забрави за всичко останало, докато се любеха. Забрави дори колко много копнее за дете. Мислеше само за Сам, а той я държеше в обятията си и нежно навлизаше в нея. Като че ли литнаха в пространството до безкрая, стенойки от удоволствие, а след това бавно се върнаха на земята към действителността. Сам тихо задиша в обятията ѝ и се унесе в блажен сън.

— Обичам те — прошепна тя в косата му, а той слабо похъркваше до нея.

Алекс дълго го държа в прегръдката си, след това леко го отмести и стана да вземе куфарчето. Знаеше, че трябва да поработи. Тихо седна в голямото удобно кресло в спалнята и през следващите два часа преглежда материалите, като си вземаше бележки. Сам изобщо не помръдна. Анабел се разбуди веднъж и Алекс ѝ даде водичка. Полежа малко до нея и я притиска към себе си, докато тя отново заспа, а след това се върна в спалнята и продължи да прелиства книжата.

Свърши в един часа. Протегна се и се прозя, после прибра документите в куфарчето. Беше свикнала да работи нощем. Доста работа отхвърляше, защото никой не ѝ пречеше и можеше да се съсредоточи в тишината на апартамента.

Сам се размърда за момент, когато тя си легна до него. Изобщо не беше усетил, че е ставала. Алекс угаси лампата и започна да си мисли за него, за Анабел, за делото следващата седмица, за новия клиент, с когото се беше видяла днес и бе решила да не поема. За евентуалния английски съдружник на Сам, за който той беше говорил. Трябваше да мисли за толкова много неща, да върши толкова много работа, та понякога ѝ се струваше, че е грехота да си пропилява времето в спане. За да се справи с всичко, не можеше да си позволи и миг покой, нужна ѝ бе всяка минута. Накрая, въпреки тези мисли, тя се унесе до Сам и спеше дълбоко, когато на сутринта будилникът иззвъня.

[1] Първи ноември — ден, в който се устройват карнавали. — Б.пр. ↑

[2] Маса от небоядисано дърво, обикновено светло, селски стил. — Б.пр. ↑

3

Както обикновено Сам я събуди с потупване и целувка. Радиото беше пуснато, а тя се чувстваше изтощена, както почти винаги сутрин. Като че ли дните се преливаха един в друг и Алекс беше постоянно уморена от безкрайните си задължения и от безпощадния стрес в службата.

Бавно стана и тръгна към стаята на Анабел. Понякога тя се събуждаше преди тях, но този път още спеше. Сънливо се протегна, когато Алекс я целуна. Майка ѝ се пхна в леглото до нея и двете се разкикотиха и побъбриха, докато Анабел склони да стане. След това Алекс я заведе в банята, изми ѝ лицето и среса косичката ѝ. Измиха зъбките и се върнаха в детската стая, за да изберат какво ще облече Анабел за детската градина. Тази сутрин се спряха на тоалет, който Сам ѝ беше донесъл от последното си пътуване до Париж. Представляваше панталонки и сако от дънков плат, обточен с розова басма на квадратчета и ризка от същата басма. С него и с високите си розови маратонки Анабел изглеждаше великолепно.

— Леле, принцесо, днес сте страхотна! — каза с възхищение баща ѝ, когато майка ѝ я доведе в кухнята за закуска. Сам вече беше седнал на масата, избръснат, изкъпан и облечен с тъмносив костюм, бяла риза и морскосиня връзка на „Хермес“. Четеше „Уолстрийт Джърнъл“, своята библия.

— Благодаря ти, тати.

Сам ѝ сипа юфка с мляко и сложи на тостера една филийка за нея, а Алекс отиде да се изкъпе и да се облече. Бяха се нагодили много добре към дневния режим с възможните му варианти. Когато Алекс излизаше рано, Сам я заместваше във всичко и обратно. Тази сутрин и двамата разполагаха с време. Алекс беше казала, че тя ще заведе Анабел до градината, която беше само на няколко пресечки от тях. Знаеше, че през следващата лудешка седмица няма да може да я води, затова искаше да навакса.

След три четвърти час се върна в кухнята. Имаше време да пийне кафе и да хапне от останалия препечен хляб. Междувременно Сам беше успял да обясни принципите на електричеството на Анабел и защо е опасно да пъха в тостера мокра вилица.

— Нали така, мамо? — погледна той Алекс с надежда, че ще го подкрепи. Тя кимна и разлисти „Ню Йорк Таймс“. Прочете, че Конгресът „плеснал през ръцете“ президента и че един от най-малко приятните ѝ старши съдии току-що се е пенсионирал.

— Поне няма да се притеснявам от него другата седмица — каза тя загадъчно, дъвчейки, и Сам се засмя. Сутрин Алекс никога не беше „в пълния си смисъл“, макар че много се стараяше заради дъщеря им.

— Какво ще правиш днес? — попита я Сам между другото.

Той имаше две важни срещи с клиенти и обяд в „Клуб 21“ с англичанина — това можеше да хвърли повече светлина върху положението.

— Нищо особено. Нали в петък работя до обяд — напомни му тя, макар че той го знаеше. — Имам среща с един от помощниците си, за да се подготвя за делото другата седмица. След това съм на обичайния преглед при Андерсън. После ще прибера Анабел от градината и ще отидем при госпожица Тили.

Любимият ден на Анабел беше, когато ходеше на балет при госпожица Тили. Беше много приятно и Алекс обичаше да я води. Това бе една от причините, заради които в петък си тръгваше от работа по обяд.

— Защо ще ходиш при Андерсън? Да не би да е станало нещо, за което не знам?

Сам изглеждаше разтревожен, но тя го успокои. Андерсън беше нейният гинеколог и ѝ даваше наставления, напътстваше усилията им да имат второ бебе.

— Нищо особено. Просто трябва да ми направят намазка на Пап. Няма нищо. И искам да си поговорим за серофена. Ако продължавам да го вземам в дозите, които ми препоръчва, ще ми е трудно да се чувствам добре и да се справям с работата. Чудя се дали не може да намаля дозите, да ги увеличи или пък да престана за известно време. Ще ти кажа какво ме е посъветвал.

— Да не забравиш.

Той ѝ се усмихна. Беше трогнат от готовността ѝ да направи всичко, само и само да забременее.

— Желая ти успех в подготовката на делото.

— А на теб успех със Саймън. Надявам се, че или ще допусне някой гаф, или ще те накара да му повярваш.

— Дано — въздъхна Сам. — Това със сигурност ще опрости положението. Просто не знам какво да мисля за него — дали да вярвам на интуицията си, или да се доверя на качествата му и на мнението на съдружниците. Може би просто чувството започва да ми изневерява — или пък ставам мнителен на стари години.

Щеше да навърши петдесет тази година и това много го вълнуваше, но Алекс в никакъв случай не смяташе, че е станал мнителен, а пък интуицията му беше все така съвършена.

— Нали ти казах, вярвай на вътрешното си чувство. То никога досега не те е подвеждало.

— Благодаря за доверието.

Взеха палтата си и Алекс помогна на Анабел да се облече. Угасиха лампите, заключиха вратата и зачакаха асансьора, за да поемат към напрегнатото си ежедневие. Сам ги целуна за довиждане и извика такси, а Алекс заведе Анабел в градината на улица „Лексингтън“. Детето бърбореше, те се смяха и шегуваха през целия път. Анабел изтича при вече насъбралите се деца, а Алекс спря такси и след миг се отправи към центъра.

Брок вече я чакаше в службата. Беше разстлал всички необходими материали. На бюрото намери пет съобщения, които не бяха свързани с делото Шулц. Две бяха от възможния вчерашен клиент и тя си отбеляза, че трябва да му се обади още днес.

Както обикновено, Брок беше организиран и бележките му по делото бяха много полезни. Алекс му благодари и го похвали за усърдието, когато приключиха към единадесет и половина. Оставаше ѝ да свърши пет-шест неща, преди да си тръгне, но часът при лекаря беше на обяд и кабинетът му не беше в центъра, затова имаше време само да позвъни на няколко места.

— Нещо друго, за което да ти помогна? — попита Брок както обикновено. Тя хвърли поглед върху бележките си и се почувства притеснена. Разбира се, че можеше да се върне на работа следобед и да остави Кармен да заведе Анабел на балет, но знаеше, че дъщеря ѝ ще

бъде разочарована. Като че ли Алекс все закъсняваше, бързаше или пък се опитваше да свърши прекалено много неща. Животът ѝ изглеждаше като щафета, само дето нямаше на кого да я предаде. Естествено, не можеше да я прехвърли на Сам, защото той си имаше собствен живот и немалко главоболия в службата. Добре поне, че беше Брок да ѝ помага. Подаде му две от съобщенията и го помоли да се обади вместо нея.

— С това наистина ще ми помогнеш — усмихна му се тя с благодарност.

— С удоволствие ще го сторя. Нещо друго?

Той я погледна сърдечно. Винаги му беше харесвало да работи с нея, защото удивително си приличаха по стила на работа. Като че ли танцуваше с прекрасна партньорка.

— Чудесно би било, ако можеше вместо мен да отидеш на лекар.

— С удоволствие бих свършил и това.

Той се ухили, а тя се засмя насила.

— Де да можеше.

Вече ѝ се струваше, че само ще си загуби времето. Беше добре и нищо ѝ нямаше. Никога не беше се чувствала по във форма. Пък и можеше да се обади по телефона и да пита за серофена. При тази мисъл погледна часовника си и бързо взе решение. Набра номера на Андерсън (знаеше го наизуст) и възнамеряваше да отложи посещението си, но даваше заето, а не искаше да се покаже невъзпитана и да не отиде. Андерсън беше добър специалист и бе много внимателен към нея. Той ѝ помогна да роди Анабел и бе съпричастен към тригодишните усилия за забременяване. Просто не беше честно да го подвежда. Опита пак, но отново не успя да се свърже. Стана и грабна палтото си, въпреки че беше раздразнена.

— Май че трябва да тръгвам. Вероятно е забравил телефона отворен, за да не губи пациентките си — пошегува се Алекс. — Обади ми се, ако се сетиш за нещо по делото на Шулц. Вкъщи съм си и в събота, и в неделя.

— Не се безпокой. Ще ти се звънна, ако трябва. Защо просто не престанеш да мислиш за това дело? Наистина всичко е готово. Пък и можем да го прегледаме отново в понеделник. Приятно прекарване на уикенда.

— Говориш като мъжа ми. А ти какво ще правиш? — запита тя, като си обличаше палтото и си вземаше куфарчето.

— Разбира се, че ще работя тук през цялото време. А ти какво си мислеше?

Брок се разсмя.

— Прекрасно. Тогава не ми дръж речи. Приятно прекарване и на теб!

Алекс му се закани с пръст, но беше доволна, че е толкова съвестен. Брок го знаеше.

— Благодаря ти за всичко. Наистина съм ти признателна.

— Моля ти се! Ще мине отлично в сряда.

— Благодаря ти, Брок.

Тя излетя през вратата, махна на Лиз и след пет минути вече пътуваше с такси към Парк Авеню и Седемдесет и втора улица. Чувстваше се малко неудобно, че отива при Андерсън. Нямаше нищо ново да му казва, пък и оплакванията от серофена не бяха отсега. Но във всеки случай имаше нужда да ѝ се направи намазката на Пан, а и винаги се успокояваше, когато обсъждаше проблемите си с доктора. Джон Андерсън беше стар приятел и изслушваше всичките ѝ безпокойства и оплаквания със загриженост и интерес. Разбираше страха ѝ, че може да не успее да забременее. Постоянно ѝ повтаряше, че двамата със Сам са нормални. Ала ето че вече три години нищо не се получаваше. Нямаше особена причина за това от медицинска гледна точка, но работата ѝ беше напрегната, пък и тя не беше в първа младост.

Поговориха отново за серията с пергонал, за предимствата и рисковете на тези таблетки, възможността от оплождане „ин витро“, макар че на четиридесет и две години Алекс не можеше да се смята за идеалната кандидатка за този метод. Обсъждаха техниките за оплождане, новите технологии с донорски яйцеклетки, които изобщо не ѝ харесваха. Накрая решиха тя да продължи със серофен и лекарят ѝ предложи да опитат идния месец с изкуствено осеменяване със спермата на Сам, ако той е съгласен, за да могат яйцеклетката и спермата да имат по-добра възможност „да се срещнат“, както се изрази Андерсън. При него всичко звучеше прекалено просто и много по-малко обезпокоително, отколкото би могло да бъде.

След това ѝ направи обичайния преглед и намазката на Пап. Погледна амбулаторната ѝ карта и я попита кога за последен път е ходила на мамография, защото не беше видял резултати от миналата година.

— От две години не съм ходила — призна Алекс.

Но никога не беше имала бучка или някакъв проблем, пък и нямаше подобно заболяване в семейството ѝ. Беше едно от нещата, за които просто не се безпокоеше, макар че фанатично си правеше ежегодните намазки на Пап.

Всъщност съществуваха различни теории относно мамографиите на нейната възраст — дали да се правят ежегодно или през година.

— Трябва да се правят ежегодно — смъмри я докторът. — След четиридесетте това е важно.

Андерсън беше от лекарите, които поддържаха теорията за ежегодни мамографии. Опипа гърдите ѝ и не намери нищо. Алекс имаше малък бюст и беше кърмила Анабел, а това се смяташе за предпоставка за липса на рак на гърдите. Също така ѝ бяха казали, че хормоните, които взема, не увеличават риска, и това ѝ се струваше доста успокоително.

— Кога очакваш овулация? — попита Андерсън като че ли между другото и погледна картата ѝ.

— Утре или вдругиден — каза тя делово.

— Тогава смятам, че трябва да си направиш мамографията днес. Ако утре забременееш, ще минат две години, преди да можеш да си я направиш. Няма да искаш докато си бременна, а по време на кърмене мамографиите не са точни. Настоявам да отидеш днес и така поне още една година няма да се притесняваме. Какво ще кажеш?

Алекс погледна часовника си. Чувстваше се леко ядосана. Искаше да вземе Анабел от градината, да се приберат вкъщи за обяд и след това да я заведе при госпожица Тили.

— Струва ми се, че днес не мога. Имам други ангажменти.

— Това е важно, Алекс. Смятам, че трябва да намериш време.

Гласът на Андерсън звучеше необикновено твърдо, което я разтревожи, и тя изведнъж го погледна въпросително.

— Смяташ ли, че има нещо?

Беше опипал гърдите ѝ много старателно, ала държеше да бъде сигурен. Докторът поклати глава.

— Изобщо не. Но не искам да имаш проблеми по-късно. Не бива да се отнасяш с пренебрежение към мамографията, Алекс. Тя е изключително важна. Моля те. Смятам, че трябва да я направиш.

Андерсън беше толкова настойчив, че на Алекс сърце не й даваше да пренебрегне мнението му. А и беше прав — ако тя забременееше в събота или неделя, колкото и малка да беше тази възможност, нямаше да може да си направи мамография една или две години. Затова не беше лошо да го стори сега.

— Къде трябва да отида?

Той й написа на листче адреса, който беше само на пет пресечки от неговия кабинет. Алекс можеше да стигне дотам пеша.

— Цялата процедура ще ти отнеме не повече от пет минути.

— Веднага ли ще ми дадат резултатите?

— Вероятно не. Събират снимките, за да ги погледне лекарят, а той може да не е там сега. Ще ми се обади другата седмица. И, разбира се, ще ти звънна, ако има нещо, макар да съм съвсем сигурен в обратното. Това е просто едно добро средство, Алекс. Струва си да ме послушаш.

— Знам, Джон.

Тя оценяваше неговото старание. Просто не й се искаше да отделя време и за тази процедура, но си заслужаваше.

Обади се на Кармен от телефона на секретарката и я помоли да вземе Анабел от градината. Каза, че ще се върне за обяд и ще заведе детето на балет. Просто трябва да свърши нещо на път за вкъщи. Кармен я увери, че няма проблеми.

Алекс излезе от кабинета на доктор Андерсън и бързо тръгна надолу по Парк Авеню към Шестдесет и осма улица, между „Лексингтън“ и „Парк“, и влезе в едно многолюдно помещение. Към десетина жени седяха в чакалнята, а няколко лаборантки се появяваха на вратата и ги викаха по имена. Алекс даде името си на администраторката, като се надяваше, че ще стане бързо. Влязоха още две жени. Май че в този кабинет бизнесът процъфтяваше. Алекс забеляза, че с изключение на едно сравнително младо момиче повечето жени бяха на нейните години или по-възрастни.

Разсеяно разлисти някакво списание, няколко пъти погледна часовника си. След десет минути чакане една жена в бяла престилка извика името й. Произнесе го много високо и някак безлично, но Алекс

я последва, без да каже и дума. Имаше нещо агресивно във факта, че те претърсват за някаква болест, като че ли носиш скрито оръжие. Сякаш си виновна, че си тук.

Алекс започна да разкопчава блузата си и се почувства ядосана и уплашена. Беше страшно. Ами ако има нещо? Ами ако ѝ намерят нещо? Докато мозъкът ѝ се опитваше да я подведе и да ѝ внуши, че е обречена, тя се насили да мисли, че това е просто един обичаен преглед, който не е по-зловещ от намазката на Пап. Единствената разлика беше, че ѝ го правеха непознати, а не хора, с които бе свикнала.

Жената в бяла престилка застана до нея, докато Алекс се събличаше, предложи ѝ роба и каза да не я закопчава отпред. Това беше целият разговор. Посочи умивалника и кърпите, нареди на Алекс да измие дезодоранта или парфюма си, след това се обърна към една машина, която стоеше в ъгъла. Изглеждаше като голям рентгенов апарат и имаше пластмасов поднос и екрани някъде по средата. Алекс се изми, докато жената я гледеше, и пристъпи към машината. Искеше да свърши колкото се може по-бързо. Лаборантката положи гърдата ѝ на подноса, след това бавно започна да сваля предната част на машината към гърдата и да я притиска от двете страни. Стегна я колкото беше възможно, непохватно покри ръката ѝ, каза ѝ да не диша и направи две снимки. После повтори същата процедура и с другата гърда, след което заяви, че това е всичко. Всъщност беше много просто. Бе по-скоро неприятно, отколкото болезнено. Щеше да бъде хубаво, ако ѝ съобщяха резултатите веднага, но Алекс беше уверена, че всичко ще бъде наред, когато в понеделник се обадят на нейния лекар.

Бързо напусна кабинета, както бързо беше дошла, хвана такси и пристигна навреме, за да види как Анабел привършва обяда и да я преоблече за балет. Като че ли никога не беше се чувствала толкова добре, че си е вкъщи.

Не можеше да се пренебрегне статистиката, която принуждаваше жените да си правят мамографии ежегодно. Според статистическите източници една на осем или девет се разболяваше от рак на гърдата. Дори самият факт, че си била близо до такива жени, че са те проверили, те кара да потрепериш и да си благодарна за простото удоволствие, че можеш да заведеш детето си на балет. И Алекс не

преставаше да си мисли колко е щастлива, докато се навеждаше да целуне яркочервените къдрици на Анабел на път за госпожица Тили.

— Защо не ме взе от градината? — обидено попита момиченцето.

Беше ритуал Алекс да я прибира в петък, бе свикнала с него и ѝ бе скъп. Никак не ѝ беше приятно, когато имаше промени.

— Трябваше да отида на лекар да ме прегледа, сладунка, и се забавих повече, отколкото очаквах. Извинявай.

— Болна ли си?

Анабел изведнъж я погледна с тревога и загриженост.

— Разбира се, че не — усмихна се Алекс. — Но всички трябва да ходят на прегледи, дори майките и татковците.

— Да не ти е правил инжекция?

Детето бе заинтригувано, а Алекс се разсмя и поклати глава.

— Не, но ми сплескаха цицата като палачинка. Същинска палачинка.

— Хубаво.

Анабел изглеждаше облекчена и заподскача редом с майка си.

Стигнаха до госпожица Тили без други преживявания, след урока си хапнаха сладолед, после бавно поеа пеш към къщи, като чертаеха планове какво ще правят в събота и неделя. На Анабел не ѝ се ходеше особено в зоологическата градина. Искаше да отидат на плажа и да поплува, а Алекс ѝ обясняваше, че вече е доста студено и не може да се плува.

Когато се прибраха, майка ѝ включи видеото и двете легнаха на спалнята да си почиват. За Алекс беше напрегнат ден. Чувстваше се като изстискана след подготовката за делото и мамографията. Беше щастлива, че си е вкъщи и си почива с дъщеря си.

Кармен си тръгваше рано в петък следобед и Алекс беше приготвила вечерята, когато Сам се прибра, този път по-късно, в седем. Вече беше нахранила Анабел и той предложи да почака с вечерята, докато детето си легне. Алекс се съгласи с радост.

В осем и петнадесет седяха в кухнята, ядяха риба и печени картофи със салата, а Сам разправяше за обяда с англичанина, който този път му беше направил по-добро впечатление.

— Знаеш ли, всъщност вече имам положително отношение към него. Мисля, че съм се притеснявал напразно. Лари и Том бяха прави.

Човекът е супер и ще ни докара фантастичен бизнес от Средния изток. Това не е за пренебрегване, въпреки че е малко нафукан.

— Ами ако не стане както смяташ? — предпазливо попита Алекс.

— Ще стане. Трябва да чуеш какъв е списъкът на клиентите му само от Саудитска Арабия.

— А те ще го последват ли тук?

Алекс се опитваше да го провокира, но Сам нямаше нищо против. Вече се чувстваше добре с новия човек и беше решил, че могат да го вземат като четвърти съдружник.

— Сигурен ли си, Сам? Вчера беше толкова обезпокоен. Може би трябва да се довериш на интуицията си.

— Смятам, че излишно съм се притеснявал. Днес си поговорихме три часа. Той наистина е свестен, чувствам го. С него ще направим милиарди — каза Сам уверено.

— Недей да бъдеш толкова алчен — шеговито го смъмри Алекс. — Да не би да означава, че можем да си купим замък в Южна Франция?

— Не, но ще можем да си позволим къща в Ню Йорк и земя на Лонг Айленд.

— Не ни трябва! — възкликна тя спонтанно и Сам се усмихна. И той мислеше така, ала му харесваше да бъде детето чудо на финансовия свят. За него това означаваше много. Обичаше да показва какво е постигнал в резултат на блестящото си боравене със стоковия капитал. За него репутацията и успехът бяха изключително важни, но и печалбата беше от значение. Именно затова Алекс смяташе, че Сам трябва да внимава с новия съдружник. Все пак вярваше на преценката му и след като англичанинът му беше направил добро впечатление, беше готова да приеме промяната в неговото отношение.

— А как минаха твоите срещи тази сутрин? — запита той. — Всичко ли е готово за делото идната седмица?

Сам много се интересуваше от работата на Алекс. Този взаимен интерес подхранваше съвместния им живот преди появяването на Анабел.

— Доколкото е възможно. Смятам, че ще спечелим. Моят клиент наистина го заслужава този път.

— Разбира се, след като ти го защитавах — рече уверено Сам, а тя се наведе и го целуна. Изглеждаше толкова хубав с дънките и червения си пуловер. Винаги ѝ бе харесвал, а напоследък сякаш ставаше все по-привлекателен. — Впрочем, какво ти каза Андерсън?

— Нищо особено. Отново обмислихме всички възможности. Персоналът още ме плаши, серофенът ми пречи, а никой не ще да прави „ин витро“ на четиридесет и две годишна жена, макар че Андерсън допуска, че може и да се навият. Говорихме за донорски яйцеклетки, което изобщо не ми се нрави. Той каза, че може да опитаме изкуствено осеменяване с твоя сперма другия месец. Твърди, че понякога това се оказвало от решаващо значение. Само не знам как ще реагираш — погледна го тя почти притеснено и Сам се усмихна.

— Ще го преживея, ако трябва. Смятам, че има много по-приятни неща от това, да онанирам и да зяпам мръсни списания, но ако помогне, защо да не опитам.

— Страхотен си! Толкова те обичам.

Алекс го целуна, а той страстно отговори на целувката ѝ. Тестът още не беше „посинял“ и не трябваше да си позволяват твърде много.

— А какво ще правим утре и вдругиден?

— Докторът каза да пробваме, когато „посинее“. Днес не стана, но съм почти сигурна, че ще стане утре. Без малко не посиня днес. А, Андерсън ме накара да си направя мамография, защото ако забременея, няма да мога да се снимам поне една-две години. Беше много неприятно и трябваше да помоля Кармен да прибере Анабел от детската градина. Не беше нищо особено, но изглеждаше толкова странно. Внезапно осъзнах, че има и лоши резултати, и това доста ме уплаши.

— Ала твоите бяха добри, нали?

Сам изведнъж се притесни, но Алекс му се усмихна успокояващо.

— Сигурна съм, че ще бъдат. Не ги съобщават веднага. Ще се обадят на Андерсън другата седмица. Могат да кажат какво е, ако рентгенологът е там, но днес го нямаше. Има нещо леко уничително в тази процедура и не знам защо ми се струва така. Чувствах се уязвима и глупава. Едва дочаках да си тръгна. Никога през живота си не съм била толкова щастлива, както когато после видях Анабел. Сякаш беше

като напомняне, че нещата могат да се объркат, че се случват на някой друг и имаш страшен късмет, че не си ти. Доста зловещо напомняне.

— Не мисли повече за това. Такова нещо няма да ти се случи — каза решително Сам и ѝ помогна да разтреби масата. Пийнаха си вино, гледаха филма по телевизията и си легнаха по-рано от обикновено. И за двамата седмицата беше напрегната и Алекс искаше да си почине преди настъпването на овулацията през следващите два дни.

Както беше очаквала, тестът „посиня“ на другия ден. Разбра, го преди обяд и го прошепна на Сам по време на късната закуска. Кармен заведе Анабел в парка, а те двамата си легнаха отново, за да се любят. След това тя остана в леглото малко повече от час, като подложи възглавници под задните си части. Беше чела някъде, че тази поза помага, и беше готова да пробва всичко. Когато Сам се върна в спалнята да се гушнат преди обяд, изглеждаше сънлива и доволна.

— Цял ден ли ще останеш в леглото? — подразни я той и плъзна устни по врата ѝ. Това я накара да потрепери отново.

— Защо не, след като започваш така.

— Кога ще можем да си поиграем пак?

И той гореше от желание като нея.

— Утре по всяко време.

— А защо да не пробваме и следобед? — дрезгаво попита Сам и тя се разсмя, докато той я целуваше. — Смятам, че трябва по-често да се упражнявам.

Но и двамата знаеха, че днес не бива да се любят повече.

— Добре де, съсредоточи се върху бебето — прошепна Сам и отиде да си вземе душ и да се облече, а Алекс отново придряма.

След десетина минути се мушна под душа при него. Той се стресна и се възбуди от близостта ѝ. Направо беше като агония да се насилват да не се любят отново. Изкушението беше голямо, защото толкова харесваха телата си. Понякога им беше трудно да се въздържат, само и само за да се поддържа броят на неговите сперматозоиди.

— Може би трябва да изоставим всичко това и просто пак да се любим на воля — прошепна той в ухото ѝ и я притисна към себе си под душа. Чувстваше как топлата вода се стича по телата им и на ручейчета се влива в устата му, докато я целуваше.

— Толкова те обичам...

— И аз... — каза тя жадно и усети със стомаха си как той се втвърдява.

— Сам... Желая те...

— Не... Не... — отказа дрезгаво, за да я подразни, и пусна студената вода докрай. Алекс изпищя от изненада, после се разсмя и двамата изскочиха изпод душа.

Вече облечени с дънки, те кротко седяха в кухнята и пиеха кафе, когато Кармен и Анабел се върнаха от разходка. Кармен приготви обяда, следобед Сам и Алекс изведоха Анабел в парка, след което вечеряха в „Джей Джи Мелън“. Беше им приятно да вечерят навън в събота или неделя. На другия ден отидоха да покарат колелата си в парка. Сам нагласи Анабел да седне на малката седалка зад него и обиколиха езерото няколко пъти. Бе хубав слънчев ден и вечерта всички бяха единодушни, че са прекарали прекрасен уикенд.

Когато сложиха Анабел да си легне и се увериха, че е заспала, Сам заключи вратата на спалнята им и бавно свали дрехите на Алекс. Тя стоеше пред него като грациозно цвете, като съвършена, изящна лилия. Те се любиха с всичката жар на желанието, жаждата и страстта. Алекс беше жена, която събуждаше много копнежи у Сам, и това го караше да я обича и желае все по-силно. Понякога му се струваше, че не би могъл да я обича повече, но винаги идваше един момент, когато нещо като шлюз се отваряше някъде и огромна вълна от чувства заливаше и двамата.

— Леле, боже, ако не забременея подир всичко това, се отказвам — слабо прошепна Алекс, след като свършиха. Беше поставила глава на гърдите му, а той нежно галеше едната ѝ гърда с прелъстяващи пръсти.

— Обичам те, Алекс... — каза той нежно и се надигна да я погледне. Беше толкова красива, толкова съвършена. Както винаги.

— И аз те обичам, Сам... Даже повече, отколкото ти мен — подразни го тя.

Той се усмихна и поклати глава.

— Не е възможно.

Отново се целунаха и продължиха да лежат с преплетени тела. Вече не бяха уверени беше ли важно дали ще успеят да направят бебето, или не.

4

В понеделник Алекс стана преди Сам и Анабел; облече се, след това ги събуди. Закуската беше сервирана, а в печката се печеше нещо вкусно. Помогна на Анабел да се приготви. Сам беше обещал, че ще я заведе в градината. Алекс искаше да отиде по-рано на работа. Имаше купища неща да свърши и да уточни последните подробности по делото в сряда. Освен това беше си назначила среща с Матю Билингс, за да обсъдят няколко дела. Брок Стивънс щеше да работи с нея целия ден заедно с още двама помощници.

— Вероятно ще се прибера късно — обясни тя на Сам. Той я разбра, но Анабел се натъжи, когато чу думите на майка си.

— Защо? — попита и огромните ѝ зелени очи се впиха в майчините ѝ. Никак не обичаше Алекс да закъснява. И на Алекс не ѝ бе приятно.

— Трябва да подготвя едно дело, сладунка. Нали знаеш, че ходя в съда и си говоря със съдията.

— Не можеш ли да му позвъниш по телефона?

Анабел изглеждаше много нещастна. Алекс ѝ се усмихна, прегърна я, целуна я и обеща да се прибере веднага щом може.

— Ще ти се обадя като се върнеш от градината. Приятен ден, сладунка, и весело прекарване. Нали се разбрахме?

Тя хвана брадичката на детето и повдигна милото лице към себе си. Анабел кимна и огромните ѝ очи се взряха в нея.

— Ами костюмът ми за Все Светии?

— Обещавам, че днес ще проверя.

Понякога Алекс се чувстваше толкова разкъсвана, така разпъната между семейството и кариерата си. На моменти се чудеше как ще се справи с две деца — но нали другите успяваха.

Тя облече палтото си и тихо се измъкна от апартамента. Беше едва седем и половина сутринта. В този час таксито вървеше бързо по Парк Авеню.

Пристигна в офиса в осем без четвърт и се чувстваше малко натъжена, че Анабел и Сам закусват без нея. Но в осем вече работеше усилено и Брок Стивънс току-що ѝ беше донесъл кафе.

В десет и половина бе напълно убедена, че са доста добре подготвени за защитата на Джек Шулц в сряда.

— А другите неща? — разсеяно попита тя Брок и прегледа списъка със задачите, по които той трябваше да работи. Беше приключил с повечето, но на нея ѝ бяха хрумнали няколко нови идеи през почивните дни. И точно когато му ги излагаше, Елизабет Хаскоум нерешително отвори вратата и надникна в стаята. Алекс поклати глава и вдигна ръка, за да я възпре. Не искаше никой да ги прекъсва. Телефонът беше изключен и вече беше предупредила Лиз да не влиза и да не им пречи.

Въпреки строгия ѝ поглед Лиз се поколеба на вратата, а Брок се обърна, за да види какво е отвлякло вниманието на Алекс.

— Да не е станало нещо?

Може би бе спешно, но Алекс изглеждаше силно раздразнена.

— Лиз, нали те помолих да не ни прекъсваш.

Тонът ѝ беше по-остър от обикновено, все пак напрежението беше огромно.

— Знам... Аз... Ужасно съжалявам, но... — заизвинява се Лиз.

— Да не се е случило нещо с Анабел или със Сам?

За момент Алекс се ужаси, ала Лиз бързо поклати отрицателно глава и я успокои.

— Тогава не искам да слушам.

Тя отново се наведе над бюрото. Нямаше намерение повече да ѝ обръща внимание.

— Доктор Андерсън се обади. Два пъти. Помоли ме да ви прекъсна.

— Андерсън? За бога!

Сега Алекс беше наистина нервирана. Беше ѝ казал, че ще ѝ позвъни за мамографията, и вероятно искаше да я успокои, че няма нищо. Но да пречи на работата ѝ, наистина беше прекалено.

— Може да почака. Ще го потърся през обедната почивка, ако успеем. Ако не, по-късно.

— Каза, че държи да говори с теб сутринта, преди дванайсет.

Беше вече единадесет и половина и Лиз започваше да става досадна. Ала доктор Андерсън беше настоял, че е много важно и че си заслужава да обезпокои Алекс. Затова Лиз му бе повярвала и беше непоколебима. Но Алекс изглеждаше ядосана. Беше сигурна, че докторът ѝ се обажда просто така и че си заслужава да я откъсват от работата ѝ за глупости. За момент погледна секретарката и се зачуди дали няма лоши новини, ала това ѝ се стори толкова абсурдно, че се ядоса още повече, вместо да се разтревожи.

— Ще му се обадя, когато успея, Лиз. Благодаря ти — каза тя натъртено и отново се извърна към Брок, но сега той изглеждаше разсеян.

— Защо не го потърсиш, Алекс? Сигурно е важно, след като е помолил Лиз така настойчиво.

— Я не ставай глупав! Имаме толкова много работа.

— Всеки случай, бих си пийнал още едно кафе. Ще ти взема и на теб, докато му позвъниш. Уверен съм, че няма да ти отнеме повече от две минути.

Алекс беше готова да му се противопостави, но вече беше ясно, че Лиз толкова е изнервила обстановката, та никой не може да продължи да работи, преди тя да се свърже с лекаря си.

— Боже господи! Но това е смешно! Добре де. Донеси ми още едно кафе. Пет минути почивка.

Беше дванадесет без двадесет и пет, а докато Брок и другите двама излязат от стаята, стана дванадесет без двадесет. Губеха ценни минути. Почака да затворят вратата и бързо набра номера на Андерсън. Искаше да приключи разговора колкото е възможно по-скоро.

Администраторката се обади и каза, че ще я свърже с лекаря. Стори ѝ се прекалено дълго, защото имаше толкова работа и защото изведнъж се почувства нервна. Ами ако бяха лоши новините? Струваше ѝ се глупаво да мисли така, но беше възможно. Тази мълния бе поразявала много други преди нея.

— Алекс?

Доктор Андерсън ѝ се стори не по-малко зает.

— Здравей, Джон. Какво толкова важно има?

— Бих искал да се отбиеш по обяд, ако можеш.

Гласът му не издаваше нищо.

— Невъзможно! След два дни започвам дело и имам купища задачи. От осем без петнайсет съм на работа и вероятно няма да свърша до десет довечера. Не можеш ли да ми го кажеш по телефона?

— Предпочитам да не е по телефона. И наистина смятам, че трябва да дойдеш да се видим.

Глупости! Това пък какво означава! Внезапно забеляза, че ръката ѝ се разтрепери.

— Да няма нещо лошо?

Едва се насили да изрече тези думи, ала накрая разбра, че се налага.

— Да не е мамографията?

Нямаше никакви бучки. Как можеше да бъде това! Но Андерсън помълча доста, преди да отговори.

— Бих желал да я обсъдим двамата.

Явно беше, че не иска да казва повече по телефона, и тя изведнъж се побоя да му противоречи.

— Колко време ти трябва?

Погледна часовника си и се опита да пресметне колко би могла да отдели по обяд. Тогава и уличното движение ще е натоварено.

— Половин час. Бих искал да прекарам известно време с теб, да си поговорим. Защо не прескочиш веднага? Току-що прегледах последната си пациентка за тази сутрин. Имам една жена в болницата и една пациентка със слаби родилни болки. Вероятно сега ще бъде най-удобно.

— Ще дойда след пет-десет минути — каза тя сухо и стана, готова да затвори телефона. Изведнъж сърцето ѝ се разтупа. Това не беше на добро. Но сега искаше да знае, независимо дали беше добро, или лошо. Може би бяха сбъркали резултатите ѝ с тези на някоя друга жена.

— Благодаря, Алекс. Ще гледам да свършим колкото се може по-скоро.

Тя премина покрай Лиз с чанта и палто в ръка. Брок и другите още не бяха дошли.

— Кажим им да хапнат нещо. Ще се върна след четирийсет и пет минути.

Почти беше стигнала до асансьора, когато Лиз извика след нея:

— Добре ли си?

— Да. Поръчай ми сандвич с пуйка.

Лиз я погледна как се изгубва по коридора и се зачуди дали не е забременяла. Знаеше, че със Сам искат още деца, а Джон Андерсън бе нейният гинеколог.

Но Алекс си даваше сметка, че не е за това, когато пътуваше извън центъра, и все повече се притесняваше. Сигурно е заради мамографията, ала после изведнъж се сети. Не! Беше намазката на Пап. Идиотщини! Има рак на шийката. И как ще забременее сега? Макар че много от приятелките ѝ бяха лекувани със замразяване и лазер в предраков стадий и бяха успели да заченат. Може би положението не беше толкова тежко, както ѝ се струваше. Просто искаше да знае дали животът ѝ е в опасност и дали още би могла да забременее.

Таксито стигна до кабинета на Андерсън за рекордно кратко време и тя побърза да влезе в празната чакалня. Очакваха я и направо я въведоха в стаята му. Той беше с костюм вместо с бяла престилка и изглеждаше неочаквано сериозен, когато я видя.

— Здравей, Джон, как си?

Малко се беше задъхала от бързането и от притеснение. Седна на един стол, без да се съблича.

— Благодаря ти, че дойде, но наистина смятах, че трябва. Искан да си поговорим насаме.

— Намазката на Пап ли е? — попита тя и почувства как сърцето ѝ отново се разтуптя. Дланите ѝ се изпотиха, докато стискаше чантата си. Той поклати глава.

— Не. Мамографията.

Но това беше невъзможно! Нямаше нито бучки, нито подутини, нито проблеми. Лекарят се пресегна към екрана пред нея. Първо ѝ показа снимката анфас, след тази в профил. Всичко ѝ изглеждаше толкова мистериозно, като метеорологична карта на Атланта. След това я погледна с болезнена сериозност.

— Тук има някаква маса — каза Андерсън и тя я забеляза само защото той ѝ я посочи.

— Голяма е и доста надълбоко. Може да се окажат различни неща, но ние с рентгенолога сме силно разтревожени.

— Какво искаш да кажеш с това, че може да бъдат много неща?

Изведнъж Алекс се почувства напълно объркана от онова, което ѝ говореше лекарят. Като че ли внезапно беше оглушала. Защо имаше някаква маса дълбоко в гърдата ѝ? Какво беше това и как се беше озовало там?

— Съществуват няколко възможности, но маса с такива размери на тази дълбочина и точно в тази област никога не е на добро, Алекс. Смятаме, че имаш тумор.

— О, господи!

Нищо чудно, че не е искал да ѝ го каже по телефона и е настоявал Лиз да прекъсне работата ѝ.

— Това какво означава? Какво ще стане сега?

Гласът ѝ отслабна, а лицето ѝ пребледня и за момент ѝ се стори, че ще припадне, но се насили да издържи.

— Трябва да ти се направи биопсия колкото се може по-скоро. Най-добре ще бъде следващата седмица.

— След два дни влизам на дело. Не мога, преди да свърши.

Струваше ѝ се, че дотогава това ще изчезне, ала и двамата знаеха, че не е така.

— Не може да чакаш толкова.

— Но не мога и да изоставя клиента си. Да не би да искаш да кажеш, че няколко дни имат такова голямо значение?

Алекс беше ужасена. Какво ѝ говореше Андерсън?

Че умира? Мисълта за това и ужасът я накараха да се разтрепери.

— Няколко дни не са толкова важни — предпазливо каза лекарят. — Но не можеш да си позволиш да протакаш. Трябва да си избереш хирург и да ти се направи биопсия без много отлагане. После ще видиш какво ще ти препоръча той въз основа на това изследване.

Боже господи! Беше толкова сложно, ужасяващо и грозно!

— А ти не можеш ли да направиш биопсията?

Алекс изведнъж усети колко е отчаяна и уплашена. Чувстваше се уязвима, както когато отиде за снимката, и се паникьоса. Беше станало най-лошото или почти най-лошото. Или ставаше в момента. Нещата се развиваха пред очите ѝ като в смразяващ филм.

— Аз не правя биопсии. На теб ти трябва хирург.

Той взе някаква хартия от бюрото си. Алекс в миг осъзна, че е в кабинета от половин час, но внезапно животът ѝ се беше променил и още не бе в състояние да си тръгне.

— Написал съм ти имената на няколко изключително добри специалисти. Една жена и двама мъже. Трябва да си поговориш с тях и да видиш кой ще ти хареса най-много. Те са отлични хирурзи.

Хирурзи!

— Нямам време за това.

Тя започна да плаче, въпреки усилията си да се сдържи. Беше толкова ужасно, че се почувства необичайно зашеметена и удивително безпомощна. Разкъсваше се от гняв и ужас.

— Нямам време да ходя да си купувам лекар. Имам дело и не мога току-така да се измъкна от него. Поела съм отговорност.

Гласът ѝ звучеше истерично и за самата нея, но просто не можеше да се овладее. След това погледна Андерсън с истински ужас.

— Смяташ ли, че е злокачествен?

— Възможно е. — Андерсън искаше да е честен с нея. На снимката не изглеждаше доброкачествен. — Много е възможно. А не е изключено и просто да се заблуждаваме. Не можем да разберем какво е, преди да са ти взели биопсия — важно е да стане бързо, за да решиш какво да правиш.

— Това пък какво означава?

— Означава, че ако биопсията е положителна, ще се наложи да вземеш някакви решения по отношение на лечението. Твоят хирург ще те посъветва, но разбира се, не ще предприеме нищо без твое съгласие.

— Искаш да кажеш, че мога да решавам дали да ми отрежат гърдата или не?

Алекс погледна с отвращение и гласът ѝ стана писклив.

— Хайде да не изпреварваме събитията. Още не знаем нищо, нали така?

Той се опитваше да бъде внимателен с нея, ала това влошаваше положението още повече. Тя искаше да разбере сега, искаше той да ѝ се закълне, че не е злокачествен тумор. Но Андерсън не можеше да го стори.

— Знаем, че дълбоко в гърдата ми има някаква маса и ти се тревожиш от това. То може да означава, че ще загубя гърдата си, нали?

Беше го изправила на свидетелската скамейка и беше безпощадна.

— Да, може — каза той тихо.

Дълбоко я съжаляваше. Винаги му беше харесвала, а това бе ужасен удар за всяка жена.

— А после? Какво ще стане после? Ще се махне гърдата и няма да има повече проблеми, така ли?

— Възможно е, ала невинаги. Не е толкова просто. Много ми се ще да беше така, но не е. Ще зависи от тумора и от степента на неговата злокачественост, ако има такава, както и от естеството на пораженията. Ще зависи от това, дали и колко са засегнати лимфните ти възли, дали туморът не се е разпространил по други части на тялото ти. Алекс, няма прости отговори. Може да се стигне до изрязване на цялата гърда или на част от нея. Може да се наложи химиотерапия или облъчване. Просто не знам. Не мога да ти кажа нищо, преди да ти направят биопсия. Не ме интересува колко си заета, ти просто трябва да намериш време, за да поговориш с тези хирурзи. Трябва!

— Кога?

— Свърши си първо делото, ако не търпи отлагане, ако е само една или две седмици. Обаче запланувай биопсията след две седмици, независимо от всичко друго. А ние ще видим какво е, след като получим резултатите.

— Кой от тези лекари би ми препоръчал?

Тя му върна листчето. Той го погледна и пак ѝ го подаде мълчаливо.

— Всички са много добри, но аз бих избрал Питър Хърмън. Мил човек е. Интересуват го не само операциите и биопсиите. Просто е почовечен.

— Добре.

Алекс кимна, но все още изглеждаше замаяна.

— Ще му се обадя утре.

— А защо не следобед?

Той преднамерено ѝ оказваше натиск, защото не искаше тя да използва работата си като претекст или изобщо да се откаже.

— Ще му позвъня по-късно.

След това ѝ дойде една отрезвяваща мисъл и отново го погледна. Струваше ѝ се, че на раменете си има неколкотонен товар.

— Ами ако съм забременяла вчера или онзи ден? Ако съм бременна и имам злокачествен тумор?

— Ще решаваме какво да правим, като стигнем дотам. Ще знаеш дали си бременна, когато ти вземат биопсия.

— Ами ако имам рак и съм бременна?

Гласът ѝ беше нервен и напрегнат. Ами ако трябваше да пожертва бебето си?

— Ще се наложи да определим приоритетите. Ти си най-важната.

— Боже мой!

Тя закри лице с ръцете си и след миг пак вдигна очи.

— Смяташ ли, че хормоните, които вземам, може да имат нещо общо с това?

Тази мисъл я ужаси още повече. Ами ако се убиваше в желанието си да забременее?

— Честно казано, мисля, че не. Обади се на Питър Хърмън. Иди при него колкото е възможно по-скоро, поговорете си и нека да ти направят биопсия веднага.

Изглеждаше разумно да постъпи така. А сега трябваше да се върне вкъщи и да каже на Сам, че има някаква маса в гърдата си. Още не можеше да повярва. Но фактът си беше факт. Виждаше го на снимката и в погледа на Джон Андерсън. Той изглеждаше изтощен, когато тя стана. Беше минал вече почти един час, откакто беше дошла.

— Много съжалявам, Алекс. Ако мога да направя нещо за тебе, веднага ми се обади. Кажи ми кой хирург си избрала и аз ще взема резултатите от него.

— Ще започна с Питър Хърмън.

Андерсън ѝ подаде снимките, за да ги покаже на хирурга. Самата дума „хирург“ звучеше зловещо. Алекс излезе навън в октомврийския ден. Чувстваше се, като че ли са я ударили в стомаха с топка. Не можеше да повярва на това, което току-що ѝ бяха казали, на това, което се беше случило.

Вдигна ръка и спря такси. Опитваше се да не мисли за всички неща, които бе чувала за мамектомиите и изрязването на бучки, за жени, които повече не можеха да вдигат ръцете си и които умираха от рак. Всичко, което Андерсън ѝ беше казал, изведнъж се обърка в главата ѝ и на път за службата си тя дори не се разплака. Просто седеше и гледаше втренчено пред себе си. Не можеше да повярва на настъпилия обрат.

Когато се върна в кабинета си, целият екип беше там — Лиз, Брок, секретарят, двамата помощници, и я чакаха. Лиз ѝ беше поръчала сандвич с пълнозърнест пшеничен хляб и пуйка, но Алекс просто не можеше да яде. Влезе и ги загледа. Брок забеляза, че лицето ѝ е смъртнобледо. Никой не проговори. Веднага пристъпиха към работа и продължиха без прекъсване до шест часа. Едва тогава, когато обобщиха резултатите и другите си тръгнаха, Брок се осмели да я попита предпазливо:

— Добре ли си?

Алекс му изглеждаше ужасно през целия ден, а лицето ѝ беше смъртнобяло, откакто се върна от доктора. И няколко пъти забеляза как ръцете ѝ треперят, докато му подаваше документи.

— Добре съм. Защо?

Тя се опита да изглежда безгрижно, ала изобщо не успя. Брок беше много прозорлив, но не искаше да я притеснява.

— Изглеждаш уморена. Може би прекаляваш с работата, госпожо Паркър. Какво каза лекарят?

— А, нищо. Само си загубих времето. Просто трябваше да ми даде резултатите от някои тестове, а обикновено лекарите избягват да ги съобщават по телефона. Беше направо излишно. Можеше да ми ги изпрати по пощата и да ми спести това време.

Брок не повярва на нито дума от онова, което чу, но като че ли за нея беше важно да представи нещата така. Той просто се надяваше, че няма нищо сериозно. Ако ли не, делото след два дни в никакъв случай нямаше да ѝ помогне. Брок щеше да направи всичко, което можеше вместо нея, ала тя беше назначеният по процеса адвокат и на нея се падаше да поеме ударите и напрежението, да проведе защитата и изцяло да подготви делото. Не посмя да я попита дали ще бъде в състояние да се справи. Знаеше, че щеше да приеме този въпрос като оскърбление.

— Тръгваш ли си?

Брок се надяваше, че Алекс ще си отиде. Имаше още работа по делото, но видя купчина документи на бюрото ѝ, а това не предвещаваше рано излизане.

— Трябва да придвижва още няколко неща за други клиенти.

Следобед Алекс беше успяла да се обади където трябва, но още не беше намерила време да се свърже с Питър Хърмън — поне така се

опитваше да се извини. Смяташе да го стори на другата сутрин.

— С какво мога да ти помогна? Ти трябва да си отидеш вкъщи и да си починеш — настоя Брок, но тя беше решена да остане и да свърши работата си.

След това той се върна в своя кабинет, а Алекс позвъни на Анабел. Тя се беше разтревожила защо мама не ѝ се е обадила на обяд.

— Нали каза, че ще ми се обадиш?

Думите ѝ веднага накараха Алекс да се почувства виновна. Напълно беше забравила след непредвиденото посещение при доктора.

— Знам, сладунка. Искрах да ти се обадя, но бях на среща с много хора и не можах.

— Няма нищо, маме.

След това Анабел ѝ разказа за всичко, което беше правила следобед с Кармен. Като слушаше оживеното ѝ бърборене, Алекс почти изпита чувство на ревност. На самата нея ѝ беше ужасно неприятно да казва на детето си, че ще работи до късно. Изведнъж фактът, че не е с Анабел, ѝ се стори още по-мъчителен.

— Да те почакам ли? — с надежда попита момиченцето, а Алекс въздъхна. Молеше се сенките в гърдата ѝ да не се окажат рак.

— Ще се прибера много късно. Но ще те целуна, обещавам. А утре сутринта ще те събудя. Така ще бъде само тази седмица и другата, а след това ще обядваме и ще вечеряме заедно.

— А тази седмица ти ли ще ме водиш на балет? — Анабел явно настояваше, а Алекс се почуди къде е Сам.

— Не мога. Не помниш ли? Нали ти казах. Тази седмица и другата ще си говоря със съдията. Не мога да те водя на балет.

— Не можеш ли да помолиш съдията да те пусне?

— Не, сладунка. Много ми се иска, но не може. Къде е тати? Върна ли се вече?

— Заспа.

— По това време?

Беше седем часът. Как е могъл да заспи?

— Гледаше телевизия и заспа. Кармен каза, че ще те дочака.

— Дай ми я. И, Анабел...

Очите ѝ изведнъж се изпълниха със сълзи, като си помисли за детето, за лицето му като на фея с големи зелени очи, лунички и огнена коса. Ами ако умреше? Ако Анабел останеше без майка? Не

мога да преглътне поради тази мисъл и за момент замлъкна, а после прошепна:

— Обичам те, Анабел.

— И аз те обичам, маме. Довиждане.

— Приятни сънища.

После се обади Кармен и Алекс ѝ каза, че може да си тръгва, след като Анабел си легне. Просто трябва да събуди Сам преди това.

— Не ми се ще да го будя, госпожо Паркър. Ще остана, докато се върнете.

— Няма да е скоро, Кармен. Наистина, просто му кажи, че си тръгваш, и той ще се събуди.

— Добре, добре. Кога ще се приберете?

— Сигурно не по-рано от десет. Чака ме още много работа.

Но когато затвори, просто продължи да седи и да гледа телефона. Имаше чувството, че вече е загубила семейството си. Като че ли днес между нея и тях беше минала сянка. Те бяха живи, а тя можеше да умре. Не беше изключено, но беше невероятно. Все още смяташе, че може да е грешка. Не беше болна и нямаше бучки. Просто имаше сива сянка на снимката. Но тази сива сянка можеше да я убие, по думите на Джон Андерсън, ако е злокачествена. Не бе в състояние да го повярва. Вчера се опитваше да забременее, днес собственият ѝ живот беше в опасност, а хормоните, които вземаше предишната седмица, ѝ пречеха да запази самообладание. Заради тях ѝ се струваше, че всичко е лошо и по-обезпокоително. Опита се да си внуши, че ужасът, който изпитва, е безпочвен и че това е от хормоните.

Брок дойде да я види в девет часа и забеляза, че още не е изяла сандвича, който беше на бюрото ѝ от обяд. Целия ден беше пила само кафе, а в момента държеше една голяма чаша вода.

— Ще се разболееш, ако не ядеш — смъмри я той загрижено.

Тя изглеждаше още по-зле отпреди. Лицето ѝ беше посивяло.

— Не съм гладна... наистина. Просто забравих да ям. Прекалено бях заета.

— Извинението ти не е убедително. Няма да направиш услуга на Джек Шулц, ако се разболееш преди делото или след като започне.

— Да, възможно е — каза Алекс разсеяно.

След това го погледна разтревожена.

— Нали ще можеш да ме заместиш, ако се наложи, Брок?

— Глупости! Ти си адвокатът, когото Шулц иска. Платил е заради теб.

Точно така. Това имаше предвид днес, когато каза на Андерсън, че не може да си направи биопсия, преди да свърши делото. Хората разчитаха на нея.

След това си помисли за Анабел и Сам и сълзите занепаираха в очите ѝ. Беше вече със забавени реакции от умора и изведнъж всичко, което се беше случило днес, я разтърси. Снимките от мамографията бяха на бюрото ѝ, но това, което беше видяла на тях, се беше запечатало завинаги в паметта ѝ.

— Защо не си тръгнеш? — каза Брок нежно. — Аз ще довърша. Всичко е подготвено много по-добре, отколкото си мислиш. Вярвай ми.

Брок беше нежен и мил и след половин час Алекс реши да се прибере къщи. Просто беше прекалено уморена, за да върши каквото и да било, свързано с умствена работа. Чувстваше се като прегазена от камион. За първи път от години насам не взе куфарчето си, за да работи у дома. Брок забеляза, но не ѝ напомни. Изпита съжаление към нея, като я гледаше как си тръгва. Явно нещо не беше наред. Никога не беше изглеждала по-зле, но не бяха достатъчно близки, за да я попита какво ѝ е или да ѝ предложи помощ.

Тя отново се облегна назад в таксито и усети главата си като топка за боулинг — беше толкова тежка, че не можеше да я държи изправена. Просто не можеше. Когато стигна до къщи, плати на шофьора и влезе в блока. Чувстваше се на хиляда години. Качи се на асансьора, като се чудеше какво ще каже на Сам. И за него, и за всички новината щеше да бъде ужасна. Една лоша мамография не можеше да се приеме с леко сърце. В главата ѝ се въртяха цифри от статистиките за рак на гърдата, които винаги бяха потресаващи. Просто не си представяше как ще съобщи на семейството си.

Когато Алекс се прибра, Сам гледаше телевизия в хола и я посрещна усмихнато. Беше си облякъл дънки, но още беше с бялата риза, с която бе ходил на работа. Връзката му бе небрежно хвърлена на масата.

— Здравсти, как мина днес? — попита той весело и се наведе към нея, а тя тежко се отпусна на канапето до него. Изведнъж сълзи нахлуха в очите ѝ и трябваше да се помъчи да ги сдържи. Целият ужас отново я обзе, като видя Сам. Просто не можеше да се овладее.

— Уф! Май че никак не ти е било лесно.

След това си спомни, че Алекс вземаше хормони.

— Бедната ми женичка, пак тези хормони ли те правят толкова емоционална? Може би не бива да ги вземаш.

Имаше толкова много задължения и по делото. Той я привлече в обятията си, а тя се притисна към него като удавница.

— Изглеждаш изтощена — каза съчувствено Сам, когато Алекс го погледна и избърса очите си. Беше прав. Хапчетата усложняваха нещата още повече. Но дали наистина беше така?

— Сигурно доста се притесняваш преди делото.

— Вярно. Беше адски ден — призна Алекс и се облегна назад. Чувстваше се наистина омаломощена.

— Неприятно ми е да ти го казвам, но изглеждаш доста зле. Ядели нещо?

Тя поклати глава.

— Не бях гладна.

— Чудесно! И как си представяш, че ще забременееш, след като изобщо не ядеш! Ела — той я дръпна, за да я изправи на крака. — Ще ти направя омлет.

— Не мога да ям. Сериозно. Гроги съм. Защо не си легнем веднага?

Искаше да си легне. Искаше да види Анабел и да легне до Сам и да лежат заедно дълго, дълго. Завинаги.

— Да няма нещо?

Изведнъж той се зачуди защо Алекс изглежда така. Видът ѝ беше много по-лош от друг път, дори и преди дело, но тя не отговори и влезе на пръсти в стаята на Анабел. Целуна я и след това отиде в тяхната спалня. Сам я загледа загрижено, когато започна да се съблича. Остави дрехите си на стола и облече нощницата. Дори нямаше сили да вземе душ или да си срещне косата. Само си изми зъбите, легна и затвори очи. Знаеше, че ще трябва да му каже.

— Пиленце, какво е станало? — попита той отново и седна до нея. — Да не се е случило нещо в службата ти?

Алекс се отнасяше много сериозно към работата си и щеше да се измъчва, както сега, ако направеше нещо, което би накърнило интересите на неин клиент. Но тя бързо поклати глава.

— Андерсън пак ми се обади днес — продума тихо, а той я погледна.

— И?

— Ходих при него на обяд.

— Защо? Още не си сигурна дали си забременяла.

Бяха минали само два дни и Сам ѝ се усмихна.

Толкова ѝ се искаше да има бебе.

Алекс дълго се колеба. Мълчанието ѝ измъчваше и двамата, но тя просто не можеше да произнесе думите, да му каже какво има, да го повярва. Не искаше да причинява болка на себе си, на Сам и детето. Обаче знаеше, че ще ѝ се наложи.

— На мамографията ми има сянка.

Изрече го, сякаш съобщаваше за смъртен случай, но като че ли тонът ѝ не направи особено впечатление на Сам.

— И какво от това?

— Може да означава, че е тумор.

— Може. Това означава, че още не знаят точно. И марсианците може да кацнат на Парк Авеню в полунощ. Но дали ще го направят? Надали. Вероятно и твоята сянка не ще да е тумор.

Хареса ѝ начинът, по който разсъждаваше Сам. Това върна вярата ѝ в собственото ѝ тяло, за което имаше чувството, че я е предало през последните дванадесет часа. Може би само така ѝ се струваше. Навярно Сам беше прав. Може би реакциите ѝ бяха пресилени.

— Още не са наясно. Вероятно сянката си е само сянка, нищо повече.

— Андерсън иска да се консултирам с хирург и да ми направят биопсия. Даде ми имената на трима лекари, на които да се обадя, но нямам време преди процеса. Смятах да потърся единия утре сутринта и да проверя дали мога да отида при него на обяд. Иначе трябва да изчакам да мине делото — каза тя разтревожено.

— Според него толкова ли е спешно?

— Всъщност не — призна Алекс и се почувства по-добре в сравнение със следобеда. — Но настоя, че трябва да свърша тази работа по-бързо.

— Очевидно, ала няма защо да се паникьосваш. Много често лекарите се презастраховат, за да не ги съдят. Затова ти казват

възможно най-лошото, просто да не би после да речеш, че не са те предупредили. И ако новината е добра, всички са доволни. Никога не си дават сметка какви травми нанасят с това, че те изплашват до смърт. За бога, Алекс, та ти си адвокатка и би трябвало да знаеш тия неща. Не оставяй тези типове да те плашат.

Алекс усмихнато го погледна и изведнъж се почувства облекчено и глупаво. Той също ѝ се усмихваше. Не се паникьосваше, не смяташе, че тя ще умре. Не я утешаваше и не звучеше мелодраматично. Беше поставил нещата на мястото им. Внезапно усети, че е прав. Дори Джон Андерсън не би искал да се излага на опасността да бъде съден.

— Как трябва да постъпя според тебе?

— Свърши си делото, направи си биопсия, когато ти е удобно, но запази спокойствие и не позволявай на тези шутове да те плашат до смърт. А аз се басирам на печалбата от следващата си сделка, че твоята сянка си е само сянка и нищо друго. Погледни се, та ти си най-здравата жена, която познавам! Или поне ще бъдеш най-здравата, ако от време на време си похапваш и поспиваш.

След разговора със Сам сякаш бreme се смъкна от плещите ѝ. Той беше интелигентен, разсъждаваше трезво и сигурно имаше право. Вероятно само беше уплашена и нямаше никакъв тумор.

Алекс се почувства неимоверно по-добре, след като угасиха лампите, а когато се събуди на другата сутрин, усети само леко безпокойство. За миг си спомни, че нещо ужасно ѝ се беше случило предишния ден, бодна я предчувствие, каквото човек има по време на нещастие. Но когато се разбуди напълно, се сети какво ѝ беше казал Сам и безпокойствието ѝ се стопи. Освен това реши да събуди Анабел и да я заведе в кухнята, докато приготвя закуската. Дори беше изготвила списъка на костюмите, които детето можеше да си хареса за Все Светии. Предния ден Лиз беше проверила — имаше костюми на тиква, на принцеса, на балерина и на медицинска сестра, които щяха да станат на Анабел. Тя веднага си избра принцесата. Точно за това си беше мечтала.

— О, маме, обичам те! — извика и прегърна майка си през кръста.

— И аз — отвърна Алекс с усмивка и я притисна с една ръка, докато с другата правеше палачинки. Изведнъж ѝ се прииска да празнуват. Като че ли беше се избавила от непоносим товар. Анабел

беше щастлива, а Сам я беше убедил, че сянката, която докторите са видели, е фалшива тревога. С цялото си същество желаше да му повярва. Когато този път тръгна на работа, Алекс се закле, че ще се обади на Анабел по обяд, и даже се прекръсти.

Остави я със Сам, пламенно го целуна, преди да излезе и му благодари за увереността, която ѝ беше вдъхнал предишната вечер.

— Трябваше да ми се обадиш в службата. Още тогава щях да ти го кажа.

— Знам. Наистина реагирах прекалено неадекватно. Беше глупаво от моя страна.

Обаче всеки би реагирал така.

Целуна и двамата за довиждане и забърза към службата си. Брок вече я чакаше там заедно с целия екип.

Срещна се с Матю Билингс и едва в единадесет и половина се сети да позвъни на хирурга, който ѝ беше препоръчал доктор Андерсън.

Една сестра я попита какъв е поводът за обаждането и Алекс обясни, че става въпрос за биопсия. Точно тогава Брок влезе в стаята за някаква папка и тя се помоли наум да я вземе по-бързо. Той я намери и излезе. Алекс съжали, че не е заключила вратата си. Но ако Сам беше прав, може би това нямаше значение.

Най-накрая се обади Питър Хърмън — гласът му прозвуча сериозно и не особено дружелюбно. Алекс му обясни за сянката на снимката и за безпокойството на доктор Андерсън, който смята, че тя трябва да се види с Хърмън.

— Вече говорих с него — отвърна хирургът. — Той ми позвъни тази сутрин. Ще ви се наложи биопсия, госпожо Паркър. Колкото е възможно по-скоро. Вярвам, че доктор Андерсън ви е обяснил.

— Да.

Стремеше се да бъде спокойна, както снощи ѝ беше внушил Сам, но ѝ беше по-трудно, защото не познаваше този лекар. Чувстваше се заплашена от него и от всичко, което той представляваше.

— Аз съм адвокатка и утре започвам едно дело. Наистина ми е невъзможно да отделя време през следващите седем или десет дни. Надявам се, че мога да дойда при вас след това.

— Би било много глупаво решение — грубо заяви той, отричайки всичко, което Сам ѝ беше казал снощи. Или пък може би го

потвърждаваше? Може би и той се предпазва от неприятности, рече си тя. По този начин я предупреждаваше.

— Защо не дойдете при мен днес? Ще преценя положението и ако трябва, ще ви назначим биопсия за по-следващата седмица. Така удобно ли ви е?

— Аз... Да... Би било... Обаче... Днес съм много заета. Делото ми започва утре.

Вече му го беше казала, но отново се чувстваше отчаяна и силно уплашена.

— В два часа днес след обяд?

Беше безпощаден и тя осъзна, че не е в състояние да му се противопостави. Първо бавно кимна, след това се съгласи да отиде в кабинета му в два часа. За щастие не беше далече от нейната служба.

— Искате ли да дойдете с някоя приятелка?

Въпросът му я изненада.

— Защо?

Да не би да желае да ѝ причини болка, или пък някак си да я накара да не може да се контролира? Защо да ходи на лекар с приятелка?

— Зная от опит, че жените много често се объркват, когато се сблъскат с трудни ситуации и голямо количество информация.

— Сериозно ли говорите? — Ако не беше толкова шокиращо, сигурно щеше да се разсмее. — Аз съм адвокатка. Всеки ден се занимавам с нелеки ситуации и получавам повече информация от тази, която вие получавате за една година.

Отговорът му не ѝ се стори забавен.

— Информацията, с която обикновено боравите, не е за вашето собствено здраве. Дори лекарите се разстройват и приемат много трудно собствените си злокачествени образувания.

— Но още не знаем дали и аз имам злокачествено образувание, нали?

— Права сте, не знаем. Ще се видим ли в два часа?

На Алекс ѝ се искаше да му отговори отрицателно, но знаеше, че не трябва.

— Да, ще се видим — каза и затвори телефона.

Много се ядоса. За реакцията ѝ отчасти бяха виновни хормоните, но несъмнено се дължеше и на факта, че хирургът беше потенциален

носител на лоша новина и тя се страхуваше от него. Веднага след като приключи разговора, извика една от помощничките си и ѝ постави необичайна задача. Даде имената на тримата лекари, които доктор Андерсън ѝ беше препоръчал, и я помоли да разбере каква е тяхната репутация.

— Искам да знам всичко — и добро, и лошо, и какво е мнението на колегите им за тях. Обади се навсякъде — и в болниците „Слоун-Кетъринг“ и „Къламбия Презбитериън“, и в медицинските училища, в които преподават. Навсякъде където трябва. И моля те, не казвай на никого, че правиш това заради мен. Ясно ли е?

— Да, госпожо Паркър — покорно отговори девойката. Беше най-трудолюбивата сътрудничка, прикрепена към екипа. Алекс знаеше, че ще получи необходимите ѝ сведения.

Два часа по-късно вече разполагаше с информация за Питър Хърмън. Канеше се да излиза, когато момичето бързо влезе и ѝ съобщи, че Хърмън има репутация на човек, който се отнася студено към пациентите си, ала е най-способният хирург. В една от най-добрите болници, където се беше обадила, ѝ бяха казали, че е извънредно консервативен, но е сред най-изявените специалисти по гръдна хирургия в цялата страна. Първите сведения за другите двама бяха почти толкова добри, колкото за Хърмън, но те бяха дори по-недружелюбни към пациентите си от него и явно се държаха като примадони. Докато Хърмън, изглежда, предпочиташе да общува с лекари, а не с пациенти — вероятно затова се харесваше на Джон Андерсън.

— Поне си разбира от работата, макар че не е Прекрасният принц — коментира Алекс и благодари на помощничката си, като я помоли да продължи проучването на останалите двама. Взе такси до кабинета на Хърмън и се зачуди какво ли ще ѝ каже за сивата маса на мамографията. Вече имаше две мнения по въпроса — на Сам, което беше оптимистично, и на Андерсън, което беше доста по-злоещо. Но мъжът ѝ беше заявил, че лекарят вероятно преувеличава. Мнението на Сам ѝ допаднаше много повече.

За съжаление Питър Хърмън не оцени обстановката като него. Той ѝ каза, че тъмната област явно е тумор дълбоко в гърдата и с форма, която почти сигурно говори за злокачественост. Естествено не можеха да бъдат сигурни, преди да направят биопсия, но доколкото би

могъл да съди по своя опит, щяха да открият тумор, и то не доброкачествен. След това щеше да зависи в какъв стадий е, до каква степен е проникнал, дали реагира положително или отрицателно на хормони и дали има разсейки. Лекарят беше студен и делови, а картината, която обрисова, далеч не беше оптимистична.

— И какво означава всичко това?

— Трудно ми е да ви отговоря, преди да получим резултати от биопсията. В най-добрия случай ще отстраним част от гърдата. Може и да се наложи да действваме по-смело — да прибегнем до радикална мамектомия^[1]. Това е единственият начин, за да сте сигурна, че болестта е отстранена, но зависи от тумора и разбира се, от степента на разрастването му.

Той ѝ показа една таблица, която беше изпъстрена с букви и цифри и от която тя не разбра абсолютно нищо. Отразяваше различни непредвидени обстоятелства, които ѝ изглеждаха напълно объркващи.

— Мамектомията ли е единственият начин да се отстрани болестта? — попита Алекс задавено.

Осъзнаваше, че Хърмън е прав. Бе като замаяна и се чувстваше абсолютно тъпа. Повече не беше адвокатка, беше просто жена.

— Невинаги — отвърна докторът. — Може да добавим облъчване или химиотерапия. Това пак ще зависи от други фактори в момента, както и от степента на разрастването.

Облъчване или химиотерапия? И опростена радикална мамектомия? Защо просто не я убиеха? Не че толкова харесваше гърдите си, но при мисълта, че ще бъде напълно обезформена и ужасно болна от химиотерапията или облъчването, ѝ се гадеше. Къде беше сега Сам с неговата жизнерадостна прогноза и предупреждения, че хирурзите се страхуват да не допуснат грешки? Дори не си я спомняше вече. Това, което ѝ каза Хърмън, беше толкова по-действително и толкова страхотно ужасяващо, че просто не можеше да мисли.

— Каква точно ще бъде процедурата?

— Ще ви назначим биопсия. Предпочитам да я направим с пълна упойка, тъй като масата е прекалено дълбоко в гърдата ви. След това вие ще трябва да вземете решение.

— Аз ли?

— Вероятно. Ще ви се наложи да направите избор. В тази област на медицината има редица възможности. Ще трябва да вземете някои

решения, защото сам не мога да поема отговорността.

— Защо? Нали вие сте лекарят?

— Защото трябва да се направи избор, който предполага по-голям или по-малък риск и повече или по-малко неприятности. Отнася се до вашето тяло и вашия живот и затова вие трябва да вземете решение. Но когато открием болестта рано, както в случая, обикновено предлагам мамектомия. Тя е по-разумният и по-сигурен вариант. Винаги може да се прибегне до възстановителна хирургия няколко месеца след операцията и да ви се възстанови гърдата, ако желаете.

Звучеше, сякаш се отнасяше за поставянето на автомобилен калник, а не за част от тялото ѝ. Но Алекс не знаеше, че предпочитанията му към мамектомиите като по-сигурен лек му бяха създали репутацията на консервативен лекар.

— Правите ли биопсия и мамектомия в един и същи ден?

— Обикновено не. Но можем да ги съчетаем, ако вие държите. Изглежда, сте много заета и това ще ви спести време, ако сте готова да ме оставите да решавам вместо вас. Бихме могли да подготвим действията си предварително, в случай че има нещо. Трябва внимателно да планираме.

Алекс си помисли за Сам, за това, че лекарите се стремят да не попадат под ударите на закона. Но в миг се сети за нещо друго.

— А ако през следващите две седмици се окаже, че съм бременна?

— Възможно ли е?

Той изглеждаше изненадан, а тя се почувства леко засегната. Да не би да смяташе, че е прекалено стара да има деца, а може да има само тумори?

— В момента вземам серофен и се опитвам да забременея.

— Ако сте бременна, мисля, че ще трябва да абортирате и да продължите с лечението. Не можете да си позволите да оставите това нещо да се развива още осем или девет месеца. Вашият съпруг и семейството ви имат по-голяма нужда от вас, госпожо Паркър, отколкото от още едно бебе.

Думите бяха хладни и прости, като острие на скалпел. Направо не можеше да повярва на ушите си.

— Предлагам да назначим биопсията за по-следващия понеделник и вие да дойдете преди това, за да обсъдим вариантите.

— Като че ли нямам много възможности. А може би нещо ми се губи?

— Боя се, че не, поне на този етап. Първо да видим какво имате. След това можем да решим какво да правим. Но трябва да знаете, че почти винаги в случаите на ранен рак предпочитам мамектомия. По-скоро искам да спася живота ви, а не гърдата, госпожо Паркър. Това е въпрос на приоритет. Ако в гърдата ви има злокачествен тумор, за вас ще бъде много по-безопасно и по-добре без нея. По-нататък може да се окаже прекалено късно. Това е консервативен метод, но опитът е доказал, че е надежден. Някои от по-рискованите методи могат да се окажат фатални. Мамектомията в ранен стадий е далеч по-безопасна. А ако се наложи, след операцията бих искал да започна интензивен курс от химиотерапия — четири седмици след оперативната намеса. Сега навярно ви звучи страшно, но след шест или седем месеца ще бъдете излекувана от тази болест — надявам се, завинаги. Разбира се, все още не мога да ви предпиша всичко това. Ще видим какво ще покаже биопсията.

— А ще мога ли да...

Тя просто не можеше да го каже, но знаеше, че трябва. Искаше да е наясно, след като той толкова спокойно ѝ препоръча да направи аборт, ако е бременна.

— Ще мога ли да забременея след това?

Хърмън се поколеба, но не за дълго. Бяха му задавали този въпрос и преди, макар обикновено по-млади жени. На четиридесет и две години повечето бяха заинтересувани повече да спасят собствения си живот, отколкото да имат бебета.

— Възможно е. След химиотерапията безплодието нараства до около петдесет процента. Естествено това е риск, който трябва да поемем. Ако не проведем химиотерапия, вредата за вас ще бъде много сериозна.

Сериозна вреда? Какво означаваше това? Че без химиотерапия тя ще умре ли? Беше кошмар.

— Ще имате възможност да си помислите за всичко това по време на делото. Искам да ми се обадите и да се видим веднага, щом намерите пролука. Ще се опитам да се вместя в разписанието ви, доколкото ми е възможно. Разбрах от Джон Андерсън, че сте много заета адвокатка.

Той почти се усмихна и Алекс се зачуди дали това не е „човечността“, за която говореше Андерсън. Ако беше така, тази човечност беше мимолетна и незначителна в сравнение с безпощадното му хладнокръвие на специалист и учен.

Хърмън я изплаши до смърт с леденото си фактологично обяснение, но Алекс знаеше, че репутацията му е отлична. А на нея ѝ трябваше отличен хирург, ако се окажеше, че е тумор, и то злокачествен. Докато Сам щеше да поддържа духа ѝ.

— Има ли нещо друго, което искате да ви обясня? — попита той и въпросът му я изненада. Успя единствено да поклати глава. Беше лошо от онова, което беше чула предишния ден, и беше абсолютно объркана. Вече си представяше, че няма лява гърда и се подлага на химиотерапия. Означаваше ли това, че ще ѝ опада косата? Не можеше да се насили да го попита. Но познаваше жени, които бяха минали през такова лечение и носеха перуки или пък възможно най-късо подстригани коси. Знаеше, че всички, които се подлагат на химиотерапия, остават без коса. Беше още едно изпитание, което се добавяше към бързо попълващия се списък от ужаси.

Излезе от кабинета като зашеметена. Когато се върна в службата, изобщо не си спомняше как изглежда лекарят. Помнеше, че е прекарала един час при него, но изведнъж лицето му избледня, заедно с всичко, което ѝ беше казал — с изключение на „тумор“, „злокачественост“, „мамектомия“ и „химиотерапия“. Останалото бяха неразбираеми съчетания на звуци и шумове.

— Добре ли си?

Брок влезе в стаята ѝ веднага след като тя се върна. Беше шокиран от вида ѝ и много се разтревожи.

— Да не би да се разболяваш?

Според нейните лекари сигурно вече беше болна. Изглеждаше невероятно. Чувстваше се прекрасно, нищо не я болеше, а ѝ казваха, че сигурно има рак. Рак. Тя още не можеше да се насили да повярва. И Сам не можеше.

Когато се прибра къщи вечерта, му разправи всичко, което доктор Хърмън ѝ беше наговорил, но той отново го отхвърли със същото спокойствие и непринудена настойчивост.

— Нали ти казах, Алекс, тези хора се предпазват от лекарски грешки.

— Ами ако не е така? Ако са прави? Този лекар е най-големият специалист по операции на гърдата. Защо ще ме лъже, само и само да си прикрие задника?

— Може би има заем за къщата и му е необходимо да реже по много цици на година, за да го изплаща. Откъде да знам! Да не мислиш, че като отидеш при хирург, ще ти каже да се прибереш вкъщи и да си вземеш едно аспириноче? Нищо подобно! Ще ти рече, че трябва да си махнеш цицата. Ако не успее да направи друго, поне ще ти изкара акъла, за да се предпази, в случай че наистина имаш нещо, но аз не вярвам в това нито за миг.

— Да не искаш да ми кажеш, че ме лъже? Че ще ми отреже гърдата, въпреки че нямам рак?

Рак. Произнасяха тази дума със същата лекота, с която казваха „микровълнова печка“ или „кръв от носа“. Ужасяваща дума, която беше станала част от ежедневния ѝ речник, а Алекс мразеше да я чува, особено когато сама я изричаше.

— Да не смяташ, че този лекар е истински шарлатан?

Вече не знаеше какво да мисли и отношението на Сам я влудяваше.

— Сигурно не е. Вероятно е доста отговорен човек, защото иначе Андерсън не би ти го препоръчал. Но не можеш да имаш вяра на никого, поне на лекарите.

— Същото твърдят и за адвокатите — отсече тя мрачно.

— Пиленце, престани да се притесняваш. Вероятно няма нищо. Ще ти направи малък прорез на гърдата и ще намери там малко разбита сметанка, ще я зашие отново и ще ти каже, че всичко е приключило.

Сам беше толкова преднамерено жизнерадостен, че понякога я нервираще.

— Ами ако е прав? Каза, че маса като тази, когато е толкова дълбоко в гърдата, най-често е злокачествена. Ами ако е злокачествена?

Алекс постоянно се мъчеше да го накара да проумее какво става, но Сам просто не желаше.

— Няма да е злокачествена — запъваше се той. — Вярвай ми.

Абсолютно отказваше да слуша онова, което тя му говореше. Оптимизмът и доброто настроение му служеха като щит срещу

действителността. Настойчивото му твърдение, че нищо ѝ няма, изведнъж я накара да се почувства самотна и макар че страстно искаше да му вярва, не ѝ се удаваше напълно. Той единствено беше успял да разклати доверието ѝ у доктор Андерсън и доктор Хърмън. И то до такава степен, че в една от почивките по време на делото Алекс се обади на втората лекарка, която Андерсън ѝ беше препоръчал.

Тя беше по-млада и беше публикувала по-малко статии, но бе също така уважавана, с репутация на консерватор като доктор Питър Хърмън. Казваше се Фредерика Уолърстром и се съгласи да я види на другата сутрин, в седем и тридесет, преди да започне съдебното заседание.

Когато Алекс се срещна с нея, искаше доктор Уолърстром да разреши всичките ѝ проблеми. Искаше да бъде грижовна и сърдечна, да я увери, че страховете ѝ са напразни, че туморът по-скоро ще бъде доброкачествен, че нито един от ужасите, за които беше чула, нямаше да важат за нея. Но Уолърстром изглеждаше изключително строга, не каза нищо, докато преглеждаше Алекс, след това разгледа снимките. Когато проговори, погледът ѝ беше студен, а лицето ѝ напълно лишено от емоции.

— Бих казала, че доктор Хърмън е съвсем точен в преценката си. Разбира се, на този етап още нищо не се знае. Но според мен вероятно ще бъде злокачествен.

Говореше направо и като че ли не се интересуваше от реакциите на Алекс, която се бе вторачила в жената с късо подстригани посивели коси и силни ръце като на мъж. Почувства как дланите ѝ се изпотиха, а краката ѝ се разтрепериха.

— Може да грешим, разбира се, но лекарите просто придобиват нюх към подобни неща — заключи хладно лекарката.

— И какво ще препоръчате, ако е злокачествено, доктор Уолърстром? — попита Алекс, като се опитваше да не забравя, че тя е, която плаща за услугите, че тя преценява тази жена и че все още има възможности за варианти и избор. Но се чувстваше безпомощна като дете, невежа, без да може да се контролира, докато другата жена я гледаше равнодушно.

— Разбира се, почти във всички случаи има привърженици на отстраняване само на бучките, но лично аз смятам, че твърде често тези решения са неправилни и могат да се окажат фатални по-късно.

Мамектомията е най-сигурният начин да се убедим, че болестта е отстранена. Естествено последвана в повечето случаи от химиотерапия. Аз съм консервативна — каза тя твърдо, отхвърляйки без колебание теориите на другата школа, независимо дали бяха уважавани или валидни. — Привърженичка съм на мамектомиите. Можете да решите да ви изрежат само бучките. Но вие сте делова жена. Доколко реалистично ще бъде това ваше решение? Оставянето на гърдата сега може да се окаже огромна грешка по-късно. Разбира се, бихте могли да рискувате. Изборът е ваш, лично аз обаче съм напълно съгласна с доктор Хърмън.

Не само че беше съгласна с него, но, изглежда, нямаше нищо друго, което да ѝ предложи като жена — нито топлина, нито любезност, нито състрадание. Дори беше по-студена и от доктор Хърмън. Макар че Алекс имаше желание да я хареса, ако не заради друго, то поне защото бе жена, докторката ѝ се стори отблъскваща. С нетърпение очакваше да свършат и да се втурне навън за глътка свеж въздух. Чувстваше, че се задушаваше от всичко, което ѝ беше казала Уолърстром.

Алекс пристигна в съда в осем и петнадесет и шокирана осъзна, че лекарката беше отделила толкова малко време за такъв сериозен проблем. Но може би проблемът беше сериозен само за Алекс. За всички останали бе съвсем обикновено нещо. Един лесен избор. Отърваваш се от гърдата и от проблема. Беше толкова просто за тях, защото бяха лекари, а не пациенти. За тях беше въпрос на теория и статистика, а за Алекс беше животът, гърдата и бъдещето ѝ. И нито един избор не беше лесен.

С разочарование установи, че въпреки тази втора консултация не бе по-сигурна какво ще стане с нея, нито пък по-убедена коя възможност трябва да предпочете. Някак се беше надявала, че доктор Уолърстром ще успокои страховете ѝ и ще каже, че другите преувеличават или не разбират достатъчно. Вместо това само ги беше увеличила, бе я накарала да се чувства по-уплашена и по-самотна. Трябваше да ѝ направят биопсия, да анализират тумора и ситуацията. Крайното решение трябваше да бъде нейно, а не на хирурга. Все още имаше възможност туморът да се окаже доброкачествен, но след всичко, което чу през последните няколко дни, изглеждаше все по-малко вероятно.

Дори жизнерадостният отказ на Сам да повярва на най-лошото ѝ се струваше явно абсурден. Заради твърдото му нежелание да обсъжда с нея възможностите, заради напрежението по делото и влиянието на хормоните през цялата седмица Алекс усещаше как с мъка запазва разсъдъка си. Имаше чувството, че ходи под вода.

Единственото нещо, което не ѝ позволяваше напълно да изгуби способност да разсъждава, беше невероятно солидната подкрепа от страна на Брок, докато работеха заедно по време на делото. Стори ѝ се едва ли не чудо, че съдебните заседатели опростиха на Джек Шулц онова, за което претендираше ищецът, като отказаха да удовлетворят всички искове. Джек ѝ благодари хиляди пъти. Процесът приключи само за шест дни и се оказа, че в сряда в четири часа следобед вече бяха свършили. Единственото хубаво нещо, което ѝ се случи през това време, беше спечелването на делото.

Седеше в съдебната зала и се чувстваше изстискана, ала изглеждаше доволна. Благодарни на Брок за помощта му. Това бяха най-тежките десет дни в живота ѝ. Бяха по-тежки, отколкото предполагаша другите. Но работата на екипа беше чудесна.

— Нямаше да се справя без теб — призна му тя мило.

Наистина смяташе така. Последните няколко дни бяха я изтощили повече, отколкото той можеше да допусне.

— Ти сама се справи. — Брок я гледаше с възхищение. — Удоволствие беше да те наблюдава човек. Бе като прекрасен балет или като перфектна операция. Не пропусна нито един бод, нито една стъпка, нито един разрез или шев.

— Благодаря ти.

Заедно започнаха да прибират папките. Думите му ѝ напомниха, че трябва да се обади на Питър Хърмън. Страхуваше се да го види отново, но до биопсията оставаха само пет дни. Нищо ново не беше научила, само визитата ѝ при доктор Уолърстром бе потвърдила становището на Хърмън. А Сам буквално отказваше да обсъжда тези въпроси с нея. Настояваше, че е голям шум за нещо, което изобщо няма да се случи.

Алекс се надяваше да е прав, но за момента единствено той беше убеден в правотата си.

Опита се да се почувства удовлетворена от делото. Джек Шулц ѝ изпрати огромна бутилка шампанско от два литра и половина. Отнесе я

вкъщи, ала нямаше настроение да празнува. Беше нервна, потисната и много уплашена за понеделник.

На другия ден след приключването на делото отиде при Питър Хърмън и този път той разговаря с нея направо. Каза ѝ съвсем определено, че ако такъв голям и дълбок тумор се окаже злокачествен, ще трябва да се подложи на опростена радикална мамектомия и обширна химиотерапия и е най-добре да бъде готова за всичко това. Обясни ѝ, че има две възможности. Първата е да ѝ направят биопсия с пълна упойка и после да обсъдят вариантите отново. А втората — да подпише, че му разрешава да предприеме каквото сметне за необходимо след биопсията. Това би означавало, че ще я упоят само веднъж, а не два пъти, и че тя има пълно доверие в него. Докторът добави, че не е обичайно процедурите да се сливат, но беше почувствал, че Алекс иска да мине само с една операция. Единственото усложнение можеше да дойде от евентуалната ѝ бременност. Ала заяви също, че независимо дали е бременна или не, би я разбрал прекрасно, ако предпочете процедурите да се направят една по една. Обаче по отношение на това, дали да се изреже само част от гърдата или цялата гърда, трябваше да избира тя. Трябваше да реши дали иска само биопсия, или биопсия плюс операция. Докато обсъждаха ситуацията, на Алекс ѝ се стори, че изглежда по-просто да се свърши наведнъж, вместо да се удължава агонията и отново да влиза в болница за мамектомия, ако туморът се окаже злокачествен. Имаше доверие на доктор Хърмън, че ще избере правилният подход. След като се срещна с доктор Уолърстром, беше направила най-трудния си избор. Дори най-мъглявият намек, че е по-безопасно да се махне цялата гърда, я бе убедил в правилността на това решение, макар че звучеше много примамливо да спаси гърдата си, като приеме да изрежат само бучките.

Двата възгледа бяха разгорещено дискутирани от еднакво уважавани хирурзи, но на Алекс вече ѝ беше ясно кой от двата споделя Питър Хърмън и макар че ѝ ставаше болно само при мисълта, че ще загуби гърдата си, реши да послуша съвета му. Съгласи се на опростената радикална мамектомия, която ѝ беше описал, ако се окажеше, че туморът е злокачествен. По отношение на химиотерапията щяха да вземат решение по-късно, ако доктор Хърмън преценеше, че е необходима.

Ала истинският ужас за нея беше какво ще прави, ако е бременна. Знаеше, че Сам и Анабел искат да е жива, но си даваше сметка колко трудно, дори невъзможно щеше да ѝ бъде да се откаже от нероденото си бебе.

Доктор Хърмън ѝ обясни много ясно, докато тя втрещено го гледаше, че в първите три месеца на бременността се предпочита операция на цялата гърда, защото не е желателно да се прави облъчване, което е задължително след отстраняване на бучки. Но ако се приложи химиотерапия в случай на мамектомия, това непременно предизвиква спонтанен аборт. Същото важи и за времето от третия до шестия месец, ако се наложи химиотерапия, понеже тя сигурно би убила бебето. Само в последните три месеца може да се почака и ракът да се лекува след раждането.

Каза ѝ съвсем честно, че според него почти няма шанс масата в нейната гърда да се окаже доброкачествена. Прекалено често беше виждал подобни тумори. Надяваше се, че не се е разраснал и няма разсейки и че ще бъдат засегнати само няколко лимфни възела.

Също така се разчиташе да е в начален стадий. Алекс отново почувства, че губи мислите си, и се насили да слуша и да осъзнава това, което той ѝ говореше. Искаше ѝ се Сам да бъде с нея, но той все отричаше да има какъвто и да е проблем и Алекс дори не помисли, че може да го доведе със себе си.

— Ами бременността? — попита я доктор Хърмън, преди тя да си тръгне. — Доколко е реална възможността да сте бременна?

Това можеше да повлияе на някои техни решения.

— За момента не знам — каза тъжно Алекс.

Щеше да разбере в събота или неделя.

— Искате ли някаква консултация преди биопсията? — запита я той и отново показва „човещината“ си. Беше много оскъдна и се проявяваше много рядко, но поне Хърмън се опитваше да бъде човечен.

— Може би искате да поговорите с някой терапевт или с жени, които са прекарвали тази операция. Особено ако се съчетаят двете процедури в една — в случай на злокачествено образуване. Най-често препоръчваме групи от оперирани жени, но това обикновено става след операцията. Много помага.

Тя унило го погледна и поклати глава.

— Нямам време. Особено след като няма да бъда на работа няколко седмици.

Трябваше да предвиди всички възможности. Вече беше помолила Мат Билингс да я замести и беше предала голяма част от работата си на Брок. Знаеше, че той ще се старае. Но още не бе споделила с никого къде отива. Само беше намекнала, че има здравословен проблем, който трябва да се реши и ще ѝ отнеме от два дни до две седмици. Колегите ѝ обаче бяха готови да приемат всичко и да ѝ помогнат, доколкото им бе възможно. Брок каза, че се надява да няма нищо сериозно, а Матю изобщо не се сети за какво става дума. Зачуди се дали няма да е някаква козметична операция. Жена му си беше правила миналата година, но той не смяташе, че Алекс има нужда от подобно нещо. Все пак вярваше, че всички жени са леко побъркани на тема външност. Алекс изглеждаше толкова жизнена, та и през ум не му мина, че може да има сериозни проблеми със здравето.

— Според вас кога ще мога да се върна на работа? — откровено попита тя доктора.

— Може би след две или три седмици. Ще зависи от състоянието ви. И от това, как ще понесете химиотерапията. Ще я започнем приблизително четири седмици след операцията. Някои жени я понасят много добре, други имат повече проблеми.

За него вече всичко беше решено. Тя имаше рак, щяха да ѝ махнат гърдата и да ѝ правят химиотерапия. Може би Сам беше прав. Може би наистина докторът режеше цици като на конвейер, за да си плаща заема за къщата. Но вече ѝ беше трудно да повярва на такова нещо. Думите на Питър Хърмън все повече я убеждаваха, че проблемът е сериозен.

Докторът я помоли да отиде в болницата през почивните дни за кръвни проби и рентгенова снимка на гърдния кош, но решиха, че е невъзможно да ѝ вземат кръв в последния момент. Каза ѝ обаче, че дори при радикалната мамектомия рядко има нужда от преливане на кръв, а ако се наложи след операцията, ще извика целия си персонал и ще организира кръвопреливане.

Говориха по всички възможни проблеми. Оставаше само да изчакат до понеделник. Хърмън ѝ каза, че иска да му се обади по телефона в събота или неделя, ако разбере, че не е бременна, и тя обеща. Накрая излезе от кабинета му с чувството, че се е вдървила.

Върна се в службата и работи до края на работния ден, а след това се прибра за вечеря при Сам и Анабел. Само Кармен забеляза колко е тиха и затворена. Едва късно вечерта Алекс каза на Сам за посещенията си при доктор Хърмън, но той беше вече полузаспал, докато му разправяше — дори не реагираше на думите ѝ. И когато отново го погледна, той леко хъркаше.

В петък преди обяд разтреби бюрото си. Брок влезе да вземе няколко папки и да ѝ пожелае успех през следващата седмица.

— Надявам се, че всичко ще стане така, както искаш.

Подозираше какво е, защото беше чул думата „биопсия“ по време на един от нейните телефонни разговори. Думата предизвика страх в душата му, но се надяваше, че състоянието ѝ не е сериозно и че тя скоро ще се върне на работа.

Алекс се сбогува набързо с него и даде последни наставления на Лиз. Каза ѝ да се обаждат, в случай че има телефонни съобщения за нея, и че след няколко дни може да ѝ изпрати работа въпреки, ако още е в отпуск.

— Пази се — тихо рече Лиз и я прегърна. Алекс се помъчи да преглътне сълзите си, после се извърна, за да ги прикрие.

— И ти се пази, Лиз. До скоро виждане — каза тя като излъчваше увереност, която не усещаше. След това плака през целия път в таксито до градината на Анабел. Беше петък и щяха да ходят на урок по балет.

Обядваха в „Серендипити“, после направо отидоха при госпожица Тили. Анабел беше ужасно щастлива. Радваше се, че майка ѝ е с нея и че повече не е „заета със съдията“. Докато ядяха сладолед с горещ шоколад и разбита сметана, Анабел направо ѝ заяви, че никак не ѝ харесва тази работа.

— Ще се постарая да бъде колкото е възможно по-рядко.

Алекс не беше ѝ споменала за влизането в болница в понеделник. В събота се опита да поговори със Сам за това, как да поднесат вестта на детето. Смяташе, че е най-добре да ѝ кажат, че мама отива в командировка, а не в болница, защото щяха да я уплашат.

— Изобщо не е необходимо да ѝ казваш каквото и да било, за бога! Та ти ще се върнеш следобед — отсече Сам и я загледа раздражено. Изглеждаше нервен и ядосан.

— Може и да не се върна — отрони тя тихо.

Разстройваше се, че той продължаваше да не вижда проблемите и да държи на своето.

— Може да остана и една седмица, ако ми правят мамектомия — каза Алекс и се опита да убеди и себе си, и Сам, но той отказа да приеме.

— Престани! Влудяваш ме! Какво искаш, да ти съчувствам ли?

Никога не беше го виждала толкова бесен. Като че ли беше докоснала оголен нерв. Зачуди се дали тревогата му не бе свързана със спомени за майка му. Но той караше Алекс да се чувства още по-нервна, независимо от причините му да я отбягва.

— Всъщност търся твоята подкрепа — нахвърли се тя върху него най-накрая. — За първи път, откакто беше разбрала за болестта си, изпита гняв. — Изобщо не ми помагаш, като отказваш да вярваш, че ми има нещо. Не ти ли е идвало наум, че може да се нуждая от твоята помощ? За мен не е никак лесно! Вероятно ще загубя гърдата си след два дни, а ти настояваш, че това е невъзможно!

При тези думи очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Нищо няма да се случи — каза Сам рязко и се извърна, за да прикрие собствените си сълзи.

Той не засегна този въпрос повече и в неделя Алекс разбра, че Сам изобщо няма намерение да го споменава. Не можеше, защото прекалено силно го плашеше, много му напомняше му за собствената му майка. Ала независимо от причините Алекс не получи от него никаква подкрепа. Имаше много познати и неколцина добри приятели, но рядко се виждаха, освен с тези, с които работеше. Никога нямаше време за приятелите си, защото вечно бе заета. Сам беше най-близкият ѝ приятел, а точно сега не можеше да осъзнае какво би могло да ѝ се случи и не бе в състояние да се насили да ѝ помогне. Не ѝ беше удобно да звъни на други хора и да им каже: „Здравейте, обажда се Алекс Паркър. Утре ще ми правят биопсия на гърдата. Искате ли да ми дойдете на гости? Всъщност не е изключено да ми изрежат и цялата гърда, ако се окаже злокачествен тумор, но Сам твърди, че щели да ме оперират, за да можел докторът да си купи «Мерцедес». Давам мило и драго за здравето“.

Прекалено трудно ѝ беше да се обади на някого, а още по-трудно да си признае, че Сам я изоставя. Ала такава беше ужасната истина.

Вечерта обясни на Анабел, че ѝ се налага да замине сутринта в командировка за няколко дни. Дъщеря ѝ изглеждаше разочарована, но каза, че разбира. Алекс ѝ обеща, че ще ѝ се обажда, и добави, че тати ще се грижи добре за детето. Трябваше да преглъща сълзите си, докато говореше. Анабел я гушна здраво и прошепна, че много ще ѝ липсва, и това още повече натъжи Алекс.

— А ще се върнеш ли в петък, за да ме заведеш при госпожица Тили? — попита тя и впери в нея огромните си зелени очи, а Алекс се помъчи да запази самообладание.

— Ще се опитам, сладунка, обещавам ти — дрезгаво каза и притисна своето момиченце. Молеше се да не се случва нищо ужасно. Може би доктор Хърмън грешеше и тя нямаше рак. В присъствието на Анабел се чувстваше ранима и уплашена.

— Нали ще бъдеш добричка и ще слушаш тати и Кармен? Наистина ще ми липсваш.

Само да знаеш колко ще ми липсваш, мислеше си Алекс и се задавяше в сълзи. Но беше съгласна на биопсия и на другото, което можеше да последва, само и само да остане жива и да бъде с детето си още дълго време. Завинаги.

— Защо ще заминаваш, маме? — попита тъжно Анабел.

Като че ли чувстваше, че майка ѝ премълчава нещо.

— Трябва. Заради работата.

Думите ѝ не звучаха убедително — дори за самата нея.

— Много работиш — каза тихо Анабел. — Ще се грижа за теб, като порасна, маме, обещавам.

Тя беше толкова сладка, че на Алекс не ѝ се искаше да я оставя. Не можеше да понесе мисълта, че на другата сутрин трябва да тръгне, и дълго я притиска към гърдите си, докато накрая изгаси лампата в детската стая и отиде да приготви вечеря за Сам и за себе си.

Беше толкова нервна, че ѝ се повръщаше. Мислеше си само за онова, което ѝ предстоеше.

По време на вечерята Сам изобщо не проговори на тази тема. След като се нахраниха, се зае да чете някакви отчети, а Алекс отиде да види Анабел. За малко полегна до спящото дете. Просто искаше да усеща къдриците ѝ до бузата си и да слуша тихото ѝ дишане.

След това стана и я загледа от вратата. Анабел изглеждаше като заспало в креватчето си ангелче.

Алекс бавно се върна в спалнята и се помоли на другия ден да стане чудо. Искаше само да оживее, дори ако това щеше да ѝ коства едната гърда.

Когато се пъкна в леглото, Сам беше заспал пред телевизора. И той беше имал изморителна седмица — голяма група инвеститори бяха пристигнали от Саудитска Арабия. Но по отношение на следващата сутрин не каза на Алекс нито една дума — да я окуражи. Беше невъзможно да не му се разсърди. Искаше да поговорят и цял час лежа до него, докато той най-накрая се размърда, но само смъкна дънките и тениската си и се пъкна в леглото, без да се разбуди.

— Сам? — тихо го повика Алекс.

Искаше да го събуди, да говори с него, да бъде близо до него, дори да се любят. Ала той беше на милиони километри от нея, забравил за нейните проблеми.

— Ммммм...?

— Спиш ли?

Очевидно спеше, тя искаше да го събуди, но той беше заспал дълбоко.

— Обичам те — прошепна Алекс, като го гледаше.

Той не я чу. Не чуваше нищо. Беше надалеч, в собствения си свят. Толкова далеч, че не можеше да помогне на жена си или да приеме онова, което щеше да ѝ се случи. Просто беше прекалено уплашен, за да се занимава с подобни проблеми, и Алекс го осъзнаваше. Но никога през живота си не беше се чувствала толкова самотна. Посвоему Сам напълно я беше изоставил.

Когато отиде в тоалетната, видя, че молитвите ѝ не бяха чути. Мензисът ѝ беше дошъл въпреки усилията, които бяха положили преди две седмици, и хормоните, които вземаше. Щеше да има само биопсия и може би операция след това. Нямахте да има бебе.

[1] Изрязване на гърдата. — Б.пр. ↑

5

Алекс се събуди в шест сутринта и известно време се помота из къщи. Много ѝ се искаше утрото да бъде както обикновено. Направи кафе за Сам, нареди масата за закуска и надникна при Анабел, която спеше дълбоко. Сам също още спеше. Беше ѝ странно да ги гледа и да знае, че скоро ще тръгне и няма да се върне тук няколко часа или няколко дни, за да спечели или загуби битката за живот и да ги загуби завинаги. Беше абсурдно. Стоеше с лице към стаята на Анабел. Как можеше да остави своето момиченце? Какво щеше да стане с тях? Не можеше да си представи какво ще се случи с нея тази сутрин.

Внимаваше да не яде и да не пие, макар че жадуваше за чаша кафе. Докато си миеше зъбите, изведнъж очите ѝ се напълниха със сълзи. Изпитваше непреодолимо желание да избяга и да се скрие от всичко. Но нямаше къде да се скрие от предателството на собственото си тяло. Продължи да стои и да се гледа в огледалото. По страните ѝ се стичаха сълзи. Държеше четката в ръка, след това я остави и свали презрамките на нощницата си. Меката копринена нощница се смъкна безшумно на пода. Алекс загледа малките си твърди гърди, които винаги беше смятала за нещо естествено. Лявата бе малко по-голяма от дясната и изведнъж с усмивка си спомни, че Анабел винаги предпочиташе да суче от нея. Не можеше да не види симетричността на гърдите и грациозните очертания на тялото си. Имаше дълги крака и тънка талия. Винаги беше имала хубава фигура, но никога не беше се грижила за нея. А сега какво щеше да се случи? Щеше ли да се промени, ако днес ѝ отрежеха гърдата? Щеше ли да стане друг човек? Щеше ли да бъде ужасно деформирана и Сам да не я желае вече? Искаше да говори за това с него, да чуе от него, че не го интересува дали е с една или две гърди. Имаше нужда да чуе такива думи, но Сам дори не можеше да си представи подобно развитие на нещата и цялата седмица ѝ беше повтарял, че нищо ѝ няма, а само се паникьосва.

Сега стоеше и се гледаше. Започна да плаче, като си помисли какво може да се случи. Даже не бе в състояние да си го представи.

Ако залогът беше животът ѝ, една гърда бе ниска цена за един живот, но не ѝ се щеше да губи и нея. Не искаше да я деформират и да изглежда като мъж, или пък да ѝ присаждат гърда. Не искаше изкуствена гърда. Не искаше да ѝ режат гърдата и не искаше да има рак.

— Здравсти — каза сънливо Сам и отиде под душа. Не беше усетила кога е влязъл в банята. Той сякаш не забелязваше, че тя плаче. Извърна се от него срамежливо, като че ли в нея имаше вече нещо грозно, и се покри с хавлия.

— Станала си рано.

Каква изненада! Представи си!

Прииска ѝ се да го удари заради начина, по който произнесе тези думи. Като че ли цялото им разбирателство беше изчезнало за по-малко от две седмици.

— Днес ще ми правят операция — напомни му тя с напрегнат глас, когато той пусна душа.

— Ще ти правят биопсия. Хайде да не драматизираме нещата.

— Кога ще се събудиш? — сопна му се Алекс. — Кога ще осъзнаеш положението? След като загубя гърдата си или дори след това? Толкова ли е ужасно, та не можеш да ми помогнеш дори за момент?

Сам трябваше да го чуе от нея, трябваше да знае колко подло я изоставя, но и това не бе в състояние да приеме. Влезе под душа, без да я погледне, и промърмори нещо, което Алекс не разбра. Отново го загледа с удивление. Направи две големи крачки към него и дръпна завесата на душа. Водата заля и нея, а тя се взря в лицето му абсолютно вбесена.

— Какво каза преди малко?

— Казах, че преувеличаваш.

Беше объркан и ядосан. Тя стоеше пред него много мокра и красива и тялото му веднага реагира с ерекция. Не бяха се любили, откакто Алекс получи резултатите от мамографията. Нищо не бяха правили след „синия“ ден. Първо започна делото ѝ, а сега тя се травмираше от мисълта, че има рак. И той не беше правил опити да се любят. Стараеше се да я избягва.

— Мисля, че си негодник, Сам Паркър! Не ми пука дали ти е трудно да приемеш положението. Аз го приемам! И мен ще ме

оперират, а не теб! Поне можеше да ми съчувстваш! Толкова ли много искам от теб?! Толкова ли ти е трудно, господин грандомане, господин бизнесмене, господин страхливецо?

Беше толкова ядосана, че ѝ се искаше да го удари, но той дръпна завесата и продължи да се къпе.

— Защо не се успокоиш, Ал? Всичко ще свърши днес следобед и ти ще се почувстваш много по-добре.

И двамата съзнаваха, че серофенът, който беше вземала четири седмици, я прави по-чувствителна и по-избухлива, но причината за поведението ѝ не бе единствено в хормоните. Отнасяше се до живота ѝ, онова, което ѝ предстоеше беше заплахата за нейното оцеляване и съществуване. Заплаха за всичко, което представляваше тя — за нейното здраве, живот, външност, женственост, дори за способността ѝ да има деца. Какво друго ѝ оставаше? Може би много неща, ала в момента тя не ги виждаше. И Сам също. Беше заровил главата си в пясъка като щраус и не виждаше нищо.

Кармен дойде точно когато Анабел се събуди и Алекс отиде при тях, докато момиченцето се обличаше. Кармен забеляза, че Алекс е извънредно нервна. Беше ѝ казала същото, както и на детето — че ще замине по работа за няколко дни и че Кармен трябва да остава през цялото време.

— Добре ли сте, госпожо Паркър? — подозрително попита Кармен. Никога преди не беше я виждала да изглежда така. За миг Алекс се поколеба дали да не ѝ каже, но ако ѝ довереше истината, нещата само щяха да се усложнят. Беше по-лесно да се преструва, че заминава в командировка.

— Всичко е наред, Кармен.

Ала Кармен не повярва, когато Алекс се върна облечена с дънки и бял пуловер. Никога не ходеше с такива дрехи извън къщи. Дори не беше си обула чорапи и носеше чехли на бос крак. Не беше си сложила и грим. Кармен я погледна намръщено и след това се извърна към Сам, който си пиеше кафето, ядеше яйца и прелистваше сутрешния вестник. Беше облечен както обикновено с костюм и когато престана да чете, изглеждаше неестествено весел. Не каза нищо на жена си, но се шегуваше с Анабел и Кармен. Кармен не знаеше какво става, ала дълбоко в себе си почувства, че нещо не е наред. Анабел не подозираше нищо.

В седем и петнадесет Алекс напомни на Сам, че трябва да тръгват, и той взе куфарчето си и сака на жена си. Обеща на Анабел, че ще се върне за вечеря. Целуна я, разроши къдриците ѝ и отиде да повика асансьора, а Алекс стоеше и гушкеше детенцето си.

— Много ще ми липсваш — каза тя дрезгаво и почувства как се разтреперва. Не искаше да се издава, но повече от всичко желаше да продължава да притиска своята дъщеричка. Асансьорът дойде и Сам я повика.

— Обичам те, пиленце... До скоро виждане!... Обичам те... — не преставаше да вика през рамо Алекс и сълзи мокреха страните ѝ. Изтича към асансьора, а Кармен я наблюдаваше. Анабел вече се бе залисала с мултипликационните филми по телевизията. Кармен не можеше да забрави как гледаше Алекс. Сложи чиниите в мивката и след това се сети, че жената не беше яла нищо, дори не беше пийнала чаша сок или кафе. Нещо явно не беше наред. Просто знаеше, че е така.

А в това време Алекс и Сам пътуваха с такси към болницата. Той се мъчеше да говори за незначителни неща, а на нея ѝ се искаше да замълчи. Беше ѝ по-неприятно, отколкото ако говореха за това, което ѝ предстоеше. Мислеше си само за сладкото личице на Анабел и как я беше гушкала и целувала за довиждане. Болката ѝ бе просто непоносима.

— Днес идва още една група араби и няколко души от Холандия. Трябва да призная, че Саймън действително познава изключителни хора. Наистина грешах по отношение на него.

Продължи да бърбори, докато завиваха на изток към Нюйоркската болница, където щяха да се видят с доктор Хърмън.

— Много се радвам — сопна му се Алекс. Изобщо не я интересуваха добродетелите на Саймън или потенциалните им клиенти. — Възнамеряваш ли да останеш, или ще отидеш на работа?

Нищо нямаше да я изненада, но Сам знаеше, че тя иска той да остане.

— Нали ти казах, че ще остана. Помолих Дженит да се обади на доктора и той обясни, че заедно с упойката процедурата ще отнеме половин час или четирийсет и пет минути, ако се забавят. После ще те свалят долу и ще си поспиш до следобед. Аз смятам да остана до десет

и половина или единайсет. Ти ще се събудиш дотогава и ще те занесат да спиш в твоята стая. След това ще дойда следобед да те прибера.

След дълга пауза тя кимна и се загледа през прозореца.

— Как ми се иска да бъда оптимистка като теб.

Вече му беше споменала, че е избрала двойната процедура. Щеше да подпише декларация, че е съгласна докторът да направи това, което трябва, в случай на нужда. Ако биопсията покажеше лоши резултати, той щеше да извърши необходимата операция същия ден. Не искаше да се връща отново в болницата след агонизиращо чакане и да знае, че трябва да ѝ отрежат гърдата. Каквото и да станеше, всичко щеше да свърши днес — биопсия, отстраняване на цялата гърда или на тумора, ако опасността беше минимална и беше достатъчно да се махне само бучката. Но вече знаеше какво е мнението на доктор Хърмън по въпроса. Щеше да разбере какво е направил, след като се събуди. Ала поне щеше да изпита този ужас само веднъж. Сам продължаваше да смята, че е шантава.

— Толкова ли му вярваш на този лекар? — запита я той отново, когато таксито пресичаше Йорк Авеню, а болницата се възправи пред тях като динозавър, готов да ги погълне.

— Има отлична репутация. Проверих много обстойно. А получих и второ мнение по въпроса.

Не му го беше казвала преди.

— Другата лекарка напълно подкрепи становището му, Сам. Твърде е ясно, но никак не е приятно.

— На твое място не бих му се доверявал толкова много. Не се съгласявай на двойна процедура.

Ала тя не беше съгласна със Сам. Когато се обади на Джон Андерсън, той потвърди, че е взела правилно решение. Каза ѝ да има пълно доверие на Питър Хърмън.

Таксито спря пред болницата. Сам плати и взе сака ѝ. Беше си сложила само най-необходимото с надеждата, че Сам ще се окаже прав и че няма да остане дълго тук. А ако се наложеше, той щеше да ѝ донесе останалите неща. Когато приготвяше сака, си спомни как отиде да ражда Анабел. Тогава беше съвсем различно и като че ли беше станало само преди няколко мига, макар че Анабел вече бе почти на четири години.

Тръгнаха по стрелките към регистратурата, но Алекс вече беше се регистрирала, когато ѝ правиха кръвни проби и рентген. Дадох ѝ бележка за горе и ѝ определиха стая на шестия етаж. Връчиха ѝ малък пластмасов съд, в който имаше четка и паста за зъби, чашка и сапун. Алекс се разстрои, като го пое. Изведнъж се почувства като затворничка.

Качиха се мълчаливо горе сред болничната суетня. Сам изглеждаше притеснен и блед, а Алекс се ужаси, когато слязоха от асансьора и минаха покрай двама души със системи, заспали на количките си. Сестрите в сестринската стая ѝ казаха къде да отиде — влязоха в една малка грозна стая, боядисана в бледосиньо с плакат на стената и с болничното легло, което като че ли заемаше цялото пространство. Всичко беше грозно, но поне беше сама и не трябваше да говори с никого, освен със Сам, който лениво коментираше изгледа и колко безумно скъпо е станало по болниците, как общественото здравеопазване не било популярно нито в Канада, нито във Великобритания. Алекс искаше да изкрещи, ала съзнаваше, че той полага отчаяни усилия да се прави на спокоен, въпреки че това не ѝ помагаше. Прекалено беше изнервен от факта, че се намира в болница, и дори не се опитваше да ѝ помогне.

Една сестра бързо влезе, за да се увери, че Алекс не е яла или пила нищо след полунощ. Един санитар вкара вътре стойка за система, хвърли на леглото нощница и каза, че ще се върне след малко. Изведнъж, както стоеше в стаята, Алекс започна да плаче безпомощно. Беше ужасно. Сам я прегърна и притисна към себе си. Искаше да ѝ каже, че съжалява.

— Скоро ще свърши. Просто се опитай да не мислиш за това. Мисли си за Анабел, как ще ходим на плажа през лятото... За Все Светии... И преди да се усетиш, всичко ще е свършило.

Тя се засмя на думите му, но дори мисълта за празника на Все Светии с Анабел не можеше да измести ужаса, който изпитваше.

— Толкова ме е страх — прошепна Алекс, докато той я притискаше към себе си.

— Знам... Но ще се справиш... Обещавам ти.

Не можеше да ѝ обещава това. Никой не можеше да ѝ го обещае. Всичко беше в Божиите ръце. А тя не беше сигурна какво е решил Господ за нея. В момента беше изплашена до смърт и това ѝ личеше.

— Толкова е странно... И двамата имаме толкова власт в своите сфери. Силни сме, с хубави професии, въздействаме върху много хора, вземаме решения, които влияят върху парите, хората и компаниите... А после нещо такова те поразява и ти отнема силата. Изведнъж оставаш на милостта на другите, на хора, които дори не познаваш, предоставяш им съдбата си и собственото си тяло.

Чувстваше се като дете, което беше съвсем безпомощно да спре кошмара, в който живее.

Сестрата отново се появи на вратата, каза ѝ да се съблече и да си сложи робата и че след малко ще дойдат да ѝ включат системата. Нямахше нито време, нито съчувствие, нито интерес.

— Това като добра новина ли трябва да се приеме? — опита се да се пошегува Сам. — Нещо като богата закуска от четири блюда.

— Нищо вече не е добра новина — каза Алекс и отново избърса очите си.

Как ѝ се искаше да не е тук, да беше решила да не обръща внимание на сянката на мамографията си. Но знаеше, че не е възможно. Може би Сам беше прав. Може би бяха просто глупости, които осигуряваха работа на докторите. Надяваше се да е така.

Сестрата се върна и когато Алекс се преоблече, я накара да легне, за да ѝ включи системата. Беше само физиологичен разтвор, за да не се обезводни.

— Ако трябва да ви дадем нещо друго, тъкмо ще има възможност. Днес ще ви правим пълна упойка — съобщи сестрата, като че ли беше стюардеса, която обявява, че ще прелетят над Сейнт Луис.

— Знам — кимна Алекс, като се опитваше да говори спокойно. Искеше да покаже, че и тя участва, че тя е взела това решение, но сестрата изобщо не ѝ обърна внимание. Не беше неин проблем кой какво е решил и защо. Това беше фабрика за тела, склад за тела, които се нуждаят от ремонт, и тя трябваше да ги накара да се движат колкото се може по-бързо, за да освободи място за следващите.

Разтворът пареше, докато преминаваше в ръката на Алекс, но сестрата каза, че паренето ще спре след няколко минути. Измери кръвното ѝ налягане, преслуша сърцето, отбеляза нещо на картоната и запали една лампа в коридорчето пред стаята.

— Така ще разберат, че сте готова. Аз ще се обадя горе. След няколко минути трябва да ви откарат в операционната.

Вече беше осем и половина, а биопсията ѝ беше назначена за девет. Беше тук от седем и половина.

— Искаш ли да се обадя някъде, докато съм тук? — попита Сам между другото, а тя лежеше и гледаше нещастно системата. Влезе сестра с някакъв документ.

— Не, благодаря. Мисля, че за всичко ще се погрижат в службата.

Погледна листа, който сестрата ѝ подаде за подпис. Цялата предишна седмица Алекс се беше подготвяла за отсъствието си през следващите петнадесет дни — в случай че се наложи, така че всичко беше уредено.

Листът, който сестрата ѝ поднесе, беше декларацията, за която вече беше говорила с доктор Хърмън — че е съгласна на двойна процедура. Прочете само няколко реда, в които се казваше, че той може да извърши всичко, включително и радикална мамектомия. Доктор Хърмън вече ѝ беше обяснил, че рядко прави нещо повече от опростена радикална мамектомия, което означаваше заедно с гърдата да изреже и тъканта в горната част на ръката и по-малките гръдни мускули, не по-големите, защото тогава беше невъзможна възстановителната хирургия. Когато се изрежеха само по-малките гръдни мускули, можеше да се извърши възстановяване на гърдата и да се добавят присадки. Нямахме голяма опасност за пациентката, ако се оставеха непокътнати по-големите гръдни мускули.

Не можа да продължи да чете. Подписа и погледна към Сам с насълзени очи. Опитваше се да не мисли какво ще стане с нея и върна листа на сестрата.

— Не забравяй да се обадиш на Анабел на обяд, ако още не съм се събудила от упойката.

Или съм още в операционната. Моля те, Господи, нека да не съм...

Изтри сълзите си с треперещи пръсти, а той взе другата ѝ ръка.

— Ще ѝ се обадя. Ще обядам със Саймън и неговите араби и помощничката му от Лондон в „Ла Грьонуй“. Довел е една жена, която е учила икономика в Оксфорд. Твърди, че нашите икономисти от

Харвард не струват пукната пара в сравнение със завършилите Оксфорд.

Усмихна се на снобизма на Саймън и се опитваше да я разсее. Точно тогава на вратата се появиха двама санитарни, като два черни ангела с количка помежду им. Бяха със зелени облекла, сини престилки, прозрачни шапчици за баня на главите и найлонови калъфки на обувките. Беше очевидно, че са дошли за Алекс.

— Александра Паркър?

Искаше ѝ се да отговори отрицателно, но знаеше, че това няма да ѝ помогне, и кимна. Не можа да проговори, защото се задави. Като легна на количката, започна отново да плаче и погледна към Сам. Защо това изобщо се случи?

— Спокойно, мило. Ще съм тук. А довечера ще направим нещо, за да отпразнуваме. Спокойно.

Той се наведе да я целуне, а тя задавено прошепна през сълзи:

— Искам само да се прибера вкъщи, да съм с теб и Анабел и да гледаме телевизия.

— Дадено. Сега да свършиш с тази работа и след това изобщо няма да си я спомняме.

Той я щипна по гърдата и тя се засмя. Отчаяно ѝ се искаше всичко да приключи. Може би Сам беше прав, като не се вълнува, но за нея това беше невъзможно. Опита се да забрави, че изобщо не ѝ бе казал, че ще продължи да я обича дори без гърда.

Санитарите неумолимо я караха по коридора и влязоха в един голям асансьор, където хората отстъпиха назад. Чудеха се какво ѝ е и защо е тук. Правеха се, че не я гледат. Яркочервените ѝ коси се бяха разпилели по възглавницата. Двама мъже я погледнаха и си помислиха, че е много хубава.

Стигнаха до етажа с операционните. Замириса непоносимо на карбол, вратите автоматично се отваряха и затваряха, докато изведнъж тя се озова в малка стая, която беше изпълнена с хром и машини, с ярки лампи. Позна Питър Хърмън.

— Добро утро, госпожо Паркър.

Не я попита как се чувства, защото знаеше, и леко докосна ръката ѝ, за да ѝ даде кураж.

— След малко ще ви упоим, госпожо Паркър — каза той нежно, което я учуди. Тук изглеждаше в своята стихия и ѝ се стори, че е по-

мил от предишния път. А дали това не се дължеше на факта, че я е убедил и сега правеше онова, което искаше? Сам ли беше прав? Тя ли грешеше? Не бяха ли всички полудели? Не я ли лъжеха? Щеше ли да умре? Къде беше Сам? А Анабел?

Главата ѝ се завъртя, докато ѝ забиваха още една игла в ръката, и ѝ се стори, че замириса на чесън, след това на фъстъци. Някой ѝ каза да брой от сто надолу. Стигна до деветдесет и девет и после всичко около нея изчезна.

6

Почти един час, до девет и половина, Сам кръстосваше малката синя стая, която му действаше потискащо. Звънна на секретарката си, обади се на няколко други места, потвърди обяда си със Саймън. Следобед имаха среща и със своите адвокати. Саймън им ставаше съдружник, като водеше със себе си всички свои важни клиенти, но не внасяше много пари. Щеше да бъде съдружник с ограничена отговорност и да има по-малък процент във фирмата от Сам, Том и Лари. Засега изглеждаше удовлетворен от това положение. Каза, че винаги може да закупи по-голям дял, след като докаже качествата си и бизнесът се разрасне в резултат на неговите връзки.

След това Сам излезе от стаята и си купи отвратително кафе от машината в коридора. Отпи само две глътки. Самата обстановка го караше да се чувства болен — заради миризмите и хората, които куцукаха из коридорите, седяха в инвалидни колички или лежаха на носилки.

Сам все още изпитваше ужас от болниците, въпреки че последния път беше тук, когато се роди Анабел, но тогава Алекс имаше нужда от него. Сега се чувстваше ненужен и безпомощен. Алекс беше някъде и спеше. Не разбираше кой е при нея и кой не е. Сам можеше да бъде където и да било другаде и в десет и половина съжаляваше, че не е другаде. Вече трябваше да я върнат в стаята — или поне някой би могъл да му се обади и да му каже кога ще я докарат долу. Не искаше да си тръгва, преди да я види или поне да говори с лекаря ѝ, но държеше да бъде в службата си преди единадесет часа. Нямаше никакъв смисъл да седи тук и осъзнаваше това. Чувстваше се изоставен в малката синя стая.

Отново позвъни в службата си, после решително излезе от стаичката и се насочи към сестринската стая.

— Искам да проверя какво става с Александра Паркър — каза той рязко. — Беше ѝ назначена биопсия за девет часа. Предполагаха, че ще свърши до десет. Сега е почти единайсет. Бихте ли се обадили,

за да видите дали няма някакво закъснение? Не мога да седя тук до безкрайност.

Сестрата повдигна едната си вежда, но не каза нищо. Мъжът изглеждаше важен, беше добре облечен и много хубав. Имаше излъчване на човек, който е свикнал да командва, и дори тя се поддаде на влиянието му, макар че нямаше представа кой е и защо да не почака като всички останали. Обади се горе и ѝ казаха, че всичко върви със закъснение. В края на краищата беше понеделник. Имаха изостанали операции от събота и неделя, крайници, които трябваше да се оправят от предишната вечер, операции на апендицит, за които не беше фатално да бъдат отложени за днес.

Сам си спомни как веднъж бе чакал безкрайно Алекс на летището и непрекъснато бе проверявал какви полети има. Беше по времето, когато още ходеха, и тя му беше обещала да дойде във Вашингтон на една забава. В Ню Йорк имаше буря и той я чака на летището в продължение на шест часа. Започваше да се чувства по същия начин. И в единадесет и половина беше вече наистина страшно раздразнен.

— Но това е идиотщина! Държат я горе, като че ли ѝ правят сърдечна операция! Отведоха я преди три часа! Поне можеха да кажат докога възнамеряват да закъснеят!

— Съжалявам, господине. Вероятно е имало спешен случай, който е трябвало да мине преди жена ви. В подобна ситуация не би могло да се направи нищо.

— Поне не можете ли да разберете къде е и какво става?

— Вероятно вече е в реанимацията, освен ако не се е объркало всичко и не са я изпуснали. Защо не си пийнете едно кафе и не почакайте в стаята? Веднага ще дойда, като разбере.

— Много ви благодаря.

Той ѝ се усмихна. Сестрата реши, че е доста особен, ала си заслужава. След това позвъни в операционния блок, но получи много оскъдна информация — само че Александра Паркър е още в операционната. Започнали късно и сестрата, която се обаждаше, нямаше представа кога ще свършат.

Сестрата отиде до стаята на Алекс и предаде съобщението на Сам. Той се свърза със службата си и се извини, че не може да присъства на събранието на съдружниците в единадесет часа. Каза, че

ще отиде, когато успее, може би направо в един в ресторанта. Просто не му се искаше да си тръгва от болницата, без да е разбрал какво е станало.

Беше дванадесет и половина, когато му казаха, че Алекс е в реанимацията. Бяха минали четири часа, откакто я бяха качили горе. Какви са тези закъснения, запротестира Сам. А сестрата му съобщи, че след няколко минути доктор Хърмън ще слезе да говори с него.

Докторът дойде в един без десет. Сам вече изглеждаше като затворен в клетка лъв, докато го чакаше и кръстосваше стаичката. Прекалено дълго беше прекарал в ужасната им болница с мирис на карбол и в безкрайно чакане, което беше за хора, които няма какво друго да правят. Той бе затрупан с работа и не можеше да кисне тук по цял ден, само за да си поговори с някакъв смотан доктор.

— Господин Паркър?

Доктор Хърмън влезе в стаята в операционната си престилка. Маската още беше на врата му и на обувките си имаше нещо като чорапи. Протегна ръка и се ръкува със Сам. Сам го погледна, но не успя да прочете нищо в погледа му.

— Как е жена ми?

Нямаше време за губене — вече закъсняваше за обяда със Саймън, помощничката му и новите им клиенти. Беше чакал тук цяла сутрин.

— Добре е, както може да се очаква за момента. Загуби много малко кръв и не се наложи да ѝ правим кръвопреливане.

Напоследък това имаше важно значение за всички и докторът предположи, че ще бъде важно и за Сам, но изглежда, на него не му направи впечатление. Той беше леко объркан, когато чу тези думи.

— Кръвопреливане при биопсия? — Настъпи дълга пауза. — Не е ли малко необичайно?

— Господин Паркър, както подозирах, жена ви имаше голяма маса дълбоко в гърдата си, която беше засегнала главно млечните канали. Беше се разпространила и по съседните тъкани, макар че туморът беше с ясно очертани граници. Ще трябва да изчакаме два или три дни, за да видим дали не са засегнати и лимфните възли. Без съмнение туморът беше злокачествен и смятам, че беше втори стадий.

Докато слушаше, изведнъж на Сам му се зави свят. Алекс се беше почувствала по същия начин, когато бе разбрала, че има сянка на

мамографията си. След това цялата информация бе смесица от звуци и шумове.

— Смятаме, че сме изрязали целия тумор — продължи Хърмън, — но с жена ви вече обсъдихме възможността от рецидив. Обикновено тези рецидиви са фатални. Най-важното за успешното лекуване на рака е да се премахне всичко, докато все още е капсулирано, преди да се разпространи и в други части на организма. В този смисъл се опитваме да предприемаме изключително агресивни мерки. Ако имаме късмет и лимфните ѝ възли не са значително засегнати, смятам, че сме успели да отстраним всичко.

— Какво точно означава това? — попита Сам и му прилоша само от този въпрос. — Извадили сте масата от гърдата ѝ ли?

— Очевидно. Махнахме и гърдата, разбира се. Това е единственият начин да бъдем абсолютно сигурни, че няма да се получи рецидив на същото място — не може да има повторно развитие на рак в гърдата, когато я няма. Разбира се, болестта би могла да се появи отново в гръдния кош или някъде другаде, или да даде разсейки, но това зависи от степента на тумора и от това, колко лимфни възела са засегнати. Махането на гърдата обаче решава много от проблемите.

Алекс го беше разбрала.

— А защо просто не я убихте? Нямахте ли това също да реши проблемите? Какво е това варварство — да ѝ отсечете гърдата, за да не се разпространи болестта? Каква е тази медицина, която практикувате?

Сам вбесено крещеше.

— Предпазваща медицина, господин Паркър. Предприемаме агресивни атаки срещу рака. Не искаме да губим пациентките си. И за да можете да разберете по-добре, ще ви кажа, че направихме допълнителни разрези и отстранихме възлите под мишницата. Надявам се, че няма много засегнати възли. Следващите няколко дни това ще се види от изследванията и след две седмици ще имаме резултати от хормоналните ѝ проби. Тогава вече ще знаем точно как да я лекуваме.

— Как да я лекувате ли? Какво още ще ѝ правите?

Сам продължаваше да крещи. С един идиотски замах бяха осакатили бедната Алекс.

— В зависимост от степента на засегнатите лимфни възли вероятно ще започнем доста енергична химиотерапия, за да

гарантираме, че няма да има рецидив. Възможно е да се наложи и хормонална терапия, но още не сме сигурни. На нейната възраст това може и да не подейства. Тъй като махнахме гърдата, няма да правим облъчване. Няма да започваме химиотерапията, преди да са минали няколко седмици. На нея ще ѝ трябва време, за да може да се изправи на крака, а на нас, за да оценим ситуацията. Разбира се, след като получим резултатите от изследванията, ще обсъдим нейния случай на заседание на клиничния съвет. Мога да ви уверя, че лечението на жена ви ще бъде много внимателно обмислено.

— Както внимателно махнахте гърдата ѝ ли?

Как са могли да ѝ направят такова нещо! Още не можеше да повярва.

— Господин Паркър, уверявам ви, че нямахме друг избор — тихо каза Питър Хърмън.

И преди беше имал работа със съпрузи, дето бяха вбесени, изплашени или такива като този, които просто не можеха да приемат действителността. Не се различаваха от пациентките. Но за Алекс Паркър имаше чувството, че е разбрала всички опасности по-добре от мъжа си.

— Направихме ѝ опростена радикална мамектомия. Махнали сме цялата гърда и гръдната тъкан до костта, ключицата и ребрата, както и по-малкия гръден мускул. Това означава, че след няколко месеца би могло да ѝ се направи възстановителна хирургия, ако това е нейното желание и ако е по силите ѝ по време на химиотерапията. Ако не, може да почака и да носи протеза.

В устата на доктора всичко звучеше толкова просто, но дори Сам знаеше, че не е така. Доктор Питър Хърмън беше променил всичко с един замах на скалпела. И като го слушаше, на Сам му се струваше, че Алекс е станала нещо като мутантка.

— Не разбирам как сте могли да ѝ сторите всичко това!

Сам гледаше доктора объркано и ужасено. Хърмън разбра, че Паркър просто не може да проумее какво е станало.

— Жена ви е болна от рак, господин Паркър. Искаме да я излекуваме.

Това обясняваше всичко. Сам кимна с насълзени очи.

— Смятате ли, че има големи шансове да оживее?

На доктор Хърмън му беше крайно неприятно да отговаря на този въпрос. Не беше Господ. Беше обикновен човек. Не знаеше. Много му се искаше да може да дава на всички гаранции за дълъг живот, ала не беше в състояние.

— Сега е трудно да преценим. Туморът беше дълбок и голям. Но радикалната хирургия и последващото интензивно лечение имат за цел да премахнат цялата ракова тъкан. Ако оставим дори само нула цяло и един процент, това би могло накрая да се окаже фатално за нея. Затова не можем да си позволим да оставим гърдата, когато е засегната до степента, до която беше нейната. Понякога, щом болестта се открие рано и се атакува радикално, това може да означава оцеляване. Смятам, че сме отстранили целия тумор, че няма разсейки и инфилтрати и че лимфните ѝ възли не са прекалено засегнати. Надяваме се, че в нейния случай най-подходяща беше радикалната операция и че химиотерапията ще бъде допълнителна гаранция за успех. Но само с течение на времето ще разберем дали сме успели. И двамата с жена ви трябва да бъдете много силни и много търпеливи.

Значи тя ще умре, помисли си Сам, докато слушаше. Щяха да я режат парче по парче. Отрязаха ѝ едната гърда, сега ще отрежат и другата, ще ѝ извадят вътрешностите и ще попарят червата ѝ с отровата на химиотерапията, а след това щеше да умре. Щеше да я загуби. Не можеше да понесе тази мисъл. Нямахше намерение да се върти около нея и да гледа как умира, както беше гледал майка си.

— Смятам, че няма смисъл да ви питам какъв е процентът на оцеляване при този вид рак.

— Понякога е много висок. Просто трябва да действаме енергично, колкото може да понесе съпругата ви. Но здравословното ѝ състояние е добро, което е в нейна полза, и тя е силна жена.

Ала без късмет. На четиридесет и две години трябваше да се бори за живота си. И имаше голяма вероятност да не успее. Просто не му се вярваше. Беше като в онези кошмарни филми, където главната героиня умира, а съпругът остава сам с децата. Като баща му. Това го беше съсипало. Но Сам вече знаеше, че няма да се остави да бъде съсипан. Нямахше да позволи да му се случи същото. Очите му се изпълниха със сълзи и той се помъчи да не си спомня за предишното тяло на Алекс и да не си представя как изглежда сега. Какви грозни

думи... Възстановителна хирургия... Протеза... Даже не искаше да я види.

— Предполагам, че жена ви ще бъде в реанимация до довечера и мисля, че ще я върнат тук към шест или седем часа. По мое мнение ще бъде по-добре, ако през първите няколко дни има сестра, която да стои постоянно при нея. Бихте ли искали да уредя това?

— Добре ще е да го уредите.

Сам го изгледа студено. С един замах този лекар беше разрушил живота му. За Сам беше невъзможно да приеме факта, че докторът не беше причинил рака на Алекс, а се беше опитал да я излекува.

— Колко време ще остане тук?

— Сигурно до петък. Може да я изпишем и по-рано, ако върви добре. Много зависи от духа ѝ и от възстановителните процеси. Операцията е доста проста и болките са по-слаби, отколкото очакват пациентките, особено в случаите като нейния — бяха засегнати главно млечните канали. Това е, така да се каже, „канализацията“ на гърдата и там няма много нерви.

На Сам му прилоша от тези думи. Наистина чу далеч повече неща, отколкото му се искаше.

— Моля ви да ѝ наемете сестра за цялото денонощие. Кога мога да я видя?

— Не преди да излезе от реанимация. Рано вечерта.

— Ще дойда тогава.

Сам стана и дълго гледа лекаря. Не беше в състояние да му благодари за това, което беше направил. Можеше и да я убие.

— Днес ще видите ли пак Алекс?

— Тази вечер, ако не е много сънлива. В случай че възникне някакъв проблем, ще ви се обадим. Но не смятам, че ще има усложнения. Операцията мина изключително добре.

Червата на Сам сякаш се обърнаха, когато чу тези думи. Единственото изключително нещо беше, че бяха осакатили Алекс.

Докторът излезе от стаята. Чувстваше осезателно враждебността на мъжа.

Сам остави служебния си телефон и телефона на ресторанта на сестрите, а след това побърза да излезе от болницата. Имаше нужда от въздух, от пространство. Искаше да гледа хора, които не са загубили нищо, които не са болни или умиращи от рак. Не можеше да издържа в

болницата и миг повече. Чувстваше се като удавник, докато поемаше хладния октомврийски въздух, и изпита облекчение, когато успя да намери такси.

Даде адреса на ресторанта и се опита да не мисли повече за онова, което му беше казал Питър Хърмън за Алекс — колко малко им е известно, колко много се надяват, за възли, тумори, проби, биопсии, разсейки и химиотерапии. Не искаше да чува нито дума повече за това. Никога вече.

Ресторантът „Ла Грьонуй“ беше препълнен. Бе почти два часа, когато Сам пристигна. Струваше му се, че идва от друга планета.

— Сам, момчето ми, къде беше? Напихме се като казаци, докато те чакаме, и накрая, за да не паднем от столовете си, трябваше да поръчаме нещо.

Общо взето, техните арабски клиенти не пиеха, но някои по-малко религиозни и по-изтънчени мюсюлмани си го позволяваха, когато не бяха в арабска страна. Онези, които Саймън беше довел със себе си днес, бяха интересни и красиви мъже, прекарвали години в Лондон и Париж, собственици на огромни богатства, които бяха инвестирали на световните пазари.

Саймън беше на възраст почти колкото Сам, но по-едър, със сини очи и вълниста руса коса и ако човек беше достатъчно висок, можеше да види, че започва да оплешивява. Но имаше много аристократичен английски вид. Обичаше костюми от туид и обувки ръчна изработка, безукорно колосани ризи и забележително важни клиенти. Накрая Сам беше решил, че Саймън му харесва. Притежаваше тънко чувство за хумор и много искаше да станат приятели. Имаше съпруга, която беше оставил „у дома“. Бяха разделени, макар че често прекарваха отпуските си заедно и като че ли имаха интересна уговорка да не си пречат взаимно. Трите му момчета учеха в Итън.

До него седеше младата му помощничка, за която беше споменал на Сам, завършилата в Оксфорд икономистка. Казваше се Дафне.

Беше поразително красива жена, която още нямаше тридесет години. Беше с дълга права блестяща коса, тъмна като тази на Сам, която се спускаше почти до кръста ѝ. Беше висока и гъвкава, с млечнобяла английска кожа и черни очи, които го гледаха игриво. Като че ли винаги беше готова да се пошегува и да каже нещо невероятно смешно. Когато отиде в тоалетната, Сам видя, че не само е много

висока, но има невероятно хубава фигура и роклята едва покрива дупето ѝ. На рамото ѝ висеше чантичка на „Хермес Кели“. Беше облечена с черна вълнена рокля, носеше копринени черни чорапи, а на шията ѝ проблясваше наниз перли. От нея лъхаше женственост, класа и младост. Беше очевидно, че всички мъже в ресторанта смятат, че е великолепа.

— Хубаво момиче, нали? — усмихна се Саймън на Сам, когато забеляза с какво възхищение я гледа, докато пресича залата.

— Вярно. Явно знаеш какви помощнички да си избираш — парира Сам и мислено се зачуди дали Саймън е спал с нея.

— И е много елегантна — добави Саймън, когато Дафне се върна. — Трябва да я видиш по бански. А на дансинга е като хала.

Сам забеляза как Дафне и Саймън се спогледаха. Но не беше съвсем сигурен дали приятелски или интимно. А може би в погледа на Саймън се таеше просто желание. Дафне се държеше много непринудено в компанията на шестимата мъже и Сам дочу как доста интелигентно обсъжда цените на петрола с един от арабите.

За Сам това беше блажен следобед и огромно облекчение, че след адската сутрин в Нюйоркската болница се намира сред оживени, здрави и жизнени хора. Но знаеше, че трябва да се върне и да се види с Алекс. В резултат на това изпи прекалено много вино и направи прекалено много предложения на арабите, ала те като че ли нямаха нищо против. Бяха доста ентузиазирани по отношение на фирмата на Сам, бяха чували хубави неща за нея от приятели и партньори. Изглежда, им беше приятно, че Саймън ще става съдружник в тази фирма.

Едва когато се върна в службата и се срещна с адвокатите, Сам започна да се опомня и да мисли за Алекс и за онова, което им предстоеше. Гледаше в пространството и мислеше за бъдещето и за шока, след като разбра, че тя има рак.

— Да няма нещо лошо?

Не беше я видял как влиза в стаята и се стресна, когато чу гласа ѝ почти до себе си. Беше Дафне.

— Нищо подобно. Извинявайте, бях се замислил. С какво мога да ви помогна?

— Изглеждахте някак разстроен, когато влязохте в ресторанта — каза тя и го погледна изпитателно.

Сам не можеше да не види дългите ѝ хубави крака. Но беше и умна — умът и красотата ѝ правеха интересна комбинация. Трудно беше да не се захласне по нея, ала знаеше, че тя може би има приятел. Никога не беше изменял на Алекс, но Дафне наистина беше млада и привлекателна.

— Лош ден ли? — повтори тя, като се отпусна на един стол и го загледа.

Можеше и така да се каже.

— Не съвсем. Просто много натоварен. Някои дни са така. Една сделка, по която работех, малко се обърка. Но нещата са под контрол — обясни той.

Не искаше да казва нито на нея, нито на когото и да било за Алекс. Не знаеше защо, но като че ли в това имаше нещо нередно, като че ли беше станало нещо ужасно. Сякаш Алекс трябва да крие нещо — една страшна тайна, наречена рак.

— Някои сделки са така — каза тя спокойно, като се опитваше да го прецени. Кръстоса крака, след това смени позата си, а Сам се стараше да не я гледа.

— Искях да ви благодаря, че ми позволихте да работя тук. Знам, че Саймън е още нов и понякога нахално пробутва хората си. Не желая да изпитвате чувството, че трябва да ме приемате заради него.

— Отдавна ли се познавате?

Изглеждаше ужасно млада, за да се познава с някого дълго време. Саймън му беше казал, че е на двадесет и девет години. Дафне се засмя в отговор.

— От много отдавна. Всъщност от двайсет и девет години. Той ми е братовчед.

— Саймън?

На Сам му стана смешно. Беше си представял по-различна връзка от тази, макар че всичко беше възможно, но изглеждаше по-малко вероятно.

— Късметлия!

— Не съм сигурна дали е точно така. Всъщност много е близък с брат ми. Винаги казваше, че съм ужасна глезла, и едва след като отидох да уча в Оксфорд, промени мнението си за мен. Брат ми е петнайсет години по-голям от мен и със Саймън много обичат да ходят на лов. Пък аз не си падам по лова.

Тя се усмихна, а Сам се опита да се престори, че не забелязва колко е красива, когато отново промени позата си. Имаше нещо смуцаващо у нея и той се чудеше дали ще бъде добре, ако тя се върти наоколо. Сам се надяваше, че Дафне ще поработи с него една година. След това тя искаше да се върне в Англия и да учи право. По някакъв странен начин му напомняше за Алекс. Имаше същия вътрешен огън, същия блестящ жив поглед, както когато се бяха запознали.

— Харесва ли ви тук? Искам да кажа, в Ню Йорк? Предполагам, че не е много различен от Лондон.

Големите градове бяха интересни и оживени. Като Дафне.

— Много ми харесва, макар че не познавам никого, освен Саймън. Той ме заведе в няколко бара. Много мило от негова страна, че ме мъкне със себе си. Предполагам, че му е ужасно досадно, но е доста търпелив.

— Сигурен съм, че изобщо не му е досадно. Навярно му харесва.

— Е, много е мил. Като вас. Благодаря ви, че ме приехте във фирмата.

— Уверен съм, че ще бъдете от полза за нас — каза той официално.

Размениха усмивки и Сам с възхищение я проследи с очи, докато тя излизаше от стаята.

Много бързо стана пет часа, след това шест, а той не можеше да реши дали да се върне при Анабел, или да отиде в болницата да види Алекс. Не искаше да ѝ се обажда и да я буди, а докторът каза, че вероятно няма да я върнат в стаята преди седем. Затова се прибра първо вкъщи, вечеря заедно с дъщеря си и гледаха телевизия, а след това я сложи да спи. Кармен попита дали са се чували с госпожа Паркър, а Анабел се оплака, че мама не ѝ се е обадила. Сам обясни, че вероятно е била по събрания през целия ден и не е могла, но изговори тези думи с необичайно мрачен вид. Кармен го наблюдаваше с подозрение. Просто усещаше, че нещо не е наред. Беше забелязала малкия сак и това, че Алекс не бе взела куфар.

В осем часа Сам се преоблече с дънки и като че ли се поколеба дали да отиде в болницата. Знаеше, че трябва, но изведнъж изгуби желание да вижда Алекс. Щеше да бъде замаяна от упойката, да се чувства зле и вероятно щеше да изпитва силни болки, въпреки че лекарят му беше казал, че туморите на млечните канали били по-малко

болезнени. Нали в края на краищата ѝ бяха отрязали гърдата, а това никак не беше приятно.

Прилоша му отново, когато си помисли как ще я погледне. Кой щеше да ѝ съобщи какво е станало? Дали знаеше? Дали чувстваше, че вече няма гърда?

Имаше мрачен вид, когато стигна до болницата и се качи в малката грозна синя стая. За голяма негова досада Алекс беше напълно будна. Лежеше на леглото и до нея имаше система. Една възрастна сестра четеше списание на светлината на единствената лампа. Алекс тихо плачеше и гледаше в тавана. Но той не беше сигурен дали плаче от болка, или е разбрала за гърдата си. Просто не можеше да я попита.

Когато Сам влезе, сестрата вдигна очи от списанието, а Алекс ѝ обясни, че това е съпругът ѝ. Сестрата кимна и излезе колкото се може по-безшумно. Каза, че ще бъде отвън в коридора.

Сам бавно се приближи до леглото, застана до него и загледа Алекс. Бе красива както винаги, но много уморена и бледа, почти като след раждането на Анабел, ала този път изобщо не изглеждаше щастлива. Пое дясната ѝ ръка в своята и видя, че отляво и от кръста нагоре беше омотана в бинтове.

— Здравсти, пиленце, как си?

Чувстваше се неловко. Алекс не направи нищо, за да скрие сълзите си. Погледна я и срещна пълния ѝ с упрек поглед.

— Защо не беше тук, когато ме върнаха в стаята?

Сигурно не е било много отдавна, нали щяха да я свалят около седем.

— Казаха ми, че ще се върнеш вечерта. Исках да бъда с Анабел. Нали и ти така ми заръча.

Беше отчасти вярно, но той просто не желаше да идва и Алекс го усещаше.

— Върнаха ме тук в четири часа. Ти къде беше?

Беше безпощадна в страданието си.

— Бях в службата и след това отидох къщи, за да видя Анабел. Сложих я да спи и дойдох.

Стараше се да звучи невинно и просто, като че ли не можеше да дойде и миг по-рано.

— Защо не ми се обади?

— Мислех, че спиш — отвърна той.

Изглеждаше нервен.

Алекс го погледна и сълзите ѝ рiekнаха. Като че ли нямаше никога да престане да плаче.

Питър Хърмън беше дошъл да я види, когато излезе от реанимация. Каза ѝ за тумора, за мамектомията, за рисковете, за опасностите, за възлите, които беше махнал. Добави, че туморът бил с ясно очертани граници и че се надява да не се е разпространил извън тях. Според него това беше много обнадеждаващо и вероятно след четири седмици щяха да започнат химиотерапията.

От гледна точка на Алекс животът ѝ бе свършил. Беше загубила гърдата си, а можеше да загуби и живота си. Беше обезформена и през следващите шест месеца щеше да се чувства ужасно зле от химиотерапията. Сигурно щеше да ѝ окапе косата и след това лечение можеше завинаги да загуби способността си да има деца.

Сега ѝ се струваше, че нищо не ѝ е останало, дори бракът. Сам даже не беше тук, когато се събуди. Не беше при нея, когато докторът ѝ съобщи съкрушителната новина. Хърмън не искаше да я кара да чака, да се тревожи и да прави догадки, да открие сама, че ѝ няма гърдата, или да го чуе от сестрите. Твърдо вярваше, че трябва да казва всичко на пациентките си и винаги го правеше. Алекс имаше чувството, че са я убили, а Сам не беше сторил нищо, за да я предпази или да ѝ помогне.

— Отрязаха ми гърдата — повтаряше тя, плачейки. — Имам рак...

Сам слушаше, без да продума, просто държеше ръката ѝ и плачеше заедно с нея. Изпитанието беше прекалено голямо за него.

— Толкова съжалявам... Всичко ще бъде наред. Лекарят каза, че са го махнали.

— Но не е сигурен! — ридаше Алекс. — И сигурно ще ми правят химиотерапия. Не искам! Искам да умра!

— Няма да умреш! — рязко реагира Сам. — Да не си посмяла да говориш така!

— Защо? Ти как ще се чувстваш, като видиш тялото ми?

— Ще ми бъде тъжно — призна искрено той, а това я накара да се разплаче още по-силно. — Много ми е мъчно за теб.

Каза го така, като че ли това беше само неин проблем, а не и негов. Съжаляваше я, но не искаше да става съпричастен. Не искаше

да се съсипва като баща си, когато майка му се беше разболяла от рак. Смяташе, че смъртта на майка му е причинила смъртта на баща му, и сега се бореше за собственото си оцеляване.

— Никога повече няма да пожелаеш да се любиш с мен — хълцаше тя.

Притесняваше се от подобни маловажни неща.

— Не бъди глупава. Ами „синият“ ден?

Опитваше се да я накара да се усмихне, но Алекс се почувства още по-зле от това и го погледна с болка.

— Няма да има вече „сини“ дни. Вероятността да остана безплодна след химиотерапията е петдесет процента. Пет години не трябва да забременявам, защото в противен случай може да се появи рецидив. А след пет години няма да мога да имам деца.

— Престани да си въобразяваш най-лошото. Защо просто не се отпуснеш и не се опиташ да погледнеш нещата откъм хубавата им страна? — каза той и се помъчи да звучи оптимистично, макар че изобщо не изпитваше подобно чувство. Но Алекс не се поддаде.

— Каква хубава страна? Да не си луд?

— Докторът каза, че като ти махнат гърдата, ще ти спасят живота. А това е изключително важно — твърдо заяви Сам.

— А ти какво ще кажеш, ако ти махнат един от тестисите? Как ще се чувстваш?

— Ще се чувствам много гадно, също като теб. Не съм искал да ти се случва такова нещо, и ти не си искала. Но не трябва да губим кураж.

Сам правеше опити да я успокои, ала тя не желаше да го чуе.

— Няма хубави страни. Аз ще съм много зле през следващите шест или седем месеца и няма да мога да се движа. Ще съм обезформена до края на живота си и няма да имам други деца. А след това може да се яви и рецидив.

— Още какво друго ще измислиш, за да се чувстваш потисната? Какво ще кажеш за хемороиди и за простатната жлеза? За бога, Алекс, знам, че е ужасно, но недей да сгъстваш краските!

— Не може да бъде по-лошо от това. И не ми казвай как да го разглеждам! Сега ще си тръгнеш и ще се прибереш у дома. Ще бъдеш с Анабел, а аз няма да бъда! Ще се чувстваш прекрасно през цялата година и когато утре сутринта се погледнеш в огледалото, няма да

изглеждаш по-различен от днес. Затова не ми казвай какво да мисля! Ти просто не разбираш!

Тя крещеше, а Сам никога преди не беше я виждал толкова нещастна и ядосана.

— Знам. Но ти имаш мен и Анабел и още си красива. Още имаш работата си и всичко, което е важно. Добре де, нямаш една гърда. Би могла да претърпиш катастрофа. Би могла да бъдеш осакатена. Не позволявай на нещастieto да те унищожи! Недей!

— Мога да правя каквото си искам! Не ми дръж речи!

— Тогава какво искаш от мен? — попита той накрая отчаян.

Не знаеше какво да ѝ каже, пък и не можеше. Не желаше да бъде тук и ситуацията не му допаднаше.

— Искам реална оценка, искам съчувствие. Ти дори не искаше да ме чуеш през последните две седмици, когато ти казвах, че това може да се случи. Не искаше да знаеш как се чувствам, колко съм уплашена от всичко, което ме застрашава. Просто ми говореше банални неща и ми внушаваше разни глупости. Дори не беше тук, когато докторът ми каза какво е направил! Беше на работа, сключваше си сделките, а вкъщи си гледаше с дъщеря ни тъпата телевизия. Затова не ми казвай как да се чувствам! Ти изобщо нямаш понятие какво ми е!

— Сигурно — рече той тихо, зашеметен от злобата ѝ.

Алекс беше сърдита на целия свят и на него, защото нищо нямаше да промени положението.

— Не знам какво да ти кажа, Ал. Много ми се иска да променя нещо, но не мога. Съжалявам, че не бях тук.

— И аз — отвърна тя и отново се разплака.

Чувстваше се толкова самотна, уплашена, уязвима и така безпомощна.

— Какво ще правя?

Алекс го погледна жално.

— Как ще работя, как ще ти бъда жена и как ще се грижа за Анабел?

— Просто трябва да правиш това, което можеш, и известно време да не мислиш за останалото. Искаш ли да се обадя в службата ти?

— Не.

Тя го погледна сърдито и нещастно.

— Сама ще им позвъня след няколко дни. Доктор Хърмън каза, че ще мога да работя, докато ми правят химиотерапия. Ще зависи от състоянието ми. Някои хора могат да работят, но сигурно не са адвокати, които водят дела. Може би ще бъда в състояние да работя вкъщи.

Просто не можеше да си представи как ще се справи. Шест месеца химиотерапия ѝ изглеждаха като цяла вечност.

— Прекалено рано е да мислиш за всичко това. Току-що мина операцията. Защо не гледаш по-спокойно на нещата?

— И какво да правя? Да ходя на групово лечение ли?

Докторът ѝ беше споменал за тези групи, но тя беше отказала дори да мисли за това. Нямаше намерение да се занимава с други нещастници като нея.

— Тогава защо просто не се отпуснеш? — посъветва я Сам, а Алекс се наежи.

Изведнъж сестрата се появи на вратата и предложи да ѝ направи инжекция за болките с приспивателно. Докторът беше наредил да ѝ я сложат и Сам настоя, че Алекс трябва да се съгласи.

— Защо? — изглежда го тя ядно. — За да спра да ти крещя ли?

Изглеждаше като малко дете. Той се наведе и я целуна по челото.

— Да. Тъкмо ще замълчиш за малко и ще поспиш, преди да се побъркаш.

Всичко, от което се беше страхувала, ѝ се случи за една-единствена сутрин. Сега трябваше да се научи да се примирява.

Предстоеше ѝ нелек път и Алекс го знаеше. Разбираше прекрасно какво я чака. Не беше като Сам, който се мъчеше да отрече всичко.

— Обичам те, Алекс — прошепна той нежно, след като сестрата ѝ направи инжекцията, ала тя не отговори. Още не ѝ се спеше, но беше много нещастна и не можеше да му каже, че го обича. След няколко минути започна да се унася. Повече не му проговори, просто заспа, като продължи да държи ръката му, а той стоеше до нея и плачеше. Изглеждаше толкова уморена и тъжна, така сломена и цялата увита в бинтове. Красивите ѝ коси бяха като пламък, а тялото ѝ беше така зле пострадало.

След като Алекс заспа, Сам излезе от стаята тихо на пръсти и направи знак на сестрата, че си тръгва. Като слизаше с асансьора,

мислеше за това, което му беше казала Алекс. Че той може да се махне от болницата и да си отиде у дома, че на него нищо му няма, а само на нея.

Докато бавно вървеше към къщи, си помисли, че е точно така. Беше цял. Не беше в опасност. Нямахте от какво да се страхува, освен от това, че може да я загуби. Но то беше толкова ужасно, че не бе в състояние да си го представи. Погледна се в една витрина, докато вървеше, и видя, че е същият както винаги. Нищо не беше се променило. Знаеше само, че днес следобед е загубил част от себе си. Тази част, която беше неразривно свързана с Алекс. Тя го изоставяше малко по малко, както родителите му го бяха оставили, но той нямаше да ѝ позволи да го завлече след себе си. Нямахте право да го направи, да очаква, че и той ще умре с нея.

И като помисли за това, Сам ускори крачка, сякаш след него тичаха бандити или демони.

Когато Алекс отвори очи на другата сутрин, на стола седеше една жена и я чакаше да се събуди, а сестрата сменяше системата. Болеше я сравнително слабо, точно както беше казал доктор Хърмън. Но когато си спомни какво се беше случило, на сърцето ѝ легна огромна тежест.

Жената ѝ се усмихна. Носеше рокля на цветя и косата ѝ беше побеляла. Алекс нямаше представа коя е и я загледа.

— Здравейте, аз съм Алис Еърс. Дойдох да видя как сте.

Имаше сърдечна усмивка и живи сини очи. Можеше да ѝ бъде майка. Алекс се опита да седне, но ѝ беше трудно. Сестрата повдигна горния край на леглото ѝ, за да може да разговаря с жената.

— Вие сестра ли сте?

— Не, просто съм ваша приятелка. Знам какво ви е сега, госпожо Паркър. Мога ли да ви наричам Александра?

— Наричайте ме Алекс.

Алекс се взря в нея. Не можеше да разбере какво прави тук. След това ѝ донесоха закуската, ала тя каза на сестрата, че не е гладна. След операцията диетата беше много лека, но Алекс искаше само чаша кафе.

— На ваше място бих си хапнала — отбеляза госпожа Еърс, когато Алекс отказа закуската. — Имате нужда от сили и от много храна.

Малко приличаше на феята от „Пепеляшка“.

— Защо не опитате овесените ядки?

— Мразя топли юфки и каши — войнствено каза Алекс и се втренчи в по-възрастната жена. — Коя сте вие и защо сте тук?

Положението беше съвсем сюрреалистично.

— Тук съм, защото и на мен ми правиха същата операция. По-добре от всички останали разбирам какво е и как се чувствате. Може би по-добре и от съпруга ви. Знам колко сте сърдита, уплашена и травмирана и как преживявате новия си вид. Правиха ми възстановителна хирургия — обясни тя, като подаваше чашата кафе на

Алекс. — Ще ми бъде приятно да ви покажа, ако искате. Изглежда добре, даже доста добре. Мисля, че много хора не знаят, че ми е била махната гърдата. Искате ли да я видите?

Това прозвуча отвратително за Алекс.

— Не, благодаря, предпочитам да не я виждам.

Доктор Хърмън вече ѝ беше обяснил, че могат да ѝ присадят гърда — да вземат половината от зърното на другата или да татуират зърно на присадката. Това звучеше ужасно и просто не си струваше усилията. Чувстваше се разбита. Защо просто не се откаже от всичко?

— Защо дойдохте да ме видите? Кой ви е карал?

— Вашият хирург ви е включил в списъка на жените, които трябва да бъдат посетени от нашата група. Накрая е възможно да ви се прииска да дойдете при нас и да поговорите с някои от жените за това, което са преживели. Може много да ви помогне.

— Мисля, че няма — изгледа я сърдито Алекс. Искаше жената да се махне по-скоро, но не желаше да ѝ го каже. — Предпочитам да не обсъждам подобно нещо с непознати.

— Разбирам.

Алис Еърс стана и нежно се усмихна.

— Не е лесно. Сигурна съм обаче, че се притеснявате от химиотерапията. Можем да отговорим на някои от въпросите ви. Но и вашият лекар би могъл да го стори. Имаме и група за съпрузи, ако съпругът ви се интересува от тези неща.

Тя остави едно книжле на нощното шкафче, но Алекс се направи, че не го забелязва.

— Смятам, че и мъжът ми не се интересува. — Сам да отиде в група на съпрузи, чиито жени са били оперирани от рак на гърдата? Надали. — Все пак ви благодаря.

— Умната, Алекс. Ще си мисля за вас — каза тя нежно и докосна крака ѝ под одеялото.

След това излезе от стаята. Съобщи на сестрите, че първата визита е протекла както обикновено. Естествено Александра Паркър беше сърдита и потисната. Щяха да я посещават редовно, но Алис Еърс остави бележка за ръководителката на групата да изпрати някоя по-млада жена. Смяташе, че жена на нейната възраст щеше да ѝ помогне по-добре. Най-младата членка на групата им беше на двадесет и пет години, ала имаше и много на възрастта на Алекс.

— Какво беше това? — извика Алекс на сестрата, която току-що застъпваше на дежурство.

— Мисля, че е обикновена практика. Те са добри жени и помагат на много пациентки — обясни ѝ сестрата, а в това време Алекс преднамерено хвърли брошурката в кошчето за боклук. — А сега искате ли да ви измия с гъба?

Алекс погледна сърдито, но нямаше избор. Трябваше да приеме болничното ежедневие. Измиха я, тя си изми зъбите. Загледа през прозореца от леглото си и след това донесоха обяда. Лека диетична храна. Алекс не я докосна. После дойде докторът и прегледа превръзките и дренажите. Алекс още се страхуваше да се погледне и затова бе вперила очи в тавана. Искаше ѝ се да изпищи, докато докторът сменяше превръзките. След като той излезе от стаята, се обади Сам. Бил на работа и мислел да дойде малко по-късно следобед, защото смятал, че тя трябва да си почине и да поспи. Анабел била добре. Каза, че с нетърпение чакал да дойде да я види. Алекс не му повярва. Ако толкова искаше, защо не дойде сутринта или на обяд? Обясни, че ще ходи в ресторант „Фор Сийзънс“ с един от най-старите си клиенти. Възнамерявал да представи някои от своите клиенти на Саймън и на неговата помощничка. Но обеща, че ще се отбие на път за къщи.

Алекс понечи да затвори телефона, ала се въздържа. Обади се на Анабел и си побъбриха за градината и за „командировката“. Алекс обеща да се прибере в петък. След това ѝ направиха инжекция против болки. Трябваше да признае, че не я болеше много. Но беше по-лесно да заспива и да се събужда, отколкото да си мисли за бъдещето и за това, че мъжът ѝ не е при нея.

Когато се събуди, се обади в службата. Мат Билингс беше излязъл, но Елизабет Хаскоум я увери, че всичко върви добре. Не са се случили никакви извънредни произшествия, откакто отсъства, само дето липсва на всички.

— Добре ли си? — попита Лиз загрижено, но гласът на Алекс звучеше уверено и много по-бодро, отколкото сутринта.

— Добре съм. Ще се върна при първа възможност.

— Чакаме те.

Следобед доктор Хърмън ѝ каза, че може да яде обикновена храна и да си тръгне на другия ден, но може и да почака, докато се

почувства закрепнала. Раната зараствала добре.

— Предпочитам да остана — отрони тя тихо.

Отговорът ѝ го изненада. Смяташе, че ще поиска да се махне от болницата след двата тежки дни. При нейния случай бе възможно, макар Хърмън винаги да препоръчваше на пациентките си да останат по-дълго.

— Мислех, че с нетърпение очаквате да излезете от тук.

Той се усмихна. Осъзнаваше травмата, която е преживяла.

— Имам тригодишна дъщеря. Бих предпочела да съм в по-добра форма, когато се върна при нея, за да не трябва да ѝ обяснявам в подробности.

— Считам, че до края на седмицата ще бъдете в доста добра форма и дотогава ще махнем дренажите. Ще останат само превръзките. Ще се чувствате уморена след тази сериозна операция, но смятам, че няма да ви боли. Ако възникнат проблеми, можем да ви лекуваме медикаментозно. От вас се иска само да възвърнете предишните си сили. После, след три или четири седмици, ще започнем другото лечение, в зависимост от пробите.

Лечение. Такава благоприлична дума за химиотерапията. Заболяя само като си помисли за това.

— А работата?

— Бих ви препоръчал да изчакате още една седмица. А после, разбира се, след като започнете с химиотерапията, трябва да видите дали ще можете да работите. Ще се опитаме да нагласим дозите така, че да сте в състояние да поемате нормално натоварване.

Кога за последен път натоварването ѝ беше нормално? Може би когато се роди Анабел. Но никога преди или след това. Добре поне, че не ѝ казваше, че не може да работи. Казваше, че трябва да опита. Все беше нещо.

След това докторът си тръгна, а тя седна на един стол и се загледа през прозореца. Беше се разходила по коридора и се почувства слаба и замаяна и някак объркана. Превръзките ѝ пречеха и не можеше да движи лявата си ръка. Добре поне, че не беше левичарка.

Беше сама в стаята, когато Сам дойде в пет часа. Носеше голям букет от червени рози. Когато я видя, се поколеба на вратата. На лицето ѝ беше изписано такова отчаяние, че просто не знаеше какво да ѝ каже. Седеше и си мислеше за съдбата и за бъдещето. За момент той

си спомни ужасяващия образ на умиращата си майка и имаше желание с вик да избяга от стаята.

— Здравсти, как си — попита, като се помъчи да говори нормално. Остави розите, а тя мълком сви рамене. А той как би се чувствал? Но не видя как Сам целият се тресеше.

— Добре съм. — Гласът ѝ изобщо не звучеше убедително. В гърдите си усещаше лека пулсираща болка и дренажите я дразнеха, но това беше нормално. — Благодаря за цветята.

Опита се да покаже, че е възхитена, ала не успя напълно.

— Доктор Хърмън ми каза, че мога да се върна на работа след десетина дни.

Все пак беше нещо. Сам се усмихна при тези думи и се почувства по-добре.

— Е, това сигурно те е зарадвало. Кога се прибиращ у дома?

— Може би в петък.

Явно не ѝ беше приятно. Безпокоеше се как ще се грижи за Анабел и какво ще ѝ каже за превръзката.

— Помоли Кармен да остане и събота и неделя. Знам, че иска да си почине, но сигурно няма да успее да се оправя без нея.

— Разбира се. И аз мога да се грижа за Анабел, няма проблеми.

Алекс кимна. Детето ужасно ѝ липсваше. След това погледна към Сам. Почуди се какъв ли ще бъде животът им сега. Бяха изхабили толкова време и енергия да имат второ дете, даже се любеха по разписание. А сега? Как ще се чувства без гърда? Как ще я гледа Сам? Какво ще стане? Доктор Хърмън ѝ беше показал фотографии, за да я подготви. Беше ужасена от тях. Мястото на операцията бе съвсем плоско, без зърно, с белег по диагонал там, където е била гърдата. Просто не можеше да си представи как ще реагира Сам, когато ѝ махнат превръзката. Шевовите щяха да изчезнат по-бавно и след това и тя щеше да бъде плоска от едната страна, както на снимките.

— Хайде да направим нещо в събота и неделя — предложи Сам между другото, а Алекс го изгледа. Държеше се, като че ли нищо не беше се случило. — Можем да се обадим на приятели и да вечеряме заедно или да отидем на кино, след като Кармен ще остане вкъщи.

Алекс му отправи невярващ поглед. Как можеше да говори такива неща!

— Не искам да виждам никого! Какво ще им кажа? „Знаете ли, току-що ми отрязаха гърдата и решихме да вечеряме навън и да отпразнуваме, преди да започна химиотерапията.“ За бога, Сам, бъди малко по-внимателен. Никак не ми е лесно.

— Знам, но не трябва само да седиш и да се самосъжаляваш. Ще живееш и след като са ти махнали гърдата. Тя и без това не беше кой знае колко голяма. Какво толкова има!

Сам се опитваше да се шегува, ала за нея гърдата беше много важна. Беше загубила част от образа, който си беше създала, от самочувствието си. И животът ѝ бе в опасност. Въпросът наистина беше сериозен, независимо от големината на гърдите. Беше загубила гърдата си не по собствено желание.

— А сега какво ще чувстваш към мен? — попита тя откровено и го погледна от другия край на малката стая. Искаше да чуе, защото никога не беше ѝ казвал нищо ободрително преди операцията. А Сам смяташе, че самият факт, че е тук, е достатъчно красноречив. Но за Алекс не беше така. Той минаваше през болницата веднъж на ден за един час, на път от работа за къщи, а през останалото време живееше пълнокръвен живот. Така му беше много лесно.

— Какво искаш да кажеш?

Сам изглеждаше раздразнен от въпроса.

— Питам дали ще се отвориш, като ме видиш как изглеждам.

Самата тя още не беше се виждала и не знаеше как изглежда, но отчаяно търсеше утешение.

— Откъде да знам как ще се чувствам. Не смятам, че ще има кой знае каква разлика. Защо да не мислим за тези неща, когато му дойде времето?

— А кога ще му дойде времето? Другата седмица? Утре? Сега?

Очите ѝ отново се изпълниха със сълзи. Пак не ѝ казваше онова, което желаше да чуе. А и изглеждаше леко паникьосан от въпроса ѝ.

— Да ти я покажа ли или искаш да видиш първо снимка, за да добиеш представа? Доктор Хърмън има страхотни снимки, много ясни и много релефни. Изглежда като плоско парче месо без зърно.

Алекс видя как Сам побледня. Изведнъж той се ядоса.

— Защо правиш така? Искаш да ме уплашиш ли? Или просто да ме отвориш, преди дори да започнем отново? Какво целиш, Ал? Сърдиш ли ми се, или просто си се отчаяла от живота? Може би първо

трябва да промениш отношението си, преди да започнеш да се притесняваш как ще ти присадят гърда!

— Кой ти каза, че искам да ми присадят гърда?

Алекс се изненада от думите му.

— Доктор Хърмън каза, че ако си добре, могат да ти направят възстановителна хирургия след няколко месеца. Тази идея ми хареса.

— А дотогава да се крия ли? — попита тя гадно и той вдигна ръце с очевидно раздражение.

— Наистина хапеш като змия. Съжалявам, че загуби гърдата си. Съжалявам, че си обезформена. И не знам как ще приема това, разбра ли? Но ще те информирам. Така добре ли е?

— Да не забравиш.

И пак не ѝ каза онова, което очакваше. Не я увери, че няма значение за него, че си е красива и без гърдата. Той само искаше да продължат да живеят и да се преструват, че нищо не се е случило. Удовлетворяваше го вечерята и киното с приятели. Отказваше да разбере колко обезумяла е тя от всичко, което я беше сполетяло. Алекс не правеше усилие да излезе от депресията си, но и Сам изобщо не ѝ помагаше.

— Защо просто не се съсредоточиш върху това, че трябва да събереш сили и да се прибереш вкъщи? Ще се чувстваш много по-добре у дома с Анабел. Отново можеш да започнеш да работиш и да нормализираш живота си.

— Доколко нормален би могъл да бъде животът ми, когато ще ходя на химиотерапия, Сам? — попита тя грубо.

— Доколкото си го направиш сама — отвърна той дръпнато.

Не разбираше съвсем какво точно предстои на Алекс.

— Не е необходимо да превръщаш в трагедия всичко и да ни наказваш и нас. Ако продължаваш да си толкова сърдита, и на Анабел ще ѝ бъде трудно. Трябва да се примириш със станалото.

Беше минал само един ден.

— Просто не знам какво да направя, за да ти помогна.

— Личи си — каза тя нещастно. — Както виждам, ти си толкова погълнат от собствения си живот, че не можеш да се притесняваш от това, което става с мен. Просто в момента си прекалено зает със Саймън и неговите клиенти.

— Много съм натоварен, както и ти. Ако се беше случило на мен, и ти нямаше да напуснеш работа и да си останеш вкъщи. Нямаше да си отмениш делата или срещите с клиенти. Опитай се да бъдеш реалистка. Вчера целият свят не спря да се движи само защото на теб ти направиха операция.

— Много си убедителен.

— Съжалявам — поклати глава той с нещастен вид. — Като че ли всичко, което изричам, те ядосва.

— Можеш да се опиташ да ми кажеш, че операцията няма значение за теб, че ме обичаш и с една гърда, ако наистина държиш на мен. Ако ли не, тогава говориш това, което е валидно за теб. А може би точно то е важно.

— Откъде да знам как ще се чувствам? Ами ти? Може би никога няма да искаш да се любиш с мен след това нещо. Дявол да го вземе, откъде да знам!

Сам беше болезнено откровен с Алекс, а тя не беше готова за това. Дори да бяха го предупредили да не говори така — и Хърмън, и друг лекар или самата Алекс — той нямаше да ги послуша. Казваше истината и онова, което чувстваше. А тя не искаше да чува тази истина.

— Аз знам, че ще те обичам, независимо от всичко, което би се случило, независимо дали си обезформен, дали си загубил лицето, мъжествеността, косата или трябва да прекараш останалата част от живота си в инвалидна количка.

— Много благородно от твоя страна — каза Сам хладно, — но това са пълни глупости. Откъде знаеш какво ще изпитваш, ако подобно нещо ми се случи? Никой не знае, докато не му дойде на главата. Много ти е лесно да претендираш, че няма да ти повлияе, но може и да ти подейства, макар да мислиш, че не е редно да изпитваш подобни чувства.

— Значи искаш да кажеш, че теб ще те отврати?

— Искам да кажа, че не знам. Това е истината. Не мога да твърдя, че отначало няма да се изплаша и че няма да се чувствам малко притеснен, но поне можем да положим усилия и да не позволим животът им да се разстрои. Не трябва да правим трагедия от това, както ти се опитваш. Пък и в живота има други неща, не единствено гърди, секс и тела. Ние не сме само любовници, а и приятели.

— Но аз не искам да бъдем само приятели — каза Алекс нажалено и пак се разплака, а Сам се помъчи да скрие отчаянието си.

— И аз не искам, затова престани. Остави нещата да се развиват сами. Нека и двамата да привикнем с това положение и да видим какво ще стане.

Защо не я излъжеше? Защо не ѝ кажеше, че ще я обича въпреки всичко? Защото нямаше да бъде Сам. Винаги много беше харесвала неговата честност и прямота дори когато я жегваше. Но сега ѝ причиняваше ужасна болка.

— Просто не мога да разбера как цялата ти личност може да се състои от една гърда, и при това не много голяма! За бога, Алекс, та ти не си кралица на монокините или пък полугола танцьорка! Какво толкова има? Ти си адвокатка. Не ти трябва цизи. Ти си интелигентна жена. Загубила си си гърдата, а не ума! Защо толкова се паникьосваш?

Паникьосваше се, защото имаше опасност за нея самата, за част от личността ѝ и навярно за сексуалния ѝ живот. Вече не се чувстваше същата.

— Току-що ми изрязаха гърдата. Въпреки че беше малка. Аз все още съм достатъчно суетна и не искам да оставам белязана за цял живот... Може да ми опада косата... Може да изгубя способността да имам деца... Всичко се е променило. Дори ти не си сигурен какво ще изпитваш към мен. Как да не се изприщвам от всичко това, Сам? Само умрелите са спокойни.

— Може би просто не съм в състояние да те разбера. Ако другата седмица ми кажат, че съм стерилен, ще съжалявам, но ще съм щастлив, че имаме Анабел, и просто ще престана да мисля за това. Не прави трагедии от всичко! Най-важното у теб е умът, животът и кариерата ти и онова, което вършиш и представляваш, а не някаква си цизица! На кого му пука за цизите?

— Може би на теб — каза тя искрено.

— Да. Може би. И какво от това? Тегли ми една майна! Помъчи се сама да го приемеш и тогава вероятно и на мен ще ми бъде полесно. Нямам намерение да седя и да кърша ръце с теб, защото тогава и двамата ще откачим!

— Значи това искаш да ми кажеш?

— Искам да ти кажа да престанеш да се самосъжаляваш и да не обръщаш внимание.

Имаше нещо вярно в това, което говореше Сам, но като че ли част от неговото съществуване беше абсолютно безразлична към нейните чувства.

— Не желая през цялото време да си мисля за тоя рак! Просто не мога!

Беше по-откровен, отколкото беше очаквала.

— Какво искаш да кажеш с това „през цялото време“? — Изглеждаше шокирана. — Вчера ме оперираха, и за два дни съм те виждала два пъти за по-малко от час. Не бих казала, че много време сме говорили за моя рак.

— И не смятам, че е нужно. Това е нещо, с което ти сама трябва да се справиш и да решаваеш.

— Благодаря за помощта ти.

— Аз не мога да ти помогна, Алекс. Ти трябва сама да си помогнеш.

— Ще го запомня.

— Съжалявам, че си толкова ядосана — каза той тихо, а това я влуди още повече.

— И аз съжалявам.

Поседяха мълчаливо няколко минути. След това Сам стана и я погледна притеснено.

— Май че трябва да се прибирам при Анабел. Късно е, а ѝ обещах, че ще се върна за вечеря.

Алекс почувства как Сам ѝ се изплъзва и това я паникьоса. Не беше му казала нищо, за да предизвика съчувствието му, но и той не ѝ каза онова, което трябваше. Яд я беше, че не бе при нея в най-тежките моменти. Нито когато се събуди след операцията, нито пък когато ѝ казаха, че са ѝ отрязали гърдата, защото има рак. Не беше тук и днес през целия ден. Ходеше по луксозни ресторанти със Саймън и с неговите клиенти, сключваше сделки и се правеше на важен. И като че ли изобщо не разбираше какво изпитва тя. Колко е разтреперана и уплашена, как изведнъж се почувства несигурна в себе си и в любовта му. Лесно му беше да разправя, че няма значение дали има една или две гърди. За нея беше важно. Не ѝ бе все едно как ще изглежда за Сам и отчаяно я измъчваше съмнение дали продължава да я обича или не.

А той не казваше нищо, за да я убеди, че ще я обича все така, независимо от станалото. Всъщност не искаше да казва нищо, преди да

види как ще му подейства новият ѝ вид. Продължаваше да бъде бясна, когато той си тръгна. Направи ѝ впечатление, че отново я целуна по челото вместо по устните. Като че ли се страхуваше да я докосне.

И тази вечер пак седеше и плачеше. Дори не си направи труда да се разходи по коридора или да се обади на Анабел. Нито пък на Сам. Просто искаше да остане сама. Седеше с гръб към вратата. Чу, че се отваря и че някой влиза. Предположи, че е сестрата, и не се обърна. Просто седеше на стола си и плачеше.

Почувства ръка на рамото си и за миг си помисли, че може би е Сам. Но когато погледна нагоре, се учуди, защото беше Елизабет Хаскоум.

— Дойде да ме видиш ли? — попита Алекс.

Беше изненадана.

— Да. Но досега не предполагах, че си ти.

Елизабет изведнъж се почувства като натрапница, ала беше тук, за да ѝ помогне.

— Два пъти седмично работя в групата, която оказва помощ на жените, прекарали операция на гърдата. Ти беше в списъка тази вечер, когато дойдох. На картичката пишеше „А. Паркър“ и аз просто не повярвах. Помолих да ме изпратят да видя дали наистина си ти. Надявам се, че нямаш нищо против, Алекс — каза тя нежно и обгърна раменете ѝ като майка.

В очите на Алекс се появиха сълзи.

— О, Алекс, толкова съжалявам...

Алекс не можа да проговори. Само се гушеше в ръцете на Лиз и хълцаше. Повече не бе в състояние да се сдържа. Бяха ѝ се струпали толкова много страх, ужас и разочарование.

— Знам, знам... Просто си поплачи... Ще ти мине.

— Никога няма да ми мине — каза нещастно Алекс и погледна през сълзи Лиз, а тя ѝ се усмихна.

— Ще се справиш. Сега ти е трудно да повярваш, но ще се справиш. Всички сме преминали през това.

— И ти ли?

Алекс беше учудена. Не знаеше за Лиз.

— И двете ми гърди са махнати преди години — обясни Лиз. — Нося протези. Но сега правят много хубави присадки. На твоята

възраст трябва да помислиш за такова нещо. Е, не в момента — добави тя нежно.

Изглеждаше толкова мъдра и любяща и Алекс изпита облекчение.

— Трябва да започна химиотерапия.

Тя отново се разплака още по-силно, а Лиз седна и я хвана за ръката. Радваше се, че е дошла при нея. Не беше подозирала какво преживява Алекс, макар сега да мислеше, че би трябвало да се сети.

— И на мен ми правиха химиотерапия. И хормонална терапия. Всичко ми правиха. Беше преди седемнайсет години и сега съм съвсем добре. И ти ще се справиш, ако изпълняваш онова, което ти предписват. Имаш прекрасен лекар.

Лиз я погледна по-внимателно. Алекс не беше в добра форма и това ѝ личеше.

— Как приема Сам положението?

— Отначало изобщо не приемаше, че има нещо. Все ми повтаряше, че няма да открият нищо. А сега се дразни, че съм разстроена. Смята, че преувеличавам и че не е голямо чудо, че съм загубила едната си гърда. Но същевременно не крие, че това може да му подейства и че просто не знае как ще го приеме. Щял да ми каже, когато ме види.

— Уплашен е, Алекс. За него е страшно. За теб това не е голямо утешение, знам, но някои мъже просто не могат да понесат мисълта, че жените им имат рак.

— Майка му е умряла от рак, когато бил малък, и мисля, че сега всичко му напомня за нея. Или го е страх, или просто е негодник.

— Може би по малко и едното, и другото. Сега трябва да се съсредоточиш върху собствения си проблем. Не му обръщай внимание. Той може да се грижи за себе си, особено ако не възнамерява да се грижи за теб. Ти трябва да укрепнеш колкото е възможно повече и да продължаваш в същия дух. Трябва да се пребориш с болестта. Понататък ще се притесняваш за другите неща.

— Но ако той е отвратен от мен? Ако тялото ми го плаши?

Това я ужасяваше, Лиз обаче я погледна спокойно. Съчувстваше на Алекс, а не на Сам. Знаеше какво ѝ е, защото го беше изпитала на себе си и никак не беше лесно. В началото и нейният мъж бе объркан,

но след това свикна и много ѝ помагаше. Ала Лиз чудесно знаеше, че със или без Сам Алекс трябваше да оцелее.

— Сам ще трябва да го приеме, нали така? Не е дете, може да разбере. Знае какво ти е необходимо сега, но ако не е в състояние да ти го даде, тогава трябва да го получиш от приятели или роднини или от групата за помощ. Ние сме на твое разположение. Ще бъда тук винаги, когато ти потрябвам.

Алекс отново започна да плаче, а Лиз я прегърна майчински и я притисна към себе си.

Показа ѝ няколко упражнения, които трябваше да прави, и ѝ каза да си помисли за някои неща. Не ѝ остави никакви книжки. Познаваше я достатъчно добре. Алекс нямаше търпение да чете брошури или излишна информация. Минаваше направо към същността на нещата. За нея сега същественото беше да оцелее.

— Кога ще се прибереш вкъщи?

— Вероятно в петък.

— Хубаво. Набирай сили, спи много, вземай лекарствата, ако имаш болки. Яж редовно, оправи се колкото е възможно повече, преди да започнеш химиотерапията. Тогава ще ти трябва много енергия — добави мъдро Лиз.

— Връщам се на работа по-другата седмица.

Сякаш искаше да разбере какво е мнението на Лиз.

Беше успокояващо да си поговори с жена, която беше преживяла същото. И беше оживяла.

— Много жени се връщат на работа дори по време на химиотерапията. Просто трябва да прецениш кое ще ти бъде по-удобно. Кога да си почиваш, кога да си останеш вкъщи, кога най-добре да използваш възможностите си. Също като на война. Искаш само да победиш. Никога не забравяй това. И няма значение, че химиотерапията е много неприятна. Тя ще ти помогне да победиш.

— Толкова ми се иска да вярвам.

— Не слушай ужасни истории, просто гледай само към целта. Трябва да победиш на всяка цена. И не позволявай на Сам да отвлича вниманието ти от тази цел. Ако не може да ти помогне, остави го за момента.

Страстният тон на Лиз разсмя Алекс.

— Караш ме да се чувствам много по-добре.

След това виновно погледна секретарката си. Колко малко знаеше за нейния живот. Има невероятно много неща, които човек не знае за другите, а те са толкова важни. Както никой не подозираше, че докато отсъства от работа, ще дойде тук, за да ѝ направят биопсия и може би операция.

— Май че бях доста груба тази сутрин към една жена от вашата група. Някоя си Алис — извини се Алекс, а Лиз ѝ се усмихна.

— Еърс. Свикнала е. Навярно един ден и ти ще вършиш същата работа. Това помага на много жени.

— Благодаря ти, Лиз — съвсем искрено каза Алекс.

— Може ли да дойда да те видя утре? Например на обяд.

— Непременно. Но не казвай на никого в службата. Не ми се ще да знаят, макар че може би накрая, след като започна химиотерапията, ще трябва да съобщя на Матю.

— Както искаш. Аз няма да кажа на никого.

Те пак се прегърнаха и Лиз си тръгна. Когато Алекс си легна, се почувства по-добре, отколкото от много дни насам, и за собствена изненада беше по-малко ядосана. Мислеше си за всичко и реши да се обади на Сам и да му каже, че го обича.

Но телефонът звъня дълго и накрая слушалката вдигна Кармен. Беше вече десет часът и гласът ѝ звучеше сънливо.

— Извинявай, Кармен, господин Паркър не е ли вкъщи? — Прислужничката се поколеба за миг. Видя отворената врата на тъмната спалня в края на коридора и отговори с прозявка:

— Съжалявам, госпожо Паркър, но го няма. Вие как сте?

— Добре съм — отговори Алекс уверено. — На кино ли отиде?

— Не знам. Излезе, след като Анабел се навечеря. Не яде с нея. Може би е с приятели. Не ми каза къде отива и забрави да ми остави телефон.

Когато излизаха вечер, Алекс винаги се сещаше да оставя телефон, където да могат да им се обадят.

Почуди се къде ли е Сам. Вероятно беше разстроен след разговора им в болницата. Излязъл е да хапне нещо и да се разходи. Понякога правеше така, когато беше разтревожен. Имаше нужда да остане сам, за да разреши проблемите си.

— Ами кажи му, че съм се обаждала. — Алекс се поколеба отново и след това добави: — Кажи му, че го обичам. И утре сутринта

целуни Анабел вместо мен.

— Непременно, госпожо Паркър. Лека нощ и Бог да ви пази.

— И теб да те пази Бог, Кармен. Благодаря ти.

Не беше сигурна дали напоследък Господ я пазеше, но поне беше жива. След три дни щеше да се прибере вкъщи при дъщеря си. А след още три седмици щеше да започне сериозната битка. Но след разговора с Лиз беше решена да победи.

Дълго време седя в леглото тази вечер и си мислеше за Лиз, за Сам и Анабел и за всички хубави неща в живота си, заради които си заслужаваше да победи.

Анабел... мислеше си, докато се унасяше след инжекцията. Анабел... Сам... Анабел... Спомни си как я държеше в ръцете си и как я кърмеше.

8

След като се върна от болницата, Сам седна да вечеря с Анабел. Телефонът иззвъня. Беше Саймън. Каза, че е уредил импровизирана вечеря с клиенти от Лондон. Искат ли Сам да се присъедини? Той обясни, че тъкмо вечеря с дъщеря си.

— Тогава престани да ядеш. Клиентите ми са страхотни и ще ти харесат. Според мен са важни. Представяват най-големите текстилни заводи във Великобритания и мрат да вложат инвестиции в Америка. Свестни са и наистина трябва да се запознаеш с тях. И Дафне е тук.

Да не би да е нарочно? Сам не беше сигурен и известно време се остави да го убеждават. Беше изтощен след дългата си разправа с Алекс. Но се чувстваше потиснат и перспективата да се мотае сам из къщи, след като Анабел си легне, го депресираще още повече.

— Не би трябвало да идвам.

— Глупости! — настоя Саймън. — Нали жена ти я няма? Защо не цункаш детенцето и не дойдеш при нас? Ще се срещнем във френския ресторант „Льо Сирк“ в осем часа, а след това ще ги заведем да танцуват на едно невероятно интересно място. Дафне го е изнамерила. Нали знаеш англичаните — обичат да се веселят, докато са в командировка. Иначе се чувстват измамани. По-лоши са и от италианците, защото в Англия е безкрайно тъпо. Хайде, човече, престани да мрънкаш. Очакваме те в осем. Съгласи ли се?

— Съгласих се. Ще дойда. Може да позакъснея с пет минути, но ще дойда.

Искаше да сложи Анабел в леглото и да ѝ прочете приказка.

Върна се в кухнята и поседя с нея, докато дойде време да спи. Прочете ѝ още веднъж приказката „Лека нощ, месечко“ и изгаси голямата лампа, но остави нощната.

Отиде в спалнята, обръсна се и си смени ризата. Мислеше си за Алекс. И за двамата тези два дни бяха трудни. Чудеше се колко ли тежко щеше бъде, когато в петък Алекс се прибереше вкъщи. Наистина правеше голяма трагедия от операцията и от отрязаната гърда.

Истината беше, че и той доста се уплаши. Кой няма да се уплаши, като види такова нещо? Няма начин да не е много грозно. Но не искаше да ѝ го казва. Спомни си как майка му непрекъснато го питаше дали я обича. Затвори очи и се помъчи да пропъди от главата си гласа ѝ, докато си мислеше за Алекс.

Среса се, изми си лицето и си сложи одеколон. Със сивия си костюм и бялата риза изглеждаше, като че ли е слязъл от корицата на модно списание. Изглеждаше точно такъв, какъвто беше — един от най-привлекателните бизнесмени в Ню Йорк. Когато влезе в ресторанта, хората започнаха да се обръщат да го гледат, както обикновено. Половината от посетителите, повечето жени, знаеха кой е, защото беше толкова хубав. Бе свикнал и изобщо не му правеше впечатление. Обикновено Алекс го дразнеше и го обвиняваше, че си оставя ципа на панталоните отворен, за да кара жените да го гледат. Сам си спомни за това, докато крачеше през залата, и се усмихна. Мислеше за жена си. Но я виждаше такава, каквато беше преди, а не сега — деформирана и ядосана в Нюйоркската болница.

— Радвам се, че успя да дойдеш, Сам.

Саймън се изправи, за да го приветства, и му представи присъстващите. Бяха четирима англичани и три американки, с които някой ги беше запознал. Момичетата бяха поразително красиви. Двете бяха манекенки, а третата — актриса. Беше и Дафне и при това положение само Сам и Саймън бяха без дами. Имаше много хора, а ресторантът беше малък и ужасно шумен. Все пак Сам успя да проведе доста интелигентен разговор с единия от англичаните. От другата му страна седеше Дафне, която си приказваше с една от манекенките. Накрая, по време на десерта, тя заговори със Сам, а другите пиеха и си бърбореха.

— Разбрах, че жена ви е изявена адвокатка — подхвърли Дафне и той кимна.

Точно сега не му се говореше за Алекс. Изпитваше болка.

— Води дела и работи във фирмата „Бартлет и Паскин“.

— Сигурно е много интелигентна и много силна.

— Да — кимна Сам.

Нещо в начина, по който го каза, я накара да почувства, че темата не му допада.

— Имате ли деца?

— Едно момиченце, което се казва Анабел. — Той се усмихна. — На три години и половина е и е възхитителна.

— Аз имам четиригодишен син в Англия — каза тя несприноудено.

— Така ли?

Изглеждаше стреснат. Дафне му се струваше прекалено млада, за да има съпруг или деца, макар да знаеше, че е на двадесет и девет години. Беше изненадан, защото се държеше свободно като жена без ангажименти.

— Недейте толкова да се шокирате — засмя се тя. — Разведена съм. Саймън не ви ли каза?

— Не.

— Когато бях на двацет и една, се омъжих за един страхотен никаквец. Накрая той избяга с друга и се разведохме. Именно поради тази причина всичките ми близки сметнаха, че ще ми е от полза да замина някъде за една година. Май че вие тук го наричате „терапия“. А ние му казваме „малко ваканция“.

Тя му се усмихна.

— Ами синът ви?

— В момента е много щастлив с майка ми — каза Дафне делово.

— Сигурно ви липсва.

— Да. Но в Англия не сме толкова сантиментални като вас по отношение на децата. На седемгодишна възраст ги изпращаме в интернати. След три години и той ще отиде в такова училище и после ще учи в Итън. Смятам, че ще му се отрази добре, ако за малко се отдели от мама.

Сам не можеше да си представи такова нещо за себе си. Щеше да се чувства съкрушен без Анабел. Но Дафне изглеждаше невъзмутима и много добре знаеше какво иска.

— Това шокира ли ви?

— Малко — откровено призна той с усмивка. — Тук представата за майката е по-различна.

Но всъщност Дафне не беше майчински тип и вероятно искаше да си поживее, преди да остарее.

— Мисля, че като нация ние сме малко по-студени от вас. Американците като че ли страшно се притесняват за това, какво трябва да правят, какво се очаква от тях и какво трябва да чувстват. А англичаните направо действат. По-просто е.

— И по-егоистично.

Харесваше му да разговаря с нея. Даже много. Беше интелигентна и открита и напълно откровена по отношение на онова, което представляваше и желаше.

— Ужасно е просто. Правиш това, което искаш, когато го искаш, без да се извиняваш и без да се преструваш, че вършиш нещо друго. Предпочитам така. Тук нещата изглеждат доста преувеличени. Всички все се извиняват за това, което правят, което не правят или което не чувстват.

Тя се разсмя и на Сам му хареса смехът ѝ. Беше несдържан и в него прозираше почти чувствено забавление. Лесно можеше да си я представи гола и без капчица смущение.

— А вие развеждали ли сте се? — попита Дафне направо, а той се засмя.

— Не.

— Повечето американци са разведени или поне съм останала с такова впечатление.

— Травмира ли ви разводът?

Беше необичайно интимен разговор между двама непознати, но му доставяше удоволствие. У нея срещаше пълна откровеност и вътрешна свобода.

— Изобщо не. Беше огромно облекчение. Мъжът ми беше пълен негодник. Просто не мога да си представя как останахме женени толкова време — цели седем години. Беше ужасно, уверявам ви.

— А с кого избяга?

Харесваше му да бъде малко по-свободен с нея. Беше му забавно да играе на въпроси и отговори.

— С барманка, разбира се, макар че беше доста хубавка. Но я е напуснал вече. Сега живее в Париж с приятелка, която се прави на художничка. Много е шантав, но за щастие се грижи добре за нашия син Андрю и не се притеснявам за това.

Изобщо не изглеждаше притеснена. Явно бе в състояние да се справи с всякакви положения. Англичаните я гледаха с интерес. Изглежда, Дафне можеше да има, когато си пожелае.

— А не бяхте ли влюбена в него? — попита Сам и почувства, че става нахален.

— Сигурно. Поне за известно време. На двайсет и една години човек не прави разлика между любов и вълнуващ секс. Така и не успях да разбера какво точно беше при мен.

Тя му се усмихна без смущение, а той я погледна.

Изведнъж му се прииска да е по-млад, за да може да я притежава. Беше страхотна. Но пак се сети за Алекс и Дафне като че ли разбра.

— Ами вие? Бяхте ли влюбен в жена си? Чух, че е много хубава.

Вярно беше. За възрастта си, пък и за всяка възраст беше хубава. Ала не бе толкова необузdana и поразителна като Дафне.

— Да, обичам я — каза той твърдо и Дафне го погледна проницателно.

— Но аз не ви питам за това. Питам дали сте били влюбен в жена си. Има разлика — рече тя и едната ѝ вежда се повдигна.

— Така ли? Женени сме повече от седемнайсет години. Доста дълго време е и човек успява да се привърже към партньора си. Много я обичам.

Като че ли се стремеше сам да се убеди, но пак не отговори на въпроса на Дафне.

— Да не би да искате да ми кажете, че не знаете дали още сте влюбен в нея? А били ли сте въобще влюбен? — продължи да настоява тя и да си играе с него като с мишка, ала Сам нямаше нищо против.

— Разбира се.

Изглеждаше шокиран от въпроса, а Саймън се забавляваше, като ги наблюдаваше през масата колко напрегнато се гледат. Сякаш се мъчеха да разрешат особено важни жизнени проблеми.

— А кога се променихте? Кога престанахте да я обичате?

Дафне обвиняваше като адвокат и Сам я заплаши с пръст.

— Никога не съм казвал подобно нещо. Ужасно е дори да се произнесе.

Особено сега. Но не можеше да мисли в момента за нищо друго, освен за Дафне.

— Не го казах аз. Вие го казахте. Вие казахте, че сте били влюбен в жена си, но като че ли не можете да ми кажете дали продължавате да сте влюбен в нея.

Дафне изглеждаше изключително сексапилна, докато го разпитваше.

— Понякога е така в брака. Настъпват такива моменти, когато като че ли изстиваш или ставаш инертен. Като че ли всичко се обърква.

— Сега в такъв момент ли сте? — попита тя и гласът ѝ прозвуча като кадифено мъркане, което разкъсваше вътрешностите му.

— Може би. Трудно ми е да преценя.

— Защо? Случи ли се нещо?

— Това е дълга история — каза Сам почти тъжно.

— А имали ли сте любовни авантюри? — попита Дафне направо и този път той се разсмя.

— Казвали ли са ви, че сте невъзможна?

И красива... И чувствена... И с кожа като кадифе...

— Разбира се — усмихна му се тя ослепително. — И се гордея с това.

— Може би не бива — опита се да я смъмри Сам, ала без успех.

— На моята възраст мога да правя каквото си поискам. Не съм достатъчно стара, за да ме приемат сериозно, но съм достатъчно голяма, за да знам какво върша. Мразя младите момиченца. Нали и вие не ги харесвате?

Скачаше от една тема на друга и отмяташе дългата черна коса от голите си рамене. Беше невероятно съблазнителна. Ту много заприличваше на Алекс, ту беше съвсем различна. По-смела, но със същия остър като бръснач ум и същото гъвкаво и стройно тяло. Беше много по-открито чувствена от Алекс и Сам със смущение трябваше да си признае, че това му харесва. Надяваше се, че никой не е разбрал. Дафне го караше постоянно да изпитва желание да я дразни, да си играе с нея на играта, в която нямаше губещи. Но знаеше много добре, че няма право да играе на тази игра. И тя го знаеше, ала това не я възпираше.

— Ами вие? — опита се да я подрази Сам в отговор на изявлението ѝ относно момиченцата. — Какви мъже обичате, млади или стари?

— Всички — отвърна тя палаво и спокойно довърши, — но предпочитам мъже на вашата възраст.

— Как не ви е срам! — смъмри я той тихо. — Това е съвсем прозрачен намек.

— Аз винаги съм прозрачна, Сам. Мразя да губя време.

— И аз. Но съм женен.

— Това да не би да е проблем?

Тя като че ли се мъчеше да проникне в душата му с поглед. Сам почувства, че трябва да бъде откровен.

— Мисля, че да. Не правя такива неща.

— Много лошо. Става забавно.

— Искам животът ми да бъде не само забавен. Това е опасен спорт. Не съм го практикувал от години. Игра за ергените, които са с късмет.

Той се засмя в лицето ѝ и за миг му се прииска да бъде по-млад и свободен. Дафне го караше да се чувства добре, пък макар и само за миг. Като че ли ядеше шоколадов мус.

— Харесвате ми — призна тя откровено.

Харесваше ѝ, че е честен и почтен, и смяташе, че жена му е щастливка.

— И вие ми харесвате, Дафне. Страхотно момиче сте. Карате ме да съжалявам, че не съм свободен.

— Ще дойдете ли с нас на дискотека след вечерята?

— Не би трябвало. Но може.

Той ѝ се усмихна и си помисли колко му се иска да танцува с нея, ала колко опасно би могло да бъде, особено пък сега, когато Алекс се намираще в това състояние и помежду им се беше създадо напрежение.

Но след като излязоха от ресторанта, колата вече ги чакаше. Дафне го хвана за ръката и го дръпна в таксито при останалите. Просто сърце не му даде да ѝ откаже. Слязоха в центъра в някакво заведение в „Сохо“, за което никога не беше чувал. Прекрасен оркестър свиреше провлечени блусове и беше неизбежно да се прегърнат с Дафне и да танцуват в тъмния бар. Чувстваше как тялото ѝ се притиска към неговото и постоянно трябваше да се насилва да мисли за Алекс.

— Време е да си тръгвам — каза той накрая.

Беше много късно, а и започваше да се раздвоява все повече. Нямахме смисъл да се заблуждава — беше женен, а тя — свободна. Не можеше да си позволи да се забърква с нея, въпреки че бе страшно привлекателна.

— Сърдите ли ми се? — попита Дафне тихо, докато Сам плащаше техните питиета и се канеше да си тръгва.

— Не, разбира се. Защо да се сърдя?

Беше изненадан от въпроса ѝ.

— Тази вечер ви шокирах с постъпките си. Не исках да ви накарам да се чувствате неловко.

Извиняваше се за поведението си.

— Не сте ме притеснили. Поласкайте ме. Аз съм с двайсет години по-стар от вас и повярвайте ми, ако можех, веднага щях да почна да ви ухажвам, но не мога.

— Сега вие ме ласкаете — рече тя сериозно и извърна към него поглед, който разкъсваше сърцето му.

— Напротив, наистина е така.

След това изведнъж каза нещо, което не беше възнамерявал да казва.

— Жена ми е много болна.

Той сведе очи, докато произнасяше тези думи. Опитваше се да не мисли за всичко, което се беше случило през последните два дни и за острите думи, които си бяха разменили.

— Това усложнява нещата. Не знам какво ще стане.

— Много ли е болна?

Дафне не искаше да споменава думата „рак“, но той разбра за какво пита.

— Много — потвърди Сам тъжно.

— Съжалявам.

— И аз. Не е лесно нито за нея, нито за мен. И малко обърква нещата.

— Не исках да усложнявам положението — каза Дафне.

Седеше толкова близо до него, че можеше да надзърне в деколтето ѝ. Гледката определено му харесваше.

— Изобщо не сте усложнили нищо. Не се извинявайте. От години не съм се забавлявал така... А толкова ми беше необходимо. — Отново я погледна и сякаш нещо премина между тях. Това го изненада. Чувството беше съвсем истинско. Вече не беше игра. Можеше и да си говори с нея. Изведнъж му се отця да си ходи.

— Ще танцуваме ли за последен път?

Изобщо нямаше намерение да го казва и за миг се ядоса на себе си, но след това се изпълни с нежност и желание, когато се изправиха

на дансинга с допрени бузи. Тялото ѝ изцяло прилепна към неговото, сякаш бяха създадени един за друг.

Танцуваха още два блуса и накрая той се насили да си тръгне. Със съжаление я заведе при Саймън. Като че ли връщаше взето на заем бижу и му беше неприятно. Но знаеше, че трябва да го върне.

— Вие двамата много добре се забавлявате — подхвърли Саймън многозначително.

Виждаше какво става и беше заинтригуван. Сам не беше от мъжете, които имат извънбрачни връзки, но явно беше привлечен от братовчедка му. А може би нямаше нищо сериозно — нали си тръгваше.

— Голяма лисичка е, нали? — опита се да се пошегува Саймън.

— Пази я добре — каза сериозно Сам и след това си тръгна. През целия път в таксито беше замислен. Припомняше си как танцуваха. Никога нямаше да го забрави.

Като влизаше в апартамента, изпита чувство на вина към Алекс. А когато отиде в спалнята и прочете бележката, която му беше оставила Кармен, чувството му се усили.

Ала докато се унасяше, не виждаше лицето на Алекс. Галеха го очите на Дафне.

9

Когато стана на другата сутрин, се обади на Алекс, но сестрата каза, че тя е на процедура и ще се върне след половин час. По това време Сам вече пътуваше към службата си. Там го чакаше клиент и той трябваше да проведе безброй телефонни разговори, затова не успя да й позвъни.

След като клиентите му си отидоха, се натъкна на Дафне в коридора. Лицето ѝ светна в момента, в който го видя, но беше изключително вежлива и делова. Побъбриха си, а после бавно тръгнаха към стаята му. Каза, че се надява, че не се държала като досадница предишната вечер. Била се увлякла, но обеща, че от сега нататък ще бъде съвсем официална.

— Колко жалко — разсмя се Сам. — Мислех, че аз съм досадникът.

— Нищо подобно.

Гласът ѝ прозвуча като ласка, но поведението ѝ беше изключително прилично и много английско.

— Обикновено нямам навика да преследвам женени мъже. Просто сте много привлекателен, Сам. Трябва да ви боядисат с черна боя и да ви слагат чувал на главата, когато се срещате с непознати. Наистина сте доста опасен.

Тя го ласкаеше и продължаваше да си играе, но това много му харесваше.

— Сигурно не биваше да идвам, а да си остана вкъщи — каза Сам, ала думите му прозвучаха неубедително, — но прекарах извънредно хубаво, особено в бара.

— И аз — отвърна Дафне многозначително и изведнъж и двамата осъзнаха, че флиртуват.

— И какво ще правим сега? — потвърди той с усмивка осъзнатата мисъл.

— Още не знам. Може би няма да е зле да пробваме със студен душ. Никога не съм опитвала.

— Сигурно трябва да го пробваме заедно — каза той и съжали на мига. Като че ли не се задоволяваше да бъде само близо до нея. Искаше да е с нея, да я омагьоса и съблазни. Никога преди не беше му се случвало подобно нещо и нямаше представа как да се възпре. Сякаш с Дафне бяха клечки кибрит близо до огън и тутакси пламваха.

— Просто ще трябва да се държим прилично — заключи той твърдо.

— Да, господине — отдаде му чест Дафне с усмивка и след това изчезна в стаята си, съседна на тази на Саймън. Сам я проследи с очи. Не можеше да откъсне поглед от фигурата ѝ.

— Внимавай! — предупреди го старият му съдружник Лари, като минаваше покрай него. — Опасна е... Всички англичанки са опасни — прошепна той.

— Защо никой не ми го е казал досега? — простена Сам на шега и влезе в стаята си.

Обади се на Алекс, за да изгони Дафне от мислите си.

— Къде беше снощи? — жално попита тя. — Търсих те.

— Знам. Съжалявам. Бях със Саймън и с нови клиенти от Лондон. Позвъни ми, когато се прибрах, и ме убеди да отида. Бяхме на вечеря в „Льо Сирк“.

Изведнъж му се стори, че говори прекалено много и като че ли се оправдава.

— А ти как се чувстваш днес?

— Добре — каза тя, но гласът ѝ още звучеше потиснато.

— Снощи се видях с Лиз Хаскоум. Излезе, че е доброволка от една от групите за оказване на помощ.

— Много мило — рече Сам, но се чувстваше отчуждено. Сега Алекс говореше само за болестта си и за нещата, свързани с нея. — Смяташ ли, че ще каже на колегите ти в службата?

Знаеше колко много Алекс държи болестта ѝ да остане в тайна, ала тя уверено отговори:

— Мисля, че не. Лиз е дискретна. Но се изненада, когато ме видя. И много ми помогна.

— Радвам се.

— Как е Анабел?

— Много добре. Все повече се вълнува за празника на Все Светии. Постоянно си пробва костюма.

В очите на Алекс се появиха сълзи, докато слушаше.

— Ще дойдеш ли днес? — попита тя колебливо. Като че ли вече не беше сигурна дали може да разчита на него. Сам почувства това и се обиди.

— Разбира се. Ще се отбия на път за вкъщи.

Алекс се надяваше, че ще мине по обяд, но не искаше да го насилва. Сам й каза, че няма да излиза за обяд и ще се опита да свърши малко работа.

Ала когато се помъчи да се съсредоточи, се оказа, че не може да мисли за нищо друго, освен за Дафне. Беше кошмарно. Жена му беше болна, имаше малко дете и цял куп отговорности, а бе в състояние да мисли само за младата братовчедка на Саймън. И когато отиде при Алекс, беше в отвратително настроение. Чувстваше се виновен и нервен и съжаляваше, че изобщо се е запознал с Дафне. Не желаше повече усложнения в живота си, ала изведнъж започна да изпитва нужда от нея като от наркотик, който никога преди не беше пробвал, но искаше да взема.

— Какво има? Много си напрегнат — веднага забеляза Алекс. Това го ядоса още повече. Като че ли някой му беше закачил на врата неонов надпис, който постоянно мигаше „Дафне, Дафне“.

— Не бъди глупава — сопна й се той, без да иска. — Просто се тревожа за теб. С нетърпение очакваме петък, за да се прибереш.

— Каза ли нещо на Анабел?

— Не, разбира се.

— Смятам да й кажем, че съм претърпяла лека катастрофа по време на командировката.

— Защо трябва да й казваме каквото и да било?

Ето, пак й се противопоставяше. Това постоянно изненадваше Алекс.

— Защото съм с превръзка. Ще имам белег, гърдата ми я няма. Не се чувствам добре. Детето не може да скача по мен. Смяташ ли, че е възможно да не й кажем нищо, Сам? Тя не е глупава.

— Не е необходимо да се разхождаш гола пред нея.

— До края на живота си? Та тя се къпе заедно с мен, гледа ме как се обличам. Никога не съм крила тялото си от нея. Освен това след няколко седмици ще ми е много зле и ще бъда уморена от химиотерапията. Анабел трябва да знае всичко това.

— Защо обръщаш толкова внимание на това? Защо то трябва да е проблем за Анабел и за мен? Защо просто не го изживееш спокойно? Наистина не разбирам.

— И аз не го разбирам. Не проумявам как можеш да продължаваш да се правиш, че няма нищо. Това засяга не само мен, засяга всички ни, поне дотолкова, доколкото трябва и вие двамата с Анабел да го разберете.

— За бога, та тя е на три години и половина! Какво искаш от нея? Съчувствие? Това ли? Но, Алекс, не си ли даваш сметка, че е безумие!

— Мисля, че ти е станало нещо.

— Престани да хленчиш за всичко! Престани да караш другите да изпитват кошмари! Поговори си с терапевт, направи нещо, ходи в тая група, но не ни обременявай нас с Анабел! Не ни наказвай заради своето нещастие!

Тя му обърна гръб и се загледа през прозореца.

— Искам да си тръгнеш начаса.

Тонът ѝ беше леден.

— С удоволствие.

Шумно напусна стаята и изобщо не ѝ позвъни вечерта. И тя не го потърси. Обади се само на Анабел, предаде ѝ целувки за лека нощ, но не пожела да говори със Сам и само Кармен забеляза това.

Сам остана вкъщи цялата вечер. Мислеше си какво им предстои и перспективата никак не му харесваше. Алекс щеше да прави трагедии от всичко — от белега, от липсващата си гърда, здравето и накрая и от лечението, химиотерапията. После щяха да слушат за косата ѝ или за това, че вече няма коса и колко ѝ е зле. Месеци и години щяха да чакат дали пробите ще са добри, дали ще има рецидив и дали ще живее още една година. Просто не можеше да понесе подобно нещо. Беше също като при майка му. Не по този начин искаше да прекара остатък от живота си — да слуша ежедневните отчети за нейния рак. Изведнъж Алекс му се видя като трагична фигура, която се опитва да го погълне и да разсипе живота му. Алекс, която познаваше и обичаше, беше изчезнала. Нейното място бе зела тази сърдита, изплашена и потисната жена.

В четвъртък разговаряха два пъти за Анабел, но се споразумяха, че ще бъде по-добре, ако Сам не я посещава повече. Лиз Хаскоум

обаче ходеше. Идваше всеки ден, откакто разбра, че Алекс е в болницата и е оперирана.

В петък на обяд Сам дойде да я вземе. Виждаше я за първи път от два дни и изведнъж му се стори много крехка. Беше с плетена рокля, с рехава плетка, която не притискаше превръзката и тя почти не личеше. Сам ѝ беше донесъл и едно яркосиньо палто. Не беше си направила труда да си сложи грим, но изглеждаше висока и тънка. Косата ѝ беше измита и богато падаше по раменете ѝ. Беше по-добре, отколкото очакваше Сам, ала личеше, че е много уплашена. Очите ѝ изглеждаха огромни, лицето ѝ беше бледо и той забеляза как ръцете ѝ треперят, когато прибираще нощницата в сака.

— Добре ли се чувстваш, Алекс? Боли ли те?

Сам беше изненадан от нейната нервност. Всъщност във вторник и сряда бе сякаш по-добре. Почуди се дали няма някакво влошаване на раната. Отново се почувства виновен, че не дойде да я види предишния ден, но просто не можеше да понесе напрежението. Сега изглеждаше толкова разстроена и нервна.

— Добре съм — каза тя леко дрезгаво. — Просто ме е страх да се прибера къщи. Няма да има сестри, за да ми помагат да си правя превръзките, няма да има доброволки от групата за помощ. Изведнъж ще се окажа сама, а всичко е различно — поне аз съм различна. Какво ще кажа на Анабел, като я видя?

Очите ѝ се изпълниха със сълзи при тази мисъл. Вече беше си поплакала за това заедно с Лиз Хаскоум предишната вечер. Лиз я уверяваше, че всичко, което Алекс изпитва, е съвсем нормално.

— Защо тогава Сам се държи, като че ли съм луда? — попита Алекс.

— Защото и той е уплашен. И това е нормално. Единственият проблем при Сам е, че не приема положението.

Сега той не изглеждаше изплашен. Прегърна Алекс през раменете и пое сака ѝ. Напълно се владееше и бе много спокоен. Слязоха с асансьора и се качиха на лимузината, която беше наел за случая.

Стигнаха до къщи. Апартаментът беше тих, когато влязоха. Кармен беше взела Анабел от градината и я беше завела направо на балет. Алекс искаше да се оправи и да се преоблече с пенъоар, но се изненада от умората, която усети. Беше изтощена от емоциите си. Сам

се почувства потиснат, докато я наблюдаваше как си облича нощницата. Тя се обърна с гръб, за да си сложи пенъора, и когато се извърна към него, той видя само розовия сатен.

— Защо не остана с роклята? Анабел може да се разтревожи, като те завари по нощница.

— Наистина съм уморена. Смятам да си легна.

— Можеш да полегнеш и с роклята — укори я Сам.

Мислеше, че отново се преструва на инвалид и Алекс го почувства. Сам не подозираше колко е омаломощена, колко се страхува от срещата с момиченцето си. Всичко беше много неприятно и ужасно страшно. Легна и включи телевизора. Видя как Сам облича палтото си. Беше донесъл в спалнята обяда, който Кармен им беше оставила, и сега изведнъж изчезваше.

— Къде отиваш?

Страхуваше се да остане сама. Внезапно започна да се бои от всичко. Съжаляваше, че се е прибрала вкъщи, но нямаше как.

— Връщам се на работа — обясни Сам. — Ще се опитам да си дойда рано днес. Имам среща с Лари и Том, която не можах да отложам. Обади ми се, ако имаш нужда от мен.

Тя кимна, а той ѝ изпрати въздушна целувка. Алекс забеляза, че не се приближи. Откакто я бяха оперирали, не беше я целунал нито веднъж както трябва. Чудеше се колко ли време ще мине, преди да започне да се доближава до нея.

Изобщо не искаше да го притеснява, но се чувстваше самотна, когато Сам се държеше на разстояние.

Алекс дълго лежа на спалнята притихнала. Чакаше Анабел да се върне вкъщи, мислеше си какво да ѝ каже. Беше обмислила няколко варианта, но в момента, в който я зърна, изведнъж забрави всичко. Мислеше си само колко прекрасно е детето ѝ, колко силно го обича и колко много ѝ е липсвало.

Анабел нададе крясък, щом видя, че майка ѝ стои и я чака на вратата на спалнята. Алекс беше чула асансьора и след това как Кармен отключва вратата. Цялото ѝ тяло се тресеше от нетърпение.

— Мама! — изпищя Анабел и се хвърли в ръцете на майка си. Алекс се опита да се предпази от удара, но не успя. Направи болезнена гримаса и Кармен видя. Но Анабел виждаше само, че майка ѝ се е прибрала. Бързо отстъпи назад и дяволито я погледна.

— Какво ми донесе от командировката?

Изведнъж Алекс осъзна, че напълно е забравила, а лицето на момиченцето посърна.

— Знаеш ли, нямаше нищо свястно даже на летището. Смятам, че ние с теб ще трябва да отидем до „Шварц“ другата седмица и да видим какво можем да намерим там. Как ти харесва тази идея?

— Ура! — плесна с ръчички Анабел и мигновено забрави разочарованието си.

Много обичаше да ходи с майка си в този магазин за играчки. Но се зачуди защо мама е с нощница.

— Защо си по нощница? — запита тя подозрително, точно както беше предполагал Сам.

По много неща приличаше на Алекс. Забелязваше всичко и искаше да знае защо е така.

— Тъкмо си почивах, преди да се върнеш. Случи ми се малка неприятност в Чикаго.

— Така ли?

Новината първо направи впечатление на Анабел, после я разтревожи.

— Удари ли се?

Като че ли се канеше да заплаче, но Алекс бързо я целуна, за да я успокои.

— Малко.

Още се чудеше какво точно да каже.

— Сложиха ли ти превръзка?

Алекс кимна.

— Може ли да я видя?

Тя разтвори пеньоара си с треперещи ръце и Кармен ахна, като зърна огромната превръзка. Веднага разбра, че се е случило нещо ужасно, и бързо погледна Алекс.

— Боли ли те? — запита Анабел.

Големината и мястото на превръзката ѝ бяха направили силно впечатление.

— Малко — откровено призна Алекс. — Трябва да внимаваме да не го удряме.

— Плака ли?

Алекс кимна и без да иска, погледна към Кармен. Очите на жената се изпълниха със сълзи, когато погледите им се срещнаха. Протегна ръка и докосна нейната и този жест дълбоко трогна Алекс. Анабел изтича в стаята си, за да си вземе куклата.

— Защо не ми казахте, госпожо Паркър — укори я Кармен. — Добре ли сте?

— Ще се оправя — унило отвърна Алекс.

Явно беше гърдата ѝ, но Кармен още не знаеше какво точно е станало, макар че вече се досещаше по очертанията на фигурата ѝ.

Анабел се втурна в хола. Носеше три кукли и книжка. Преливаше от впечатления от балета и градината. Беше приготвила рисунка за майка си за Все Светии и с нетърпение чакаше да ѝ я даде. В градината щяха да правят парад и Кати Лоуънстейн ги канеше на тържество. Имаше хиляди новини, които искаше да разправи на майка си. Изведнъж Алекс се зачуди как е издържала цели пет дни без дъщеричката си. Само като я видя се почувства по-добре. Като че ли имаше за какво да се бори.

— Добре ли сте, госпожо Паркър? — няколко пъти я попита Кармен, докато тя си играеше на леглото с Анабел.

Донесе ѝ чай и сандвич с пиле и я подкани да го изяде. Макар че не беше гладна, Алекс си спомни думите на Лиз, че трябва да закрепне и се насили да изяде сандвича. Лиз ѝ се беше обадила следобед, за да види как се справя вкъщи, и ѝ стана приятно, когато чу гласа на Алекс да звучи много по-уверено. Дъщеря ѝ беше подобрила неимоверно настроението ѝ, но по-късно, когато си махна пенъоара, защото ѝ стана топло, забеляза как Анабел малко се дърпа от нея. Превръзката я плашеше. Бавно пак го облече и си каза, че не бива да оставя детето да гледа превръзката повече, отколкото е необходимо. В някои отношения Сам беше прав. Не биваше да прави операцията си техен проблем и наистина не възнамеряваше. Имаше нужда от тяхната любов и помощ, но не искаше нито да я съжаляват, нито да ги плаши. Понякога Сам беше плашлив като дъщеричката им.

Късно следобед Кармен дойде да вземе Анабел, за да я изкъпе, а тя помоли да се изкъпе с майка си в мраморната вана с чудесните мехурчета на мама.

— Можеш да се изкъпеш в моята вана с моите мехурчета, сладунка. Но аз не трябва да си мокря голямата превръзка до другата

седмица.

В болницата ѝ слагаха найлонова торба на превръзката, когато взимаше душ.

— Отиди да се изкъпеш без мен, съгласна ли си?

Анабел кимна, а Алекс погледна часовника. Беше пет. Помисли си, че Сам обеща да се прибере рано, но знаеше, че неговите петъци обикновено са дълги. Винаги беше трудно да се оправят всички бъркотии преди края на седмицата.

Наистина в момента Сам беше в службата си и се занимаваше с подробностите по последната сделка, но нарочно се бавеше.

— Още ли работите усърдно? — попита непринудено Дафне, като надникна в стаята му в пет и петнадесет. Тъкмо си тръгваше. Със Саймън щяха да ходят във Вермонт с приятели от Англия. Всички им разправяха колко прекрасни са есенните багри там и Дафне искаше да ги види.

— Великолепно е — потвърди Сам.

Много му се щеше и той да отиде с нея. Прекара ръка през косата си. Изглеждаше някак мрачен. Знаеше, че е време да се прибира, но се страхуваше. Напрежението между него и Алекс беше осезаемо и дори Анабел не можеше да го намали.

— Ами вие? Няма ли да се забавлявате? — запитва Дафне.

Никак не ѝ се искаше да го оставя. Изглеждаше толкова тъжен и самотен, като че ли нямаше къде да отиде и не желаше да си тръгва.

— О да. Жена ми току-що се върна от болницата. Смятам, че ще ни бъде доста весело.

— Съжалявам, Сам — каза тя тихо и погледите им се преплетоха отново.

Той се усмихна.

— Благодаря ви, Дафне. Приятно прекарване. Ще се видим в понеделник.

Тя кимна. Щеше ѝ се да прекоси стаята и да го прегърне, но изглеждаше толкова сериозен, че не посмя. Загледа го за миг и след това му изпрати въздушна целувка. Излезе от стаята, ала ѝ се искаше да прекара събота и неделя със Сам, а не със Саймън и приятелите от Англия.

В пет и половина вече нямаше друго извинение да стои в офиса. Облече палтото си и слезе надолу по стълбите. Походи малко пеша,

преди да вземе такси до вкъщи. Прибра се преди шест и Алекс погледна изненадано, когато го видя. Играеше си с Анабел и ѝ четеше приказка. Кармен приготвяше вечерята. Алекс беше настояла тя да остане и за събота и неделя.

— Здравей. Как мина днес?

Опита се да е непринудена, но той изглеждаше притеснен и отговори, както се отговаря на непознат човек.

— Много добре. Извинявай, че закъснях. Беше ужасен ден.

— Няма нищо. Занимавах се с Анабел. Прекарахме си чудесно.

Вечеряха заедно в кухнята и Анабел говореше най-много. За голяма изненада на Алекс тя като че ли не забелязваше напрежението между тях. Беше толкова щастлива, че мама си е вкъщи, и беше в прекрасно настроение. Разказваше всякакви забавни случки и вицове, пееше нови песни и разправяше несвързани истории за своите приятелчета. Вечерята беше оживена. След това я сложиха да спи и Кармен разтреби кухнята.

Но когато Сам и Алекс влязоха в спалнята, изведнъж разговорът пресекна. Тя не знаеше какво да му каже, а той като че ли изобщо нямаше какво да ѝ каже. Изглеждаше уморен и разсеян.

— Всичко ли е наред в службата ти? — попита Алекс и се чудеше защо е толкова нервен.

— Да.

Нямаше как да ѝ зададе същия въпрос. Сега тя можеше да говори само за болести.

Включи телевизора и се опита да се разсее. Накрая заспа и Алекс го загледа. Беше изтощена от емоцията, че се връща вкъщи, но се радваше, че си е у дома. Само дето не знаеше какво да прави със Сам. Когато Лиз ѝ се обади следобед, отново ѝ беше вдъхнала кураж и беше ѝ повторила да бъде търпелива. Отначало и тя имала същите проблеми с мъжа си — притеснение, страх от болестта ѝ, неприязън, но накрая приел всичко.

Сам се събуди след късните новини, размърда се, погледна я, като че ли беше изненадан, че я вижда до себе си. След това, без да каже и дума, отиде да си сложи пижамата. Алекс вече се беше измила, доколкото можеше, и пак си облече нощницата. След това си сложи лека жилетка, за да не го притеснява с превръзката си. Но когато Сам

се върна, след като беше взел душ (което ѝ се стори, че трая цяла вечност), сякаш се поколеба дали да си легне отново.

Изведнъж се почувства изплашен от нея. Като че ли можеше да го зарази. Алекс изискваше толкова много от него, а той просто не знаеше колко би могъл да ѝ даде. Собствената му неадекватност го плашеше повече от всичко. Беше по-лесно да не бъде около нея.

— Да няма нещо?

Алекс го погледна объркано. Като че ли не беше сигурен дали трябва да си легне до нея. Но Кармен спеше в стаята за гости и нямаше друга възможност.

— Аз... Дали няма... Да не ти причиня болка, ако спя при теб?

Изведнъж тя се усмихна. Сам изглеждаше толкова притеснен и се чувстваше така неловко. Положението беше донякъде трагично, но я караше да изпитва едновременно чувство на тъга и яд. Беше ѝ мъчно за него. Изглеждаше толкова притеснен.

— Защо? Няма да ми причиниш болка, освен ако не ме удариш по главата с обувката си.

Алекс се мъчеше да се преструва, че всичко е наред, но и двамата знаеха, че не е така.

— Просто си помислих да не би... Ако се претърколя... Или те докосна...

Отнасяше се към нея като че ли бе парче стъкло, а не жена, и от едната крайност отиваше в другата. Ту се опитваше да се прави, че няма нищо, ту искаше да се махне накрай света, за да не бъде при нея. Беше доста неприятно.

— Няма да ми причиниш болка, Сам — каза тя тихо и се опита да му вдъхне кураж. Но той се пхна в леглото като че ли до него имаше мина и се страхуваше да не я взриви. Легна неподвижно на самия край, колкото се може по-далеч от нея. Това я накара да се почувства унижена.

— Добре ли си? Искаш ли нещо? — попита той нервно, преди да угаси лампата.

— Добре съм.

Поне така ѝ се искаше да бъде. Със сигурност беше достатъчно добре, за да спи до него. Но очевидно той не искаше.

Накрая Сам се унесе, като се мъчеше да се задържи на ръба на леглото, и Алекс продължи да го гледа. Като че ли липсата на едната ѝ

гърда ги беше отчуждила много бързо.

След като Сам заспа, тя заплака в леглото и зажадува за мъжа си.

В събота той се събуди много преди Алекс да се размърда и докато стане и смени жилетката си с пеньоара, те с Анабел вече бяха облечени и смятаха да отидат в Сентръл Парк, за да пускат новото хвърчило, което ѝ беше купил.

— Искаш ли да дойдеш? — попита той колебливо, но Алекс поклати глава.

Още беше много уморена и щеше да ѝ бъде по-лесно да ги почака вкъщи.

— Ще остана тук. Може да направим курабийки с Анабел, когато се приберете — каза тя, като се стараяше гласът ѝ да звучи весело.

— Иха! — извика Анабел.

И двете предложения ѝ харесваха — и курабийките, и хвърчилото. След половин час излязоха с баща ѝ и с хвърчилото. Бяха в много добро настроение. Сам почти не беше разговарял с Алекс от сутринта — като че ли сега, когато се беше върнала у дома, представляваше истинска заплаха за него. Беше дори по-малко приказлив вкъщи, отколкото в болницата. Това много я изнервяше.

Прибраха се за обяд и Алекс им приготви супа и сандвичи. Кармен си беше отишла у дома за няколко часа, но каза, че непременно ще се върне, въпреки че Алекс твърдеше, че няма нужда. Кармен искаше да бъде при нея, за да ѝ помага.

Анабел обясни оживено, че хвърчилото се издигнало доста високо за известно време близо до езерцето с лодките, но след това се заплело в едно дърво и татко трябвало да се покатери до горе, за да го свали.

— Е, не чак до горе — призна си Сам.

Беше му смешно. Прекараха добре и купиха кестени и солени бисквитки.

Докато ги нямаше, Алекс си беше направила косата и се беше преоблякла. Носеше пуловер с яка и дънки и почти не личеше, че е с превръзка. Пуловерът беше прекалено широк и гърдите ѝ изобщо не се очертаваха под него. Но Анабел забеляза, че има нещо, когато седна на скута ѝ и се облегна на нея.

— Гърдата, дето те боли, е станала по-малка, маме — каза тя и се загледа в гърдите на майка си, като че ли беше изненадана. — Да не е

паднала, когато са те ударили?

— Нещо такова — усмихна ѝ се Алекс и се опита да запази самообладание. В края на краищата трябваше да говорят за това и сега моментът беше подходящ. По-добре да ѝ каже колкото се може по-рано. Сам беше в другата стая и изглежда, се стресна, когато се върна и чу за какво си говорят.

— Ще бъде ли по-различна, след като ти махнат превръзката? Цялата гърда ли я няма?

Анабел изглеждаше удивена, че всъщност липсва част от тялото на майка ѝ. Беше доста озадачена.

— Може би. Още не съм видяла.

— А може ли просто да е паднала?

Алекс не искаше да плаши или да заблуждава детето.

— Не, не може да е паднала. Но много пострада. Затова ми сложиха тази голяма превръзка.

— А как стана?

Анабел беше силно изненадана от онова, което се беше случило на майка ѝ по време на командировката, но Сам изглеждаше ядосан. За щастие Анабел излезе от стаята, за да вземе някаква игра, и забрави за въпроса си. Алекс изпита огромно облекчение, защото не знаеше как да отговори. Как се е случило, беше въпросът, на който не искаше да отговаря.

Но Сам беше чул разговора и темата никак не му хареса.

— Защо трябва да ѝ обясняваш всичко това? Защо то трябва да е тема на разговор с детето? За бога, та тя е само на три години и половина! Няма нужда от подобни обяснения.

И той нямаше нужда, макар че беше почти на петдесет.

— И аз нямам нужда, Сам, но трябва да ѝ обясня. Тя ме попита. Седеше на коленете ми и почувства, че има разлика.

— Тогава не я слагай да седи у теб. Съществуват много начини да избегнеш прекалената близост.

— Да, забелязах, че успяваш да ги прилагаш всичките.

Сам я избягваше навсякъде из апартамента и по-късно следобед заяви, че трябва да прескочи до службата. Това изненада Алекс. Много рядко ходеше на работа в събота или неделя. Но знаеше защо отива сега. Просто не можеше да понася да бъде близо до нея.

Алекс и Анабел си останаха вкъщи. Правиха курабийки и гледаха „Питър Пан“ и „Малката русалка“. Сам излезе в три часа и атмосферата помежду им беше толкова напрегната, че на Алекс ѝ се стори, че е по-добре така. Наистина не можеше да понася напрежението. Около тях като че ли въздухът беше наелектризиран.

— Защо тати ти е сърдит? — попита Анабел, докато изрязваха курабийките.

Алекс се изненада от въпроса.

— А ти защо си мислиш, че тати ми е сърдит? — запита тя. Учуди я чувствителността на детето.

— Не ти говори. Само когато трябва.

— Може би е просто уморен — обясни Алекс и разточи още тесто, а Анабел събра големите парченца и ги налапа.

— Ти му липсваше, докато те нямаше. И на мен също — мрачно каза детето. — Сигурно ти е сърдит, че замина.

— Сигурно — съгласи се Алекс.

Не искаше да въвлича дъщеря си в техните проблеми.

— Бас държа, че ще се чувства по-добре, когато се върне.

Целуна покритото ѝ с лунички носле и ѝ подаде още едно късче тесто.

Но Сам изглеждаше мрачен, докато седеше в службата си. Имаше малко неща за вършене. Работата му изискваше хора и клиенти, а и сделки, които да сключва. Нямаше купища бумаги, с каквито постоянно боравеше Алекс. Беше дошъл тук просто за да се махне от къщи и сега му беше криво. Съзнаваше, че бяга от жена си. Страхуваше се да види тялото ѝ, да усети болката ѝ. Страхуваше се, че няма да може да прави това, което тя иска. Беше много по-лесно да ѝ се сърди, да бъде рязък с нея и да я избягва.

— Какво правите тук?

Чу глас от вратата и подскочи, когато вдигна поглед. Беше сигурен, че е сам. Сигнализацията беше включена и пазачът на входа не беше му казал, че има някой.

Беше Дафне. Сигурно току-що бе дошла. Носеше прилепнала черна риза от трико и черни чорапи до над коленете, от които краката ѝ като че ли стигаха до сливиците. Косата ѝ беше сплетена на дълга плитка, бе с черни кларкове, типично английски стил.

— Мислех, че сте във Вермонт — отвърна той, ала още изглеждаше стреснат.

— Трябваше да бъдем, но Саймън се разболя от грип, а приятелите му не поискаха да отидат без него и така останахме в града. И аз си помислих, че това е възможност да посвърша някоя работа. Надявам се, че нямате нищо против, Сам. Не исках да ви преча. Като че ли бяхте на милиони километри отук, когато ви зърнах — каза тя съчувствено.

Изглеждаше много млада и много сексапилна, застанала в средата на стаята му.

— Как върви вкъщи?

— Не много добре според мен. Иначе нямаше да съм тук — откровено призна той и протегна крака под бюрото.

Започна да си играе с един молив. Странно беше, че можеше да признае такова нещо на Дафне, а не на Алекс. Стана и се приближи до нея.

— Просто не знам защо дойдох. — Изглеждаше нещастен, но след това се усмихна. — Може би шестото чувство ми подсказа, че и вие ще дойдете.

— Това не е типично за вас — подразни го тя, — ала все пак ще го приема. Да ви направя ли кафе?

— Да, разбира се. С удоволствие ще си пийна.

Тръгна след нея към стаичката, където си приготвяха чай и кафе. Усети как го лъхна парфюмът ѝ. Ухаеше на мускус, топлина и секс.

— Извинете — каза изведнъж той, а тя се обърна да го погледне. — Държа се като ненормален тази седмица. Не знам какво ми става. Беше ужасно, но нямам право да си го изкарвам на вас.

— Ако това, че вечеряхме заедно в ресторанта и след това танцувахме в бара означава да си го изкарвате на мен, нямам нищо против да продължавате по същия начин, Сам.

Дафне му се усмихна прелъстително, ала в нея имаше нещо повече от сексапил. Излъчваше някаква примамлива топлина и съчувствие. Беше палава и игрива, но изглеждаше и много нежна и това му харесваше. Толкова неща у нея му напомняха най-хубавите черти на Алекс.

Изведнъж тя го накара да потрепне от прямотата на следващия ѝ въпрос:

— Жена ви да не умира, Сам?

Гласът ѝ беше съвсем тих, когато го погледна. Той изобщо не беше подготвен за този въпрос.

За момент се поколеба как да ѝ отговори.

— Може и да умре. Не знам. Много е болна. Така ми се струва, макар че не разбирам напълно какво ѝ е.

— Да не е рак?

Сам кимна.

— Тази седмица ѝ отрязаха гърдата и ще започва химиотерапия.

— Колко ли ви е трудно на вас и на дъщеричката ви.

Симпатиите ѝ бяха на тяхна страна, а не на страната на Алекс.

— Сигурно... И ще бъде още по-трудно... Химиотерапията ми звучи като кошмар. Не знам дали ще мога да се справя.

— Всички говорим така, докато не се озовем лице в лице с подобни проблеми. Тогава се борим като лъвове и правим всичко, което можем, за да помогнем. Баща ми почина миналата година и опита какво ли не, включително някакви магически хапчета, които намери на Ямайка, бяха нещо като черната магия „вуду“. Не мога да упреквам жена ви, че ще пробва всичко. Но за вас ще бъде ад. Бедничкият Сам.

Стояха в малката задушна стая, докато кафето възвираше, и гласът ѝ беше като шепот.

— Не трябва да ме съжалявате — прошепна ѝ той.

Не знаеше защо говорят толкова тихо. Само те бяха на етажа. Искаше му се да се приближи още повече до нея и да ѝ говори още по-тихо.

— Нищо ми няма...

— Така ли? — попита тя и после се случи нещо, за което Сам беше абсолютно неподготвен. Обгърна врата му, пръстите ѝ се спуснаха надолу и той потръпна. След това го целуна. Сам почувства как цялото му тяло се устремява към нея с порив, който почти го уплаши, но не можа да се сдържи. Искаше да смъкне чорапите ѝ и да я положи на пода до себе си, ала не посмя да направи нищо, освен да отговори на целувката ѝ и да остави ръцете си да се плъзнат хищно по тялото ѝ. Цялата беше мускули, със стегнат корем и очарователно малко задниче. Имаше фигура на балерина и гърдите ѝ запълниха дланите му. Устните и езиците им бяха неуморни. Дафне се откъсна от

устните му първа, останала без дъх. Тя предизвика лавината от чувства, които сама не можеше да контролира. Беше толкова прекрасно, почти непоносимо сладко.

— О, господи, Сам... Не мога... О, боже... Колко много те желая...

— И аз те желая — прошепна той в отговор.

Копнееше да изпие с устни шията и гърдите ѝ. След това коленичи пред нея и пъкна глава между краката ѝ. Тя изстена дълго и тихо, а той я дръпна към себе си и изведнъж се опомни. Не можеше да направи такова нещо.

— Дафне... Не бива...

Сам се изправи. Притисна я към себе си и се почувства още по-виновен по отношение на Алекс. Желанието му към Дафне го изпълваше.

— Не мога. Нямам право да усложнявам живота ти по такъв начин... Нито да постъпвам така спрямо жена си.

— Не ме интересува — отвърна дрезгаво Дафне. — Аз съм пълнолетна. Имам право да вземам собствени решения.

— Доникъде няма да стигнем... Ти заслужаваш повече. Пощурял съм от желание по теб. Откакто се запознахме, не съм на себе си, но какво ще ти даде това?

— Сигурно малко джиджи-биджи.

Тя се разсмя изведнъж заради жаргонната думичка, ала за щастие той я разбра.

— Предпочитам да ти дам нещо по-хубаво, сега не съм в състояние. Не сега.

Още не, а може би никога.

— Става като за начало — игриво каза Дафне. — Не искам много.

— А трябва. Заслужаваш.

След това устните им пак се сляха и той я притисна към себе си. Останаха така като че цяла вечност, докато накрая не можеха да издържат повече.

— Трябва да направим нещо, ако продължаваме така.

И двамата се засмяха, защото очевидно той беше много възбуден. Тя го попипа през дънките и докосването на ръката ѝ го влуди.

— Точно това предлагам и аз — усмихна му се Дафне и отново го целуна, след това се наведе да поеме в устата си издутината в дънките му.

— Престани. — Звучеше неубедително. — Недей... О, господи... Дафне... Ако не спреш, ще ме накараш да ти се призная във вечна любов след няколко минути.

Тя го влудяваше и усещането му доставяше огромно удоволствие.

— Надявам се да го чуя — усмихна му се тя палаво и после се изправи и му наля кафе.

— Как мога да направя такова нещо? — попита той и си помисли за жена си и дъщеря си.

— Понякога се случват и такива неща. Такъв е животът. Невинаги става така, както желаем. Даже не съм сигурна дали изобщо става според очакванията ни. Поне в моя живот не е така.

— В момента в моя живот е настъпила катастрофа.

— Близки ли сте с жена ти? — попита тя, докато пиеха кафе и се опитваха да забравят за телата си.

— Вярвах, че сме близки. Сега като че ли няма за какво да си говорим. Единственото нещо, което съществува, е болестта ѝ. Мисли само за нея, интересува се само от нея. Не мога да го понасям.

— Не смятам, че тя е виновна. Много разчита на теб, нали?

— Предполагам, че ѝ дължа поне внимание. — После Сам призна най-страшната си тайна: — Майка ми умря от рак, когато бях на четиринайсет години. Спомням си само, че беше много болна, че говореше единствено за болестта си и че имаше безкрайни операции. Кълцаха я малко по малко, докато накрая я убиха. А смъртта ѝ унищожи баща ми. Чувствах, като че ли мама се опитва да убие всички ни. Щеше да убие и мен, но не ѝ се дадох. Не ѝ позволих да ме отрови, както отрови татко. Отказах да стана част от нейната трагедия. Сега изпитвам същото към Алекс. Като че ли трябва да се държа настрана, за да се спася.

Беше ужасно признание, но той се почувства по-добре, след като го направи. И като че ли Дафне разбираше точно какво иска да каже. Нещо, което Алекс още не беше разбрала. Бе прекалено обсебена от себе си, за да прозре неговия ужас.

— Но ти не можеш да се справиш сам, нали? — каза Дафне с дрезгав глас, който го влудяваше.

— Не съм сигурен — отвърна Сам. — Може би трябва да пробвам. Ала ти не ме улесняваш.

— Всъщност бих предпочела да го втвърдя — каза тя и пак започна да гали издутината в дънките му, докато той отново се възбуди и затвори очи от удоволствие.

— Наистина успя.

Целуна я. Ужасно много я желаше, обаче беше твърдо решен да не стига докрай. Поне това дължеше на Алекс. Нямах да й позволи да вземе душата му, но най-малкото трябваше да й бъде верен. За зла участ пътищата им с Дафне се бяха пресекли точно в този момент. А може би точно така трябваше да бъде. Може би това беше наградата му заради онова, което губеше.

Дълго стояха заедно в стаичката и когато погледнаха навън, вече се беше стъмнило. На Сам му се стори, като че ли няколко дни бяха минали, откакто дойде тук. Гласът му трепереше от желание. Притисна я към себе си за последен път. После сложиха чашите си в умивалника, тя ги изми и прибра, след това тръгнаха към стаята му.

— Ще останеш ли? — попита Сам. Никак не му се искаше да си върви, но знаеше, че се налага. Трябваше да се прибира. И абсолютно нищо не беше правил, освен да милва Дафне.

— Ще си взема работата вкъщи — каза тя непринудено.

Отидоха заедно в стаята ѝ и той отново я целуна. Тя се отпусна назад на бюрото и изкушението да я обладае там беше почти непреодолимо, но пак се насили да си припомни, че е женен. Чорапите, които Дафне носеше, го влудяваха. Сякаш нямаше никакви дрехи по себе си. Чувстваше тялото ѝ под пръстите си и като че ли тя не искаше да крие нищо от него. Накрая разкопча ризата ѝ и оголи гърдите ѝ. Бяха толкова красиви, че му се приплака. Съвършени и кръгли с розови зърна, които щръкнаха под пръстите му. Молеха го да ги милва. И Дафне го желаше, докато той неуморно си играеше с нея и я целуваше.

Мина още половин час, преди тя отново да си облече ризата, и накрая излязоха от службата. Беше вече почти седем часа. Сам се чувстваше като момче, когато се качиха на едно такси. Каза ѝ, че ще я

закара до тях, а след това ще продължи за вкъщи. Започнаха да се прегръщат, а Дафне се кикотеше.

— По-добре от сега нататък да си заключваш вратата на стаята — предупреди я Сам. — Не съм сигурен дали ще мога да се контролирам, когато те видя.

Той явно преувеличаваше, но Дафне нямаше нищо против да ѝ говори така.

Слезе на Източна Петдесет и трета улица, където беше наела апартамент в една стара къща. Каза, че преди това била собственост на филмова звезда и още имало нейни мебели, но били доста вехти.

— Искаш ли да се качиш? — покани го тя.

Стоеше до таксито обути в невероятно сексапилните си чорапи, ала той поклати глава.

— Не съм сигурен, че ще мога да се удържа.

— И аз — разсмя се Дафне.

Изведнъж и двамата станаха сериозни. Тя се наведе и хвана ръката му.

— Ела, когато поискаш. Дори само да си поговорим. Винаги съм на твое разположение, Сам. И макар че може да ти прозвучи невероятно за момента... мисля, че те обичам.

— Моля те... Недей... Не мога... Благодаря ти.

Той пак я целуна нежно. Тя му махна с ръка и отстъпи назад. Сам се опита да запомни адреса ѝ, но знаеше, че не трябва.

Върна се вкъщи в седем и петнадесет. Алекс никак не изглеждаше доволна, когато го видя, ала не каза нищо. Беше се досетила, че той я отбягва, но щеше да бъде още по-разстроена, ако знаеше какво е правил.

За момент на Сам му се стори, че мирише на парфюма на Дафне, и отиде да се измие и да си смени пуловера.

— Сигурно си имал много работа — каза предпазливо Алекс, след като Анабел си легна.

Кармен беше свършила да мие чиниите и вече се бе прибрала в стаята си.

— Да.

— Сигурно бизнесът върви много добре. Преди никога не ти се е налагало да работиш през почивните дни.

— Саймън доведе доста нови клиенти. Наистина е страхотен.

— Наблюдаваш ли как действа? Стилът му може да се различава от твоя или от този на Том и Лари. Нали не искаш да обърка бизнеса ти с прекалената си екстравагантност.

— Няма. В Лондон е имал страхотна репутация заради това, че привлича партньори и носи много пари.

— Да не пере пари?

— Разбира се, че не.

Сам пак изглеждаше сърдит. Алекс винаги подлагаше всичко на съмнение. Беше истинска адвокатка, винаги подозрителна. Отначало и той беше настроен враждебно към Саймън, но вече се бе убедил, че ще бъде много полезен за техния бизнес. А беше довел и Дафне със себе си... Какво още можеше да иска? Сам се хвана, че пак мисли за Дафне, докато вечеряше с Алекс.

— По какво работиш? — запита го тя.

Изглежда, я интересуваше какво го е задържало в службата целия следобед. Сам без малко да се задави, когато чу въпроса.

— Нищо особено... Просто няколко неща... Свързани с фирмата...

— Откога трябва да се занимаваш и с такива неща? — попита отново Алекс.

Сякаш беше настроена скептично, обаче не подозираше нищо. Ясно ѝ беше, че той просто си намира работа извън къщи, за да не я гледа. Това беше вярно, но за щастие нямаше начин да узнае какво е правил с Дафне.

Вечерята беше доста хладна и скучна. Като че ли с усилие намираха теми за разговор, което при тях беше необичайно. Но поне бяха заедно и Алекс си беше у дома. Най-лошото вече беше минало или почти преминало. Сега тя трябваше да продължи лечението и да оцелее. После всичко щеше да дойде на мястото си, беше уверена в това. Просто в момента бе трудно, докато и двамата привикнат към едно ново положение на нещата.

Но Сам пак предпазливо легна на края на леглото, както и предишната вечер. Беше грижовен и мил, ала изобщо не се опита да се приближи към нея.

И когато заспа, тя пак заплака. Една целувчица и едно гушване щяха да означават толкова много за Алекс, дори да беше уплашен от това, което се крие под нощницата ѝ.

Напрежението помежду им беше толкова голямо, че и за двамата беше облекчение, когато минаха почивните дни. В понеделник сутринта Сам тръгна за работа в осем. Алекс отведе Анабел в градината за първи път след операцията. В девет часа имаше час при доктор Питър Хърмън. Щеше да провери как са шевовете ѝ и превръзката. Ужасно се страхуваше от онова, което ще види, когато ѝ махнат превръзката. Но щеше да бъде още по-уплашена, ако знаеше какво очаква Сам, бързайки към службата. Дафне носеше морскосиньо костюмче на „Шанел“ с минипола над дългите сексапилни крака. Просто искаше да го увери, че в събота не е станала никаква грешка и че изобщо не съжалява. Желаше Сам повече, отколкото беше желала когото и да било от години насам, и му го каза.

— Просто искам да знаеш, че съм влюбена в теб — прошепна тя, като затвори вратата на разкошния му кабинет. — Не е необходимо да правиш нищо. Дори да ме желаеш. Но аз съм тук за теб по всяко време и всякак — както ти хареса. Приемам те такъв, какъвто си, с всичките ти задължения. Аз те обичам, Сам, и съм твоя винаги когато ме пожелаеш.

Дафне Белроуз беше самото изкушение.

Той я целуна с копнеж, с цялата болка и жадуване, които изпитваше. Тя отвърна на целувката му и след това се отстрани, усмихна му се и тихо излезе от стаята.

Алекс трябваше да почака само половин час в чакалнята, преди да влезе в кабинета на доктор Питър Хърмън.

Той я попита как е. Каза му, че още е уморена след операцията, но че има съвсем слаби болки. Когато свали превръзката ѝ, лекарят остана много доволен от това, което видя. Раната бе чиста и шевовете нарастваха нормално. Фактически Алекс се справяше дори по-добре, отколкото беше очаквал. Беше получил и последните резултати от изследванията ѝ и те почти съпадаха с предположенията му. Бяха засегнати четири от лимфните ѝ възли, туморът реагираше отрицателно на хормони и химиотерапията беше идеалното лечение за Алекс. След малко повече от две седмици, веднага след като поукрепнеше, щеше да започне лечението.

За нея това не бе добра, макар и очаквана новина. Хърмън ѝ обясни как ще протече лечението. Имаше минимално увреждане на лимфните възли, което беше добър знак, въпреки че туморът ѝ беше във втори стадий.

— Раната е много чиста — обясни ѝ той. — Ако решите да си правите възстановителна операция на гърдата, козметичният хирург няма да има проблеми.

Хърмън изглеждаше много доволен от всичко. На Алекс също ѝ се искаше да се чувства така, но истината беше, че ѝ бяха отрязали гърдата преди една седмица и ѝ бяха казали, че е рак.

Това едва ли бе повод да се радва. И вече знаеше със сигурност, че трябва да започне химиотерапия.

След това докторът я погледна с любопитство. Чудеше се как ще се справи. Бе по-мрачна от обикновено, но това също можеше да се очаква.

— Видяхте ли си раната?

Тя поклати глава. Изглеждаше изплашена.

— Може би трябва. Трябва да се подготвите. А съпругът ви?

— И той не я е виждал.

Подозираше, че Сам е ужасен, и разбира се, беше права. Но не можеше да го обвинява. И на нея не ѝ се искаше да вижда раната си.

— Настоявам да я видите. Скоро пак ще можете да се къпете и естествено ще се видите. Няма да ви стане нищо, ако добре се разгледате в огледалото. Време е да приемете положението.

Ала неговите думи изобщо не бяха я подготвили за онова, което видя, когато се върна вкъщи. Първо свали роклята си, след това сутиена и след това полека махна превръзката. После тръгна към огледалото с решителен вид. Опита се да задържи поглед върху лицето си. След това бавно погледна надолу и изписка. Инстинктивно отстъпи от огледалото. Беше ужасно. Беше толкова отвратително грозно, че просто не можеше да повярва. На мястото на гърдата ѝ имаше плоско парче месо. Сега беше розово, но след време щеше да избелее. Там, където беше срязано, бе останал червен белег. Бяха отрязали гърдата, кожата и дори зърното, след това бяха зашили всичко. Струваше ѝ се, че не е виждала нищо по-грозно. Дори не я утешаваше мисълта, че са спасили живота ѝ по този начин. След като видя раната, ѝ прилоша. Седна на килима в банята, обгърна коленете си с ръце и се разрида.

Кармен я чу може би след час. Още седеше на пода, ридаеше като дете, хлипаше и хълцаше.

— О, госпожо Паркър... Госпожо Паркър... Какво е станало? Ударихте ли се? Да повикам ли лекар? Госпожо Паркър?

Алекс не можеше да спре да плаче. Успя само да поклати глава. Плачеше и притискаше колене към единствената си гърда.

— Излез... Излез... — извика тя като Анабел, а Кармен се приведе над нея и се разплака заради Алекс, като че ли беше пострадало дете.

— Не плачете... Не плачете... Всички ви обичаме.

Кармен я обгърна през раменете.

Но Алекс само клатеше глава и зариде още по-силно.

— Той ме мрази... Толкова съм грозна... Мрази ме...

— Ще му се обадя — опита се да я успокои Кармен, но Алекс изпищя, отпусна глава на коленете си и започна да я умолява да не го прави.

— Просто ме остави сама.

Кармен се опита да я прегърне, Алекс обаче се дръпна. Жената не знаеше какво да стори и се върна в кухнята. Седна и започна да си

бърше сълзите, а от банята продължаваше да долита глухо хлипане. Накрая утихна.

— Отиди да вземеш Анабел, моля ти се — каза тя изтощено. В гласа ѝ нямаше никакво чувство.

— Защо не отидете вие, госпожо Паркър? Тя много ще се радва.

— Не мога.

Гласът ѝ звучеше като на умряло. Чувстваше се унищожена.

— Не мога, Кармен, не мога да отида.

Отново започна да плаче, но този път Кармен я прегърна през раменете и я притисна към себе си.

— Можете.

И двете плачеха.

— Ще ви помогна.

— Защо?

Алекс искаше да се откаже от всичко и да умре, но Кармен я държеше и не ѝ позволяваше.

— Защото ви обичаме. Ще ви помагаме, докато укрепнете. Скоро ще се възстановите — каза тя уверено, като се опитваше да ѝ вдъхне кураж.

— Няма да се възстановя. Ще ми правят химиотерапия.

— Олеле!

Кармен погледна ужасено, но след това добави:

— Няма значение. Ще се оправим.

Беше решена да помогне на Алекс, защото беше добра жена и добра работодателка и не заслужаваше такава съдба. Имаше съпруг, който я обичаше, и малка дъщеричка и трябваше да живее заради тях. Кармен щеше да ѝ помогне да се справи.

— Ще отидем да вземем Анабел и след това ще обядваме. После ще легнете да си починете, а аз ще я изведа в парка.

Говореше ѝ като на дете, а Алекс реагираше от дълбините на страданието си. Беше потресена от грозотата на онова, което ѝ бяха направили.

Отидоха с Кармен до градината на Анабел и след това бавно се върнаха пеша. Алекс мълчеше, но момиченцето не забелязваше.

След като се прибраха вкъщи, Кармен им сервира доматиена супа и сандвичи с пуйка. После прати Алекс да си легне и каза на Анабел,

че мама има нужда от сън. Детето си помисли, че е игра. Помогна на Кармен да сложат мама да спи и отидоха в парка да играят.

Късно следобед разказа на татко си и той се почуди дали Алекс пак не се е правила, така да се каже, на инвалид.

— Какво има? — попита не принудено, след като Анабел си легна. — Цял следобед ли спа?

В гласа му се долавяше нескрита нотка на неодобрение. Не искаше жена му да се превзема пред детето. Беше го изпитал като малък и споменът още го подлудяваше. Дори сега като възрастен имаше фобия към болестите.

— Просто си подремнах. Бях много уморена. Ходих да се видя с доктор Хърмън.

Гласът ѝ беше безжизнен и когато го погледна, в очите ѝ не се четеше нищо.

— Получили ли са резултатите от изследванията?

— Да. Засегнати са четири лимфни възела. Трябва да започна химиотерапия — добави тя безучастно. — Свали ми превръзката.

— Прекрасно. Това поне е крачка напред. Би трябвало да се радваш.

Говореше с ентузиазъм, като че ли искаше да я ободри. Не каза нищо по въпроса за химиотерапията и Алекс го изгледа, сякаш идваше от друга планета.

— Не съвсем.

— Защо? Има ли някакви проблеми?

— Всъщност не. Само един... Гърдата ми като че ли е паднала заедно с превръзката...

— Тогава какъв е проблемът? Защо си толкова уморена?

— Какво искаш от мен! — сопна му се Алекс. — Да сияя ли? За бога, толкова ли не можеш да разбереш! Няма ми гърдата! За мен това е голям проблем! За теб може и да не е, но не ти вярвам! Държиш се с мен, като че ли съм прокажена, откакто се прибрах. Не смееш да се приближиш. Разбирам как се чувстваш. И за теб не е толкова приятно.

— Никога не съм твърдял, че е приятно. Но не е необходимо да го превръщаш в трагедия.

— Може би, драги. Искам обаче да ти кажа нещо — със сигурност мястото на операцията не изглежда красиво.

Тя го изгледа злобно. Още беше изпълнена с ужаса от гледката в огледалото.

— Не прави такива големи проблеми от това. Нали лекарят ти каза, че може да ти присадят гърда.

— Разбира се, но ако се подложа на още една много болезнена операция с присаждане на кожа, с татуировки и силиконови пълнежи, които са опасни. Не е точно така, както си го представяш.

— Добре. Но, за бога, престани да хленчиш! Отрязана гърда не е най-лошото, което би могло да ти се случи в живота.

— А кое е най-лошото?

— Да умреш — каза той направо.

— Ако почакаш, и това може да ми се случи. Но междувременно изгубих няколко неща, които доста обичах. Едното е гърдата ми, а другото е съпругът ми. Ти като че ли духна през прозореца с моята гърда. Или не го забелязваш? А аз го забелязвам. Писна ми от твоите изчезвания, от поведението ти, от опитите да се правиш, че не съществувам, защото не можеш да се справяш със ситуацията!

— Не е вярно — сърдито се дръпна той.

Знаеше, че е така, и затова се опъваше.

— Престани да отричаш! Никога не си тук, когато си ми нужен, откакто ми казаха какво ми е. След като ме оперираха, се държиш с мен, като че ли съм неомъжената ти леля, а не жена ти! Докога ще продължаваме така, Сам? Докога трябва да ме наказваш, че съм загубила гърдата си? Докато ми направят присадка, за да не те изплаша до смърт, когато си сваля дрехите ли? Или просто така ми се струва? Ще ми бъде полезно да знам, за да не се мотая около теб и да не те дразня. И да не те карам да ти прилошава, като вземам душ.

— Прилошава ми от твоите анализи и обвинения. Два пъти повече, отколкото ако ти махнат и двете гърди.

— Така ли? А на бас! Нямах представа колко е грозно! Много по-грозно, отколкото би могло да си представиш!

— На теб така ти се струва и го превръщаш в мъчение. Ти си тази, която не може да приеме случилото се.

— Така ли?

Не се сдържа, застана пред него и разкопча нощницата си. Сам усети как сърцето му се разтупква, но беше твърде късно да я спре. Чувстваше, че сам е предизвикал тази нейна реакция.

Алекс рязко дръпна нощницата от едната и от другата страна и след това я остави безшумно да се смъкне на пода. Сам ахна. Не беше сложила нова превръзка и той видя същото, което беше видяла тя сутринта — възпаления белег, липсващата гърда, яркочервеното месо. Алекс забеляза, че е шокиран, чувствата му бяха изписани на лицето.

— Красиво, нали, Сам?

Шумно се разплака, но той не се приближи до нея.

— Съжалявам, Алекс. — Прекоси стаята и ѝ подаде нощницата. — Съжалявам — повтори тихо и я притегли към себе си. И двамата се разплакаха. Беше толкова ужасно.

— Не мога да живея така, Сам! — изплака Алекс.

Искаше да ѝ върнат гърдата, искаше животът ѝ да бъде отново такъв, какъвто беше само преди няколко седмици. Не можеше да разбере защо всичко това се беше случило точно на нея.

— Ще се оправи... Ще свикнеш. И двамата ще свикнем — шепнеше Сам задавено и се молеше наистина да стане така.

— Вярваш ли в това? — попита тъжно Алекс. — Искаш ли да си направя присадка?

— Сега е още прекалено рано. Защо не изчакаш, за да видиш как ще се почувстваш по-нататък?

— Мразя операцията и самата аз се мразя — призна тя, докато намъкваше нощницата си. Сам ѝ помагаше, защото нещо се заплете. Искаше час по-скоро да покрие раната си, за да не се вижда.

— Съжалявам, че постоянно ти се сърдя. Просто не знам как да се справя.

— И аз — призна той. — Предполагам, че просто трябва да изчакаме да мине известно време.

— Да — въздъхна тя тъжно. Гледаше го и не можеше да повярва, че изобщо ще подновят половия си живот. — Може би.

— Ще се почувстваш по-добре, като тръгнеш на работа идната седмица — опита се да я окуражи Сам.

После пусна телевизора, за да не се налага да си говорят повече.

— Сигурно — отвърна Алекс, но не беше убедена.

Предпочиташе да си върне съпруга, не работата.

А през цялото време, докато гледаше телевизия, Сам си мислеше за това, което беше видял. Не знаеше дали ще може отново да я докосне. А агонията от копнежа по Дафне ставаше още по-болезнена.

Чувстваше се още по-виновен, като си спомняше колко изящни бяха гърдите ѝ, когато ги беше помилвал и си представяше точно как изглеждаха, след като свали ризата ѝ и ги оголи. Дафне беше толкова млада, приканваща и жива, а тялото ѝ — толкова съвършено.

— Вече не се чувствам жена — тъжно каза Алекс, когато в полунощ Сам изгаси лампата.

— Не бъди глупава, Алекс. Една гърда не е фатална за твоята личност. Това, че си я загубила, не променя нищо. Ти продължаваш да си същата, както и преди.

Но действията не потвърждаваха думите му. И през цялата нощ, докато лежеше и се мъчеше да се държи колкото е възможно по-далеч от Алекс, той си мислеше за Дафне.

Единственото нещо, което събра Алекс и Сам следващата събота и неделя, беше обиколката по съседите с Анабел за Все Светии. Тя беше облечена като принцеса, както бе пожелала, и изглеждаше възхитително в розовия си кадифен костюм с пайети и фалшиви брилянти. На главата си имаше сребърна корона и носеше вълшебна пръчица. Обхождането на съседите ѝ достави огромно удоволствие.

Обикновено и Алекс се докарваше, но този път не си беше приготвила специален костюм и в последния момент се облече като Круела де Вил от „Сто и един далматинци“, с посивяла перука и старо кожено палто. Анабел беше възхитена. Сам извади костюма на Дракула, който обличаше всяка година, а Алекс го гримира.

— Много добре изглеждаш с посивели коси — замислено каза той, докато я гледаше.

Беше облякла прилепнала към тялото червена плетена рокля. Носеше протеза, която беше тежка, но съвсем като истинска. Не можеше да не се възхити от фигурата ѝ. Дори без една гърда все още имаше изключително хубави крака и тяло на манекенка. Сам като че ли беше започнал все повече да забелязва такива неща, особено у Дафне.

Двамата с Дафне се държаха безупречно, ала това им костваше огромно усилие. Само веднъж се беше поддал на порива да я целуне, докато бяха сами в кабинета му, но иначе не бяха правили нищо нередно, макар че биваха заедно на безброй срещи и делови обеда с клиенти. Тя много му помагаше в някои от новите сделки, притежаваше забележителни познания по международни финанси.

Странното беше, че никога не бе споменавал за Дафне пред Алекс. Интуитивно знаеше, че не трябва. Алекс веднага щеше да почувства, че има нещо.

Съдружниците му също се чудеха какво е отношението му към Дафне, ала не смееха да го питат. Само Саймън от време на време продължаваше да се шегува колко привлекателни са англичанките, особено братовчедка му. Сам винаги се съгласяваше с него, но никой,

освен Дафне, не знаеше колко безумно е влюбен в нея и колко силно го възбужда.

— И ти изглеждаш доста добре — отвърна Алекс, докато довършваше дракулския му грим. Стоеше пред него под лампата в банята. За първи път, откакто беше оперирана, прекарваха толкова време близо един до друг. Сега му се отдаваше прекрасната възможност да ѝ каже нещо, да я обгърне с ръце и дори да я целуне, но не можеше да се насили. Прекалено се плашеше от онова, което би могло да се случи после, което Алекс може да очаква от него, а той да не е в състояние да ѝ го даде. Нищо в нея не го възбуждаше. Беше много сериозно болна и тялото ѝ беше грозно променено. Страхът му бе прекалено голям, а спомените твърде болезнени, за да има дори желание да опита.

Алекс му подаде зъбите на Дракула, а Анабел изпищя от щастлив ужас, когато видя баща си.

— О, тате, страхотен си! — възкликна тя и се изкикоти.

Сам се засмя, а Алекс се усмихна. За първи път от един месец насам се чувстваха щастливи. И вечерта мина много приятно. Отбиха се при приятели, изпиха по чаша вино с тях, ядоха бонбони с децата и докато се приберат вкъщи, Анабел беше вече полузаспала, а родителите ѝ бяха в чудесно настроение.

— Беше забавно — каза щастливо Алекс.

Винаги беше забавно. Все Светии стана вълшебен празник, откакто им се роди Анабел. Преди това не означаваше нищо. Като си спомни, Алекс отново се натъжи. Знаеше, че вероятно няма да има повече деца. Сега беше много малко вероятно. Статистиката сочеше голям процент безплодие след химиотерапия и беше много важно жените да не забременяват пет години след лечението. А дотогава щеше да стане на четиридесет и седем. Угасваше надеждата за второ бебе.

Алекс знаеше също така, че в резултат на химиотерапията критическата ѝ възраст може да започне още сега, на четиридесет и две години. Още ѝ беше трудно да разбере, да асимилира, да приеме думи като „мамектомия“, „злокачествен“, „химиотерапия“, „засегнати възли“, „метастази“. Невероятно! Целият ѝ речник се беше променил от един месец насам, а заедно с него — и животът и бракът ѝ. Щетите, които операцията беше нанесла и на двамата, и на отношенията ѝ със

Сам, не можеше да се скрият. Той напълно се беше отдалечил от нея, а това болезнено я засягаше. Разбира се, Сам не си признаваше. Постоянно се преструваше, че нищо не се е случило, което усложняваше нещата още повече. Как може да се поправи нещо, за което другите казват, че не е развалено?

— Лягаш ли си? — попита тя изненадано, като го видя да се съблича и да се пъха в леглото. Беше едва десет часа. Когато се прибраха в девет и половина, и двамата не се чувстваха уморени.

— Няма какво друго да правя — отвърна той, докато тя го гледаше. — Затова реших да си легна рано.

Преди това би означавало да се погалят. Но сега Алекс знаеше, че Сам ще заспи или ще се преструва на заспал, преди тя да излезе от банята. Така и стана след двадесет минути. Просто не можеше да я погледне и не понасяше да изпълнява „задълженията“ си, а това беше последното нещо, което Алекс би поискала. Щом Сам не я желаше, предпочиташе да мине без секс, било то и завинаги, ако ѝ се наложеше.

Чете до късно и се почувства по-добре. В понеделник тръгваше на работа. Трябваше да навакса много и имаше да решава доста организационни проблеми. След две седмици започваше химиотерапия. Още две седмици щеше да се чувства сравнително добре и да върши цялата си работа. Две седмици, за да си подреди всичко, преди животът ѝ отново да се преобърне нагоре с краката. Трябваше да придвижи много неща.

В понеделник, когато тръгна за работа и остави Анабел в детската градина, се почувства почти както преди, само дето Сам не ѝ проговори на закуска. Не си вдигна носа от „Уолстрийт Джърнъл“ дори да я целуне за довиждане. Но тя вече привикваше към това. Сега поне работата ѝ щеше да я ангажира и щеше да общува с колегите. Последните две седмици бяха най-самотните през целия ѝ живот и не можеше да си представи нещо по-лошо от онова, което се беше случило.

— Още ли ти се сърди тати? — попита Анабел, докато отиваха на градината.

Алекс я погледна с интерес. Изненада се, че детето е забелязало.

— Не знам. Мисля, че не ми е сърдит. Защо питаш?

— Изглежда различен. Не ти говори много, никога не те целува, ядосан е, като се върне от работа.

— Може би е просто уморен.

— Големите все казват, че са уморени, когато са сърдити. Но са просто сърдити, като тати. Мисля, че е сърдит. По-добре го попитай.

— Добре, принцесо. Страхотна беше на Все Светии. Най-изящната принцеса в Ню Йорк.

— Благодаря, маме.

Анабел обвини ръчички около шията ѝ, а Алекс се разнежи, докато я гледаше как се втурва към останалите деца.

Вдигна дясната си ръка, за да спре такси, скочи в него и се отправи към центъра. Лявата ѝ страна още беше чувствителна, но за първи път от две седмици усети, че живее. Точно преди две седмици, почти в същия час, ѝ отрязаха гърдата. Вече се чувстваше по-добре. Всъщност можеше да се каже, че се чувства отлично. Единственото ѝ притеснение бе, че още не е започнала химиотерапията.

— Я вижте кой дойде! — просия Лиз Хаскоум, щом я зърна, и излезе иззад бюрото си, за да я прегърне.

Когато Алекс влезе в стаята си, намери цветя на бюрото от Лиз и спретнати камари папки, по които Брок беше работил и които беше приключил.

— Леле! Ама вие много добре сте се справили и без мен.

— Нищо подобно! — увери я Лиз.

Подаде ѝ огромен куп съобщения. Повечето бяха с информация за разрешени проблеми, имаше няколко от Матю и от другите съдружници. Брок се беше справил с всички подробности по делата и разследванията. Няколко души бяха предпочели да чакат две седмици, докато се върне Алекс, и тя седна да прочете имената и данните им, а Лиз отиде да ѝ вземе кафе.

Когато я чу да влиза, Алекс вдигна поглед от книгата и се усмихна. Толкова ѝ беше хубаво, че се е върнала на мястото си, че е сред приятели и че се чувства полезна. Отново бе в добра форма, макар малко уморена. Но сякаш беше възвърнала важна част от самоличността си. Може би само половината, ала и това имаше значение.

— Как се чувстваш? — тихо попита Лиз и остави чашата с кафе.

— Добре. Всъщност чудесно. Наистина съм изненадана. Само дето се уморявам.

— Не бързай. Не пришпорвай нещата.

Лиз се върна в стаята си, а Алекс просто седеше, оглеждаше се и се наслаждаваше на усещането, че е пак на работа. Беше прекрасно дори само да седи тук. Облегна се назад и отпи от горещото кафе. Точно в този момент в стаята надзърна Брок Стивънс.

— Добре дошла! — усмихна ѝ се той сияещо.

— Благодаря — отвърна му сърдечно Алекс.

Повече от всякога Брок изглеждаше като голямо русо момче. Носеше очила и един кичур се беше надвесил над тях и като че ли всеки момент щеше да направи някаква лудория.

— Ти май си свършил всичко, докато ме нямаше. Може би трябва да си взема постоянна отпуска.

— Не става. Запазил съм ти сложните случаи. Впрочем Джек Шулц звъня поне двеста пъти, за да ти благодари.

— Радвам се, че спечелихме — усмихна се тя. — Той го заслужаваше.

— И ти.

Брок не познаваше друг човек, който би работил толкова упорито, за да спечели делото. Навярно не ѝ е било лесно. Сега знаеше, че е била болна, когато се е подготвяла. Болна или във всеки случай е имала някакъв проблем със здравето. Бе разбрал, че е прекарала операция, но още не знаеше точно каква. Когато попита Лиз обаче, нещо в погледа ѝ му подсказа, че положението е сериозно.

— Какво ще правиш днес?

Стори му се отслабнала и малко уморена, но много хубава.

— Трябва да наваксам по папките и да изчета какво си свършил. Да се опитам да разбера какво ми остава.

— А, намира се тук-таме по някоя и друга дреболия. Дойдоха двама нови клиенти, към които са предявени искиове от бивши служители. Има още четири нови дела. Една филмова звезда е завела дело за клевета. Мат е по-добре запознат с въпроса.

— Блазе му. Може би трябва да го оставя той да се занимава с този случай.

Алекс изглеждаше по-свободна от друг път. Още не беше влязла в крачка и се наслаждаваше на момента.

— Добре ли си вече, Алекс? — попита нежно той. — Знам, че си била болна. Надявам се, че няма нищо сериозно.

Алекс изглеждаше прекрасно както преди. За момент ѝ се прииска да му каже, че нищо ѝ няма, но след това промени решението си. Щеше да има нужда от помощта му и нямаше защо да крие. Все някой ден щеше да разбере.

— Сега съм добре. И сигурно ще бъда добре и след време, но ми предстоят трудни моменти.

Тя се поколеба. Беше се втренчила в чашата си и се мъчеше да намери подходящите думи. Беше непознато за нея да се унижава и да моли някого за помощ. След това погледна към Брок и погледите им се срещнаха. Беше изненадана от топлотата, която съзря в очите му. Изглеждаше толкова нежен и загрижен. Разбра, че може да му се довери.

— След две седмици ще започна химиотерапия — въздъхна тя и ѝ се стори, че той затаи дъх. Очите му се впиха в нейните с мълчалив въпрос.

— Съжалявам за това, което ми казваш.

— И аз. Ще продължа да работя, ако мога, ала не съм съвсем сигурна как ще бъде. Твърдят, че ако лечението се провежда правилно, човек може да работи, но се чувства изключително уморен. Просто трябва да видя как ще ми понася.

Той кимна с разбиране.

— Ще направя всичко, което мога, за да те улесня.

— Знам, Брок — отвърна Алекс с разтреперан глас.

Трогваше се от това, че има приятели, а и хора, които почти не познава, но които са готови да ѝ помогнат.

— Оценявам всичко, което си направил. Нямаше да мога да се оправя без теб. Делото на Шулц беше доста трудно, особено след като операцията висеше над мен като дамоклев меч. Добре поне, че това свърши.

Брок я погледна, но не попита къде са ѝ открили рак. Алекс носеше дебел костюм от туид в черно и бяло, който прикриваше всичко.

— Мъчно ми е, че е трябвало да преживееш всичко това, но ще се справиш — уверено заяви той.

Като че ли се опитваше да я убеди.

— Надявам се. Пред мен се разкрива нов свят.

Остави чашата и замислено го погледна. Приятно ѝ беше да разговаря с него.

— Толкова е странно. Повечето време успявам да овладеем положението. Толкова е необичайно да се бориш с нещо, което почти не можеш да контролираш. Не съм в състояние да направя нищо, освен да следвам набелязаната линия и да се надявам, че ще стигна там, където трябва. Няма никакви гаранции. Има голяма опасност да не успея. Мисля, че го откриха навреме. Поне се надявам, че е така. Но кой знае...

Гласът ѝ потрепна. Брок се пресегна през бюрото и стисна ръката ѝ. Допирът му я върна към действителността и погледите им се кръстосаха.

— Трябва да искаш да успееш. Трябва да решиш именно сега, че ще успееш, независимо от всичко. Независимо от това дали ти е лошо и се чувстваш скапана, дали те боли или си уплашена. То е като състезание, като изпитание. Няма значение каква топка ти подхвърля противникът — трябва да я хвърлиш обратно. Нито за секунда не я изпускай.

Брок произнесе тези думи с такава страст, че Алекс се стресна и се зачуди дали и той не е притежавал подобно прежеждие. Може би някой от семейството му е бил болен от рак и може би у Брок имаше нещо повече, отколкото издаваше безгрижният му вид.

— Никога не го забравяй. — След това отдръпна ръката си и кимна. — Ако ти трябва за нещо днес, извикай ме.

После се изправи и я погледна с усмивка.

— Приятно ми е, че се върна. Ще ти се обадя по-късно.

— Благодаря ти, Брок. За всичко.

Проследи го с поглед и се върна към писмената си работа. Но думите му ѝ бяха направили впечатление — и топлината, която прозираше зад тях.

Мат Билингс я заведе на обяд и ѝ разказа за новите дела, които бяха възникнали, и по-специално за филмовата звезда с иска за клевета. Беше го предал на друг съдружник, нещо, което и Алекс би направила. Действително тя беше веща в делата за клевета, но с това трябваше да се борава прекалено деликатно. Актрисата обвиняваше едно от най-уважаваните списания в страната. Нямахме да бъде лесно да се докаже, при положение че правата на знаменитостите в пресата

бяха ограничени и репутацията на списанието беше твърде добра. Дълго и страстно щяха да си крещят за правата на човека според конституцията. Алекс много се радваше, че няма да ѝ се наложи да се занимава с такъв особен казус. А Мат ѝ призна, че ищцата никак не била цвете за мирисане.

— Блазе му на Харви — пошегува се Алекс по адрес на съдружника, който беше поел случая.

— Да. Стори ми се, че ще се зарадваш, че няма да водиш това дело.

Разправи ѝ и за големия процес, свързан с промишлени компании, за други по-маловажни въпроси по деловите отношения на тяхната юридическа фирма. Запозна я с всичко станало в нейно отсъствие. След това я погледна и направо я попита как е със здравето.

— Предполагам, че съм по-добре — отвърна тя, като подбираше думите си. — Макар че преди не се чувствах зле. Имах това, което се нарича „сива област“, маса, която се появи на мамографията преди един месец, точно преди делото на Шулц. Приключих го и след това се заех с въпроса. Но в този случай не можах да се справя докрай.

Мат повдигна едната си вежда, докато я слушаше. Винаги беше изпитвал хубави чувства към нея и не му хареса, когато чу, че има неприятности. Преди да излезе в отпуск за две седмици, беше му казала, че ще и правят някаква „дребна“ операция, която не означавала нищо. Но това далеч не изглеждаше „нищо“.

— И какво сега?

Изведнъж се разтревожи.

Алекс пое дъх. Знаеше, че все някой ден трябва да му каже. Може би моментът беше дошъл. Матю беше стар приятел и уважаван колега.

— Направиха ми мамектомия.

Беше ѝ по-трудно да произнесе тази дума, отколкото ѝ се струваше, но я произнесе и той моментално се шокира.

— След две седмици трябва да започна химиотерапия. Искам да продължа да работя, нямам представа обаче в каква форма ще бъда. Казват, че след това лечение ще се оправя. Смятат, че са махнали целия тумор и че химиотерапията е нещо като застраховане. Ще трае шест месеца, но искам да продължа да работя.

Химиотерапията беше застраховане, което би предпочела да избегне, ала след като бяха засегнати лимфните й възли и туморът беше във втори стадий, просто нямаше избор.

Матю се смая, докато я слушаше. Не можеше да повярва. Алекс беше толкова красива и млада и изглеждаше така добре. Никога не беше подозирал, че проблемът й е толкова сериозен. Надяваше се, че няма нищо. А мамектомията? А химиотерапията? Много неща трябваше да осъзнае.

— Не предпочиташ ли все пак да си вземеш шестмесечна отпуска? — попита той мило.

Същевременно се чудеше как ще се оправят без нея.

— Не — отвърна тя рязко.

Малко се страхуваше, че Мат ще се опита да я принуди. Не искаше да остава вкъщи и да се самосъжалява. Сам беше прав поне в това отношение. Желаше да работи и да се старее, доколкото може.

— Предпочитам да работя. Ще направя всичко възможно. Ако ми е много лошо, ще ти кажа. Имам диван в кабинета си. Ако се наложи, мога да заключа вратата и да си полегна за половин час. Мога да го правя и по време на обедната почивка, ако трябва. Но не искам да оставам вкъщи, Мат. Това ще ме съсипе.

На Мат му стана неприятно, като чу последната дума. Направи му впечатление, че е решена да продължи да работи.

— Сигурна ли си в това?

— Да. Ще ти съобщя, ако си променя решението, след като почна лечението. Засега обаче искам да остана на работа. Лечението ще трае само шест месеца. На някои жени им е лошо през цялата бременност. За щастие при мен не беше така. Лошо им е, но продължават да работят. Никой не смята, че трябва да си останат в къщи. И аз не искам да си оставам вкъщи.

— Но не е същото и ти го разбираш. Какво ти каза твоят лекар?

— Смята, че мога да работя.

Но я бе посъветвал да намали до минимум стреса и изтощението. Беше я предупредил, че не трябва да участва в дела, но вероятно би могла да върши всичко останало. Точно това каза Алекс на Матю.

— Просто през този период ще огранича участието си в делата. Помощникът ми е много добър, а може би и някои от съдружниците могат да ги поемат. Ще се занимавам с всичко друго — подготовката,

организацията и разследването. Мога да седя в залата и да изготвям решенията. Просто трябва да ми се помогне при самото дело, за да не поемам цялата отговорност в решаващия момент. Няма да бъде честно спрямо клиента.

— Но и спрямо теб няма да бъде честно.

Мат беше отчаян от чутото, ала виждаше, че Алекс е решена да работи през цялото време на лечението.

— Сигурна ли си, че ще искаш да е така?

— Напълно.

Беше невероятна. Изключително много я уважаваше. Когато излизаха от ресторанта, я прегърна през раменете.

Всички бяха толкова мили с нея, че Алекс често се просълзяваше. Всички искаха да ѝ помогнат, с изключение на Сам, който просто не можеше. Странно как става понякога в живота — единственият човек, от когото имаше нужда, не можеше да бъде до нея. Но поне другите бяха.

— С какво мога да ти помогна? — попита Мат, докато вървяха бавно към службата.

Беше студено и вятърът я пронизваше до кости през палтото и вълнения костюм.

— Вече ми помагаш. Ще те уведомя как се чувствам. И, Мат, моля ти се, не казвай на повече хора, отколкото е нужно. — Тя го погледна умолително. — Не искам да бъда обект на любопитство или съжаление. Ако се налага някои хора да знаят, за да ги помолиш да ми помогнат или да работят заедно с мен по някое дело, добре, но нека не го афишираме прекалено.

— Ясно.

Мат се смяташе за дискретен, ала след една седмица като че всички във фирмата знаеха нещо за проблема на Алекс. Подобно степен пожар се разпространи мълвата сред секретарки, съдружници и помощен персонал, дори сред клиентите ѝ. Но за нейна голяма изненада, макар че това я смущаваше, всички се мъчеха да ѝ помогнат. Изпращаха ѝ писъмца, спираха се, за да я поздравят, предлагаха подкрепата си. Отначало ѝ се струваше извънредно досадно, но накрая разбра, че тези хора държат на нея и искат да ѝ помогнат, стремят се да сторят всичко възможно, за да успее да се справи. Уважението им към

професионалните ѝ способности моментално се проявяваше в хубавите им чувства към нея.

До края на следващата седмица цялата ѝ стая беше препълнена с цветя, бележки, писма и домашни сладки. Донесоха ѝ курабии, шоколадови кейкове, баклава и фантастичен ябълков щрудел.

— За бога! — простена тя, когато Лиз влезе с немски шоколадов кейк, а те с Брок работеха по краткото изложение на защитника. — Докато ми свърши лечението, ще стана сто кила!

Но хората бяха толкова мили към нея. Откакто се върна на работа, постоянно трябваше да отговаря на писма. Тайно от другите даваше сладкишите на Лиз и Брок, да си ги носят вкъщи. Достатъчно беше отнесла у дома за Анабел, Сам и Кармен.

— Искаш ли да си хапнеш? — попита тя Брок ухилено, когато прекъснаха за чаша кафе.

— Като че ли имам ресторант! — Това е приятно. Напомня ти, че всички те обичат.

Няколко пъти беше чул, че ѝ махнали гърдата... Мамектомия... Химиотерапия... Алекс Паркър... Може би умира... Вече знаеше много повече от това, което беше споделила. Мат Билингс беше толкова разстроен, че каза на секретарката си и на още четирима съдружници веднага след обяда с Алекс. Те казаха на своите секретарки, които пък казаха на сътрудниците, а те — на колегите си. Те, от своя страна, казаха на помощните екипи, които пък казаха на... Веригата беше безкрайна. Ала и обичта им беше безкрайна.

— Може би звучи малко странно, че го заявявам точно сега, но съм голяма късметлийка.

— Вярно. И ще продължаваш да бъдеш — твърдо я увери той.

Винаги беше много категоричен по отношение на бъдещето ѝ и тя се чудеше дали не е религиозен.

Вкъщи нещата вървяха както преди. Сам беше заминал за Хонконг, за да се срещне с един клиент на Саймън и беше сключил страхотна сделка, за която пишеше на първата страница на „Уолстрийт Джърнъл“. Професионалният живот на Сам винаги бе напомнял блясъка на Холивуд — изпълнен с финансови звезди и страхотни удари. Но с идването на Саймън приликата се беше засилила. Като че ли всичките им сделки бяха успешни и Сам беше по-зает от всякога. Трите дни раздяла сякаш увеличиха разстоянието помежду тях. Нищо

не ѝ беше споменал за сделката, преди да прочете за нея във вестника. И когато се прибра вкъщи вечерта, тя не се стърпя и му призна, че ѝ е станало неприятно.

— Защо не ми каза нищо? — попита.

Чувстваше се наскърбена от това, че не е споделил с нея.

— Забравих. Пък и ти си толкова заета. Почти не се видяхме миналата седмица.

Но и двамата знаеха, че такава сделка не се подготвя за два-три дни. Сигурно беше работил по нея в продължение на месец или повече. Просто беше отрязал пътищата за връзки помежду им. Няколко дни след пътуването до Хонконг си лягаше веднага след вечеря, като казваше, че се дължало на разликата във времето.

— От какво се страхуваш, Сам? — попита го тя накрая, когато за пореден път той отиде да се съблече веднага след вечеря. Правеше се на дълбоко заспал, преди тя да си легне. Алекс оставаше да работи до късно. Наваксваше с делата, които бяха започнати по време на двуседмичното ѝ отсъствие. Опитваше се да свърши повече работа преди химиотерапията.

— Няма да те изнася, ако останеш буден след осем часа. Може би ти се иска да гледаш нещо повече от „Улица Сезам“ и новините в шест. Пък и можем малко да си поговорим.

— Нали ти казах, имах трудна седмица. И още ми влияе разликата във времето.

— Кажете го на съдията — пророни тя иронично и той веднага ѝ се сопна.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо, за бога! Просто се пошегувах. Забрави ли, че съм адвокатка. Боже господи, какво ти става?

Когато беше с нея, Сам постоянно нямаше настроение. Никога не говореха, никога не се смееха, никога не се отпускаха и никога не се гушкаха. За една нощ бяха станали сърдити непознати. И то, защото ѝ бяха отрязали гърдата. Сам се държеше, сякаш това бе тотално предателство от нейна страна.

— Не смятам, че е забавно. — Наистина изглеждаше обиден. — Беше нетактично.

— О, господи! Кое ти е забавно? Аз със сигурност не съм! Откакто влязох в болницата или по-скоро откакто разбра за

мамографията, не си ми казал и пет думи.

Месец и половина бяха изминали от началото на кошмара и сякаш нямаше да има край.

— А какво ще стане, когато започна химиотерапията, Сам?

— Откъде да знам!

— Е, да видим тогава — каза тя, като се правеше, че обмисля онова, за което говориха току-що. — Ако ти сериозно се раздразни заради мамографията и биопсията, изобщо престана да ми обръщаш внимание след операцията и почти не си говорил с мен, откакто се върнах от болницата, какво ще направиш, когато започна химиотерапията? Може би ще се махнеш от мен? Или просто ще се правиш, че не съществувам? Какво точно трябва да очаквам и кога ще свърши всичко това? Когато всичко свърши или когато просто се откажа и призная, че бракът ни е приключил? Дай ми някакъв знак сега.

— Добре, де, добре.

Той бавно се обърна към нея. Тя разтребваше масата в кухнята. Анабел си беше легнала преди един час и двамата знаеха, че сега спи и няма да ги чуе.

— Този месец и половина беше много труден. Не означава, че всичко е свършило. Още те обичам.

Когато я погледна, изглеждаше притеснен, объркан и нещастен. Обичаше я, но всичко се усложняваше от напрежението, което изпитваше заради желанието си към Дафне. Ако се доближеше до Алекс, означаваше да се откаже от Дафне. А ако се сближеше с Дафне, щеше да бъде предателство по отношение на жена му. За момента беше по средата между тях, обзет от паника и отдалечен и от двете. Но знаеше, че докато изживява тази агония, връзката му с Алекс се разрушава. Знаеше, че трябва да каже или да направи нещо, за да поправи положението, ала просто не можеше. Дори не бе в състояние да се насили да погледне тялото ѝ. Единственото тяло, което желаше, беше тялото на Дафне. Ситуацията бе ужасна.

— Просто ми трябва време, Ал. Съжалявам.

Загледа я и му се прииска хем да се помири с нея, хем да не прави никакво усилие. Нужно му бе малко прекъсване, ала знаеше, че няма да го получи, без да я нарани. Не му се щеше да ѝ причинява

болка, но не желаше да се отказва и от бляновете си за Дафне. Още не беше готов да подкрепи Алекс в това състояние.

— Просто ми се струва, че на теб ти е трудно през този период на промяна, Сам. Необходима ми е помощта ти по време на химиотерапията. И честно казано, още не съм я почувствала. — Беше откровена както винаги и му причини болка. — И това не ми вдъхва надежда за бъдещето.

Алекс ставаше все по-спокойна, ядът ѝ сякаш се стопяваше.

— Ще направя всичко възможно. Просто не ме бива да се грижа за болни.

— Забелязах — тъжно се усмихна тя. — Както и да е, просто искам да ти кажа, че ме е страх. — Произнесе го съвсем тихо. — Не знам какво ще бъде.

— Сигурен съм, че не е толкова лошо, както го описват. Подобно на приказките с ужаси, които слушаш като дете. Повечето са бабини деветини.

— Дано — каза тя.

Чу наистина ужасни истории, когато няколко пъти отиде с Лиз в групата за помощ. Тръгна заради Лиз, но и на нея ѝ помогна. Няколко жени добре бяха понесли химиотерапията. Ала повечето признаваха, че е доста тежко и че са се чувствали много по-зле, отколкото са могли да си представят.

— Както и да е, радвам се, че твоят бизнес върви толкова добре. Изглежда, че Саймън наистина е изключително ценен. Предполагам, че и двамата сме имали погрешно виждане.

— Точно така. Не можеш да си представиш с какви хора ме свърза в Хонконг. Фантастично богати китайци от корабостроителната индустрия. Пред тях арабите изглеждат като просяци.

— Колко инвестират при теб? — попита Алекс и постави чиниите в миялната машина.

Винаги се бе интересувала от неговия бизнес и това все още беше една безопасна тема.

Сега той ѝ се усмихна, защото беше горд от себе си, както и следваше да бъде.

— Шейсет милиона.

Заболя я, че не ѝ бе казал и че трябваше да го разпитва.

— Добри парички за едно нюйоркчанче — похвали го тя.

— Готино, нали? — ухили се той и отново заприлича на мъжа, в който се беше влюбила.

— Много. Гордея се с теб.

Беше странно, че казва такава неща на човека, който не смееше да се доближи до нея, а все стоеше на другия край на стаята. Човекът, който ѝ беше причинил такава болка. Но искаше да му отдаде заслуженото. Шестдесетмилионна сделка в Хонконг наистина беше удар.

— Сигурно се чувстваш доста добре.

Истина беше. И Дафне беше с него. И за свое собствено учудване, продължи да се въздържа дори в Хонконг. И двамата щяха да полудеят, ала още не искаше да мами Алекс, въпреки че изкушението беше огромно. Но сега не искаше да спи и с нея. Не можеше. Жената, която желаше физически, беше Дафне, макар да се лишаваше от правото да я има.

След това се върна в спалнята и както обикновено, известно време гледа телевизия, но когато тя влезе след половин час, вече беше заспал. Алекс поклати глава и го загледа. Беше безнадежден случай. Толкова се страхуваше да се доближи до нея, че беше готов на всичко, само и само да избегне близостта.

— Може би страда от постоянна сънливост — прошепна си тя.

Взе куфарчето си и се върна в кабинета. Определено му липсваше всякакво желание да се сближи отново с нея. Алекс трябваше да бъде търпелива. Една жена от групата имала същия проблем с мъжа си и даже се разделили за една година. Той не можел да приеме нейната остра нужда от помощ и се плашел, че тя ще умре, затова престанал да ѝ обръща внимание. Тя го напуснала. После пак се събрали. Излекувала се преди шест години и от четири години били отново заедно.

Като слушаше тези истории, Алекс се изпълваше с надежда, но не ѝ ставаше по-леко.

На следващата вечер се скараха сериозно, след като Анабел си легна.

Преди вечеря Алекс обясни на детето, че ще ходи на лекар и ще ѝ дадат някакво лекарство. От това щяло да ѝ прилошее доста. Накрая косата ѝ можела да опада. Много било неприятно, но напомняло ваксинация. Първо щяло да ѝ става лошо, а след това щяла да оздравее

и лекарството щяло да я пази да не се разболява от лоши болести. Анабел обаче трябва да е търпелива към мама, защото понякога ще бъде добре, но понякога ще ѝ се гади и ще бъде много уморена. Алекс не можа да измисли нищо по-просто, ала когато свърши, Анабел изглеждаше доста разтревожена.

— А ще ме водиш ли на балет?

— Понякога. Ако мога. Ако съм много уморена, ще те води Кармен.

— Но аз искам ти да ме водиш! — разплака се Анабел.

Примирияваше се с това, че Алекс е уморена през повечето време, ала на моменти наистина се плашеше.

— И аз искам да те водя на балет, но ще трябва да видим как ще се чувствам. Още не знам.

— Ще носиш ли перука, като ти падне косата?

Анабел беше заинтригувана и Алекс се усмихна.

— Може би. Ще видим.

— Сигурно ще е много грозно. Ще ти порасне ли пак косата?

— Да.

— Но ще бъде ли пак дълга?

— Не. Ще бъде къса като твоята. Ще сме като близначки.

След това Анабел изведнъж се ужаси.

— И моята коса ли ще опада?

Алекс бързо я прегърна и се опита да я успокои.

— Не, разбира се, че не.

Ала след като детето си легна, Сам побесня и отмъстително нападна Алекс.

— Това е най-ужасното нещо, което съм чувал! Ти я изплаши до смърт!

Очите му горяха от ярост и както винаги я заболя от пълната му липса на състрадание.

— Не съм. Беше спокойна, когато си легна. Дори съм ѝ купила книга за това — „Мама оздравява“.

— Отвратително! Видя ли как те погледна, като ѝ каза, че ще ти окапе косата?

— По дяволите! Тя трябва да бъде подготвена! Ако ми е твърде зле и не мога да върша някои неща по време на химиотерапията, трябва да знае.

— Защо не можеш да страдаш мълчаливо? Винаги правиш от това и неин, и мой проблем! Господи, имай поне малко достойнство!

— Негодник!

Тя го сграбчи за ризата и я скъса. Това изненада и двамата. Никога не беше постъпвала така, но той я влудяваше. Беше загубила съпруга си, гърдата си, половия си живот, чувството за женственост, чувството за благополучие и безсмъртие и способността да има още деца.

През последния месец и половина непрекъснато губеше неща, които бяха наистина важни за нея. А Сам не правеше нищо друго, освен да я критикува за това.

— Проклет да си! Аз се чудя как да се боря с онова, което ми се случи, опитвам се да се справя, за да не ти създавам неудобства и да не засегна детето, да не натоварвам съдружниците от фирмата, а ти само ми се зъбиш и се отнасяш към мен като към отрепка! Върви на майната си, Сам Паркър! Пръждосвай се, като не можеш да го приемеш!

Сдържаното през последния месец и половина страдание избухна като вулкан. Но Сам имаше собствени страдания и все още отказваше да приеме положението на Алекс.

— Престани да се фукаш колко си благородна и каква страдалка си! Само хленчиш за проклетата си гърда, която, първо на първо, не беше нищо особено! Никой не забелязва, че я няма, а ти постоянно ни подготвяш за химиотерапията! За бога, оправи се с тази терапия и не ни измъчвай до смърт с нея! Детето е на три години и половина! Защо трябва да изпитва всичко това заедно с теб?

— Защото съм ѝ майка и тя ме обича и ако се чувствам болна, ще ѝ действа.

— Мен ме караш да се чувствам болен и това ми действа! Не мога да живея така, с ежедневните бюлетини за рака от „Слоун-Кетъринг“! Защо не разлепиш афиши, че си болна!

— Ти си подлец! Дори не ме попита за резултатите от изследванията, след като ми ги дадох!

Беше в деня, когато видя осакатената ѝ гърда и ужасът му надделя над всичко.

— Има ли някаква разлика? Във всички случаи ти отрязаха гърдата.

— Може да има, ако се отнася до това, дали ще умра, или ще оживея, и ако то все още те интересува. Или пък ти пука колкото за гърдата ми! И ако изчезна, дори няма да забележиш. И не виждам как ще забележиш. Дори не си правиш труда да ме заговориш, камо ли да ме докоснеш!

— А за какво да си говорим, Алекс? За химиотерапия ли? За лимфни възли? За патология? Не понасям повече!

— Тогава защо не се махнеш и не ме оставиш? В никакъв случай не ми помагаш.

— Няма да оставя дъщеря си! Никъде няма да ходя! — каза той през зъби и излетя като хала от апартамента.

Излезе на улицата. Умираще от желание да вземе такси до Петдесет и трета улица и да се озове при Дафне, ала не го стори. Не си разреши. Обади ѝ се от една будка и избухна в сълзи. Каза, че започва да мрази жена си и себе си. Обясни ѝ, че на другия ден Алекс започва химиотерапия и просто не може да го понесе. Дафне напълно му съчувстваше. Попита го дали ще се отбие за малко при нея, но той отвърна, че според него не е редно.

Знаеше, че сега е много уязвим и прекалено силно я желаше. Не можеше да си позволи Дафне да бъде извинението за края на брака му. Трябваше да обмисли всичко и да види какво ще стане. Трябваше да направи нещо, но не знаеше какво. Не разбираше защо, ала изведнъж силно намрази Алекс. Бедната жена беше болна, но той я мразеше, защото съсипваше живота му и беше внесла в него болест и страх. Щеше да го изостави. Разрушаваше всичко. Без да осъзнава, го държеше настрана от Дафне.

Отиде пеша до „Ийст Ривър“ и се върна. А през цялото това време Алекс лежеше на спалнята и гледеше втренчено в тавана. Даже не можеше да се разплаче, толкова беше ядосана. Нито да му прости, защото се чувстваше много засегната. Той я беше изоставил. Изцяло я беше предал. За месец и половина беше отрекъл всичко, което ги свързваше, всичко, което чувстваха, беше разрушил надеждите и уважението, който бяха градили в продължение на седемнадесет години. Напълно беше забравил венчалната клетва „за добро и за лошо, в болест и здраве“.

Върна се след два часа, а тя още не беше заспала. Не влезе да я види. Не ѝ каза нито дума. Алекс лежа будна в спалнята през цялата

нощ, а Сам спа на дивана в кабинета.

Доктор Хърмън изпрати Алекс на Петдесет и седма улица при онколог. Беше жена. Каза ѝ, че сигурно първия път ще прекара там час и половина, а следващите посещения ще траят от четиридесет и пет до деветдесет минути. Ще ходи там два пъти месечно, освен ако, разбира се, не възникнат никакви проблеми. Тогава ще трябва да отива често.

Алекс беше си уговорила час за дванадесет и смяташе, че в един и половина ще си бъде в службата.

Лиз и Брок знаеха, че този ден започва химиотерапията. Естествено и Сам знаеше.

Сутринта след сериозната караница предишната вечер той тръгна за работа, без да закуси. Изобщо не ѝ се обади, за да ѝ се извини или пък да ѝ пожелае успех в химиотерапията. Нито ѝ предложи да я придружи до лекарката. Алекс вече беше разбрала, че ще трябва да се справя без него.

Сградата беше модерна, зад Трето Авеню. Чакалнята беше добре мебелирана и изглеждаше просторна. Имаше меко, приятно осветление, а мебелите бяха в светложълто. Всичко наоколо бе измамно весело. Може би щеше да бъде по-подходящо за случая, ако бяха въвели Алекс в тъмна гробница. Неизвестно защо се почувства облекчена, когато видя, че лекарката е на същата възраст като нея. Изглеждаше спокойна и кадърна и се казваше Джийн Уебър. Алекс със задоволство забеляза, че окачената на стената диплома е от медицинския факултет на Харвард.

Първо си поговориха известно време и лекарката обсъди с Алекс резултатите от патологичните находки и значението им. Стана ѝ приятно, че се отнасят към нея като към интелигентно същество. Жената обясни, че цитотоксичните лекарства, които ще използват, не са „отровни“, противно на общото мнение, но че тяхното предназначение е да разрушат болните клетки и да оставят здравите. Обясни също така, че туморът на Алекс е бил във втори стадий, което

не е много добре, но освен четирите засегнати лимфни възела не е имало по-нататъшно разпространение. Според доктор Уебър прогнозата беше добра. И също като другите лекари тя бе абсолютно уверена, че химиотерапията е необходима, за да се постигне пълно излекуване. Не можеха да рискуват да оставят дори частица от болна клетка, която да се дели и да се разраства. Приемливо беше само стопроцентно излекуване, което да гарантира на Алекс, че се е избавила от рака. Не беше нужно да я облъчват, защото ѝ бяха отрязали гърдата. И хормонална терапия нямаше да се наложи поради естеството на нейния случай. Последните резултати от изследванията показваха, че няма да бъде необходима. Беше направена и хромозомна проба, за да проверят ДНК на засегнатите клетки и да се види дали броят на хромозомите е нормален, или не. Бяха открили, че в клетките на Алекс хромозомите са по двойки, което означаваше, че са налице нормалните две копия на всеки хромозом. Имаше оптималното количество. За нея беше облекчение да чуе това, само дето добрите новини не заличаваха лошата. А тя беше, че има рак и ѝ предстоят шест месеца химиотерапия, което дълбоко я потискаше.

Доктор Уебър я разбираше. Беше дребна жена с тъмнокестенява коса, която сякаш беше поръсена с бяло. Бе силно опъната назад в кокче. Не носеше грим и на лицето ѝ беше изписано съчувствие. Имаше малки, добре поддържани и чисти ръце, които използваше, за да подчертава казаното.

Лекарката се опита да обясни на Алекс, че страничните ефекти от химиотерапията са неприятни, но не са толкова страшни, колкото си мислят хората, и когато лечението минава както трябва, могат да бъдат преодоляни. Освен това я увери, че не предизвикват постоянни увреждания.

Доктор Уебър каза, че Алекс трябва да я уведомява за всичките си проблеми. Страничните ефекти, които можеха да се очакват, бяха окапване на косата, гадене, болки в тялото, умора и напълняване. Също и възпалено гърло, простуди и проблеми с ходенето по голяма нужда. Можеше да настъпи и незабавно спиране на менструацията, ала беше възможно мензисът ѝ да се появи отново след лечението. Евентуалната степен на безплодие беше петдесет процента, но това ѝ даваше и петдесет процента шанс да има бебе. Ако още има съпруг, помисли си Алекс, докато се насилваше да слуша лекарката.

Доктор Уебър продължи да я уверява, че след химиотерапия няма доказателства за увреждания у родените бебета.

Обаче съществуваше потенциална, по-далечна опасност за костния мозък и за броя на белите кръвни телца, които можеха да намалееят, но това беше съвсем малко вероятно. Не бяха изключени и смущения в пикочния мехур.

Онова, което изненада Алекс, беше, че може да напълнее. Мислеше си, че от гаденето и повръщането би трябвало да отслабва, а не да напълнява. Но лекарката ѝ обясни, че това е фактор, който не може да се избегне, също както окапването на косата. Предложи на Алекс веднага да отиде и да си избере една, даже няколко перуки. С лекарствата, които щеше да взема, почти сигурно беше, че ще загуби цялата или почти цялата си разкошна червена коса. Но след това тя пак щеше да порасне, увери я лекарката.

Доктор Уебър беше обстоятелствена и много уверена, а Алекс се опита да си представи, че слуша нова клиентка и трябва да чуе всички показания, преди да реагира. Отначало успя да се съсредоточи, но чутото я поразя. Гаденето, повръщането, опадването на косата — тези безпощадни факти я караха да остане без дъх.

Лекарката ѝ обясни, че при всяко посещение трябва да я преглеждат, да ѝ вземат кръв и да ѝ правят скенер и рентгенови снимки. Всичко това може да се прави тук на място, понеже разполагат с най-ново оборудване.

Доктор Уебър каза, че ще започнат с цитоксан, който Алекс ще взема през устата първите две седмици от месеца. На първия и на осмия ден ще ѝ слагат венозно метотрексат и флуороурасил. След като ѝ вкарат лекарствата венозно, може да отиде на работа, но предишния ден трябва да си почива повече, за да намали до минимум неприятните моменти и да не се понижи броят на белите ѝ кръвни телца.

— Знам, че отначало всичко звучи много объркващо, но ще привикнете — усмихна се доктор Уебър.

Алекс с удивление забеляза, че са си говорили повече от един час. След това лекарката я поведе към съседната стая за преглед.

Алекс внимателно се съблече, сгъна дрехите си на един стол. Като че ли всеки момент, всеки жест беше от значение. Усети, че не може да овладее треперещите си ръце: Тресеше се като лист, докато доктор Уебър гледаше оперираната ѝ гърда и кимна с одобрение.

— Избрахте ли си специалист по пластична хирургия?

Тя поклати глава. Още не беше решила. Не знаеше дали държи на възстановителната хирургия. Така както се развиваха нещата, не беше сигурна дали ѝ се иска. На очите ѝ се появиха сълзи, когато си помисли за това.

Докато лекарката ѝ вземаше кръв от пръста, Алекс внезапно почувства как на гърлото ѝ застава буца, изведнъж се разхълца и започна да се извинява за спонтанната си реакция.

— Няма нищо — тихо каза лекарката. — Наплачете се. Знам какво изпитвате. Не е толкова ужасно, както ви се струва първия път. Ние сме изключително внимателни с тези лекарства.

Алекс го знаеше, затова беше толкова важно да избере отличен и квалифициран онколог. Беше чувала ужасни истории за хора, които починали заради неправилно проведена химиотерапия. Не преставаше да мисли за това. Ами ако не може да понесе лечението? Ако умре? Ако повече не види Анабел и Сам? Дори и след ужасната караница снощи. Мисълта беше непоносима.

Доктор Уебър започна да ѝ влива венозно глюкоза и вода, след това добави лекарството, но нещо в системата не вървеше и вената на Алекс се спуква веднага след вкарването на иглата. Заболя я.

Лекарката начаса извади иглата и погледна другата ѝ ръка. Алекс още се тресеше.

— Обикновено предпочитам да започвам с глюкоза и вода, но вашите вени май не са особено добри днес. Ще започна с директно вливане на лекарството, а следващия път пак ще пробваме иначе. Ще ви вкарам във вената неразредено лекарство. Малко пари, но така става по-бързо. Смятам, че ще се чувствате по-добре, ако свършим по-скоро.

Алекс беше на същото мнение, но директното вливане я плашеше.

Лекарката взе ръката ѝ в малките си ръце, внимателно разгледа вената и вкара иглата с лекарството. Алекс се мъчеше да не припадне от възбуждане. Като свърши, помоли Алекс да затисне силно мястото в продължение на пет минути, а тя написа в това време рецепта за цитоксан. После донесе хапче и чаша вода и я накара да го изпие.

— Хубаво — каза тя удовлетворено. — Вече поехте първата доза химиотерапия. Искам да дойдете точно след една седмица и да ми кажете, ако има проблеми. Не се стеснявайте, не се колебайте, не си

мислете, че това е глезене. Обадете ми се, ако нещо ви се струва не както трябва или пък се почувствате зле. Ще видим с какво можем да ви помогнем.

Подаде на Алекс списък със страничните ефекти — нормални и ненормални.

— Можете да ми звъните по всяко време на денонощието. Нямам нищо против, когато пациентите ми се обаждат.

Сърдечно се усмихна и стана. Беше малко по-ниска от Алекс, но изглеждаше много енергична. Блазе ѝ, помисли си Алекс, като я гледаше. Върши си работата. Същото беше и с хората, които идваха при нея със сериозни правни проблеми и ужасяващи дела. Можеше да се погрижи за тях, да направи всичко възможно. Но проблемите и страданието оставаха техни, а не нейни. Изведнъж изпита завист към лекарката.

С удивление разбра, че е прекарала два часа в кабинета ѝ. Беше два часът, когато спря едно такси. Ръката още я болеше и на мястото, където беше вкарано лекарството, имаше лепенка.

Алекс започваше да научава много нови неща. Щеше да ѝ бъде по-приятно, ако не ги знаеше, и се почувства невероятно облекчена, докато пътуваше към службата. Не ѝ беше лошо, не беше умряла и нищо ужасно не ѝ се бе случило. Поне лекарката си разбираше от работата.

Когато минаваха по Лексингтън Авеню, си помисли, че може да си купи перука. Струваше ѝ се потискащо да мисли за това още отсега, но вероятно доктор Уебър беше права. Щеше да бъде много по-удобно, ако имаше подръка перука, когато ѝ потрябваше, а не да ходи по магазините и да крие оплешивяващата си глава с шалове. Мисълта беше доста неприятна.

Плати на шофьора и се качи в офиса. Когато влезе, Лиз не беше на мястото си. Алекс се обади на всички, които я бяха търсили, и малко по-късно се отпусна. Светът не беше се свършил и тя беше оцеляла след първия сеанс. Може би в края на краищата нямаше да бъде толкова зле, каза си тя, и в същия момент влезе Брок по риза и с купчина документи в ръце. Беше станало четири часът и Алекс беше работила вече два часа.

— Как мина? — попита той загрижено.

Имаше нещо много приятно в начина, по който я питаше. Не беше лигаво и натрапчиво, просто си личеше, че наистина се интересува. Това я трогна. Чувстваше го като по-малък брат.

— Засега добре, но умрях от страх.

Не се познаваха достатъчно, за да може да му признае, че беше плакала, че беше ѝ се сторило, че попада в ада и после се връща, докато чакаше инжекцията да я убие.

— Ти си добро момиче — каза Брок. — Искаш ли кафе?

— С удоволствие.

Той се върна след пет минути и поработиха още един час. Точно в пет Алекс си тръгна, за да се върне при Анабел. Денят мина доста добре, макар че беше уморителен, като се вземеше предвид всичко, което беше преживяла днес.

— Благодаря ти за помощта — каза тя на Брок, преди да излезе.

Започваха заедно едно дело на дребен работодател, подведен за псевдодискриминация. Този път ищцата била болна от рак и не получила повишение, което според нея заслужавала. Работодателят направил всичко по силите си, за да ѝ помогне. Дори приспособил специално помещение за нея, където да може да си почива, ако иска, и ѝ осигурил три почивни дни, докато ѝ правят химиотерапия. Беше запазил мястото ѝ, но тя пак го съдеше. Обвиняваше го, че не я е повишил, защото е болна от рак. Жената искаше да получава повече пари, да си седи вкъщи, да може да си плати за цялото лечение и да вземе пари и от делото. Въпреки че май беше вече излекувана, тя не желаше да продължава да работи, но имаше много дългове заради лечението. Несъмнено повечето застраховки покриваха само минимална част от разходите за терапията. Алекс сама беше проучила въпроса. Ако човек не можеше да си осигури скъпото лечение, което би спасило живота му, положението ставаше ужасно. Собствената здравна застраховка на Алекс също не бе достатъчна. Въпреки това ищцата нямаше право да съди работодателя си. Беше ѝ предложил да ѝ помогне, което тя по-късно отрекла, а той нямаше доказателства. Както обикновено Алекс изпита жалост към ответника. Мразеше хората, които смятаха, че трябва да одерат някого само защото той има пари, а те нямат. Но беше подходящо тя да поеме този случай, понеже имаше много полезна пряка информация за рака.

— До утре, Брок — каза Алекс и се приготви да си тръгва.

— Пази се. Хубаво се обличай и вечеряй добре.

— Да, мамо — подразни го тя.

И Лиз ѝ беше заръчала същото. Трябваше да стои на топло и да пази силите си. Не ѝ беше приятно, че ще надебелее, както я беше предупредила доктор Уебър. Мразеше да напълнява, макар че рядко ѝ се случваше. Знаеше, че Сам не обича дебели жени.

— Още веднъж много ти благодаря.

Тръгна към къщи, като си мислеше колко мили са всички към нея и колко облекчена се чувства от факта, че лечението е започнало. Беше травмирана повече, отколкото очакваше, по-сломена, но все пак всичко бе преминало гладко. Не ѝ беше приятно, че ще трябва пак да ходи след една седмица, ала може би следващия път щеше да бъде по-спокойна и после щеше да си почива три седмици.

Лиз отиде да купи хапчетата, които ѝ беше предписала лекарката, и сега те бяха в чантата ѝ. Сякаш отново щеше да взема таблетки „антибебе“. От много време не ѝ се бе случвало, но още не беше ги забравила.

Когато се прибра, Анабел беше във ваната и двете с Кармен пееха. Беше песен от филма „Улица Сезам“. Алекс запя с тях, остави куфарчето си и влезе в банята.

— Как мина днес? — попита тя Анабел и се наведе да я целуне, след като свършиха да пеят.

— Добре. А ти къде си удари ръката?

— Не съм си я ударила. А, това ли? — Беше лепенката на мястото на инжекцията. — В службата.

— Боли ли те?

— Не.

— А на мен в градината ми сложиха лепенка с картинка — заяви гордо Анабел.

Кармен съобщи на Алекс, че Сам се обадил и казал, че няма да се върне за вечеря. Изобщо не беше ѝ звънил в службата и тя предположи, че още ѝ е сърдит от снощи. Сега не можеше дори да му каже, че първият сеанс е минал добре. Искаше да му се обади през деня, но след грозните думи, които си бяха разменили, помисли, че е по-добре да изчака, докато се видят. Забелязваше също, че сега много по-често излиза вечер с клиенти. Може би това беше още един начин

да избягва да бъде с нея и явно го постигаше. Струваше ѝ се, че изобщо не го вижда.

Вечеря с Анабел и реши да се опита да го изчака. Беше толкова изтощена, че заспа в девет часа на запалена лампа. Беше най-трудният ден в живота ѝ. По-труден и от деня на операцията. Чувстваше се напълно изтощена.

Докато спеше, Сам вечеряше спокойно с Дафне в ресторантче на една тиха улица в източната част на града.

Изглеждаше много разтревожен, а тя му съчувстваше и го слушаше. Никога не предявяваше претенции, никога не го насилваше, никога не го упрекуваше, че не ѝ дава онова, което иска.

— Не знам какво ми става — каза Сам.

Не беше докоснал пържолата си и тя беше изстинала. Дафне го държеше за ръката и го слушаше.

— Толкова ми е мъчно за нея. Разбирам колко съм ѝ нужен, но изпитвам само яд към нея. Ярост заради това, което ни се случи. Като че ли тя е виновна за всичко, макар да знам, че не е така. Но и аз не съм виновен. Просто имам ужасен късмет. Сега започна химиотерапия и направо не съм в състояние да го понеса. Не мога да я погледна. Не искам да гледам какво става с нея. Ужасно е да я гледам. Просто не знам какво да правя в такива ситуации. О, господи! — за малко щеше да се разплаче. — Чувствам се като чудовище.

— Разбира се, че не си чудовище — каза нежно Дафне. Още държеше ръката му. — Ти си просто човек. Тези неща ужасно разстройват. За бога, та ти не си медицинска сестра! Тя не би могла да очаква от теб да се грижиш за нея... — Търсеше думи: — Дори да можеш да се насилиш... да погледнеш белега от операцията... Сигурно е кошмарно.

— Да — призна той. — Варварщина. Като че ли са взели един нож и са отсекли гърдата ѝ. Като я видях за първи път, се разплаках.

— Колко ли ужасно ти е било, Сам — каза с чувство Дафне. Съжаляваше само него, а не Алекс. — Мислиш ли, че е разбрала? Тя е интелигентна жена. Сигурно не смята, че това няма да ти повлияе.

— Смята, че аз винаги трябва да бъда до нея, да я държа за ръка, да ходя на сеансите с нея и да говоря за болестта ѝ с нашето момиченце. Просто не го понасям! Искам си предишния живот!

— Имаш право — каза успокояващо Дафне.

Беше най-разбиращата и най-малко изискваща жена, която познаваше. Просто желаше да бъде с него, при всякакви обстоятелства, въпреки ограниченията, които той налагаше на тяхната връзка. Накрая беше склонил да вечеря с нея насаме, но Дафне трябваше да приеме, че Сам не може да спи с нея. Не би могъл да постъпи така спрямо Алекс. Никога не беше ѝ изневерявал. Не искаше да започва сега, въпреки че изкушението беше огромно и всички в службата му вече смятаха, че има връзка с нея. Дафне му беше показала ясно, че е толкова влюбена в него, че е готова на всякакви условия, само и само да се виждат.

— Толкова те обичам — изрече тихо тя.

Той я погледна, обзет от противоречиви чувства.

— И аз те обичам... Обичам и теб, и нея. И двете ви обичам и в това се състои ненормалността на положението. Желая теб, но имам задължения към нея. Само задълженията са ни останали.

— Никак не ти е лесно, Сам — въздъхна тъжно Дафне.

— Знам. Може би в края на краищата нещата сами ще се разрешат. И тя не се чувства щастлива. И накрая ще ме намрази. Мисля, че вече ме мрази.

— Тогава е глупачка. Ти си най-милият човек на света — заяви предано Дафне, но Сам знаеше как стои въпросът. И Алекс го знаеше.

— В случая аз съм глупакът — каза той и ѝ се усмихна. — Трябва да те сграбча и да те откъсна, преди да се опомниш и да си намериш някого на твоята възраст с по-малко сложен живот.

Никога, още от момче, не беше се влюбвал до такава степен, дори в Алекс.

— А къде ще ме откънеш? — попита тя невинно, след като накрая започнаха да ядат.

Когато бяха заедно, винаги говореха с часове и забравяха всичко наоколо.

— Може би в Бразилия... Или на остров близо до Таити... Някъде, където е топло и чувствено и мога да те имам само за себе си. С тропически цветя и аромати.

Докато ѝ описваше картината, почувства как ръката ѝ се пъха под масата и започва да го опипва. Той се усмихна. Пръстите ѝ бяха ловки и изкусни.

— Ти си лошо момиче, Дафне Белроуз.

— Може би трябва да се увериш сам, че е така през следващите дни. Започвам да се чувствам като девственица — подразни го тя, а той се изчерви.

— Извинявай.

Усложняваше собствения си живот и живота на другите и се чувстваше много виновен.

— Не съжалявай — каза Дафне сериозно. — Когато най-накрая се решиш, ще стане още по-хубаво.

Сигурна беше, че Сам ще се реши. Бе просто въпрос на време. Можеше да почака. Заслужаваше си. Беше един от най-желаните и най-преуспяващите мъже в Ню Йорк. Дори тук в този отдалечен ресторант хората го познаваха и му кимаха, а оберкелнерът страшно се зарадва, когато ги видя. Сам Паркър беше сред най-важните хора в Ню Йорк.

— Защо си толкова търпелива с мен? — запита я той, докато си избираха десерта. Поръча единствената бутилка френско вино „Шато д’Икем“, която струваше двеста и петдесет долара.

— Нали ти казах — сниши тя глас заговорнически. — Защото те обичам.

— Ти си луда! — заяви той, наведе се и я целуна. След това вдигна тост: — За малката братовчедка на Саймън!

Думите му прозвучаха съвсем обикновено, но всъщност искаше да каже: „За любовта на моя живот!“. Ала не го каза. Щеше да бъде много нечестно по отношение на Алекс. Как можа това да му се случи на него! Как можа Алекс да хване рак, а той веднага да се влюби в друга жена! Изобщо не му минаваше през ум, че двете неща всъщност са свързани.

— Един ден ще бъда много благодарен на Саймън — каза Сам заговорнически, а тя се разсмя.

— Или много сърдит. Това им е лошото на тези предварителни игрички. Имаш прекрасни очаквания, но може да се окаже, че страшно ще те разочаровам.

— Няма опасност — каза той уверено.

Умираще от желание да я люби още там, в ресторанта. Всеки момент, който прекарваха заедно, беше като раздираща ласка, която измъчваше тялото му.

Изпрати я пеша до къщата ѝ, но както винаги отказа да се качи с нея. Дълго се бавиха. Целуваха се на вратата, тя го милваше, а ръцете

му сякаш покриваха всеки сантиметър от тялото ѝ.

— Все пак бихме могли да се качим горе — опита се да го изкуши Дафне с устните и ръцете си.

Сам щеше да се пръсне от желание.

— Мисля, че съседите ще изпитат много голямо облекчение.

— И за мен ще бъде голямо облекчение — каза той, като я целуваше отчаяно. — Не знам колко още мога да издържа.

— Надявам се, не дълго, сладки Сам — прошепна тя в ухото му.

Обгърна го под кръста и се притисна към него.

Беше топла и трепетна и Сам потрепери от желание, когато усети, че не носи никакво бельо дори на студения ноемврийски вятър на нийоркската зима. Трябваше да събере всички сили, за да ѝ устои.

— Ще ме унищожиш — прошепна той и дрезгаво се засмя от сладка агония. — И ще хванеш пневмония.

— Тогава по-добре да ме стоплиш, Сам.

— О, господи, да знаеш как ми се иска!

Затвори очи и я притисна към себе си.

Накрая успя да се откъсне, макар неистово трудно. Измина пеша разстоянието от двадесет и пет пресечки до къщи, за да дойде на себе си.

Беше вече почти полунощ и Алекс спеше непробудно на запалената лампа. Той дълго я гледа и мълчаливо ѝ се извиняваше, но сърцето му копнееше за Дафне, а не за Алекс. Тихо загаси лампата и си легна.

В шест часа сутринта се събуди от странен дерящ звук. Като че ли нещо механично скърцаше и постоянно се повтаряше. Беше изключено да не му обърне внимание и да продължи да спи. Отначало помисли, че е някаква машина, след това, че е аларма. После му хрумна идиотската идея, че може би асансьорът е повреден. Но шумът не спираше и когато накрая се разбуди напълно и се обърна в леглото, разбра, че това е Алекс, която неудържимо повръща и се раздира от напъни в банята.

Сам полежа още малко. Не беше сигурен дали трябва да я безпокои, най-сетне стана и отиде на вратата на банята.

— Добре ли си?

Тя дълго не отговаряше, но накрая кимна.

— Много добре, благодаря.

Не беше загубила чувството си за хумор, ала не можеше да спре да повръща.

— Да не е от яденето?

Дори сега Сам пак не признаваше реалността.

— Мисля, че е от химиотерапията.

— Обади се на лекаря.

Тя кимна и отново се надвеси над умивалника, а той отиде да вземе душ в другата баня. Върна се след половин час. Алекс вече не повръщаше, но лежеше на пода в банята с намокрена кърпа на главата и затворени очи.

— Да не си бременна?

Поклати глава, без да отваря очи. Дори нямаше сили да го обижда. Мензисът ѝ беше дошъл преди операцията. Оттогава бе минал още един „син“ ден, но те не си говореха, камо ли да правят бебета. Как си представяше, че ще забременее? В момента ходеше на химиотерапия. Как можеше да бъде толкова тъп! Уж беше умен, а страхотно оглупяваше, когато станеше дума за рак.

Накрая успя да допълзи от банята до телефона и да се обади на доктор Уебър. Веднага я свързаха и лекарката ѝ каза, че тази реакция не е необичайна при първата доза, макар да е неприятно, че така се е получило. Посъветва я да внимава с яденето, но все пак да хапне нещо, за да си оправи стомаха. Трябва да вземе хапчето днес, въпреки че може да се чувства зле и да повръща. Не бива да го пропуска. Предложи да ѝ предпише и допълнителни лекарства против повръщане. Алекс обаче се страхуваше, защото и те можеха да дадат странични ефекти.

— Благодаря — успя да каже и отново отиде в банята.

Но този път свърши по-бързо. Нямаше какво да повърне, освен жлъчка. Чувстваше се като изкормена. Отне ѝ безкрайно дълго време да се облече и когато влезе в кухнята да види как Анабел и Сам закусват, беше позеленяла.

— Зле ли ги е, маме? — попита разтревожено Анабел.

— Малко. Нали си спомняш за онова лекарство? Вчера взех от него и сутринта ми прилоша.

— Сигурно е много лошо лекарство — каза предано Анабел.

— Но ще ми помогне да се оправя — отвърна твърдо Алекс и се насили да си хапне парче препечен хляб, въпреки че изобщо не ѝ се

искаше да го вкуси. Забеляза, че Сам я гледа над вестника с видимо раздражение. Не стига, че беше го събудила с повръщането си, ами сега обясняваше и на Анабел.

Хем знаеше, че той не го одобрява.

— Извинявай — каза му тя преднамерено и с неприятен тон.

Сам продължи да чете.

Държеше се настрана, докато тръгнаха с Анабел за детската градина, и не направи никакви опити да каже нещо по отношение на сутрешното ѝ повръщане. Но веднага след като влязоха, тя отново повърна и реши да не ходи на работа. Седна на спалнята и се разплака. Понечи да се обади на Лиз, ала сякаш нещо я възпря. Нямаше да се предаде. Щеше да отиде на работа, та ако ще това да я убие.

Отново си изми лицето и зъбите, сложи още една кърпа със студена вода на главата си и след това с решителен вид облече палтото и взе куфарчето. В коридора пак трябваше да поседне. Стомахът ѝ се свиваше, но успя да се добере до асансьора, после до улицата и се почувства по-добре. Студеният въздух я ободри, но от пътуването в таксито отново ѝ прилоша. Докато стигне до службата, ужасно ѝ се доповръща и едва успя да се примъкне до тоалетната. Там пак повръща много силно. Изглеждаше ужасно, когато влезе в стаята на Лиз, която разговаряше с Брок.

Лицето ѝ беше мокро и зелено и те наистина се уплашиха. И двамата я последваха в кабинета ѝ и се взряха в нея с явна загриженост. Алекс се строполи на стола си от изтощение.

— Добре ли си? — попита разтревожено Лиз, а Брок я гледаше намръщено.

— Не съвсем. Сутринта беше ужасно.

Затвори очи, защото почувства как пак започва да ѝ се гади. Отказа да се поддаде на порива и вълната премина. Отвори очи и видя Брок, който беше много разтревожен. Лиз беше излязла.

— Отиде да ти донесе чаша чай. Искаш ли да си полегнеш?

— Не, защото после може и да не стана — призна си Алекс и храбро добави: — Защо да не започнем работа?

— В състояние ли си?

— Не ме питай — мрачно отвърна тя и поклати глава, а той отиде да си вземе книгата. Както винаги работеше по риза и с очила на главата, когато нямаше нужда от тях. След като се върна в стаята на

Алекс, в джобчето си имаше молив, в зъбите си държеше писалка, а купчината бумаги стигаше до лицето му. Най-отгоре бе закрепил кутия солени бисквити за Алекс.

— Опитай ги — предложи ѝ той и ги остави на бюрото. След това седна и разтвори папките. Внимателно я наблюдаваше. Алекс изглеждаше ужасно, но като че ли се чувстваше малко по-добре, докато работеше. Това я караше да забрави неприятностите си. А Лиз постоянно ѝ носеше чай и Алекс си чупеше от солените бисквити на Брок.

— Защо не си полегнеш през обедната почивка? — предложи той, но тя поклати глава. Не искаше да прекъсва инерцията, която вече беше набрала. До кабинета ѝ имаше мъничка тоалетна, в която изчезна, без да каже и дума на Брок. Повърна мъчително и след това половин час се напъва. Брок само чуваше какво става, но не можеше да ѝ помогне. Изпитваше много мъчително чувство, докато я слушаше, и след малко излезе от стаята. Върна се с кърпа, намокрена със студена вода, пакет лед и възглавница. Без да чука и без да каже нещо, отвори вратата. За щастие тя не беше заключена. Изведнъж Алекс усети силните му ръце на гърба си. Беше коленичила над тоалетната чиния, свита и подпряна до стената. За момент Брок помисли, че е припаднала, но беше в съзнание.

— Облегни се на мен, Алекс — каза той тихо. — Просто се отпусни.

Тя не се противопостави, не отрони и дума. Толкова беше зле и толкова му беше благодарна за помощта във всяко отношение. Отпусна се в ръцете му, а той седна до нея на пода, като я придържаше. Тоалетната беше прекалено малка за двамата. И двамата бяха дългокраки, но успяваха да се вместят. Сложи пакета с лед отзад на врата ѝ, а мократа кърпа на челото ѝ. За момент тя отвори очи и го погледна, ала не проговори. Просто не можеше.

Той пусна водата и сложи капака. След малко подложи възглавницата под главата ѝ и я покри с одеяло. Алекс му беше благодарна за всичко. Брок седя с нея през цялото време, гледаше я, държеше ръката ѝ и не говореше.

Почти след час тя продума тихо:

— Мисля, че мога да стана.

Беше напълно изтощена и дори говоренето ѝ костваше усилия.

— Защо не полежиш тук още малко? — предложи той меко, но след това му дойде по-добра идея. — Аз ще те преместя, Алекс. Не прави нищо. Просто се отпусни.

Беше престанала да повръща преди доста време и можеше да бъде преместена в стаята. Без всякакво усилие я вдигна и се изненада, че е прекалено лека за ръста си. След това я положи на коженото канапе в нейната стая. Тя се почувства чудесно. Брок нагласи възглавницата под главата ѝ и я покри с одеялото. Алекс бе леко засрамена от това, че напълно се е предала, но не можеше да се притеснява в момента. Просто беше благодарна на Брок, че е тук и ѝ помага.

— Заклучи вратата — прошепна му тя.

Стоеше до нея като майка, която гледа детето си.

— Защо?

— Не искам някой да влезе и да ме види.

Беше казала на всички, че ще може да работи по време на химиотерапията, но началото едва ли беше обнадеждаващо.

Брок направи това, което му каза, после седна на един стол до нея. Не искаше да я оставя сама, макар да изглеждаше по-добре.

— Искаш ли да те заведа вкъщи? — предпазливо я запита той.

Тя поклати глава.

— Оставам.

— Искаш ли да си поспиш малко?

— Просто ще си полежа. Ти започвай да работиш. Ще стана след малко.

— Сериозно ли говориш?

Брок беше удивен. В този момент ѝ се възхищаваше повече от всякога. Отказваше да се предава и да се признае за победена. Наистина беше боец.

— Да. Ти работи... Брок?... — и двамата шепнеха. — Благодарят ти.

— Няма нищо. Затова са приятелите.

Алекс се натъжи от факта, че Сам не може да постъпи така.

Брок угаси някои от лампите и Алекс полежа известно време със затворени очи. След половин час стана и седна до него на бюрото. Изглеждаше малко измачкана, косата ѝ беше разрошена, гласът ѝ —

предрезнял, но отново беше готова да работи. И двамата не споменаха за онова, което беше се случило.

Брок не забрави да отключи вратата. Лиз влезе с чай, кафе и закуски. Двамата се направиха, че нищо не е станало.

В пет часа Брок я изпрати до асансьора. Носеше куфарчето ѝ.

— Ще ти хвана такси, а след това ще се върна — каза той делово.

— Нямаш ли си друга работа, освен да превеждаш стари жени през улицата? — пошегува се тя.

Бяха станали приятели днес следобед и никога нямаше да забрави жеста му. Не разбираше с какво е заслужила неговото приятелство, но отношението му ѝ беше направило огромно впечатление.

— Сигурно си бил бойскаут.

— Всъщност да. Нямаше какво друго да се прави в Илинойс. Освен това винаги съм имал слабост към старите жени.

— Очевидно — усмихна му се Алекс.

В момента се чувстваше поне на хиляда години, но според Брок беше забележителна.

Каза ѝ да почака в сградата, докато спре таксито. Алекс се опита да се противопостави, ала той излезе и изобщо не я изслуша. Беше непреклонен. Плати таксито, да не би някой друг да го вземе, и се върна, за да я отведе до него.

— Всичко е наред.

Настани я в колата и ѝ помаха с ръка, докато тя се отдалечаваше. Още не можеше да проумее всичко, което той правеше за нея. Чудеше се как би могла да му се отблагодари. Докато се прибере вкъщи при Анабел, се чувстваше като парцал. Много ѝ се искаше да си вземе топла вана с нея, но детето още не беше видяло белега и нямаше никакво намерение да му го показва. Затова се изкъпа сама, като заключи вратата. След това седна да вечеря с дъщеря си, но не хапна нищо. Каза ѝ, че ще яде по-късно с татко.

Сам се върна в седем часа, точно преди Анабел да си легне, и ѝ прочете една приказка. После седнаха да ядат с Алекс. Кармен беше приготвила вечерята. Алекс само бодваше оттук-оттам. Правеше усилие да яде, но просто не бе в състояние.

— По-добре ли мина днес? — попита Сам колкото можеше по-грижовно.

Ала Алекс имаше ясното усещане, че никак не му се иска да обсъжда този въпрос.

— Чувствах се добре — отвърна тя.

Изобщо не му каза за прекарания час на пода на тоалетната в службата, нито пък за времето, прекарано на дивана, докато Брок Стивънс държеше на главата ѝ пакета с лед.

— Имам много нови дела.

Сам искаше да чуе единствено това, въпреки че то беше само част от истината.

— И ние — усмихна се той и се опита да забрави караницата им предишната вечер, както и грозните реплики, които си бяха разменили. — Благодарение на Саймън имаме ужасно много клиенти.

— Нали не смяташ, че може да излезе някакво мошеничество, Сам? — попита тя подозрително.

Толкова нови клиенти от такава величина леко я изнервяха.

— Престани да търсиш проблеми навсякъде. Не бъди винаги адвокатка! — смъмри я той малко грубо.

— Професионално изкривяване — усмихна му се слабо тя.

Гадеше ѝ се само от миризмата на храната.

Разтреби масата, след като се наядоха, но докато свърши, пак ѝ се доповръща от това, което беше хапнала. Отново се намери на пода в банята. Ужасно се напъваше. Ала този път го нямаше Брок Стивънс с възглавницата и пакета с лед.

— Какво ти става? — попита накрая Сам, когато отиде да я погледне. Трябваше да признае, че Алекс изглеждаше ужасно. — Може би не е само от химиотерапията. Може би имаш криза на апендицит или нещо подобно?

Трудно му беше да повярва, че такава реакция може да се получи от лечението.

— Само от химиотерапията е — отвърна тя със задгробен глас като във филма „Заклинателят“ и отново започна да повръща.

Сам излезе, защото не беше в състояние да я гледа.

Накрая Алекс успя да се добере до спалнята и се стовари на леглото изтощена, а той я стрелна с раздражение.

— Знам, че не е хубаво от моя страна да говоря така, но защо нищо ти няма, докато си на работа, а като ме видиш, ти прилошава? За да ти съчувствам или просто така ти влияя? — попита той.

Не подозираше какво е преживяла Алекс през деня, а тя не искаше да си признае, че го е излъгала.

— Много смешно.

— Смяташ ли, че реагираш емоционално на това лечение или пък си алергична към лекарството?

Просто не можеше да разбере, нито да повярва. Никога не беше виждал някой да повръща толкова силно и толкова често.

— Повярвай ми, че е само от химиотерапията — повтори Алекс. — Имам цял списък, в който е посочено какво може да се очаква. Искаш ли да го прочетеш?

— Не съвсем — призна си той. — Вярвам ти.

След това добави, сякаш се мъчеше да си обясни.

— Като беше бременна, не беше така.

— Тогава нямах рак и не ми правеха химиотерапия — отвърна тя сухо. Още не можеше да се оправи след ужасното повръщане. — Може би затова има разлика.

— Мисля, че е на психична основа. Наистина смятам, че трябва да се обадиш на лекаря си.

— Обадох се. Тя ми каза, че е неприятно, но е нормално.

— На мен не ми изглежда нормално.

Сам не искаше да разбере. Продължаваше да отрича всичко.

Накрая заспаха.

Когато Алекс се събуди на другата сутрин, пак ѝ се гадеше, но не повърна. Двамата със Сам нормално тръгнаха за работа, а тя заведе Анабел в градината, което я накара да се почувства по-добре. Всяка малка стъпка към нормалния живот изведнъж ѝ се струваше като победа и успя да прекара цялата сутрин над делата, без да ѝ прилошее и без да се отвлича.

Едва следобед, когато пак работеха с Брок, сандвичът с пуйка не ѝ се отрази добре и тя се озова на пода в тоалетната. Имаше чувството, че умира. Брок влезе веднага при нея и тя шокирано осъзна, че я държи за главата и раменете, докато повръща, ала не можа да реагира. Всъщност беше по-малко страшно, когато не беше сама и когато Брок беше при нея. Срамуваше се, че се чувства така, но като се отпусна на него, го погледна и пак се зачуди защо той прави всичко това за нея.

— Трябвало е да станеш лекар — глупаво му се усмихна Алекс.

Какъв невероятен начин за сприятеляване!

— Не понасям кръв — призна си той.

— А повръщането? Какво ти става, да не би да харесваш жени, които повръщат?

— Обожавам ги — разсмя се Брок. — В гимназията и колежа повръщах след много срещи с момичета. После се окопитих. Май че нещата са малко по-изтънчени в Ню Йорк. Пък може и да не са, а?

— Ти си шантав! — Беше прекалено слаба и не можеше да мръдне. Пак седяха на пода на тоалетната и тя се беше облегла на него. — Започваш да ми харесваш.

Като че ли бяха женени. Не изпитваше смущение, само имаше нужда от помощ и той беше готов да ѝ я окаже. За момент се почуди дали Господ не ѝ изпраща точно този приятел, от когото се нуждае тъкмо в този момент.

Брок изведнъж стана сериозен, когато проговори:

— Сестра ми премина през същото.

Гласът му звучеше много тъжно.

— Химиотерапия ли?

Беше удивена. Като че ли никоя друга жена не го беше преживявала преди нея.

— Да. Имаше рак на гърдата като теб. Много пъти без малко да се откаже от това лечение. Бях първа година в колежа и се прибрах вкъщи, за да се грижа за нея. Беше с десет години по-голяма от мен.

— Беше? — попита нервно Алекс, но той се усмихна.

— И сега е. Успя да се излекува. И ти ще се излекуваш. Ала трябва да продължиш с химиотерапията, независимо от това, колко зле ти действа, колко е ужасна и колко я ненавиждаш. Трябва да я проведеш.

— Знам. Но ще умра от ужас. Шест месеца изглеждат като вечност.

— Не са — отвърна той и сякаш беше станал по-възрастен, отколкото беше. — Вечна е смъртта.

— Ще успея. Обещавам.

— Само не бива да шикалкавиш, Алекс. Трябва да вземаш хапчетата, въпреки че от тях може страшно да ти се повръща. Трябва да упорстваш с лечението. И аз ще ти помагам, ако искаш. Помогнах на сестра си. Тя мразеше хапчетата и се страхуваше от инжекциите.

— И на мен никак не ми харесаха, но все пак не изглеждаха толкова лоши, преди да започна да си повръщам червата. Тогава пък си намерих приятел.

Тя му се усмихна, а той се ухили. Беше като голямо русо дете, но погледът му показваше, че е много по-мъдър. На тридесет и две години бе видял повече, отколкото Алекс предполагаше. Беше стар дух с добро сърце и тя наистина му харесваше.

— Ще пристъпим ли пак към работа? — попита Алекс след малко. Когато излизаха заедно от тоалетната, Лиз тъкмо слагаше пощата на бюрото ѝ и ги погледна изненадано.

— Здравей — непринудено я поздрави Алекс. — Тъкмо се съвещавахме.

Лиз се разсмя. Нямаше представа какво са правили там, но ѝ стана смешно и се върна на бюрото си.

— Хората ще си помислят, че смъркаме кокаин или правим секс в тоалетната, ако продължаваме в същия дух — засмя се Алекс.

— Мога да си представя и по-лоши слухове.

Брок се засмя и седна срещу нея. Тя изглеждаше по-добре.

— И аз.

От почти два месеца не бяха се любили със Сам и нямаше вероятност скоро да се любят, така както се развиваха нещата. Но сексът не беше най-важното нещо за момента. По-важно беше да оживее. Това беше най-важното.

Работиха с Брок заедно целия следобед и в края на работния ден той отново ѝ хвана такси, макар тя да настояваше, че се чувства по-добре.

В петък Алекс успя да заведе Анабел на балет. Беше забележително, че прави всичко, което трябва. Не се чувстваше прекрасно, ала и не беше съвсем зле. Започваше да си мисли, че може би — само може би — ще успее да оживее. А дали бракът ѝ щеше да оцелее, беше друг въпрос. Смяташе, че е много по-малко вероятно.

13

Следващия понеделник доктор Уебър беше много доволна от напредъка на Алекс.

— Добре се справяте — похвали я тя.

Броят на белите й кръвни телца беше нормален. Сега успяха да направят вливането на лекарството с предварително вкарване на глюкоза и вода и бе по-малко травмиращо за Алекс, защото знаеше какво трябва да очаква.

И този път пак й прилоша много, но вече изненадата не беше толкова голяма. Брок продължаваше да се грижи за нея, а Лиз я наблюдаваше като ангел-хранител.

— Започвам да се чувствам виновна — каза тя на Брок, когато на следващия ден отново седяха на пода в тоалетната.

— Защо? — попита я той озадачено.

— Защото на мен ми правят химиотерапия, а не на тебе. Защо трябва да преживяваш всичко това? Не си женен за мен. Това е мой кошмар, не твой. Не си задължен да се грижиш за мен.

Не можеше да разбере защо е толкова мил към нея. Нямахше причина за това, а така много й помагаше. Беше единственият човек, който го правеше.

— А защо да не споделиш страданието си с някого? — отвърна той просто. — Защо да не позволиш да ти помогнат? Такова нещо би могло да се случи на всекиго от нас. Всеки може да бъде поразен от тази мълния по всяко време. Никой не е застрахован. Ако аз ти помагам сега, може би някой друг ще ми помогне един ден, ако ми се случи.

— Аз ще ти помогна — каза нежно Алекс. — Ще бъда до теб, Брок. Никога няма да забравя добрината ти.

И двамата знаеха, че е искрена.

— Всъщност правя това, за да получа повишение — засмя се той и й подаде ръка да се изправи.

Бяха прекарвали в тоалетната цял час. Беше трудна сутрин.

— И на мен ми се струваше, че трябва да има някакъв друг мотив — ухили се Алекс.

Тази седмица се чувстваше много по-уморена от лечението. А след два дни беше Денят на благодарността. Просто ѝ ставаше лошо, като си помислеше, че трябва да готви пуйка.

— Защо не поемеш моята работа — запита тя шеговито, когато седнаха над папките отново. — Много те бива.

— Предпочитам да работя с теб.

При тези думи той я погледна и за част от секундата ѝ се стори, че между тях преминава нещо различно. Не беше сигурна какво е то и какво означава. Но извърна поглед и за момент се почувства объркана. Сега беше толкова открита към него, толкова освободена. Може би не биваше. Може би прекалено много се сближаваха. В края на краищата беше омъжена. А той беше просто момче. Тя си напомни, че е с десет години по-млад от нея.

— И на мен ми харесва да работя с теб, Брок — каза любезно и отново започна да се отнася към него като към по-млад колега. След това се разсмя и добави: — Когато не повръщам върху теб.

Умееше да се шегува със себе си и Брок много харесваше това ѝ качество.

— Винаги внимавам да заставам зад теб — каза той фамилиарно. Така можеха да говорят само хора, които бяха преживели заедно това, което те с Алекс преживяваха.

— Ужасен си.

Късно следобед си поговориха за плановете за Деня на благодарността. Брок заминаваше с приятели за Кънектикът, а тя щеше да остане вкъщи с Анабел и Сам. Призна му, че изобщо не изпитва никакъв ентусиазъм по отношение на готвенето.

— Тогава защо мъжът ти не сготви? Може ли?

— Доста добре се справя, но за Деня на благодарността готвя обикновено аз.

След това му призна онова, което не беше казвала на никого.

— Като че ли трябва да му доказвам нещо. Много е сърдит заради болестта ми. Понякога си мисля, че ме мрази за това. Трябва да му покажа, че още мога да правя всичко, което съм правила по-рано, и че нищо не се е променило.

Звучеше толкова трогателно, но като че ли Брок я разбираше прекрасно. Много по-добре от Сам.

— Това е само временна промяна. Толкова ли не може да разбере? Дори да не си в състояние сега да го правиш, по-нататък ще бъдеш.

— Още е прекалено сърдит, за да го проумее.

— Сигурно ти е доста трудно.

— И още как!

— А дъщеричката ти как реагира?

— Добре. Притеснява се, когато ми прилошее. Опитвам се да се държа колкото се може повече настрана. Никак не е лесно.

— Трябват ти добри приятели, за да ти помогнат да преодолееш всички трудности — каза сърдечно Брок.

— За щастие имам теб — усмихна му се Алекс.

Вечерта преди Деня на благодарността го прегърна и му прошепна, че тази година му е благодарна. Заедно слязоха надолу и за момент ѝ домъчня, когато се разделиха. С Брок можеше да бъде напълно откровена и открита. Беше започнала да разчита на него, докато стоеше до нея, а тя повръщаше. Можеше да му говори за своите чувства. Изведнъж ѝ се стори, че през тези четири празнични дни ще бъде много самотна без него.

Когато се прибра вкъщи, погледна пуйката в хладилника и си помисли колко работа ѝ предстои на другия ден — да я пълни, да пече сладки картофи и кифлички, да приготвя зеленчуци, пюре. Сам винаги искаше да има тиква и пудинг с месо, а Анабел обичаше ябълков пай. Беше обещала да им направи намачкани кестени и сос от кисели боровинки.

Прилоша ѝ само като си помисли за това.

Но тази година, повече от всеки друг път, наистина трябваше да приготви всичките тези неща. Имаше усещането, че отношенията ѝ със Сам зависят от това, доколко ще може да му докаже, че все още е в състояние да се справя с готвенето.

И Сам нежно се сбогуваше в службата с Дафне. Тя отиваше вечерта във Вашингтон на гости у приятели.

Прободе го болката на самотата, след като я изпрати до гарата и гледа как влакът заминава. Все повече се привързваше към нея и се чувстваше все по-нещастен, когато не я виждаше. Плашеше го

мисълта, че четири дни ще бъде само с Алекс, но признаваше в себе си, че може би това ще им се отрази добре.

Обаче когато се прибра вечерта вкъщи, разбра, че няма да му е лесно да се преструва, че нещата продължават да бъдат такива, каквито са били.

Алекс лежеше на спалнята с лед на главата. Току-що беше повръщала, както му каза Анабел.

— Мама е болна — рече тя тихо. — Ще има ли пуйка?

— Разбира се — увери я Сам, сложи я да си легне и се върна да погледне жена си, която се беше проснала на леглото и изглеждаше много зле.

— Искаш ли утре да отидем на ресторант и да не мислим за обяда? — попита той с обвиняващ тон.

— Не бъди глупав — отвърна Алекс.

Много ѝ се щеше да не мисли за обяда, но разбира се, беше невъзможно да го пренебрегнат.

— Ще се оправя.

— Не изглеждаш добре.

Сам постоянно се разкъсваше между мисълта, че Алекс преувеличава и всичко е на психична основа, и чувството на жалост, което изпитваше към нея. Беше му трудно да реши какво да мисли.

— Да ти донеса ли нещо? Бира? Кола? Нещо да ти оправи стомаха?

Алекс се наливаше с цели бутилки „Маалокс“ напоследък, но нищо не ѝ помагаше.

След малко стана и отиде да приготви нещо в кухнята. Започна да подрежда масата за другия ден и осъзна, че всяка крачка е мъчение за нея. Чувстваше се изтощена до крайност. Болеше я цялото тяло и се чудеше дали не се разболява от грип, или това са също странични ефекти от химиотерапията. През цялото време ѝ се пикаеше и докато си легне, Сам беше вече заспал. Алекс се чувстваше и изглеждаше като смъртник. Той бе обещал да ѝ помогне на сутринта.

Нагласи часовника за шест и четвърт, за да може да сложи пуйката във фурната. Беше голяма и щеше да отнеме доста време, докато я изпече. Обикновено в Деня на благодарността предпочитаха да правят тържествен обяд вместо вечеря. Но когато Алекс стана, така

й се гадеше, че не можеше да ходи. Един час повръща и се стараше да не вдига много шум в банята.

Докато се събуди Анабел, тя сложи пуйката да се пече и след малко стана и Сам. Анабел искаше да отидат на детското шествие по случай Деня на благодарността и Алекс не посмя да помоли Сам да ѝ помогне в приготвянето на обяда.

Двамата излязоха към девет, а Алекс се опитваше да се оправи в кухнята. Беше приготвила плънката, зеленчуците бяха също готови и се канеше да се захване с картофите. За щастие пайовете бяха купени и ѝ оставаха само кифличките и кестените.

В момента, в който Сам и детето тръгнаха, Алекс получи нов пристъп и едва не се задави. Толкова се уплаши, че без малко да извика „Бърза помощ“. Изведнъж ѝ се прииска силно Брок да е до нея, за да ѝ помогне. Взе лед, после застана под душа, като си мислеше, че това може да ѝ помогне. Все още беше по нощница и лицето ѝ беше посивяло, когато Анабел и Сам се върнаха в единадесет и половина.

— Защо не си се преоблякла?

Сам изглеждаше шокиран, като я погледна. Дори не беше се сресала. Значи изобщо не бе си направила труда да се постегне. Но пуйката миришеше много приятно и всичко беше във фурната или отгоре на печката.

— В колко часа ще обядваме? — попита той, а Анабел отиде в стаята си, за да си поиграе.

Сам пушна телевизора, за да гледа футбол.

— Не преди един. Сложих пуйката малко по-късно.

И това беше чудо, като се имаше предвид колко зле беше сутринта.

— Трябва ли ти помощ? — попита той между другото и си вдигна краката на масичката.

Малко късно беше да ѝ предлага помощта си и Алекс не каза нищо. Бе успяла да свърши всичко. За свое собствено удивление — Сам нямаше и представа какво е изпитала, за да се справи.

Алекс отиде да си свали нощницата. Облече си бяла рокля и се среса. Нямаше време за грим, пък и не се чувстваше добре. Когато седнаха да обядват, лицето ѝ почти се сливаше по цвят с роклята. Сам я погледна, докато разрязваше пуйката. Подразни се от това, че не си е направила труда да се гримира. Болна ли искаше да изглежда? Искаше

да я съжаляват ли? Нямахте да ѝ стане нищо, ако си беше сложила малко руж.

Но Алекс нямаше представа, че изглежда толкова зле, макар че се чувстваше ужасно. Като че ли цялото ѝ тяло бе потопено в олово и едва се движеше, докато сервираше обяда.

Сам каза молитвата, която отправяха винаги на този ден, а Анабел разказа на мама за шествието. Пет минути, след като започнаха да ядат, Алекс се втурна към банята. Прекалено много ѝ бяха дошли и работата, и жегата в кухнята, и миризмите. Просто не издържа. По всякакъв начин се опитваше да не повърне, но не успя.

— За бога! — озъби ѝ се Сам. — Не можеш ли поне да направиш усилие да останеш на масата!

Отчаяно се мъчеше да се държи нормално заради Анабел и заради себе си.

— Не мога! — успя да промълви тя между напъните и плача. — Не мога да се спра.

— Насили се тогава, за бога! Детето заслужава по-хубав празник! Всички го заслужаваме!

— Престани! — извика Алекс. Хълцаше неудържимо и крещеше с все сила, макар че Анабел можеше да ги чуе. — Престани да се държиш така! Гадняр такъв! Не мога да се сдържа!

— Сигурно не можеш, след като по цял ден се мотаеш по нощница, с бяло като на призрак лице, за да плашиш всички! Изобщо не се стараеш! Само знаеш да ходиш на работа! А за нас изобщо не ти пука и се усмърдяваш, когато ти кефне!

— Върви на майната си! — изстена Алекс и отново повърна.

Може би Сам беше прав. Може би се дължеше на емоциите, вероятно просто не можеше да понася неговото отношение. Но каквото и да беше, не бе в състояние сега да спре да повръща. Успя да отиде на масата едва за десерта. Мъничката Анабел изглеждаше притихнала и тъжна, когато видя майка си.

— По-добре ли си, маме? — попита тя с разтреперан глас и погледна с големи нещастни очи. — Съжалявам, че си зле.

Може би Сам беше прав. Може би всички се чувстваха отговорни. Може би ги караше да се чувстват нещастни. Може би щеше да бъде по-добре, ако умре. Не знаеше вече какво да мисли. Не разбираше какво му е станало на Сам. Онова, което той означаваше за

нея, цялата нежност и любов, които ѝ беше показвал от години — всичко беше напълно изчезнало.

— Добре съм, сладунка. Сега се чувствам по-добре — отвърна тя на Анабел.

Все едно, че не забелязваше Сам.

След обяда Анабел седна на дивана с нея и Алекс започна да ѝ разказва приказки. Остави Сам да измие и да прибере всичко и като приключи, той изглеждаше бесен. Анабел тъкмо беше отишла в стаята си, за да вземе една видеокасета, когато той излезе от кухнята и видя Алекс.

— Благодаря ти за прекрасния празник! — рече той саркастично. — Не забравяй да ме предупредиш да отида другаде догодина.

— С удоволствие.

И дума не беше казал да ѝ поблагодари за цялата работа, която беше свършила, и за всичките ѝ усилия.

— И непременно трябваше да развалиш празника на детето, нали? Дори не можа да изтраеш един час. Трябваше непременно да ѝ покажеш колко ти е зле.

— Кога успя да станеш такъв ужасен грубиян, Сам? — попита Алекс спокойно и го погледна. — Знаеш ли, никога преди не съм подозирала, че си такова жалко същество. Сигурно съм била прекалено заета.

— Може би и двамата сме били прекалено заети — измърмори той и с чувство на наранена гордост влезе в кабинета да гледа футбол.

И преди това, преди години, беше имал подобни празници, когато майка му бе прекалено зле дори да излезе от стаята си и да приготви пуйката. Баща му обикновено се напиваше. Веднъж Сам беше останал в училище и изобщо не беше си направил труда да се върне вкъщи за тържествената вечеря.

За него празниците означаваха много и много държеше да накара Алекс да полага усилия за тях. Преди винаги се беше старала, но сега беше също като майка му и това го караше да я мрази.

След като изгледа мача, излезе да се разходи сам. Дълго вървя из парка и когато се върна, хапнаха от онова, което беше останало от обяда, и като че ли Алекс беше в по-сносно настроение. Беше им развалила празника и сега можеше да се пъчи и да се чувства по-добре. Така поне му се струваше на Сам.

Анабел още изглеждаше притихнала. Пита майка си защо си крещят постоянно с тати. Алекс ѝ каза, че това не значи нищо и че големите понякога се държат така. Но Анабел продължаваше да изглежда разтревожена.

Сам пригответи детето за сън. Не пропусна да подчертае на жена си, че вероятно е прекалено зле, за да може да сложи Анабел да спи, и ѝ напомни какво е казала дъщеря им по повод техните караници. Алекс не отвърна нищо.

Изненада Сам с думите си, когато той се върна в спалнята. Погледна го съкрушено. Може би трябваше накрая да приеме, че нещата никога няма да се оправят и всичко е свършено.

— Не е необходимо да оставаш тук. Не те държа за заложник.

— Какво означава това?

Беше доста изненадан и изведнъж Алекс се почуди дали не е чакал да чуе тези думи. Може би нямаше смелостта да ѝ каже, че иска да се махне от нея, и се е надявал тя да подхване този разговор. Напоследък като че ли търсеше поводи, за да я мрази.

— Означава, че си доста нещастен в последно време и не ти се ще да оставаш тук. Сам, можеш да си тръгнеш винаги когато поискаш. Вратата е отключена.

Това бяха най-трудните думи, които някога беше казвала, но знаеше, че трябва да ги произнесе. След всичко, което беше преживяла през тези два месеца, нищо не можеше да бъде по-трудно. Сега се бореше за живота си. И за брака си.

— Да не би да ми казваш да се махам?

Стори ѝ се, че долавя в гласа му надежда.

— Не. Казвам ти, че те обичам и искам да продължаваме да сме женени. Но ако не е взаимно, ако не желаеш вече да си женен за мен, можеш да напуснеш винаги когато поискаш.

— Защо го казваш? — попита той подозрително.

Какво знаеше Алекс? Да не би някой да ѝ е намекнал? Да не би да може да чете мисли? Да не би да е чула клюки по отношение на Дафне?

— Казвам го, защото започвам да чувствам как ме намразваш.

— Не те мразя — промълви той тихо и предпазливо я погледна. Страхуваше се да говори много, но знаеше, че трябва да бъде откровен. — Просто не мога да разбера какво чувствам. Сърдя се за това, което

се случи между нас. Прилича на мълния, която ни порази преди два месеца. Нищо не е вече както преди.

Същите думи беше казал и Брок за сестра си. Мълния.

— Яд ме е, страх ме е, мъчно ми е. Ти изобщо не си същата. И аз не съм. Не понасям този непрекъснат разговор за болести и лечения.

Никога не бяха говорили за това, но действителността го смразяваше. Алекс го разбираше.

— Мисля, че сега ти напомням майка ти — откровено каза Алекс. — И това ти идва много. Може би се страхуваш, че ще умра и ще те изоставя така, както тя те е изоставила.

Очите ѝ бяха изпълнени със сълзи, ала думите ѝ не успяха да ги сблизат.

— И аз се страхувам от това, но правя всичко възможно, за да не се случи.

— Може би си права. Може би е много по-сложно, отколкото изглежда. Но мисля, че всъщност е съвсем просто. Смятам, че и двамата сме се променили. Нещо се е скъсало между нас.

— И сега какво ще правим?

— Още не съм решил.

— Каж ми, когато решиш. Искаш ли да дойдеш с мен на психоаналитик? — попита Алекс. — Много хора, които преживяват подобно нещо като мен, ходят при такъв лекар. Нашият брак не е първият, който е бил заплашен от факта, че мъжът или жената са болни от рак.

— Господи, защо обвиняваш болестта си за това? — Прилошаваше му само като чуеше думата „рак“. — Какво общо има тя с нас?

— Всичко започна, когато се разболях, Сам. Дотогава нещата вървяха добре.

— Може и да не е било така. Може би сега сме го разбрали. Може би три години секс по разписание, тези хормони и опитите ни да имаме бебе са ни съсипали.

Преди като че ли изобщо не му правеше впечатление, но всичко беше възможно.

— Не искаш ли да потърсим брачна консултация? — попита тя отново, ала той поклати глава в отговор.

— Не. — Искаше само Дафне. Тя беше неговият лек, бягство и свобода. — Искам сам да реша какво да правя.

— Смятам, че не можеш, Сам. Мисля, че и двамата не можем. Ще се изнесеш ли оттук? — попита тя нервно.

Боеше се, че би могъл да го стори, след като не вижда друг изход.

— Струва ми се, че не бива, заради Анабел, и то точно преди Коледа и рождения ѝ ден.

На Алекс ѝ се щеше да изпищи „Ами аз!“, но премълча.

— Искам повече свобода. Мисля, че всеки трябва да поеме пътя си, без да дължи обяснения на другия. Ще си поговорим за това след още два месеца, може би след рождения ден на Анабел.

— Какво ще ѝ кажем?

Алекс се чувстваше опустошена, но се опитваше да не го показва.

— Зависи от теб. След като и двамата сме тук, надали ще забележи нещо.

— Не бъди толкова сигурен. Днес ме попита защо си крещим през цялото време. Тя разбира, Сам, не е глупава.

— Значи трябва да се държим по-добре пред нея — отвърна той с глас изпълнен с укор.

Прииска ѝ се да го удари. Сам не беше вече мъжът, за когото се беше омъжила и когото обичаше. Но заради Анабел трябваше да се съгласи на новите условия.

— Смятам, че ще бъде по-трудно, отколкото предполагаш — откровено призна Алекс и го погледна.

Сам стоеше в другия край на спалнята. След близо седемнадесет години брак щеше да им е трудно да живеят като съквартиранти.

— Зависи само от нас. През следващите два месеца ми предстоят много пътувания.

— Като че ли твоят бизнес драматично се променя — отбеляза Алекс и се опита да не мисли за съсипания им личен живот. — Какво става?

— Саймън наистина ни отвори нови възможности.

— Още смятам, че трябва да бъдеш по-предпазлив с него, Сам. Може би от самото начало интуицията ти беше вярна.

— Мисля, че си мнителна, и нямам намерение да обсъждам тези неща с теб.

— Ясно. И как ще бъде сега? Просто ще се разминаваме по коридорите и ще си казваме „Добро утро“ и „Добър вечер“ ли? Ще вечеряме ли заедно?

— Ако дневната програма ни позволява. Не виждам защо нещата трябва да стават много по-различни от това, което са в момента, поне по отношение на Анабел. Но аз ще спя в стаята за гости.

— А това как ще ѝ го обясниш? — поинтересува се Алекс.

Като че ли Сам беше предвидил и най-дребната подробност. Зачуди се дали не беше планирал всичко, а тя просто го беше улеснила. Вече му нямаше доверие, както нямаше доверие и на новия му партньор Саймън. Беше изготвила документите му за съдружие, но Саймън просто не ѝ хареса, също и нещата, които бе поискал.

— След като си толкова зле — каза саркастично Сам, сякаш Алекс се преструваше, — Анабел сигурно ще разбере, че не искам да те притеснявам.

— Много благородно от твоя страна — отбеляза хладно Алекс, като се стремеше да прикрие болката и разочарованието, които изпитваше. — Наистина ще бъде интересно.

— Смятам, че за момента това е единственото решение на въпроса. Един добър компромис.

— Какъв компромис? Че ме изоставяш, защото ми няма едната гърда, или ме напускаш, защото съм ти омръзнала?

Беше му сърдита. Чувстваше се наранена и опустошена от всичко, което се бе случило. Сам беше прав. Като че ли бе поразена от мълния и сега знаеше, че за цял живот ще остане белязана.

— Съжалявам, че го виждаш по този начин. Но поне се опитваме да живеем заедно заради Анабел.

— Не се опитваме, а се преструваме — поправи го Алекс. — Заблуждаваме я. Кого смяташ, че можеш да заблудиш, Сам? С брака ни е свършено.

— Не съм готов да се разведа с теб — каза покровителствено той.

Пак ѝ се прииска да стане и да го зашлеви.

— Страхотен жест. Защо пък не? Смяташ, че ще прозвучи зле ли? На бедната Алекс ѝ кльцват цицата и ти не можеш току-така да я

оставиш и да се разведеш с нея. Много по-добре би изглеждало, ако изчакаш няколко месеца. Всъщност от техническа гледна точка би могъл да изчакаш да минат и шестте месеца на химиотерапията и тогава всички ще вярват, че аз съм те задържала. Господи, Сам, ти си ужасен! Ти си най-големият мошеник в Ню Йорк и изобщо не ми пука от кого искаш да скриеш този факт. Ние двамата го знаем. И това стига. Върви където щеш, по дяволите! С теб сме приключили!

— Как можеш да си толкова сигурна? Бих искал и аз да имам същата увереност — отвърна той откровено.

Искаше да бъде свободен, но нещо дълбоко в него му пречеше да я остави. Искаше да има право на избор без никаква отговорност. Копнееше да има Дафне, без да се лишава от възможността да се върне при Алекс, може би след една година. Не желаше завинаги да се откаже от Алекс.

— Ти ме убеди — каза тя в отговор на въпроса му. — Откакто ми направиха операцията, се държиш като последния негодник. Единственото оправдание, което можех да намеря за теб, беше, че не си в състояние да се справиш с положението. Но знаеш ли, Сам, това значи, че остаряваш. Писна ми да си измислям оправдания за твоето поведение. „Той е уморен... Нещо му е станало... Това му е трудно... Онова му напомня за майка му... Не може да го приеме... Много е страшно за него... Ти си жалко подобие на човешко създание!“

Докато му наговаряше всичко това, в очите ѝ се появиха сълзи. И той се насълзи, слушайки я.

— Съжалявам, Алекс.

Отвърна се от нея, а тя започна тихо да плаче. Колко ужасни преживявания я връхлетяха, откакто откриха сянката на мамографията. Не беше честно, но трябваше някак да се справи с положението.

— Съжалявам — повтори той и този път я погледна, ала не направи опит да се приближи към нея. Просто не можеше.

Напусна стаята и Алекс чу, че влиза в кабинета. След половин час входната врата се затвори. Повече не ѝ проговори. Излезе и с часове вървя към реката, след това бавно на юг, докато най-накрая се озова на Петдесет и трета улица. Знаеше какво иска и се чудеше дали не е разрушил брака си само защото желае да бъде с Дафне. Но сега беше твърде късно да мисли за това. Беше направил каквото трябваше и което искаше. Твърде късно беше да се събират парченцата от

разбития им брак. Само много съжаляваше, че ѝ причини болка. Но и тя го беше наранила, макар че не беше виновна за това. Странно защо му се струваше, че го е предала.

Спря до телефонната будка на Второ Авеню. Знаеше, че няма смисъл. Дафне беше отишла във Вашингтон за празника. Ала въпреки това копнееше да ѝ се обади, просто да чуе гласа ѝ на телефонния секретар. Искаше да ѝ остави съобщение и да ѝ каже, че я обича.

Тя отговори при второто позвъняване и за момент той беше прекалено изненадан, за да реагира.

— Дафне?

— Да. — Гласът ѝ бе чувствен и сънлив. Беше след полунощ и си беше легнала вече. — Кой се обажда?

— Аз. Какво правиш тук? Мислех, че си във Вашингтон за празника.

Тя се засмя. Сякаш я виждаше как лениво се протяга. А той замръзваше в телефонната будка.

— Бях. Наплюскахме се здравата на обяд, отидохме да се пързалиме на кьнки и след това аз се върнах със самолет. Утре всеки тръгва накъдето иска. Не беше замислено като уикенд. Къде си?

Не беше ѝ се обаждал нощно време, откакто Алекс започна химиотерапията, а тя му звънеше много рядко. В края на краищата беше женен, а Дафне беше крайно предпазлива. Бе прекалено умна, за да постъпва по друг начин, и се съобразяваше с положението му.

Изведнъж Сам се разсмя в слушалката.

— Задникът ми замръзва в телефонната будка на ъгъла на Петдесет и трета улица и Второ Авеню. От часове ходя пеша и исках да ти се обадя.

— Какво правиш там, за бога? Защо не се качиш поне за чаша чай? Обещах, че няма да те ухапя.

— Надявам се, че ще удържиш обещанието си. — След това добави: — Липсваше ми.

Чувстваше се наранен и разбит. Беше изминал един неприятен ден, откакто се бяха разделили.

— И ти на мен — каза тя много тихо. Гласът ѝ звучеше по-сексапилно от всякога. — Как мина празникът?

— Доста гадно. Просто не ми се говори за това. Пак повръща. Беше много трудно за всички ни, особено за Анабел... Не знам...

Разговаряхме дълго тази вечер. Ще ти разкажа.

Като го слушаше, Дафне усети, че има и нещо друго. Изведнъж беше станал като че ли по-освободен и много по-откровен. Сякаш беше уморен и тъжен, но не притеснен или разколебан.

— Качвай се, преди да си замръзнал.

— Идвам.

Къщата ѝ беше на следващата пресечка и той тича през цялото време, докато стигне до входа.

Изведнъж осъзна, че това е единственото място, където иска да бъде, откакто се беше запознал с Дафне. Бе толкова здрава и млада, красива и съвършена.

Натисна звънеца и тя го пусна. Взе стъпалата през две-три като младеж и спря, когато я видя на вратата. Разкошната ѝ черна коса се спускаше по раменете и закриваше едната ѝ гърда, а другата беше оголена. Носеше тънка бяла памучна нощница с дребна бродерия, която беше напълно прозрачна. Цялото ѝ тяло му се разкриваше, докато стоеше на прага. След това, без думи, той се приближи до нея, притегли я вътре и затвори вратата зад тях.

Апартаментът беше уютен и топъл и Сам дръпна нощницата ѝ през главата, без да изчака и секунда. Отметна копринената ѝ черна коса и започна да се любува на великолепието ѝ — перфектните гърди, тънката талия, дългите грациозни крака и изящното място, където те се съединяваха.

— О, господи... — едва успя да каже.

В спалнята светеше само една малка лампа и той я положи на пухеното легло, което си беше донесла от Англия. Беше по-красива, отколкото си беше мечтал, чувствена над очакванията му и опитна във всичко, което можеше да си представи. Доведе го до върховен екстаз и той почувства как експлодира в нея. До сутринта се изпразни шест пъти. Беше най-необикновената нощ през живота му.

Стъкнаха огън в камината и се любиха на пода пред нея, после отново на леглото и накрая във ваната. Любиха се на разсъмване и след това, когато се събудиха на обяд. Просто не можеше да повярва, че пак я желае и продължава да се възбужда. Дафне остави устните си да се плъзнат надолу по корема му към бедрата и след това се върнаха между краката му, докато намерят онова, което търсеха. Сам копнееше за този миг и този път се изпразни в устата ѝ с разтърсваща сила.

— О, господи... Дафне... Ще ме унищожиш... — прошепна той щастливо. — Но каква приятна смърт...

Взе я в обятията си и я притисна към себе си. Не можеше да повярва на късмета си. С месеци бяха очаквали този момент. Ала не искаше да дойде при нея, преди да се е освободил от Алекс. Сега знаеше, че е свободен. Трябваше да бъде свободен. На света нямаше друга жена, която да желае, освен Дафне.

— Обичам те — промълви той и тя се унесе в прегръдките му. Беше с гръб и свършено кръглото ѝ задниче се притискаше в него, но този път той наистина беше преситен.

— И аз те обичам — прошепна тя в отговор и се усмихна. Наистина не беше сгрещила, че го чака толкова време. Винаги беше смятала, че си заслужава.

Сам обгърна гърдите ѝ с дланите си и си помисли какъв късмет има. След това се унесе в сън и се мъчеше да не си мисли за Алекс.

Ако не друго, то поне само от вежливост Сам позвъни на Алекс късно в петък следобед и ѝ каза, че няма да се прибира до понеделник. Не спомена къде е, нито пък тя му зададе някакви въпроси. Добави, че ще ѝ се обади, преди да се върне, и след това говори с Анабел. Каза ѝ, че му липсва.

Чудеше се дали Алекс знае къде е и защо, но не си позволи да мисли за това.

После с Дафне отидоха в магазина „Блумингдейл“ и си накупи шест ризи, дънки, джинси, сако, чорапи, бельо и пуловер. След това се отбиха в дрогерията и купиха самообръсначка и всички тоалетни принадлежности, от които имаше нужда. Не искаше да се връща къщи и да вижда жена си и дъщеря си. Искаше да бъде само с Дафне.

Вечерта приготви яденето. Дафне се правеше, че му помага, и чисто гола ту влизаше, ту излизаше от кухнята. Накрая той без малко щеше да изгори яденето, защото го оставиха в микровълновата печка и си легнаха. В полунощ тя му направи омлет.

Повечето време прекараха, като изследваха телата и предпочитанията си. Дълго след полунощ си говориха, приготвиха си пуканки и гледаха стари филми, но постоянно пропускаха най-важните моменти, докато пак се любеха, и започваха да гледат отново точно когато филмът свършваше.

Прекараха още една изключителна нощ в обятията си. В събота сутринта имаха чувството, че са любовници от много време. Сам знаеше, че желае да остане при Дафне и да прекара с нея остатъка от живота си.

— Какво искаш да правим днес? — попита я Сам, когато се опънаха лениво на леглото. Мина му през ум, че биха могли да продължат да се любят целия ден, ала си помисли, че все пак трябва поне да направят някакво усилие за нещо друго.

— Можеш ли да се пързаяш на кънки? — попита тя на свой ред и седна на леглото. Изглеждаше като дете, но много „надарено“ дете.

— Играех в отбора по хоккей на Харвард — гордо отвърна той.

— Ще се попързалияме ли тогава?

Като че ли животът започваше отново. Дафне беше толкова млада и жизнена. Нямаше отговорности и бремета.

Отидоха при мемориала на Уолмън в Сентръл Парк и Сам откри, че Дафне е много добра кълкьорка. Танцуваха, въртяха се, правиха „лупинги“ един около друг. Тя изпълняваше красиви превъртания и Сам беше възхитен. След това я заведе на обяд в „Таверната на зелено“ и в два часа вече бяха отново в леглото. Имаха чувството, че са били разделени цяла вечност.

— Какво ще правим в службата? — попита Сам, когато в четири и половина лежаха един до друг, след като се бяха любили втори път.

— Не знам дали ще мога да се отделя от теб достатъчно дълго време, за да стана и да отида на работа.

Не биваше да се пренебрегва фактът, че беше казал на Алекс, че ще живее вкъщи през следващите два месеца и пак ще говорят за своите отношения през януари, след рождения ден на Анабел. Това беше, преди да се люби с Дафне. Сега отново всичко се беше променило, но той все пак смяташе, че трябва да удържи обещанието си. Предния ден обясни на Дафне какво е положението и тя смяташе, че това е много разумно решение.

— За твоето момиченце ще бъде ужасно трудно, ако изчезнеш изведнъж, особено точно преди Коледа — каза съчувствено Дафне.

Сам се зарадва, че тя вижда нещата по този начин. Това много го улесняваше. Дафне винаги беше търпелива спрямо него още от самото начало.

— С нетърпение очаквам да се запознаете.

— Не бързай, не бързай — рече тя.

След няколко минути му показва какво има предвид, като бавно започна да го подлага на сексуални мъчения. В миг изчезнаха мислите за семействата им. Но по-късно вечерта тя му каза, че на Коледа възнамерява да заведе сина си за една седмица на ски в Швейцария. Това щеше да улесни Сам при избора му с кого да прекара празниците. Той й предложи да се срещнат, след като синът ѝ замине при баща си, и се споразумяха да прекарат една седмица в Гщаад, а след това няколко дни в Париж.

Тези събота и неделя бяха посветени на плановете им. Сприятелиха се и се влюбиха един в друг, както никога преди не беше му се случвало, казваше си той, но беше така само защото се опитваше да забрави Алекс.

И тя се мъчеше да го забрави. Прекара спокойни събота и неделя с Анабел, като се стараяше да мобилизира силите си. Все още беше зле, но не повръщаше толкова често. Лиз ѝ се обади да види как е. Позвъниха ѝ и двама приятели, които бяха чули слуховете. Ала не искаше да вижда никого и все се чудеше къде ли е отишъл Сам. Дали беше сам, или просто се криеше. Анабел като че ли предпочиташе да приеме твърдението, че татко е заминал в командировка, дори на празника по случай Деня на благодарността.

Сам изобщо не се прибра в неделя вечерта, както Алекс се надяваше, но не се обезпокои. Беше тъжна, не и загрижена. Той се обади на Анабел няколко пъти в събота и неделя, Алекс обаче не говори с него. Просто подаде слушалката на дъщеря си и се опита да не мисли за мъжа си.

Наистина беше облекчение, когато дойде понеделник и можеше да се върне в службата, да се опита да забрави проблемите си.

След като остави Анабел в градината, отиде на работа и се почувства по-добре. Всички изглеждаха отпочинали и по-щастливи след дългите празници. Дори Алекс, макар че изобщо не беше прекарала добре.

— Как мина празникът? — попита я Брок, докато работеха заедно следобеда.

Беше се повеселил чудесно с приятели в Кънектикът, макар че доста се беше натъртил, защото бяха играли ръгби.

— Честно ли да си призная? — усмихна се леко тя в отговор на въпроса му. — Гадно. Мисля, че накрая със Сам разбрахме, че повече не можем да живеем заедно. Идилията свърши. На самия Ден на благодарността повръщах като разпрана и той страшно се ядоса. Постоянно си мисля, че това му напомня за времето, когато майка му е умираше и е съсипвала и тях, но Сам не ще да го признае. Просто се вбесява и се държи като грубиян. Както и да е, уговорихме се всеки да си живее живота, докато сме под един покрив. Ще бъде доста трудно. Нямам сили да споря по въпроса. След месец и нещо, след рождения ден на Анабел, ще преразгледаме положението.

— Звучи много цивилизовано.

— Сигурно — каза тя тъжно. — Всъщност ми се струва, че звучи жалко. Удивително е колко силно могат да се наранят двама души, ако наистина положат усилия. Никога не съм си мислила, че подобно нещо може да се случи и на нас, но предполагам, че животът е пълен с изненади.

Усещаше се стара, уморена и неспособна да се противопоставя на Сам. Просто не беше в състояние, въпреки че през следващите две седмици се чувстваше много по-добре отпреди. Спря да взема хапчетата, както беше предвидено по графика на лечението, и ѝ предстоеше венозно вкарване на лекарство две седмици преди Коледа.

Когато отново започна с хапчетата, пак ѝ се повръщаше, както първия път. Това я съсипа, защото освен другите проблеми, които имаше, не беше купила подаръците за Коледа. Изведнъж разбра, че просто не може да отиде на пазар. Имаше каталог на магазина за играчки на Шварц и беше оградила с кръгчета няколко неща, но нямаше сили да купува дрехи или подаръчета за Анабел и Сам или за когото и да било от приятелите и колегите.

— Чувствам се смазана — призна си тя на Брок, докато лежеше на дивана в стаята си. Той вече беше свикнал да я вижда в това положение и понякога, когато работеха, тя, без да става, лежеше и правеше оценка на информацията, която ѝ поднасяше.

— С какво мога да ти помогна? — попита я Брок съчувствено. — Искаш ли аз да купя подаръците?

— Откога имаш време за такива неща?

Бяха затрупани от лавина нови дела. Алекс беше дала две на Мат и двамата с Брок се опитваха да се справят с останалите.

— Мога да отида вечерта. Магазините са отворени до късно. Защо не ми дадеш списък с покупките?

Но Алекс дори нямаше време да му отговори, защото се спусна към тоалетната и заповръща. Едва след половин час можа да излезе оттам и да продума.

На другата седмица ѝ вкараха поредната доза и тя се почувства още по-слаба. Беше само седмица преди Коледа и още не бе купила нито един подарък. Но Лиз и Брок бяха поели нещата в свои ръце. Алекс беше толкова отпаднала, че един ден остана вкъщи и не отиде на

работа. Лиз дойде в апартамента и взе списъка с покупките. Мъчно ѝ беше, че Алекс се чувства толкова зле.

Когато пристигна, я завари да плаче. Стоеше пред огледалото в банята и плачеше. Косата ѝ падаше на кичури и когато отиде да отвори на Лиз, ръцете ѝ бяха пълни с дълги червени коси.

— Виж какво става с косата ми — разхълца се тя.

Знаеше, че косата ѝ сигурно щеше да окапе, но не беше намерила време да си купи перука, както я беше посъветвала доктор Уебър.

Цяла сутрин повръща и след това отиде на огледалото, за да види, че косата ѝ пада на фъндъци.

— Не мога да понасям повече! — ридаше тя, а Лиз я държеше в обятията си и се опитваше да я утеши. — Защо това се случи на мен? Не е честно!

Плачеше като дете, а Лиз се благодареше, че е дошла тя, а не Брок. Той обожаваше Алекс и щеше да се съсипе, ако я видеше така.

Алекс заведе Лиз в хола, след като изхвърли косите си, но продължи да плаче. Беше облечена с хавлия и изглеждаше ужасно. Лицето ѝ беше бяло, очите почервенели от плач. Бе като подута — не че имаше големи торбички, ала нещо се беше променило. Все още беше красива, но изглеждаше болна, много болна и ужасно нещастна.

— Трябва да си силна — твърдо ѝ повтори Лиз.

Беше решена да не ѝ позволява да затъне в самосъжаление.

— Нали съм силна! — почти изкрещя Алекс и продължи да хълца. — И какво от това? Сам все едно че го няма. Вече изобщо не го виждам! Идва посред нощ, изобщо не влиза в спалнята, живее в стаята за гости като непознат и го виждам само с дъщеря ни. През цялото време ми е зле. Анабел вече се страхува от мен и чака да види кога ще ми опадат косата. Бедното дете още няма четири години, а има чудовище вместо майка!

— Престани! — сопна ѝ се Лиз. Алекс я погледна сепнато. — Трябва да бъдеш благодарна за много неща! Това няма да продължи вечно! Трябва да издържиш още пет месеца и после, ако имаш късмет, всичко ще приключи. А ако Сам се прави на жертва, да върви по дяволите! Сега трябва да мислиш за себе си и за дъщеря си! За никого друго! Ясно ли ти е?

Алекс кимна и издуха носа си. Беше изненадана от суровите думи на Лиз, но тя знаеше за какво говори. Беше преживяла същото.

Мъжът ѝ беше по-състрадателен от Сам, но все пак тя трябваше да се бори за своя живот, а не другите, както казваше на Алекс.

— Химиотерапията е страшно неприятна и да ти отрежат гърдата е ужасно. Но ти не бива да се отказваш! Косата ти пак ще порасне и няма вечно да повръщаш. Трябва да гледаш по-надалеч. Помисли си какво ще искаш да правиш след пет месеца. Постоянно си мисли за бъдещето, а не за настоящето. Определи си някаква цел — мъдро заключи Лиз.

— Като престана да повръщам, ще бъде чудесно като начало.

— Накрая ще свикнеш и с това. Ужасно е да го чуеш, но е вярно. Дори с това можеш да се справиш.

— Знам. Озовавам се на пода в банята и като че ли съм очаквала да бъда там. Вече не ме учудва. — След това пак се натъжи. — Не съм вярвала обаче, че косата ми ще опада. Знам, че трябваше да го очаквам, но мисля, че не съм.

— Купи ли си перука?

— Нямах време — отвърна Алекс.

Чувстваше се натъжена и глупава.

— Ще ти купя. Хубава червена перука като косата ти — потупа я по рамото Лиз. — Къде ти е списъкът с коледните подаръци? Ще взема днес каквото мога, а довечера с Брок ще си поделим останалото. Ще видим дали ще успеем да купим всичко. Ако не можем, ще напазарувам останалото в събота или неделя.

Кармен вече беше обещала, че ще остане до късно и ще опакова подаръците.

Всички бяха невероятни. Можеше ли да си представи преди три месеца, че най-важните хора в живота ѝ ще се окажат домашната помощничка, секретарката и сътрудникът ѝ в юридическата фирма? Но те ѝ бяха изпратени от бога. Нямахше да съумее да се оправи без тях.

Никога не беше очаквала, че Сам ще я предаде. Почти не се прибираще вкъщи и постоянно странеше от нея, като че ли повече не можеше да я понася. Когато се засичаха, той все бързаше да излезе. Беше добре облечен и изглеждаше много красив.

Брок и Лиз дойдоха късно вечерта с цял куп прекрасни неща. Алекс позвъни на Брок в службата и го помоли да купи от „Сакс“ една наистина хубава чанта за Лиз. Беше избрал красива черна чанта от змийска кожа и двамата решиха, че много ще ѝ хареса.

Двамата бяха купили великолепни подаръци и след като Лиз си тръгна, Брок остана за малко, за да пийнат по чаша чай в кухнята.

— Благодаря ти. Такова бреме съм за всички.

Обаче нямаше друг изход и го знаеше. Трябваше да приеме услугите им.

— Голяма работа! — тихо каза той. — Не е толкова трудно да напазаруваш за Коледа на една приятелка — да не би да се катериш по Килиманджаро! Макар че и там бих се изкатерил заради теб. Просто трябва да ме предупредиш навреме.

Тя признателно му се усмихна. Беше толкова добър приятел, а за нея това беше толкова важно. Добре ѝ се отрази и фактът, че си остана за един ден вкъщи. Не се чувстваше така разбита. Но още ѝ беше мъчно за косата. Когато дойдоха Лиз и Брок, беше си сложила на главата шал на „Хермес“. Лиз бе предупредила Брок за косата. Искаше да ѝ купи перука, но не беше видяла подходящи. Алекс каза, че сама ще се погрижи на другата сутрин.

— Сама ли си в момента? — попита Брок.

Имаше предвид Сам. Алекс разбра и сви рамене.

— Както повечето време.

През изминалите три седмици много беше пътувал и рядко се връщаше вкъщи. Почти не го виждаше.

— Започвам да свиквам. Мисля, че за Анабел е по-трудно, макар че го вижда повече от мен.

Брок почувства, че тази Коледа ще бъде трудна за Алекс. Бракът ѝ се рушеше, здравето ѝ беше толкова крехко. Сега ѝ капеше косата, а преди това ѝ бяха отрязали гърдата. Съчувстваше ѝ и му се искаше да промени нещата. След Коледа имаше намерение да отиде на ски във Върмонт до Нова година и се чудеше дали да не ѝ каже, че ще остане в града, за да ѝ прави компания. Не беше сигурен, че тя ще приеме. След това му хрумна по-добра идея.

— Може да ти се стори малко странно, но не би ли искала след Коледа да дойдеш с мен във Върмонт, до Нова година?

Знаеше много добре какъв е графикът на лечението ѝ и беше лесно да пресметне, че тогава ще бъде в по-добра фаза и няма да взема нито хапчета, нито ще ѝ правят венозни инжекции.

— Би могла да вземеш и Анабел. Всяка година отсядам в къща на приятели в Шугърбъш. Типична селска къща, но много удобна.

Можеш да седиш до огъня по цял ден, а аз ще запиша Анабел в ски училището.

— Всъщност Сам ще я вземе със себе си, преди да замине за Европа. Мисля, че ще ходят в „Дисни Уърлд“.

Но Алекс не си представяше как ще отиде във Вермонт с Брок, независимо от това, че беше много симпатичен и че го познаваше вече доста добре. Брок усети колебанието ѝ.

— Защо не си помислиш все пак? Тук ще се чувстваш самотна.

— Добре — обеща му тя, но не смяташе да изпълнява обещанието си.

Брок остана още малко, след това си тръгна, а Алекс си легна. Мислеше си каква късметлийка е с такива добри приятели.

На следващата сутрин се почувства изненадващо по-бодра, докато се погледне в огледалото. Видя, че още коса ѝ е опадала през нощта. Три огромни кичура бяха останали по шала и тя изпита безумно желание да ги запази. Когато застана пред огледалото, забеляза, че на места прозираше кожата на главата ѝ. Отново се разплака. Губеше всичко. Вече не се чувстваше като жена, а просто като вещ, като тяло, което бавно се разпада. Бързо си сложи шала, преди да влезе Анабел, и когато отиде да сервира закуската ѝ, се изненада, като видя Сам с детето. Вече му беше приготвил юфка „Корнфлейкс“.

— Изглеждаш много хубава, маме — каза с възхищение Анабел и погледна тъмнозеления костюм и шала, който му подхождаше по цвят. Алекс го беше намерила в едно чекмедже. Наистина ѝ стоеше много шик и много по европейски.

— Какво става? — усмихна ѝ се Сам развеселено.

Алекс изглеждаше наконтена, което за нея беше необичайно, когато отиваше на работа.

— Ще ходиш ли някъде днес? — попита той само за да поддържа разговора.

Опитваше се да бъде приятен и Алекс го съзнаваше, но той нямаше представа защо си е сложила шала, понеже не беше достатъчно съобразителен да се досети, а и тя не му каза.

— Имам среща тази сутрин.

Имаше назначен час в магазина за перуки на Шестдесета улица, където доктор Уебър я беше изпратила. Каза ѝ, че разполагат с

великолепни модели в различни цветове. Били много услужливи при случаи като нейния.

— Хайде да се уточним още веднъж за Коледа — каза тя, откъсвайки го от вестника. — Знам, че Анабел ще бъде тук с мен, а след това ще я заведа някъде. На двайсет и шести ли тръгнахте? За една седмица?

— Ще я заведа в „Дисни Уърлд“ до първи януари, а после ще се приберем и аз заминавам за Швейцария. — Той се усмихна на Анабел. — Ще се върна за рождения ти ден.

— Програмата ти май е доста натоварена — кисело отбеляза Алекс.

Чудеше се къде ли ще ходи Сам.

— Ще бъдеш ли с нас на Коледа, или имаш други планове? — попита тя студено, а лицето на Анабел посърна.

— Няма ли да си тук, тати?

— Разбира се, че ще съм тук — увери я той и погледна злобно към Алекс. — Всички ще сме заедно на Коледа.

Детето веднага се успокои, а Алекс се облегна назад и затвори очи, като се опитваше да се пребори с пристъпа на гадене. Толкова се изтощаваше от присъствието му. И Анабел я уморяваше понякога. Прекалено много вземаха от нея. Необходима ѝ беше твърде много енергия, за да може да им дава онова, от което се нуждаят, а освен това да се бори и за оцеляването си, и за запазване на достойнството си по отношение на Сам. Беше тежка битка, за която просто нямаше сили.

Сам заведе Анабел в градината, а Алекс отиде направо в центъра в магазина за перуки. Изпита колебание, когато влезе, но беше удивена от асортимента. Доктор Уебър се оказа права и не след дълго Алекс си хареса две много скъпи перуки, които изглеждаха точно като нейната коса. После избра перука с къса коса и бретон, като на паж, и една съвсем къса, която изглеждаше като къдриците на Анабел. Всички бяха в нейния естествен меден цвят. Плати с чек и внимателно си сложи едната перука. Беше дори по-пищна и дълга от собствената ѝ коса, прекрасно фризирана и много шикозна. Страхотно отиваше на зеления ѝ костюм. Алекс завърза шала около врата си и отново се почувства жена. Какво нещо беше косата! Осъзна, че е било глупаво от нейна страна да не си купи перуките по-рано.

— Охо-хо! Погледнете я само! — подсвирна Брок, когато тя влезе в кабинета си, а Лиз се ухили до ушите. Знаеше къде е ходила Алекс и беше доволна, че изглежда толкова добре. Още беше доста бледа, но видът ѝ беше много по-свеж от предишния ден.

— На фризьор ли си била? — попита Брок и изведнъж се почувства ужасно глупаво, защото се сети какво му беше казала Лиз. За момент беше забравил.

— До известна степен.

— Харесва ми — рече той с възхищение, а Алекс внезапно се почувства смутена от начина, по който я гледаше.

През последните два месеца се бяха сблизили много, но бяха само приятели. От време на време ѝ се струваше, че долавя и нещо друго в погледа му. Като че ли я гледаше като жена, а не като приятелка, и това я изненадваше.

Веднага пристъпиха към работа. Алекс прекара една хубава сутрин, след това легна на дивана си и подремна на обяд. Другите отиваха на коледни обеда и забави с приятели, но Алекс имаше сили само да работи и да бъде с дъщеря си.

Останалата част от деня прекара сама на бюрото си и преди да си тръгне, се срещна с двама от съдружниците. Брок отново ходи на коледен пазар и когато Алекс се прибра вкъщи, Кармен опаковаше подаръците. Стори ѝ се, че е ненужна и безпомощна, но беше прекалено изтощена дори за да предложи помощта си.

Вечерта Сам се върна с коледна елха и доста дълго се забави, докато я украси, а след това излезе.

Алекс седеше сама и се чувстваше потисната. Спомняше си коледите, преди да се роди Анабел — преди четири и преди още безброй години. Всичко изглеждало толкова отдавна, като част от друг свят. Беше невероятно колко много неща се бяха променили оттогава.

Вечерта седна на леглото, прегледа пощата и се помъчи да не мисли за Сам. Изведнаж забеляза, че е оставил на масата една разпечатана покана. Беше за коледна забава, давана от приятели, но тя не изпита съжаление. Нямахте сили да ходи където и да било, камо ли на забави.

В събота трябваше да събере всичките си сили, за да заведе Анабел при Дядо Коледа в магазин „Мейси“. Едва успяха да се приберат вкъщи и започна отново да повръща. Беше толкова изтощена.

Кармен не беше дошла и след малко Анабел се вмъкна в банята и я намери там. Алекс лежеше на пода без перука и със затворени очи. Почти цялата ѝ коса беше опадала само за няколко дни, а предишния ден сама беше отрязала по-голямата част. Тук-там имаше малки кичурчета, но и те падаха ежедневно. Почти никаква коса не беше ѝ останала.

— Маме! Косата ти падна! — изписка Анабел, като видя перуката на пода до майка си, и Алекс подскочи от уплаха.

Не искаше детето да я вижда така. Но Анабел плачеше и я гледаше, притискаше собствените си коси с ужас, а Алекс се опитваше да я успокои.

— Това е само перука, сладунка. Няма нищо, няма нищо.

След това съзря потреса в очите на Анабел. Гледката никак не беше приятна. Имаше нещо противно. Малки редки кичурчета коса стърчаха тук-там и през тях прозираше черепът ѝ. Алекс даже се чудеше дали да не си обръсне главата.

— Нали си спомняш, че ти казах, че косата на мама може да окапе. Няма нищо, ще порасне отново.

Беше коленичила и притискаше към себе си момиченцето, но то се разхълца още по-неудържимо.

— Обичам те. Моля ти се, не плачи...

Мразеше перуката си и причината да има перука.

Изведнъж всичко в нейния живот се беше объркало толкова много. Искаше да стовари цялата вина върху Сам, но знаеше, че не трябва.

Отне ѝ дълго време, докато успокои Анабел, и когато Кармен дойде следобед, за да остане с нея, детето още беше разстроено. Алекс ѝ разказа какво се е случило.

— Няма нищо, ще свикне — потупа я Кармен по ръката.

Алекс си беше сложила перуката. След обяд я смени с по-късата и докато Анабел спеше, реши да подиша малко чист въздух и да се поразходи. Коледа беше след два дни, а тя изобщо не можеше да почувства празничното настроение. Лиз и Брок ѝ купиха всички подаръци, освен красивия тоалетен комплект за Сам, който беше поръчала да ѝ изпратят от „Тифани“, и една книга за изкуството, която му пазеше от много време. Не беше ходила на никакви забави и не беше се виждала с нито един приятел. Освен посещенията на магазина

заради Дядо Коледа и коледната елха, която Сам и Анабел бяха украсили, нищо не ѝ напомняше за Коледа.

— Чувствате ли се добре, за да излезете, госпожо Паркър? — загрижено я погледна Кармен.

— Да, просто искам да повървя по „Медисън“ за пет минути.

— Много е студено, вземете си шапка — извика жената, а Алекс се усмихна. Беше сложила една от перуките си.

— Не ми трябва.

Качи се в асансьора и си помисли за Бъдни вечер. Сам каза, че ще бъде с тях, но цяла седмица почти не беше го виждала. Предположи, че ходи по обичайните забави. Не беше я помолил да го придружи. Знаеше, че и без това не може, а и никъде вече не се появяваха заедно. Алекс беше отклонила поканата от най-близките им приятели да ходят да пеят коледни песни в Гринидж Вилидж.

Спря и се загледа във витрините на „Медисън“. Особено красиви бяха тези на „Ралф Лорън“. Стоеше и ги гледаше, когато изключително красиво момиче излезе от вратите и тръгна надолу по стълбите, като се смееше и говореше с британски акцент. Носеше черно късо палто и имаше фантастични крака във високи черни велурени ботуши. Бе с огромна шапка от самур, която ѝ придаваше много романтичен вид. След това се обърна към един мъж и Алекс се усмихна, когато видя как той се наведе да я целуне. Това ѝ напомни за нея и Сам преди години. Мъжът дори малко приличаше на Сам и носеше добре ушито морскосиньо палто. Ръцете и на двамата бяха пълни с пакети, опаковани в яркочервено със златни панделки. Имаше нещо мъчително горчиво-сладко в тази двойка. Изглеждаха толкова влюбени и толкова млади. Отново се целунаха и Алекс видя как мъжът гледа момичето с шапката.

Изведнъж го позна. Беше Сам. Тя се втренчи в него с отворена уста. Внезапно разбра какво се беше случило. Сам беше влюбен в друга жена. Не можеше да си представи откога е започнало това и дали е станало, преди да се разболе. Ами ако всичко е нагласено? Ако използва болестта ѝ като извинение, за да я напусне?

Искаше, но не можеше да откъсне очи от тях, не можеше да се застави.

Сам хвана жената под ръка и пресякоха улицата. Нямаха представа, че Алекс е там, а на Сам изобщо не му минаваше през ум,

че го е видяла.

Влязоха в друг магазин, а Алекс почувства как сълзите ѝ се стичат по бузите. Осъзна, че всъщност всичко между тях е приключило. Не можеше да се състезава с това момиче. То изглеждаше на двадесет и пет години и дори Сам изведнъж се беше подмладил. Отначало, когато го погледна, помисли, че е на тридесет, а не на петдесет години.

Тръгна бързо нагоре по „Медисън“. Не чуваше нито коледарите, нито звънчетата на Дядо Коледа, нито виждаше хората, коледните елхи или витрините. Не виждаше нищо. Животът ѝ се беше пръснал на парченца наоколо.

Върна се в апартамента половин час след като беше излязла. Изглеждаше по-зле вместо по-добре. Беше смъртнобледа и ръцете ѝ силно трепереха, докато си окачаше палтото. Влезе в спалнята с мрачен вид и затвори вратата. Легна на леглото и се зачуди как ще го погледне. Затова си искаше свободата. Всичко беше лъжа, игра, като казваше, че му трябвало време. Трябваше му нова жена. И беше я намерил.

След това влезе в банята и застана пред огледалото. В собствените си очи изглеждаше поне на сто години и когато бавно смъкна перуката, видя на какво прилича. Беше обезобразена и плешива. Имаше рак, бяха ѝ отрязали гърдата и косата ѝ беше окапала. Помисли си за момичето, което бе видяла със Сам, и осъзна най-страшната истина. Тя вече не беше жена.

На Бъдни вечер Сам се прибра рано, след като изпрати Дафне на летището за Лондон. Тя отиваше при родителите си и при своето момченце, а след като заведеше Анабел в „Дисни Уърлд“ и после я върнеше на майка ѝ, Сам щеше да отлети при нея в Гщаад.

Преди Дафне да замине, той ѝ подари великолепна диамантена гривна. Беше ѝ купил и игла с рубинено сърце от „Фред Лейтън“. Винаги беше щедър и беше избрал нещо хубаво и за Алекс, но не толкова значително. Купи ѝ много красив часовник на „Булгари“. Знаеше, че иска такъв от доста време. Но не беше добавил никакви дреболии, които да показват интереса и привързаността му. Не искаше да я заблуждава.

Не можеше да се отрече, че тази година Коледа беше различна. Каквито и усилия да полагаха, дори Анабел го почувства и се разплака, след като сложиха курабийките за Дядо Коледа и морковчетата за неговия северен елен.

— Ами ако не ми донесе това, за което го помолих? — плачеше тя.

И двамата със Сам се мъчеха да я успокоят, но детето бе неутешимо. Накрая призна, че се страхува да не би Дядо Коледа да ѝ се сърди, защото тази година е поискала „повече“.

— Помолих го да помогне на мама да се оправи веднага, за да спре да взема лекарството, и да ѝ върне косата.

Когато чу тези думи, Алекс се разплака толкова силно, че трябваше да се извърне, и дори Сам едва можа да се пребори със сълзите си.

— Какво ти каза дядо Коледа? — попита прегракнало Сам.

Анабел беше помолила Дядо Коледа в магазина, когато Алекс я заведе да го види.

— Каза, че това зависи от Господ, а не от него.

— Дядо Коледа е прав, принцесо — кимна Сам, а Алекс издуха носа си и си оправи перуката. Беше сложила тази с дългите коси. — Но

мама ще се оправи и без това и косата пак ще ѝ порасне.

Сам се изненада, когато чу за косата. Не беше разбрал, че ѝ е опадала. Алекс изобщо не му бе казала. Това го накара да осъзнае, че съвсем се е откъснал. Толкова се беше заплеснал по Дафне и тяхната връзка през последния месец, че не можеше да забележи нищо друго. Не искаше да знае какво става вкъщи и дори не беше обърнал сериозно внимание на онова, което се случваше в службата му.

Лари и Том няколко пъти го бяха подпитвали, а Саймън изглеждаше много доволен. Лари бе подхвърлил нещо по повод на това, че той и жена му Франсис съжаляват за Алекс, но вероятно искаше да подсказе, че съжалява и за двамата. Беше очевидно, че заради Дафне имат проблеми с брака. Ала Сам изобщо не съжаляваше. Просто реши, че съдружниците му завиждат. Дори и през ум не му минаваше, че според тях е непочтено да изоставя Алекс точно сега, когато се бори с химиотерапията и рака.

Накрая Анабел се успокои и заедно я сложиха да спи. Изглеждаше толкова щастлива, че ги вижда заедно, и това късаше сърцето на Алекс. По-късно, когато отидоха в кухнята, Сам изглеждаше объркан.

— Не знаех, че ти е опадала косата — каза той, докато си вземаше от коледните курабийки.

Тази година всичко беше по-малко — и курабийките, и коледните кейкчета, и подаръците. И радостта беше по-малка, дори коледната елха изглеждаше по-малка. Алекс беше болна, а никой друг не положи необходимите усилия. И не бяха изпратили картички за Коледа. Алекс нямаше сили, пък и не знаеше как да ги подпише. От Алекс... Или от Сам... Или нещо такова.

— Нали не искаше да чуваш за косата ми — отвърна тя и се помъчи да не си спомня за жената, с която го беше видяла предния ден. Най-трудно ѝ беше да приеме, че не е обикновена авантюра. Изглеждаха като женени.

— Ще порасне пак — увери я той и отново се почувства безпомощен.

Около нея се чувстваше винаги неадекватно и неудобно.

— Да, косата ми ще порасне пак, но нашият брак няма да се върне — каза тя тъжно.

Помнеше, че се бяха уговорили да оставят тази тема за след месец, ала ѝ беше трудно да се сдържи.

— Сигурна ли си?

Погледна я право в очите и зачака да получи отговор.

— А ти? Имам впечатление, че вече си решил.

Със сигурност беше придобила това впечатление, докато го наблюдаваше с англичанката пред магазин „Ралф Лорън“.

— Човек никога не може да бъде сигурен. Трудно се забравя доброто време.

— И на мен ми се струва, че беше съвсем наскоро — призна тя откровено. — Може би по-дълго от мен си бил нещастен.

— Не смятам, че „нещастен“ е точната дума. По-скоро объркан. Откакто се разболя, се чувствам объркан. Ти се промени.

Дори не звучеше като обвинение. Беше твърдение. За него това оправдаваше поведението му и служеше като билет към свободата.

— Мисля, че и двамата се променихме. И не смятам, че обстоятелствата биха могли да не ни променят. Пътят към оцеляването е дълъг и труден.

— Сигурно е ужасно — каза той съчувствено за първи път.

Тези дни беше по-нежен и тя го осъзнаваше. Беше се разнежил, защото беше влюбен. Но това не ѝ се стори трогателно, както би ѝ се сторило преди.

— Премина през ужасни изпитания.

— И още има да преминавам — усмихна се Алекс. — Още точно четири и половина месеца.

— А след това?

— След това ще чакам да видя дали няма да се появи рецидив. Магическото число е пет години. При условие че имам късмет с тумора и химиотерапията ми осигури допълнително застраховане. Предполагам, че човек просто трябва да продължава да живее и да се опитва да забрави. Жените, които познавам и които са останали живи дълго време, казват, че не мислят повече за това, освен когато веднъж годишно ходят на преглед. И аз бих искала да съм като тях. Все още много ме е страх.

За първи път от три месеца насам водеха истински разговор и Алекс беше удивена от желанието на Сам да говори за болестта ѝ.

Независимо кое беше момичето, то почти го беше очовечило. Но Алекс не изпитваше към нея благодарност — само завист, тъга и гняв.

— В случай на рецидив просто трябва пак да се бориш, нали? — опита се да я окуражи той.

— Не съвсем — отвърна тя делово.

Искаше ѝ се да си смъкне перуката, защото главата много я сърбеше. Но за нищо на света не би посмяла да му покаже как изглежда.

— Освен в редки случаи, рецидивите са фатални и човек умира. Затова първия път прилагат толкова интензивно лечение.

Сега Сам разбираше по-добре, но беше шокиран от това, което чу. Сигурно не беше му го казвала така направо преди или просто не беше я слушал напоследък. След като вече беше с Дафне, чувстваше угризения, ала нищо повече. За него всичко останало беше приключило. Изпитваше към жена си само жал и умиление заради спомените от по-добрите времена.

— Какво ще правиш, докато ни няма с Анабел? — попита той, като се опита да смени темата.

Започваше да му става неприятно.

— Нищо. Ще спя, ще почивам, ще работя. Не мога да кажа, че в момента светският ми живот е прекалено активен. Силите ми стигат само за Анабел и за работата.

— Защо не заминеш някъде? Сигурно ще се почувстваш по-добре. Ще можеш ли?

— Не знам. Всеки месец имам двуседмична почивка без процедури, но предпочитам да остана вкъщи.

Не ѝ се щеше да тръгва с Брок, макар че я беше поканил. Въпреки постоянните им контакти в службата тя го познаваше твърде малко. А и не искаше да заминава сама. Нямаше смисъл. По-добре се чувстваше в собствения си апартамент, в собственото си легло, със собствените си неща, близо до лекаря си, ако възникнеше някакъв проблем. Напоследък се беше затворила в себе си и разчиташе само на познатото. В живота ѝ имаше прекалено опасни моменти, за да се стреми към нови преживявания.

— Неприятно ми е, че ще останеш тук сама — каза виновно Сам.

Странно — сега, когато Дафне я нямаше, чувстваше по-голяма отговорност спрямо Алекс. Като че ли беше болест, която го разпъваше

на различни страни, и това никак не му харесваше. Радваше се, че на другия ден след Коледа ще замине с Анабел.

— Ще се оправя. Наистина не искам да ходя никъде. Имам прекалено много работа в службата и няма да скучая.

— В живота има и други неща, освен работата — отбеляза той с усмивка и тя го погледна в очите.

— Така ли, Сам?

Той излезе от кухнята, без да отговори. Почуди се дали няма шесто чувство по отношение на Дафне, или пък някой ѝ е казал. Съмняваше се. Точно сега беше прекалено заета със себе си, за да мисли дали има друга жена. Изобщо не можеше и да подозира.

Всички подаръци за Анабел бяха опаковани и заключени в един шкаф. Малко след девет часа ги подредиха под елхата и се прибраха по стаите си. Алекс почете малко и чу как телефонът извън в полунощ. Остави Сам да се обади. Знаеше, че не търсят нея. Беше Дафне. Току-що бе пристигнала в Лондон и Сам вече ѝ липсваше. Толкова беше приятно да си говори с нея. Отново осъзна колко потиснат се чувства около Алекс. Никак не беше приятна напоследък. Като че ли се беше отказала от живота и сякаш всичко около нея се разпаднаше и умираше — духът ѝ, косата ѝ, бракът им. Знаеше, че трябва да се опита да ѝ помогне, но не можеше.

— Ужасно ми липсваш — заяви му Дафне. — Сигурно няма да мога да издържа без теб. Трябва да избързаш и да дойдеш по-рано. Господи, толкова е студено тук!

Беше забравила колко ужасна е зимата в Лондон и отоплението в апартамента ѝ не работеше. Има само камина, оплака се тя, а Сам го няма, за да я стопли.

— Престани — каза Сам. Испита почти физическа болка от това, че не е с нея. — Иначе ще се кача на следващия „Конкорд“ за Лондон.

— Така ми се иска!

Но и двамата знаеха, че е невъзможно. Трябваше да изпълнят родителските си задължения.

— Просто не мога да понасям раздялата!

Накрая свършиха да говорят. Цялото му тяло копнееше за нея. Лежеше в леглото и си мислеше за забележителната млада жена, която беше променила живота му след Деня на благодарността. Никога не

беше познавал подобна жена. Дори Алекс никога не бе притежавала такава опияняваща страст и в най-добрите си времена.

На Коледа Анабел се събуди в шест часа сутринта и за нея беше един дълъг и щастлив ден. За Сам и Алекс денят беше приятен. Анабел остана възхитена от подаръците си, а Сам беше трогнат от щедростта на Алекс и каза, че комплектът и книгата са чудесни.

Тя хареса часовника, макар че разбра какво иска да ѝ каже с него — че вече е отминало времето на по-специалните подаръци, и тази яснота нарани чувствата ѝ. Иначе прекараха добре заедно.

Алекс успя да приготви печено говеждо и кифлички и да прикрива колко зле се чувства на моменти. Но не беше така ужасно, както в Деня на благодарността. След това легна да си почине. После, за да се позабавляват, тъй като си бяха вкъщи, си сложи перуката с късата коса и двете с Анабел заприличаха на близначки. Сам дори каза, че му харесва.

Беше облякла червен пуловер и черни велурени панталони. Изглеждаше необичайно хубава. Лицето ѝ беше понапълняло малко, но не неприятно. Беше странно, при положение че толкова повръщаше, ала онова, което ѝ беше казала доктор Уебър, наистина беше вярно.

Следобед излязоха на малка разходка. Сам повика такси и отидоха в „Рокфелер сентър“ да погледат кънкьорите. Докато ги наблюдаваше, Сам отново си спомни за Дафне.

Алекс вече се чувстваше изтощена и се наложи да се приберат пак с такси. Беше очевидно, че не може да направи и крачка повече, и Сам дори трябваше да ѝ помогне да стигне до спалнята. Цялото тяло я болеше и беше толкова изморена, че сякаш не бе в състояние да се движи без чужда помощ.

— Добре ли е мама? — попита разтревожено Анабел.

Сам кимна. Разкъсваше се между съчувствие и гняв към жена си, защото причиняваше тревога на дъщеричката им със своята болест.

— Добре е — твърдо отвърна той.

— А като отидем във Флорида, дали ще бъде добре?

— Ще бъде много добре. Кармен ще дойде да се грижи за нея.

Отговорите на баща ѝ я успокоиха, а по-късно Алекс стана, за да приготви куфара на дъщеря си. Беше ѝ много приятно да подрежда дрешките ѝ, но изведнъж, докато ги сгъваше, почувства как я обхваща паника. Ами ако дойде ден, когато няма да може да се грижи за детето

и Анабел ще трябва да отиде да живее при Сам? Ами ако изгуби нея? Прилоша ѝ само от мисълта за това и седна. Цялото ѝ тяло се тресеше. Насили се да стане отново и да свърши с багажа. Нямаше да позволи да се случи такова нещо. Нямаше да даде детето си на Сам и на онази жена. Страхът от това я накара да остане да вечеря с тях, въпреки че наистина беше изнемощяла след всички усилия, които трябваше да положи за Коледа. Седя с тях, после си легна и се събуди едва когато будилникът иззвъня на сутринта.

Помогна на Анабел да се облече и ѝ пожела приятно прекарване. Напомни ѝ да се обажда, когато поиска, да плува и да се забавлява добре с тати. След това я притисна към себе си, като че ли се страхуваше, че повече няма да я види. Детето усети тревогата на майка си и когато се разделяха, започна да плаче. Дълго се прегръщаха. Анабел знаеше колко много я обича майка ѝ и инстинктивно чувстваше колко самотна е в момента.

— Обичам те — извика Алекс със сълзи на очи, когато се качиха в асансьора. Сам отново я изгледа с досада, а Анабел тихо заплака.

— Мама ще бъде добре — повтори ѝ той, докато слизаха надолу с куфарите.

Яд го беше, че трябва да я успокоява. Алекс си нямаше друга работа, освен да се притиска към детето и да го плаши по този начин! Отново го обзе същото чувство на омраза, което изпитваше от октомври насам и откакто собствената му майка бе умряла. За Сам беше облекчение, че се маха от жена си, независимо от това, че тя полагаше усилия да се държи нормално.

Взеха такси към летище „Ла Гуардия“. Алекс се върна в спалнята. Чувстваше се като загубена без тях. През тези два дни Сам беше прекарал вкъщи повече време, отколкото през последните два месеца. Отчасти беше приятно, а отчасти много болезнено. Като че ли се насилваше да гледа нещо, което повече не можеше да притежава, и да си припомня всичките причини, заради които го беше обичала. Дори след като ѝ бе причинил толкова болка, трябваше да си повтаря, че не бива да продължава да го обича. Обичта ѝ към него я унищожаваше. След като го беше видяла с англичанката, знаеше, че всичко е загубено. Сега ѝ се стори като облекчение, че го няма.

След малко изми чиниите от закуската и оправи леглото на Анабел. Кармен нямаше да идва днес. Алекс прецени, че не ѝ трябва

помощ, когато я няма Анабел, и беше ѝ дала един ден почивка. Безцелно се помота из апартамента и накрая отиде в банята, за да вземе душ. Опитваше се да се убеди сама да се облече и да излезе на разходка, за да не се чувства толкова самотна. Но щом си помислеше за разходка, се сещаше как само преди три дни видя Сам с англичанката.

Изведнъж ѝ се отця да излиза. Искаше да си легне пак и да спи целия ден. И без това какво друго да прави, след като нямаше да ходи на работа. Но някаква спартанска привичка я накара да вземе душ и да се облече. Затова си смъкна перуката и случайно се зърна в огледалото. И последната ѝ коса току-що беше опадала и вече беше напълно плешива, без нито един косъм на главата си. Оскъдните ѝ кичурчета се бяха полепили по вътрешната част на перуката, която беше оставила на умивалника. Смъкна пенъора и нощницата си и изведнъж се втренчи в себе си. Разбра как изглежда за Сам. Плешива и белязана. Отрязаната гърда сега бе като плоско парче бяло месо с тънък розов белег и без зърно. Дори не изглеждаше като мъж. А още по-зле. Не приличаше на нищо. Беше като манекен без коса и с една гърда, подобно на онези, които, разглобени на парчета, се валят по пода на универсалните магазини в деня, когато сменят витрините.

Започна да плаче, като се видя, и си спомни, че не само Сам го няма, но и Анабел. Вече беше загубила съпруга си и накрая можеше да загуби и дъщеря си. Като че ли я лишаваха от всичко, което някога беше обичала или искала. Единственото нещо, което ѝ оставаше, беше работата, но и нея не бе в състояние да върши както преди. Чувстваше се като птица с прекършени криле, която куцука по земята, оскубана и умираща. Чувстваше се грозна, непотребна и болна. Започваше да се чуди дали не е по-добре да умре, просто да се откаже, преди да загуби и това, което ѝ беше останало. Защо да чака, докато ѝ вземат всичко? Докато Сам ѝ каже, че иска развод, за да може да се ожени за онова момиче, а Анабел се влюби в англичанката? Защо да чака да я убият или изоставят?

Просто стоеше, плачеше и се гледаше. Някъде далече чу да звъни телефонът, но не искаше да се обажда. В миг стомахът ѝ се разбунтува срещу страданието от болестта и осъзнатите реалности, тя коленичи гола на пода и започна да повръща. Накрая можеше само да се напъва. Всичко беше вече толкова познато. Ето в това се бе превърнала — в

счупена машина, която може само да храни жлъч. Нищо друго не беше останало от нея.

Когато престана, легна на пода и дълго плака. След това си легна отново, както беше гола, и се сви под чаршафите. Не яде нищо през целия ден, а Сам и Анабел изобщо не се обадиха. Бяха прекалено заети и се забавляваха в „Дисни Уърлд“. Бяха заминали към живота, в света на слънцето, а тя лежеше самотна в тъмните сенки на собствената си зима. Лежеше и плачеше в тъмнината, докато празният ѝ стомах не я накара да се почувства отново зле и да се върне в банята.

Беше един безкраен ден на повръщане и сълзи и постоянно съзираше в огледалото плешивия призрак.

Не си направи труда да запали лампите, но още се виждаше.

Късно следобед телефонът отново иззвъня, ала тя пак не вдигна слушалката. Прекалено ѝ беше зле и бе толкова уморена, толкова обезумяла, така раздирана от желание да умре, че нямаше сили да се пресегне и да се обади на този, който ѝ звънеше. Сега нито Анабел, нито Сам имаха нужда от нея. Никой нямаше нужда от нея. Тя беше едно нищо. Беше никой. Дори не беше жена.

Телефонът започна да звъни непрекъснато, а Алекс лежеше в леглото си, плачеше и се молеше да спре да звъни. Но той не преставаше. Накрая се пресегна и вдигна слушалката, без да говори.

— Ало?

Позна гласа, ала главата ѝ беше замътена.

— Ало, Алекс? — повтори гласът.

— Да. — Говореше глухо и неразбрано. — Кой се обажда?

— Брок Стивънс.

Звучеше неузнаваемо и той се почуди дали състоянието ѝ не се е влошило, или пък са ѝ провели допълнително лечение.

— Здравсти, Брок. — Гласът ѝ беше мъртъв и Брок се разтревожи. — Къде си?

Говореше, като че ли не я интересува, но знаеше, че трябва да каже нещо.

— В Кънектикът с приятели. Искях пак да те попитам за Върмонт. Заминавам утре.

Алекс се усмихна. Беше сладък, но много глупав. Тя умираше. Защо му е умираща приятелка? Просто си губеше времето да ѝ помага.

— Няма да мога. Имам работа.

— Никой няма да работи тази седмица, а и ние свършихме всичко.

— Хубаво — усмихна се слабо тя. Отново я обхвана пристъп на повръщане, защото не беше яла нищо. — Аз съм лъжкиня. Но пак не мога да дойда.

— Там ли е момиченцето ти? — запита той.

Не искаше да прекъсва разговора, без да е постигнал нещо. Държеше Алекс да замине с него. Смяташе, че това ще ѝ подейства ободряващо, а и Лиз беше на същото мнение, когато я попита. Алекс трябваше да замине. Свежият въздух щеше да ѝ се отрази добре, ако не прекаляваше.

— Анабел е във Флорида — отвърна Алекс на въпроса му. — А Сам сигурно е с приятелката си — добави тя за всеки случай. Виеше ѝ се свят от това, че не беше пила и яла.

— Той ли ти го каза?

Гласът му прозвуча ядосано. Смяташе, че мъжът ѝ е пълен глупак и не я заслужава, но не можеше да ѝ каже такова нещо дори като приятел.

— Видях ги заедно преди Бъдни вечер. Тя е много млада и извънредно хубава.

Гласът ѝ звучеше, сякаш бе пияна, и Брок изведнъж се разтревожи не на шега.

— И съм сигурна, че всичко ѝ е на мястото. Сам мрази несъвършените неща.

— Алекс, добре ли си? — попита той и погледна часовника си. Чудеше се колко време ще му отнеме да стигне до Ню Йорк, за да я види. Би могъл да се обади и на Лиз, и тя също можеше да отиде при Алекс. Колебаеше се какво да направи. Не му харесваше гласът ѝ, особено след като беше сама. Винаги съществуваше възможност да извърши някоя глупост, като се имаше предвид сегашното ѝ душевно състояние.

— Добре съм — отвърна тя. — Лежеше неподвижно със затворени очи, за да не повърне. — И последната ми коса опада днес. Сега изглеждам много по-добре.

— Полежи си малко. Ще ти се обадя след около час. Съгласна ли си?

— Добре — каза сънливо Алекс.

Затвори слушалката и забрави за Брок. Искаше да забрави всичко. Може би, ако престане да яде в продължение на шест дни, докато се върне Анабел, ще я намерят умряла. Така беше много по-лесно, отколкото да умре от химиотерапията. Унесе се в сън и малко по-късно чу звънене на будилник или на вратата или просто някакъв звук. Дълго се опитва да не реагира, но накрая разбра, че се звъни на вратата. Не можеше да си представи кой ли е и се помъчи да не обръща внимание, ала продължаваше да се звъни и накрая започнаха да блъскат по вратата. Тя облече пенъоара си и отиде да погледне през шпионката. Беше Брок Стивънс. Алекс бе толкова учудена, че отвори. Изправиха се един срещу друг и се загледаха. Тя беше с бежовия си кашмирен пенъоар, а той с дебел пуловер, късо кожухче, панталони от рипсено кадифе и тежки ботуши. Миришеше на свеж въздух, но много се разтревожи, когато я видя.

— Изплаши ме до смърт — каза ѝ той.

— Защо?

Изглеждаше малко замаяна и се олюляваше, ала Брок я познаваше достатъчно добре, за да знае, че не е пила. Просто беше много зле и вероятно не беше яла нищо. Отстъпи настрана и го пусна да влезе. Той я последва в хола. Когато мина покрай огледалото, Алекс видя, че не си е сложила перуката.

— По дяволите! — изруга тя и го погледна като малко момиченце. — Ега ти гледката!

— Изглеждаш като Шиниъд О'Конър, но си по-хубава.

— Не мога да пея.

— И аз — отвърна той и продължи да я гледа.

Стори му се, че прилича на Одри Хепбърн. Дори без косата си беше хубава, семпла и без украшения. Цялата красота на лицето ѝ изпъкваше, като че ли беше изящно създание от друг свят. В нея имаше някаква светлина, която винаги го трогваше.

— Какво се е случило? — попита той.

Беше явно, че нещо е станало. Като че ли се бе опитала да се остави да умре. Точно така беше. Дори по телефона го беше усетил.

— Не знам. Видях се в огледалото тази сутрин. Анабел беше заминала и отново ми прилоша... Просто не мога повече да се боря... Сам и другата жена... Толкова съм объркана. Не си заслужава — призна си тя, а той се ядоса.

— Значи се отказваш, така ли? — изкрещя Брок, а Алекс се стресна.

— Имам право да направя собствен избор — заяви тя тъжно.

— Така ли? Ами детенцето! Но дори да го нямаше, имаш задължения към себе си, да не говорим за хората, които те обичат. Трябва да се пребориш с това, Алекс. То няма да свърши бързо. Няма да бъде лесно. Но ти не можеш ей така да си лежиш тука и да умираш, понеже не си заслужавало да живееш!

— Защо? — попита тя.

Чувстваше се странно откъсната от всичко, дори от него.

— Защото аз казвам това! Яла ли си днес? — погледна я той сурово. Не се учуди, когато Алекс поклати глава.

— Отиди да се облечеш. Ще ти приготвя нещо за ядене.

— Не съм гладна.

— Не ме интересува! Нямам намерение да слушам глупостите ти! — Той я сграбчи за раменете и я разтърси леко. — Изобщо не ме интересува кой какво ти е сторил и какво смяташ по въпроса за своя живот! Дори да останеш кожа и кости, с една или две гърди, с гола глава като кубе, имаш задължението да се бориш за живота си, Алекс Паркър! За самата себе си! За никого другиго! Животът е ценно нещо. А и другите се нуждаят от теб. И когато се погледнеш в огледалото и не се харесаш, спомни си, че тази жена — това си ти. И всички тези подробности не означават нищо. Ти си точно същата жена, каквато беше, преди това да се случи. Във всеки случай сега си по-добра, отколкото преди. Не го забравяй!

Тя бе вперила очи в него с благоговеен трепет, докато стоеше и я поучаваше. После, без да издаде и звук, влезе в банята. Свали пенъоара си и дълго стоя пред огледалото и се гледа. Видя същата жена, която беше видяла и сутринта, същата птица с прекършени криле, жената с белег на мястото на едната ѝ гърда, жената без коса. Но разбра, че Брок е прав. Трябваше да се бори не заради Анабел, не заради Сам, не заради Брок, нито заради когото и да било. Трябваше да се бори заради себе си, за това, което е била и може да бъде и винаги ще бъде. Можеше да загуби гърдата или косата си, но не и себе си. Сам не би могъл да ѝ отнеме това.

После тихо се разплака и пусна душа, като си мислеше за онова, което току-що беше научила от Брок. Водата потече по главата и

надолу по раменете ѝ и като топъл чаршаф обгърна тялото ѝ.

Облече дънки и пуловер и след като изтърси косите си от перуката, която беше оставила на умивалника тази сутрин, си я сложи. После боса влезе в кухнята.

— Не е необходимо да носиш перука пред мен — усмихна се Брок, — освен ако така се чувстваш по-добре.

— Чувствам се неудобно без нея — призна Алекс.

Беше приготвил бъркани яйца, препечен хляб и картофи. Картофите ѝ дойдоха много, но се пребори с препечения хляб и яйцата и успя да хапне малко. Не искаше да се насилва и да прекара остатъка от нощта в банята. Стомахът ѝ беше станал ужасен, ала подозираше, че и този път Сам се оказа прав — повръщането ѝ се дължеше на емоции.

Известно време поседяха мълчаливо в кухнята, след това Алекс му каза, че Анабел много харесала подаръците.

— Беше ми приятно да ги купувам — рече Брок. — Обичам децата.

Усмихна ѝ се, защото се успокои, като я видя да яде.

— Тогава защо не се ожениш? — попита тя, като си вземаше от яйцата.

— Фирмата „Бартлет и Паскин“ не ми дава възможност — ухили се той.

Изглеждаше много хубав и млад като момче.

— Ще трябва да започнем да облекчаваме товара ти — подразни го Алекс.

Поговориха си още за празниците, за това, колко трудно ѝ е било със Сам, а после Брок вдигна чиниите.

— Няма нужда да разтребваш, Брок. Аз ще го свърша по-късно.

— Ама моля ти се, не се и съмнявам! Вече можеш да прескачаш къщи като великан, нали така? Тогава какво ще кажеш за Върмонт? Не съм дошъл тук заради собственото си здраве, а заради твоето.

Погледна я право в очите и както винаги Алекс изпита чувство на благодарност към него.

— Мисля, че няма да мога.

— Няма да се откажа. Лиз смята, че ще ти се отрази добре — настоя той твърдо.

— Какво има? Комитет ли сте създали? — разсмя се Алекс. Изведнъж ѝ стана смешно, но се и трогна. — А някой да се интересува

какво мисля аз по въпроса?

— Искрено казано, не.

Напълно отхвърляше правото ѝ на вето.

— Няма ли някой свестен човек, с когото да прекараш тази седмица?

— Ти ми изглеждаш достатъчно сваятна — заяви той с решителен поглед.

Тя поклати глава и посочи перуката си.

— Недей да се заблуждаваш от тази перука. Прекалено съм уморена да карам ски. Прекалено съм стара, за да ме ухаждаш, прекалено съм болна, за да съм забавна, и освен това съм омъжена.

— Не звучиш като омъжена жена, поне не от доста време.

Брок беше свършено прям, но тя продължаваше да се смее.

— Много си мил. Е, да кажем тогава, че съм стока втора ръка.

След това го погледна развеселено.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че ме каниш като гадже?

Очевидно беше, че не вярва, той също се разсмя.

— Не. Но ако смяташ, че ще се чувстваш по-добре, каня те на гости. Каня те като приятелче, което иска да видиш малко слънце и да си поседиш пред камината, да се топлиш и да пиеш горещ шоколад, да си лягаш вечер и да знаеш, че си с приятели, а не сама в самотния си апартамент в Ню Йорк.

— Звучи доста приятно като за момче на твоята възраст.

— Да, приятно е. И имам доста опит и зная как да се грижа и да храня стари чанти като теб. Сестра ми беше, тоест е десет години по-голяма от мен.

— Предай ѝ моите искрени съболезнования — ухили се Алекс.
— Наистина ми е трудно да ти откажа.

— Точно затова дойдох да те видя — отвърна Брок и я погледна с нежна усмивка.

Алекс отново си помисли, че той много ѝ харесва.

— Мислех, че си дошъл да си хапнеш безплатно — каза тя и се засмя.

— Да, вярно, но и за да си поговорим.

— Сигурно е било много тъпо в Кънектикът.

Алекс продължаваше да го разпитва безмилостно, ала това му допаднаше. Добре се познаваха и добре се забавляваха заедно.

— Да, в Кънектикът беше скучно. И така, идваш ли с мен?

— Да не би да искаш да кажеш, че имам избор? Започвам да си мисля, че смяташ да ме преметнеш през рамо и да ме отнесеш.

— Може и така да стане, ако не се държиш както трябва.

— Наистина си невероятен! Последното нещо, което ти трябва, е да гледаш как ми се повръща през целия път до Върмонт, а след това колко ми е зле, като на куче, когато стигнем там.

— Вече съм свикнал на такива неща — усмихна се Брок. — Иначе просто не знам какво да правя без тях.

— Ти си щурчо!

— А ти си сладурче. Затова са приятелите.

— Така ли? — Брок отново я трогна. — Мислех, че стават само за коледни покупки и да подготвят делата ти вместо теб. И да те отлепват от пода в тоалетната, когато ти е зле.

Точно за това трябваше да бъдат съпрузите, но нейният съпруг не беше.

— Престани да говориш и си приготви куфара. Смущаваш ме.

— Невъзможно!

— Ще дойда да те взема утре в осем. Да не би да ти е рано?

Внезапно се разтревожи.

— Не, добре е. Наистина ли искаш да ме заведеш във Върмонт?
— попита тя отново. — Ами ако ти се прииска да задушиш някоя мацка?

— Къщата е голяма. Ще те заключа в стаята ти. Обещавам.

И двамата се усмихваха, докато го изпращаше на вратата. Просто не ѝ се вярваше, че му е позволила да я убеди, но изведнъж започна с нетърпение да очаква пътуването. Знаеше, че ѝ остават още четири и половина месеца неразположение, ала нещо в нея се бе променило. Брок беше спасил духа ѝ. Искаше да тръгне с него, искаше да се вкопчи в живота. Но повече от всичко искаше да оживее. Знаеше, че трябва.

Дните, прекарани във Върмонт, бяха за Алекс най-щастливите от много време насам — може би откакто се беше разболяла. Обади се на Сам и Анабел да им съобщи, че заминава, и Сам се изненада, когато разбра.

— Не знаех, че още можеш да пътуваш — каза той, като че ли загрижено. — Смяташ ли, че там ще ти бъде добре? Кой е с теб?

— Един приятел от службата. Добре съм. Ще се видим в Ню Йорк на Нова година.

Тя им даде телефонния номер, но те изобщо не се обадиха.

Къщата, която Брок беше наел, бе проста, ала много уютна. Имаше четири отделни спални и нещо като голямо общо спално помещение. Той я настани в най-просторната стая на горния етаж, а сам предпочете една малка стая на долния етаж, за да не я безпокои. Седяха си като стари приятели, четяха и решаваха кръстословици, биеха се със снежни топки като деца.

Алекс ходеше на дълги разходки в снега с Брок и дори един ден се опита да покара ски, но й дойде много. След химиотерапията нямаше достатъчно сили, ала се чувстваше по-здрава, отколкото от седмици насам. Имаше само един наистина лош ден. Остана да лежи и до вечерта се оправя.

На другия ден, след като пристигнаха, Брок намери една стара шейна в гаража и я взеше насам-натам, за да не се уморява прекалено много.

Вечер приготвяше вечерята и когато Алекс го караше да излезе с приятели, той само се смееше и й казваше, че е твърде уморен. Обичаше да си стои вкъщи с нея. Но една вечер отидоха в ресторанта „При Анри“ и прекараха чудесно. До края на седмицата Алекс отново се почувства много по-добре. Беше понесла добре първата фаза на химиотерапията, което означаваше, че скоро ще последва втора, но за щастие не веднага. Никога не бе имала по-хубава ваканция. С Брок станаха много добри приятели и непрестанно се смееха.

Друг ден се срещнаха за обяд в скиорската хижа, след като той бе карал ски. Алекс непрекъснато му сочеше хубави момичета и накрая дискретно му показва една групичка привлекателни млади скиорки, с които, по нейно мнение, трябваше да бъде Брок, а не с нея.

— Та те са четиринайсетгодишни, за бога! Да не би да искаш да ме арестуват?

И двамата се разсмяха отново.

— Не са! Не са на по-малко от двайсет и пет! — отвърна тя и се опита да изглежда обидена.

— Все тая!

Но дори и тридесетгодишните не го привличаха. Беше щастлив с Алекс. Ала никога не ѝ го изтъкна и не я накара да се чувства неудобно. Често си говореха за Сам. Тя му призна колко я заболяло, когато го видяла с онова момиче в магазина „Ралф Лорън“.

— Аз сигурно щях да го убия. Или да убия нея — каза Брок, а Алекс само поклати глава.

— Няма смисъл. Всичко е свършено. Тя не е виновна. Просто така е станало. И щом се погледна в огледалото, разбирам защо.

— Глупости! — Брок се ядосваше, когато Алекс говореше такива неща. — Ами ако се беше случило с него? Ако беше загубил ръката или крака си или един от тестисите си? И ти ли щеше да го изоставиш?

— Нямаше. Но ние сме различни. И предполагам, че при мен това е... символ на женствеността. Не съм сигурна дали много мъже биха го понесли. Не всички съпрузи са като мъжа на Лиз.

Но и Лиз беше признала, че са имали трудности.

— Не смятам, че трябва да зарежеш брака си, защото жена ти е загубила едната си гърда, или косата, или обувката си, за бога! Как можеш да приемаш такова нещо!

Брок беше страшно сърдит.

Алекс го погледна с мъдра усмивка. Беше с десет години по-голяма от него.

— В момента нямам избор. Той просто не иска, Брок. Много просто. Всичко свърши. Отиде да си търси другаде късмета.

— Значи така, отказваш се, а?

Беше шокиран от малодушието ѝ.

— А ти какво предлагаш? Да я застрелям ли?

— Него застреляй — предложи Брок делово. — Заслужава си го.

— Ти си романтик — натякна му тя.

— И ти — върна ѝ той обвинението.

— И какво от това? С романтика нито ще си платя наема, нито ще си върна съпруга. Той мрази деформации. Мрази болести. Дори не може да ме погледне. Видя ме веднъж след операцията и без малко да припадне. Това не е здрава основа за щастлив брак.

— Тогава си отвори очите и виж, че мъжът ти е страхливец.

— Вероятно, но има безспорен вкус по отношение на жените. Тя е ужасно хубаво момиче, Брок. Всъщност става точно за теб. Може би ще трябва да отидеш и да му я задигнеш и по този начин да провокираш жестока конкуренция.

Брок не каза, че предпочита да задигне Алекс. Като че ли моментът не беше подходящ. Тя се чувстваше толкова добре с него, че не искаше да ѝ разваля настроението.

Прекараха 31 декември в къщата, гледаха телевизия и ядоха пуканки. Говориха за мечтите си, за кариерата си, за това, какво се надяват, че ще получат през идните години. Алекс му пожела жена, която да се грижи за него, а Брок ѝ пожела здраве и щастие, както тя си го представя. В полунощ изпяха дружно „За отминалото време“. След това Алекс си легна и си мислеше за тяхното приятелство и за това, колко редки и безценни са добрите приятели.

На другия ден и на двамата им беше тъжно, че си тръгват, но Алекс изглеждаше несравнимо по-добре, отколкото когато пристигнаха. В нея имаше някаква едва доловима промяна. Имаше повече енергия, повече борбеност, отколкото преди. Беше решена да се пребори с рака.

Мълча през цялото време, докато пътуваха до Ню Йорк, и си мислеше как ще види Сам отново, макар само за една вечер. Знаеше, че заминава за Европа на другия ден, и ѝ се струваше, че разбира защо — за да се срещне там с младата си приятелка. От време на време Брок я питаше дали се чувства добре и тя му отвръщаше, че всичко е наред, но беше замислена. Известно време по магистралата я поддържа за ръката, за да я успокои. Брок беше приятел и колега. Бяха другари.

Пристигнаха късно следобед и той изглеждаше тъжен, когато спря пред блока ѝ. За минута остана в колата и го погледна. Просто не знаеше как да му благодари.

— Ти ми върна живота, Брок. Прекарах чудесно.

— И аз. — След това нежно докосна бузата ѝ. — Не позволявай на никого да те кара да се чувстваш по-маловажна от това, което си. Ти си най-страхотната жена, която познавам.

Като изрече тези думи, сълзи се появиха в очите му. Алекс отново се трогна. Брок умееше да докосне душата ѝ с много малко усилие.

— Знаеш ли, че те обичам? И си много глупав. Страхотният си ти. И от теб ще стане невероятен съпруг на някое момиче късметлийче.

— Ще чакам Анабел — ухили се той.

Алекс много харесваше усмивката му. Тя му придаваше вид на четиринайсетгодишно момче.

— Тя наистина е късметлийка. Още веднъж ти благодаря, Брок.

Целуна го по бузата, а портиерът пое чантата ѝ.

Когато Сам и Анабел се върнаха вечерта, намериха, че Алекс изглежда безкрайно по-добре.

Анабел беше изпълнена с впечатления от „Дисни Уърлд“. Прозяваше се, смееше се и беше почти заспала. Едва успя да стигне до леглото и да целуне Алекс.

— Май че е прекарала великолепно — усмихна се Алекс на Сам. Той забеляза в нея нещо различно. Нищо не беше се променило, но като че ли се бе помирила със себе си и с онова, което ѝ се беше случило.

— И аз прекарах чудесно — отбеляза Сам. — Много добре се разбирахме. Беше ми неприятно, че се връщаме.

— Тя много ми липсваше — призна Алекс.

Но нито единият, нито другият спомена, че са си липсвали един на друг. И това си беше отишло — преструвката, че бракът им е още жив. И двамата знаеха, че той не съществува.

Вечерта Сам приготви багажа си и замина за Лондон на другата сутрин, докато Алекс и Анабел закусваха. Обеща да се обади, като стигне в Швейцария, и Анабел му напомни, че трябва да се върне за рождения ѝ ден. След това, когато баща ѝ излезе, тя се обърна към майка си и изненадано каза, че е забравил да я целуне. Но този път не попита защо. Знаеше. Дори Анабел виждаше разликата.

Останалата част от седмицата прелетя. Алекс успяваше да води детето на балет. Прекараха спокойно почивните дни и в понеделник кошмарът започна отново. Беше време за нов венозен цикъл.

Този път Алекс го понесе по-зле от обикновено. Дозата в началото на месеца винаги ѝ действаше ужасно, особено когато се комбинираше с таблетките цитоксан. Докато се върне в службата, имаше чувството, че умира. Наложил се да се прибере вкъщи по-рано. Анабел се разплака, когато я намери да повръща жестоко. Беше шокирана, като я видя без перука.

На другия ден Алекс отиде пак на работа, но това беше едно безкрайно мъчение. В пет часа успя да се довлече до вкъщи. Този път Кармен се разплака и върху Алекс се посипа истеричен поток от испански думи. Когато видя Анабел, разбра какво е искала да ѝ каже — детето беше окълцало до голо красивите си къдрици, за да прилича повече на майка си.

— О, сладунка, защо го направи? — извика Алекс.

Чувстваше се много зле и изтощена и се чудеше какво ще обяснява на Сам.

— Искам да приличам на теб — разплака се Анабел.

Изпитваше вина за онова, което бе сторила и беше уплашена от болестта на майка си. Баща ѝ го нямаше вече една седмица и това също я изнервяше.

Алекс отново се опита да обясни на Анабел за болестта си и четоха книжката „Мама оздравява“, но нищо не помагаше. Алекс беше прекалено зле, за да може да бъде убедителна и силна, а Анабел беше прекалено разстроена, за да бъде разумна. Бяха се обадили от градината, за да уведомят Алекс, че детето било много разстроено и постоянно говорело за лечението и болестта на майка си. Не го показвала външно, но учителката каза, че Анабел била ужасена, че майка ѝ ще умре.

На Алекс постоянно ѝ беше твърде зле и беше много уплашена, за да може да помогне на детето, а Сам не оказваше никаква подкрепа нито на нея, нито на Анабел.

По-лошото беше, че като че ли всеки следващ месец химиотерапията караше Алекс да се чувства по-зле, а не по-добре. В края на седмицата дори не можа да отиде на работа, но все пак трябваше да организира рождения ден на дъщеря си. Знаеше колко важно е това за нея. Анабел имаше нужда от нормален живот и искаше да бъде уверена, че всичко е както трябва. От дълго време с нетърпение чакаше да дойде рожденият ѝ ден.

Лиз пак купи повечето от подаръците, както и гирляндите и другите украшения.

Когато настъпи денят, от сладкарницата изпратиха не тази торта, която беше поръчана, Алекс беше забравила да извика клоун, най-добрата приятелка на Анабел се беше разболяла от грип, както и още три поканени момичета, и празникът бавно се проваляше. Целият ден беше ужасен, въпреки че и Кармен помагаше. Алекс се разплака, когато видя разочарованието в очите на Анабел.

Сам беше пристигнал късно предишната вечер. Още се чувстваше зле от разликата във времето и беше много раздразнителен. Явно не му беше приятно, че се е върнал, и когато видя окастрената коса на Анабел, направо побесня.

— Как можа да допуснеш да направи такова нещо! Как можа! Защо си позволила да те вижда без перука! — беснееше той.

— Боже господи, Сам, повръщай и бях на пода. Не мога всеки миг да се притеснявам как изглеждам! Зле съм.

Не осъзнаваше, че Анабел ги слуша как се карат с уплашен поглед.

— Тогава не трябва да бъде при теб! — обвини я той.

Алекс го изгледа с неприкрит ужас, пресегна се и му зашлеви плесница. Анабел започна да реве, но родителите ѝ продължаваха да се карат.

— Да не си посмял да ми казваш такова нещо! Детето няма да отиде никъде! Не забравяй това! — изкрещя Алекс, а Сам ѝ кресна в отговор:

— Ти не си в състояние да се грижиш за нея!

Анабел се спусна в прегръдките на майка си.

— В състояние съм! — озъби му се Алекс. — Само да се опиташ да ми вземеш детето, негоднико! Ще те обвиня в най-долна дискриминация, за каквато изобщо не си сънувал! Тя остава при мен! Ясно ли е?

Алекс притисна детето към себе си. Тресеше се цялата, а Сам я изгледа с ярост.

— Тогава не си махай перуката!

Отстъпи леко пред заплахите на Алекс и хълцанията на дъщеря си. Анабел не искаше да я отделят от мама и много мразеше, когато се

караха. Знаеше, че сигурно се разправят заради нея, ала не разбираше защо.

За всички нощта беше тежка. Сам излезе веднага след като Анабел си легна, но на другия ден седнаха с Алекс и поговориха сериозно. Нямаше надежда за помирение. Беше време Сам да се махне от апартамента и двамата го осъзнаваха. Караницата им пред Анабел предишния ден ги беше разтърсила. Алекс обаче се удиви, когато той ѝ каза, че няма да си тръгне, преди да свърши лечението ѝ. Историята с косата на Анабел доказвала нуждата от неговото присъствие. Чувствала, че трябва да бъде при нея и да я пази, за да не се побърка от повръщането и състоянието на майка си.

— Не ми трябваш тук като гледачка, Сам. Можеш да си тръгнеш, ако искаш.

— Ще се махна през май, когато приключиш с химиотерапията — твърдо отсече той.

— Просто не мога да повярвам. Заради моето лечение ли оставаш?

— Оставам заради Анабел, ако ти стане прекалено зле и не можеш да се грижиш за нея. Щом свършиш, ще си тръгна.

— Много съм впечатлена. А след това какво ще стане, Сам?

Тя го притискаше. Искеше да знае дали ще се ожени за приятелката си. Искеше да разбере коя е тя. Но Сам не беше готов да ѝ позволи да научи тайните му.

— Още не съм решил.

Алекс обаче се досещаше. Беше съвсем ясно. Сам изглеждаше млад, строен и много красив. Беше лесно да се забележи, че е щастлив и влюбен. Чудеше се как е възможно да иска да се върти около нея, макар и не през цялото време, докато свърши с химиотерапията. Приключваше чак след четири месеца и никой повече от Алекс не очакваше края ѝ.

— Смяташ ли, че ще можеш да понасяш да живееш с нас дотогава? — попита тя и пак се опита да го притисне.

— Ще мога, ако и ти можеш. Няма да бъда тук през цялото време, но ще съм на разположение на Анабел, ако ѝ потърбявам.

— Много мило от твоя страна — каза неохотно Алекс.

Хем искаше Сам да си тръгне, хем не искаше. Не знаеше кое ще бъде по-лошо. Просто отлагаха неизбежното, но беше престанала да се

заблуждава. Даваше си сметка, че накрая, след четири месеца, все пак ще я остави. Вече я беше изоставил в много отношения.

Когато разказа на Брок на другия ден, той направо не можа да повярва. Беше разумно заради Анабел, но щеше да бъде трудно за всички останали и просто нещата щяха да се протакат до безкрайност.

Най-добре от всички осъзнаваше положението Дафне. Изглеждаше като разочаровано дете, когато Сам ѝ каза, че с Алекс са решили да остане в апартамента до май.

— Толкова се надявах, че ще се преместиш да живееш при мен.

В Европа бяха прекарвали прекрасно. Постоянно се любеха, а след Гщаад Сам я заведе в Париж и ѝ купи всичко, което тя пожела. Ходиха в „Картие“ и „Ван Клееф“, в „Хермес“ и „Диор“, „Шанел“ и „Живанши“. Посетиха всеки малък бутик, който ѝ хареса, но всъщност Дафне желаше Сам, макар че разбираше защо отлага преместването си в нейния апартамент, пък и той беше прекалено тесен за двамата. Сам ѝ каза, че през май смята да купи апартамент в кооперативен блок, след като Алекс завърши лечението си.

— Няма да трае дълго — обеща той.

Не беше задължен да спи вкъщи всяка вечер. Щеше да продължи да действа както досега и да прекарва повечето нощи с Дафне. Искаше и да я запознае с Анабел, но още се страхуваше, че много ще обърка детето и може да каже на майка си. Дафне обаче не настояваше да се запознава с дъщеря му. Както му беше признала от самото начало, не беше прекалено сантиментална по отношение на децата. За много неща не беше сантиментална, но затова пък беше невероятно сексуална по всяко време, при всяка възможност. Бяха се любили абсолютно навсякъде в Европа, дори в пробните на „Диор“ и „Живанши“. Беше дива и страстна и го караше да се чувства млад и напълно освободен от проблемите си.

Алекс отново ги зърна един съботен следобед през февруари. Току-що излизаха от „Кристи“, където бяха разглеждали бижута. Сам бе дал предплата за един пръстен с изумруд за Дафне. Беше ѝ купил много неща и му беше приятно да я глези. Алекс ги наблюдаваше, а те тръгнаха бавно по Парк Авеню, забравили всичко, освен себе си. Натъжи се, когато ги видя. Много неща я натъжаваша напоследък. Натъжаваше я начинът, по който Анабел гледаше, когато баща ѝ излизаше или когато питаше за него. Алекс се мъчеше да намира

извинения защо много често тати не спи при тях. Натъжаваше се от вида на тялото си и от това, че косата ѝ не расте. Не се зарадва особено, когато доктор Уебър ѝ предложи възстановителна хирургия за гърдата. Много време беше минало от първата операция и можеше да се помисли за това, но разбра, че не ѝ пука. Не се харесваше как изглежда, ала вече беше привикнала. Странното бе, че обсъди този въпрос с Брок, и се изненада, когато той ѝ каза, че според него трябва да си направи операцията. Нямахше нещо, за което да не може да си говори с Брок. Не съществуваха никакви притеснения и табути. Беше ѝ почти като брат.

— Каква разлика има дали съм с една или две цици? На кого му пука? — каза Алекс нападателно по време на обяда в „Льо Рьоле“. Бе през една от по-добрите ѝ седмици без химиотерапия.

— На теб ти пука или поне би трябвало да ти пука! Не можеш да живееш като монахиня до края на живота си!

— Защо не? Изглеждам много добре в черно и няма да има нужда да си бръсна главата.

Тя посочи разкошната перука с дълги коси, която носеше, а той ѝ направи муцуна.

— Ужасна си! Сериозно ти говоря. Един ден за теб ще има значение.

— Няма. Харесва ми да съм обезформена. И какво от това? И какво, ако някой ме обича, наистина ли ще му пука дали ще се подложи на всички тези мъки, за да си направя присадка? По дяволите, не става дума за Сам! За него би се наложило да си присадя две нови гърди, за да мога да се конкурирам с английската му бамбина.

— Както и да е — погледна я Брок и се замисли. — Въпреки всичко смятам, че трябва да се подложиш на тази операция. Ще се почувстваш по-добре. Няма да се вбесяваш от себе си, когато се погледнеш в огледалото.

— На теб ще ти пука ли? — попита тя направо. — Искам да кажа, ако се запознаеш с момиче с една гърда.

— Ако ми беше задала въпроса по-рано, щеше да си спестиш време и всички тези трудни решения — опита се да я избудалка Брок. След това призна откровено: — Не, няма да ми пука. Но аз не съм като другите и съм по-млад. Хората на твоята възраст повече се впечатляват от външността и съвършенството.

— Да, като Сам. Чудесно познавам този вид, мерси много.

Още си спомняше изражението на лицето му, когато я видя гола.

— И така, според теб излиза, че или трябва да си направя операция, или да си потърся по-млад мъж. Такава ми е възможността за избор.

— Точно така — отвърна той и отново започна да се шегува с нея.

Алекс беше в добро настроение. Имаше неща, които винаги беше искал да ѝ каже, но никога не беше посмял. Като че ли не можеше да улучи точния момент.

— Все пак смятам, че това ще бъде излишно мъчение. Докторката каза, че ужасно боли. И самата процедура е отвратителна. Вземат ти по малко кожа отгук и оттам, правят вдлъбнатини и издатини, пришиват парчета и ги усукват, после напъхват присадката и слагат татуировка вместо зърно. Господи, защо да не си боядисам една цица, в случай че срещна някой, който ми харесва! Ще си я направя, в каквато си искам форма, какъвто си искам размер и цвят. Знаеш ли, сигурно нещо съм превъртяла вече — каза тя, а Брок я замери със салфетката си, за да спре да говори така.

— Ти си побъркана!

— Можеш ли да ме обвиниш за това? Заради цицата си изгубих съпруга. Той избяга и си намери момиче с две цици. Това не ти ли говори нещо? В най-добрия случай е искал да има повече.

— Смятам, че трябва да си направиш тази операция.

— По-добре да си направя козметична операция на лицето. Например да си променя носа.

— Хайде да се връщаме на работа, преди да си решила да си смениш ушите.

Много обичаше да бъде с Алекс. И Анабел му харесваше. Няколко пъти я беше виждал, когато ходеше при Алекс да ѝ носи документи вкъщи. Анабел смяташе, че е забавен, и ѝ бе приятно да играе с него. Дори един ден я заведе да кара кънки, понеже Алекс наистина беше много зле, а Кармен беше болна от грип. Сам бе изчезнал с Дафне.

Поговориха за последните дела, докато се връщаха в службата. Алекс не беше се явявала в съда от четири месеца, но сега предстоеше едно дело. Опитваше се да прецени дали ще може да се справи, ако

Брок ѝ помогне. Изкушаваше се, ала не искаше да оцетява клиентите си. Трябваше да мисли за много неща, а беше по средата на химиотерапията. Накрая реши да повери случая на Матю Билингс.

През март, когато Сам замина някъде с Анабел за събота и неделя, Брок отново я покани във Вермонт. Алекс се съгласи и прекараха прекрасно. Опита се да покара ски и се чувстваше по-добре. Беше по-силна и ѝ оставаха само два месеца химиотерапия. С огромно нетърпение очакваше да дойде краят. За нея той означаваше няколко неща. Сам щеше да се изнесе от апартамента и да продължи да живее посвоему. Макар че наричаше приятелката му „бамбина“, подозираше, че вероятно ще се оженият. Очевидно беше много влюбен в нея и не казваше нищо, когато Алекс се опитваше да му задава въпроси. Никога не признаваше, че всъщност има друга, но стана ясно, че Алекс знае. Винаги се държеше като джентълмен и отказваше да обсъжда въпроса с нея.

Също така означаваше, че и тя трябва да продължи да живее. Трябваше да приеме факта, че Сам си е отишъл, въпреки че все още не бе напуснал апартамента. Когато свършеше химиотерапията, отново щеше да може да поеме делата като защитник.

Не знаеше какво друго ѝ се иска да прави. Изглеждаше много по-страшно да се окажеш отново сама, макар че Брок непрекъснато ѝ повтаряше, че най-лошото вече е преминало.

Връщаха се от седалковия лифт на Шугърбъш, когато отново ѝ го каза, а тя го изгледа замислено. Осъзна, че е прав. Химиотерапията без съпруг беше доста трудна, но тя имаше Брок и той беше я подкрепял през цялото време.

Дори веднъж беше отишъл на лекар с нея, за да може да разбере по-добре какво става и да види какво е. Държа ръката ѝ по време на цялата процедура. През последните шест месеца беше правил почти всичко възможно за нея. Беше ѝ като брат и нямаше нищо, което да се страхува да му каже или покаже.

Вечерта пак се заговориха за възстановителната хирургия, след като този път тя приготви вечерята. Брок я похвали, че е доста сносна готвачка, но не толкова добра като него.

— Глупости! Можеш ли да правиш суфле? — изфука се тя.

Приличаха на малки деца, бутаха се, блъскаха се и се смееха, шегуваха се един с друг, когато не се занимаваха с по-сериозни

въпроси.

— Мога — излъга той, а тя му се ухили.

— Е, и аз не мога — засмя се Алекс и отново се върнаха на темата за възстановителната хирургия, която доктор Уебър беше предложила.

Понякога си играеха, защото нещата, за които говореха, бяха прекалено тъжни.

— Не ме интересува — упорстваше тя и накрая стана сериозна. Наистина не искаше да обсъжда този въпрос, но Брок го беше повдигнал.

— Трябва.

Беше вече добре познат спор. Изведнъж се извърна и се взря в очите му. Пред него изобщо не се срамуваше. Беше я гледал в течение на месеци как повръща и беше видял плешивата ѝ глава. Не виждаше нищо лошо, ако му покаже това, за което спореха. Изгледа го особено и се почуди как ли ще го приеме. Наистина ценеше мнението му и голямото му сърце.

— Искаш ли да я видиш? — попита Алекс непринудено, като дете, което предлага да си свали гащичките пред някое другарче. За миг се почувства малко странно и нервно се изсмя, но той я погледна сериозно и кимна.

— Да. Винаги съм се чудил как ли изглежда — призна си Брок откровено. — Просто не мога да си я представя толкова грозна, както я описваш.

— Много е грозна — предупреди го тя. — Никак не е за гледане и има белег.

Но Алекс знаеше, че гърдата ѝ изглежда по-добре, отколкото през октомври.

След това, без повече приказки, смъкна пуловера и полека и старателно разкопча блузата си. После я свали, поколеба се само за момент и смъкна термофланелката, която носеше без сутиен. Беше като бавен и много почтен стриптийз. Застана пред него гола до кръста, с една гърда. Другата липсваше.

Той я погледна първо в очите, преди да погледне другаде, и начинът, по който тя го погледна, му даде разрешение. Размениха си чисти и обикновени погледи.

Като видя белега ѝ, сърцето му се сви от болка заради нея. Бе толкова сладка и млада, толкова уязвима. Едната ѝ гърда още беше висока и твърда, а другата изглеждаше, като че ли са я отсекли от тялото ѝ със сабя. Без да мисли, протегна ръце и я привлече към себе си. Не можеше да сдържи чувствата си. Твърде дълго време я обичаше и сега след нейния прост и смел жест не успя да го прикрие.

— Толкова си хубава! — прошепна той тихо в косата ѝ. — Толкова си съвършена и смела... Толкова достойна, Алекс. — Отдръпна се той от нея, за да може да я погледне. — Мисля, че си страхотна.

— С една цица или с две? — попита тя със срамежлива усмивка. Беше му се показала, за да поиска мнението му, ала не беше очаквала такава реакция. Не бе сигурна какво може да очаква, но тази внезапна нежност я удиви и докосна душата ѝ.

— Обичам те такава каквато си. Беше права — пак я притисна към себе си и почувства топлината на тялото ѝ. — Обичам те точно такава!

Беше замаян от нея повече от преди. Доверието помежду им беше нещо неизмеримо и много специално.

— Не трябваше да го казваш — каза тя тихо. — Трябваше да ми дадеш обективното си мнение.

Изведнъж се почувства привлечена към него. Не беше го очаквала. Техните отношения бяха целомъдрени толкова време, че не беше подготвена за внезапния пристъп на чувственост, любов и емоция.

— В момента ти давам обективното си мнение — прошепна Брок и обсипа лицето ѝ с целувки. — Ти си много, много хубава и не мога да си махна ръцете от теб.

След това съвсем бавно я целуна с нежност, от която Алекс потръпна както никога преди. С едната си ръка милваше гърдата ѝ, а с другата нежно докосна белега ѝ, после се спусна към корема и обви гърба ѝ. Притисна я плътно към себе си и я прегърна със силните си ръце. Алекс почувства как не ѝ достига въздух. След това Брок страстно я целуна.

— Брок... Какво правиш...

Изобщо не можеше да мисли и след миг се предаде.

— Какво правим... Какво... Ох... — изстена тя тихо.

Брок разкопча панталоните ѝ и после бавно ги смъкна надолу. Без да мисли, тя пристъпи и се освободи от тях. Ръцете му започнаха да блуждаят по краката ѝ, по бедрата, ханша и по-нагоре. В същото време Алекс свали дрехите му и след малко застанаха голи в уютната къща, където Брок я беше довел за втори път. Той я положи на канапето пред горящия огън и с устните си започна да докосва всеки сантиметър от тялото ѝ. Целуна гърдата ѝ, после белега, след това езикът му се плъзна бавно надолу, а тя се огъна като лък под неговата ласка. Той се притисна към нея.

— О, Брок... О, Брок...

Не вярваше на очите си. Как могат да правят такова нещо? Та нали той е неин приятел? Но внезапно ѝ стана много повече от приятел. Беше част от нейния свят, от живота ѝ, от тялото ѝ, когато влезе в нея и двамата изстенаха от безкрайно желание и очакване. Дълго се движиха в унисон пред припукващия огън. От време на време прелитаха искри и изведнъж Брок силно извика, Алекс потръпна и двамата свършиха заедно. След това легнаха и се прегърнаха, мълчаливи и замаяни. Толкова дълго я беше желал, а тя изобщо не беше подозирала за неговите чувства. Бяха като две дървета, раснали полека, с преплетени клони и бавно преплитащи се корени до момента, в който повече не можеха да останат разделени.

— О, господи, какво стана? — усмихна му се блажено Алекс, а той пак я целуна и я притисна към себе си. Още беше в нея.

— Да ти обясня ли? — попита той. — Не знаеш и никога няма да узнаеш колко съм мечтал за това. Никога няма да разбереш колко много съм те обичал и как съм се молил да настъпи този миг. Прости ми — прошепна ѝ той.

— А аз къде бях, докато тези процеси са се развивали? — закачи го тя.

Беше много учудена и неописуемо щастлива. Никога не беше се чувствала по-щастлива. Брок беше чувствен, мил и невероятно сексапилен. Толкова дълго време бяха приятели, че сега не ѝ бе трудно да го обикне. Преходът от приятелство към любов беше нежен и напорист и сега се усещаше свързана с него завинаги.

— Как не съм забелязала чувствата ти? — повтори тя въпроса си. Усещаше се много глупава.

— Много беше заета с повръщането си.

— Очевидно. — Алекс отново му се усмихна. — Радвам се, че се сетих да си сваля дрехите.

Изведнъж се разсмя. Колко наивна е била! Нито за миг не беше допускала, че биха могли да стигнат дотук, но се радваше, че стана така. Не можеше да повярва, че се е любила с него, при нейната деформация и белега, без дори да се опита да ги прикрие. Сега той леко смъкна перуката ѝ и я хвърли настрана. Нямаше нужда от изкуствени неща помежду им.

— Значи вместо да си правя възстановителна хирургия, си намерих младо гадже. Така ли излезе? — усмихна се Алекс, но след това се разтревожи. — Не знаеш ли колко по-стара съм от теб, младо глупаче? Цели десет години! Фактически мога да ти бъда майка.

— Глупости! Държиш се като дванайсетгодишна пуберка. Без мен си загубена — каза той направо, без арогантност или претенции.

— Случайно е вярно, но все пак съм по-стара от теб.

— Не ми прави впечатление.

— А трябва. Като станеш на деветдесет години, аз ще бъда на сто.

— Ще си затварям очите, когато се любим — увери я той.

— Ще ти дам перуката си.

— Хубаво.

Той взе перуката и я нахлупи на главата си. Тя се засмя, а Брок пак я целуна и Алекс почувства как той отново се възбужда. Изведнъж целувките му станаха забързани и настойчиви, като че ли нищо не можеше да удовлетвори жаждата му, освен нейното тяло. Пак се любиха, този път на пода пред огъня и след това Брок се уплаши да не я изтощи. Стана и донесе одеяло от стаята си. Легнаха и тя заспа в ръцете му. Беше щастлив. Знаеше, че сега никога няма да ѝ позволи да си отиде. Твърде дълго я беше чакал да се приближи до него. Тя се беше озовала в ръцете му гола и без лъжа. Сега щеше да направи всичко, за да я задържи. Най-накрая беше негова, а не на Сам. Брок имаше намерение да я задържи завинаги.

Брок отиде на химиотерапия с Алекс през седмицата след почивката във Вермонт. Седя мълчаливо с нея по време на прегледа и след това, когато ѝ вкарваха лекарството във вените. Всичките ѝ рентгенови и скенерови снимки бяха съвсем чисти и ѝ оставаха само още седем седмици. Доктор Уебър беше много доволна от Алекс и включи Брок в разговорите им относно лечението. Отнасяше се към тях като към съпружеска двойка.

— Странно — срамежливо се усмихна Алекс, когато взеха такси за кантората.

Беше се облегнала на гърдите му и чувстваше как започват първите пристъпи на гадене, но с него беше напълно спокойна. Не изпитваше никакво притеснение.

— Кое е странно? — попита Брок.

Наблюдаваше я много внимателно, да не би да ѝ прилошее.

— Ние сме странни — усмихна се Алекс, докато нагласяваше килналата се перука. — Хората се отнасят към нас, като че ли сме женени. Забеляза ли? Вчера в Шугърбъш човекът в магазина помисли, че си ми мъж. А доктор Уебър се държи така, сякаш си идвал с мен през цялото време. Не разбират ли, че съм достатъчно стара, за да ти бъда майка?

Беше изненадана колко лесно се оказва всичко. Само от три дни имаха физическа близост и това вече изглеждаше съвсем естествено не само на тях самите, но и на околните.

— Предполагам, че не забелязват — каза той и я целуна по носа. — Това обяснява нещата, нали, мамичко?

— Трябва да си играеш с четиринайсетгодишни. Със здрави четиринайсетгодишни момичета.

— Гледай си работата, съветничке.

Нещо, което и двамата много добре осъзнаваха, беше, че трябва да държат отношенията си в тайна. Съдружниците и помощниците не можеха „да се побратимяват“, да се женят или да влизат в интимни

връзки. В такъв случай единият трябваше да напусне. Беше доста стандартно правило за всички юридически фирми и тъй като Брок беше по-млад от Алекс, той трябваше да загуби работата си, ако разберяха, че са интимни приятели.

Побъбриха си, докато пътуваха, и накрая попаднаха в улично задръстване. Таксито сякаш пълзеше към кантората и ефектът от химиотерапията се прояви три пресечки, преди да пристигнат. Трябваше да спрат и Брок я придържаше нежно, докато Алекс повръщаше в канавката на Парк Авеню пред десетина души, които стояха на бордюра. Беше ужасно и се чувстваше унижена, но не можеше да се сдържа. Дори шофьорът на таксито я съжали. Очевидно беше, че жената не е пияна, а наистина е зле. Брок му каза да почака, но да не изключва таксиметъра. Мина половин час, преди Алекс да може да се качи в колата. Брок искаше да я отведе у тях, ала тя настоя да се върне в кантората с него.

— Престани да постъпваш глупаво, за бога! Трябва да си отидеш къщи и да си починеш.

— Имам работа. — След това му се усмихна измъчено. — Не си въобразявай, че можеш да ме манипулираш, защото съм влюбена в теб.

— Изобщо няма да ми е трудно.

Брок плати таксито и ѝ помогна да се качи горе. Трябваше да я придържа, но никой от онези, които ги видяха, не помисли нещо друго, освен че ѝ помага. Всички съдружници знаеха, че Брок ѝ е помощник и че тя от месеци насам се чувства зле. Хората все още много я съжеляваха.

Лиз отиде да ѝ вземе чаша чай и Алекс прекара още един час на пода в тоалетната с Брок, който ту я държеше, ту ѝ правеше компания.

Когато се почувства по-добре, започна да му говори за едно от делата.

— Що за абсурд! — възкликна накрая тя. — Та ние вършим повече работа в тоалетната, отколкото в кабинета ми.

— Това няма да трае още дълго — напомни ѝ той.

Наистина си заслужаваше да провежда химиотерапията. Според доктор Уебър ракът беше излекуван, дано завинаги.

Брок я отведе къщи в пет часа и след това се върна в кантората и остана да работи до девет. Преди да излезе от там, се обади. Сам пак

беше заминал и Брок предложи да се отбие за няколко минути да я види.

— Ще можеш ли да ме посрещнеш? — попита я той нежно.

— Разбира се, чакам те.

Още беше удивена от случилото се между тях предишната събота, но бруталните ефекти от химиотерапията не им даваха време да се насладят на връзката си. Още си спомняше прекрасните часове, прекарани във Върмонт. Струваха ѝ се като сън, докато Брок се появи в апартамента след половин час. Носеше ѝ цветя и я целуна нежно в мига, в който я видя. Алекс беше по нощница и пенъоар, който се разтвори, когато Брок я целуна и помилва. Беше си сложила една от перуките, за да го посрещне, и той се пошегува по този повод и ѝ повтори, че няма нужда да си носи перука пред него.

— Мисля, че ми харесваш повече без перука. По секси си.

— Ти си луд!

— По теб — прошепна той, сложи я да си легне и я целуна.

След това отиде в кухнята и постави цветята в една ваза.

Алекс изглеждаше много по-добре от следобед. Брок седна на ръба на леглото и дълго си говориха. Бавно прокарваше пръстите си по всички места на тялото ѝ, които го интригуваха.

— Аз съм късметлия — каза той, като я гледаше.

Толкова време я беше желал. Искеше да бъде при нея, да ѝ помага. Да я спаси от Сам. Сега тя беше дошла при него и беше само негова. Това беше късмет.

— Ти си едно глупаво момче — усмихна му се Алекс.

Но явно осъзнаваше, че е мъж, а не момче. Постоянно трябваше да си напомня, че е по-млад от нея, ала той я караше да се чувства сигурна, защитена и спокойна.

— Къде е Сам този път? — попита Брок между другото, когато седна до нея на леглото, след като тя го покани.

— Пак в Лондон. Почти не го виждаме. Казва, че ще остане само докато ми свърши химиотерапията. След това си излиза отгук. Предполагам, че търси апартамент. Миналата седмица му се обадиха от някаква агенция по недвижими имоти за мансарда в една кооперативна сграда на Пето Авеню. Навярно се кани да се нанесе там с любимата си.

Опитваше се да не звучи като обидена, но беше така. Още я болеше, щом си помислеше за неговото предателство.

— А ти ще подадеш ли молба за развод?

— Още не. Защо да бързам? Няма да има особена разлика. Пътищата ни са вече различни.

Но за Брок това бе от значение. Знаеше, че не трябва да я притиска, ала искаше да я има за себе си. Искеше да живее с нея. Искеше Сам да излезе от живота ѝ.

Остана до единадесет часа. След това я зави грижливо, загаси лампите и напусна апартамента.

На следващата вечер приготви вечерята за нея и Анабел. След това с Алекс поработиха и когато този път я сложи да си легне, трябваше да се пребори с желанието си. Изглеждаше толкова красива и толкова му се искаше отново да се люби с нея, ала тя още не се чувстваше добре и двамата не желяеха да рискуват да събудят детето. На Анабел ѝ беше забавно да си играе с Брок, но нямаше представа какво става между него и майка ѝ. Приемаше го като приятел и изобщо нямаше нищо против него.

В петък Алекс се почувства по-добре и Кармен дойде в събота сутринта, за да може тя да прекара деня с Брок в неговия апартамент. До вечерта изобщо не станаха от леглото и Алекс никога не беше предполагала, че хората могат да се любят по такъв начин. Брок беше удивителен. Чувстваха се толкова добре в обятията си. Нямаше нищо, което да крият или да сдържат. Любиха се с часове до пълна забрава.

В неделя Брок дойде у тях и прекара деня с Алекс и Анабел. Алекс каза на дъщеря си, че трябва да работят, но изобщо не работиха. Отидоха в зоологическата градина, след това обядваха и после заведоха Анабел на детската площадка и я гледаха как играе с другите деца. Приличаха на всички останали родители.

— Би трябвало да си с някое момиче на твоята възраст — каза Алекс. Но сега беше по-малко убедена отпреди, особено като си спомняше как прекараха предишния ден. Вече щеше да ѝ бъде трудно да се откаже от него. Всичко у Брок беше примамливо — и умът му, и нежността му към нея, и тялото му. — Трябва да имаш деца.

— А ти можеш ли да имаш още деца? — попита той непринудено.

Не се безпокоеше за това. Анабел му харесваше и нямаше да се поколебае да я осинови.

— Мисля, че не. Откакто се роди Анабел, безуспешно се мъчих да забременея, но никой не успя да разбере защо не мога. Доктор Уебър каза, че половината от жените на моята възраст стават безплодни след химиотерапията. Не знам в коя половина ще попадна, ала не бива да забременявам през следващите пет години. А дотогава, дори да мога, ще бъда прекалено стара. Заслужаваш повече, Брок.

— Постоянно си го повтарям — подразни я той, а тя го перна.

— Сериозно ти говоря.

— Това не ме притеснява. Но смятам, че не ще да се разстроя, ако нямам собствени деца. Мисля, че осиновяването е голямо нещо. Ще имаш ли нещо против? — попита той любопитно.

Още толкова неща искаше да знае за нея.

— Никога не съм мислила по този въпрос. Може да е добре. Не се ли страхуваш, че един ден ще се проклинаш, задето нямаш собствено дете, твоя плът и кръв? Прекрасно нещо е — каза Алекс, като гледаше към Анабел. След това се извърна към него. — Никога не бях предполагала, преди тя да се роди, и едва тогава разбрах какво съм изпуснала. Съжалявам, че не я родих по-рано.

— Не си имала време. С кариера като твоята. Все още се чудя как се справяш.

— Трябва да балансирам. Непрестанно да мисля за най-важните неща, но понякога всичко се обърква. Обаче през повечето време успявам да се справя. Анабел е страхотно дете и се опитвам да се занимавам с нея, доколкото мога. И Сам доста добре се оправя, когато си е вкъщи.

Но досега Брок не беше чул нищо за Сам, което да му направи впечатление.

Вечерта ядох в една закувалня на Осемдесет и четвърта улица. Брок разказа на Анабел смешни истории и ги изигра с гримаси и трикове. До края на деня вече бяха станали добри приятели.

На другия ден заведе Алекс при доктор Уебър. Повече не я пускаше да ходи сама. Сега тя беше негова.

След това всичко започна отначало — повръщането, умората. А после отново две или три седмици почивка. До следващия път.

Времето сякаш летеше.

Открадваха си по някой и друг час, колкото можеха — в нейния апартамент късно вечер, когато Сам го нямаше, а него го нямаше почти през цялото време, или в неговия, когато Кармен оставаше при детето. През деня жадуваха за телата си. Веднъж дори се любиха в тоалетната в кантората. Той излезе оттам с накриво закопчана риза и изкривена връзка и Алекс се смя до сълзи. Бяха като деца, които се забавляват. Заслужаваха тези моменти. Алекс бе платила висока цена за всичко това. А Брок я бе чакал прекалено дълго. И двамата никога не бяха се чувствали толкова щастливи. Анабел наистина харесваше Брок и Кармен го одобряваше. Все още беше много сърдита на Сам за всичко, което не беше направил за Алекс през последните шест месеца, и ѝ беше приятно, че я вижда щастлива. Дори Лиз беше разбрала какво става и се преструваше, че нищо не забелязва, за да не ги смути.

Сега работеха постоянно заедно, дори повече отпреди. Консултираха се по всички въпроси. Алекс подготвяше с него всички свои дела и това не се струваше странно никому, защото тя беше толкова зле от есента насам и толкова много разчиташе на Брок да ѝ помогне да се справи с натоварването. Тази система и резултатите, които постигаха, правеха впечатление на всички. Беше прекрасна връзка и бяха постоянно заедно. Изобщо не се отегчаваха един от друг, напротив, много им харесваше така.

Дори Сам забеляза, че Алекс е по-различна напоследък, по-щастлива и по-спокойна. Когато се случеше да се засекат на закуска, тя се шегуваше с него и вече не изглеждаше толкова сърдита.

Най-накрая през април го попита кога ще се изнася. Кармен беше завела Анабел в градината и те привършваха закуската и четяха вестниците си.

— Бързаш ли да се махна? — повдигна вежди той.

Изглеждаше малко стреснат.

— Не — усмихна се тъжно тя. — Но постоянно ти се обаждат от агенциите за недвижими имоти. Просто ми се стори, че вече си си намерил собствено жилище. Не може да има толкова много такива жилища в Ню Йорк.

Сега му звъняха денонощно и Дафне му пилеше на главата да се маха от Алекс. Достатъчно беше търпяла и вече настояваше да го има само за себе си. Сам винаги се чувстваше като разкъсван на части, когато се връщаше вечер у дома. Не че искаше, но го измъчваше

усещане за вина спрямо Анабел и смяташе, че поне сутрин трябва да си бъде вкъщи.

— Още нищо не съм намерил. Ще те уведомя, когато намеря — каза той хладно. — Освен това още не си свършила с лечението.

За момент на Алекс ѝ се стори, че нарочно бави напускането си. Знаеше, че не иска да оставя дъщеря си.

— Свършвам след един месец — каза тя и в гласа ѝ прозвуча облекчение.

Вече бяха минали пет месеца. Най-дългите пет месеца в нейния живот, но краят на целия този кошмар приближаваше. С Брок не можеше да говори за нищо друго. Понякога говореха и за нещата, които щяха да правят, когато се почувства по-добре. Вече ходеха на кино, на премиерата на една пиеса. Искеше да отиде на опера с него, ала още нямаше достатъчно сили. Смятаха да си купят абонамент за следващия сезон, но това беше голям ангажимент.

— А ти какво смяташ да правиш през лятото, Сам? — попита Алекс между другото. — Или не си решил още?

— Аз... хм... не знам. Може да отида в Европа за един или два месеца.

Звучеше много мъгляво. Знаеше, че Дафне иска да прекара почивката в Южна Франция, и Саймън му беше споменал за една фантастична яхта, която можеше да наеме. Щеше да бъде малко по-напрегнато от обикновените им лета на Лонг Айлънд и ваканциите в щата Мейн, но от друга страна, наистина би могъл да си позволи този лукс и сигурно щеше да бъде приятно. Чувстваше, че дължи специално внимание на Дафне след цялото ѝ търпение през зимата.

— В Европа за месец или два. — Алекс го погледна изненадано. — Сигурно бизнесът ти върви много добре.

— Да. Благодарение на Саймън.

— Ами Анабел? Ще я вземеш ли със себе си?

— Да, за известно време. Смятам, че ще ѝ бъде забавно.

И Дафне щеше да вземе сина си за две седмици, макар че не беше особено ентузиизирана от подобна перспектива. Но докато Алекс го слушаше, изведнъж се почуди коя е неговата приятелка и как ли ще се грижи за дъщеря ѝ. Това беше въпрос, който трябваше да изясни, преди да настъпи лятото.

— Нали знаеш, че Анабел не предполага, че ще се изнасяш — напомни му тя. Трябваше да помислят и за това, макар че още беше рано и той не беше си намерил апартамент. — Ще ѝ бъде трудно.

На всички щеше да бъде трудно и двамата го осъзнаваха. Не се прекъсваше лесно един седемнадесетгодишен брак, макар и след като си подготвен.

— Страшно ще ми се разсърди — каза нещастно Сам.

Надяваше се, че Анабел ще хареса Дафне и това малко ще го улесни. Дафне беше толкова млада, забавна и красива, повтори си той. Кой не би я харесал.

— Ще го преживее.

Тази година бяха преживели много трудности, но напоследък Анабел изглеждаше по-малко обезпокоена за майка си.

— Струва ми се, че се справяш добре — каза Сам и я погледна.

Усещаше нещо различно и по-женствено у нея. През началните месеци изглеждаше почти умряла, а сега като че ли бавно се съживяваше. Сега, когато я напускаше, това хем го поуспокои, хем го разстрои. С голямо учудване почувства, че Алекс ще му липсва.

— Добре съм — увери го тя.

Все още се натъжаваше и ядосваше, като говореше с него. Беше ѝ трудно да престане да се чувства така. Още по-трудно ѝ беше да си мисли за момичето, заради което Сам я напускаше. Алекс пак ги бе видяла в един ресторант, но той още не подозираше, че тя знае. Разстрои се, когато ги зърна.

Сам си мислеше за Алекс, тръгвайки за работа. Спомняше си колко щастливи бяха и какви забавни неща бяха правили заедно. Когато се запознаха, беше толкова дива и щура, умна и красива. Винаги бе харесвал нейната прямота и честност, чистота и чувство за достойнство. Сега беше много по-тиха и различна. Знаеше, че всичките ѝ качества все още са налице, но я чувстваше като непозната и не можеше да не се запита до каква степен за това беше виновен той.

— Днес си много сериозен — упрекна го Дафне, когато се видяха малко по-късно в стаята му.

— Не, просто си изяснявахме нещата вкъщи. Наистина трябва да намеря апартамент.

Искаше да започне нов живот и да забрави напълно стария. Освен Анабел, разбира се. Знаеше, че е време да я запознае с Дафне.

Сега Алекс надали щеше да каже нещо, дори Анабел да ѝ разправи. Усещаше, че тя знае от дълго време, че има друга жена, макар никога да не ѝ го беше признавал. Нямаше понятие, че ги е виждала.

— Хареса ли ти нещо тази седмица? — попита той с надежда.

Беше отчайващо. Разгледаха всяко малко кооперативно жилище в Ню Йорк, но винаги се намираха някакви недостатъци. Повечето се нуждаеха от сериозен ремонт и премебелиране.

— Наистина е тъпо — оплака се Дафне. — Или има прекалено много спални, или изгледът е лош, или пък е на нисък етаж и е много шумно.

Искаха да е с камина и по възможност да гледа към парка или реката. Предпочитаха изглед към Сентръл Парк и търсеха на Пето Авеню. Сам беше готов да плати над един милион. Можеше да ипотекира жилището си, нямаше да има материални проблеми при печалбите от последните им сделки.

Алекс вече беше му казала, че не иска нищо от него, освен издръжка за Анабел. Беше много горда и честна и имаше адвокатската си работа. Не искаше пари от Сам. Това, което искаше от него, той не можеше да ѝ го даде.

— Не бъди такъв мрачен котарак — опита се да му се умилква Дафне.

Заклучи вратата и седна на коленете му, като бавно започна да се намества. Това го накара да се усмихне стеснително. Знаеше, че е глупаво да съжالياва за миналото. Всичко беше свършило. Тогава беше добре, но сега беше още по-добре.

Както обикновено, когато плъзна ръце под полата ѝ, усети, че няма нищо, което да спре пръстите му. Дафне не носеше бельо и чорапогащи и това много му допаднаше. От време на време си слагаше колан с жартиери и чорапи и имаше великолепна колекция от съблазнителни сутиени, но отдавна се беше разделила с гащичките си.

— Имам ли срещи, записани за днес, госпожице Белроуз? — попита той и я целуна, а тя разкопча ципа на панталоните му и пъкна вътре чевръстите си пръсти.

— Мисля, че не, господин Паркър — каза със съответната английска интонация. — О, момент, моля... Да... — Преструваше се, че се рови из паметта си. — Спомням си за една среща... А, ето...

Измъкна члена му от панталоните ѝ го обхвана с устни, а Сам се отпусна назад и изстена от удоволствие.

„Срещата“ не трая дълго, но беше изключително приятна. Когато Дафне излезе от стаята след малко, тя се усмихваше, а полата ѝ беше леко изкривена.

Иглата влезе във вената на Алекс за последен път. Беше един майски следобед. Брок седеше до нея и когато всичко свърши, тя се разплака от силните емоции. Трябваше да вземе още шест таблетки цитоксан, но след това беше свободна. Направиха ѝ последна рентгенова снимка, кръвна проба и мамография. Нямаше нищо. Преживя шест нещастни месеца химиотерапия и Брок ѝ помогна да ги преодолее.

Сбогува се с доктор Уебър и се уговори за посещение след половин година. Макар че ѝ беше зле, се почувства освободена, когато напусна лекарския кабинет.

— Как ще отпразнуваме събитието? — попита Брок, докато стояха на Петдесет и седма улица и се гледаха с облекчение. Не можеха да повярват, че всичко е приключило.

— Имам идея — каза тя палаво и го стрелна с очи.

И двамата знаеха, че след час Алекс пак ще започне да повръща. Но това щеше да бъде за последен път. Никога повече нямаше да ѝ се случи. Чувстваше се сигурна. Нямаше да позволи да ѝ се случи.

Върнаха се в кантората и прекараха един спокоен следобед. Пак ѝ беше зле, но вече не бе толкова лошо както обикновено. Дори тялото ѝ като че ли усещаше, че преживява последния пристъп, последната злобна атака върху нейния организъм.

През нощта лежеше в обятията на Брок на заключена врата, да не би Анабел да се събуди. Накрая се бяха отказали да бъдат целомъдрени в дома ѝ. Знаеха, че ако Сам не си дойде до девет или десет часа, няма да се прибере изобщо.

— Какво ще правим, Алекс? — попита Брок.

Отново си говориха за Лонг Айлънд. Алекс възнамеряваше да наеме къща за лятото и един от съдружниците ѝ беше предложил собствената си къща в Ийст Хамптън. Звучеше много привлекателно. Алекс не искаше колегата ѝ да разбере за Брок заради правилника на фирмата, който забраняваше прекаленото сближаване, но смяташе, че

няма да усети. Имаха такова добро прикритие. Никой не се бе усъмнил досега.

— С удоволствие ще направя пътешествие с теб — каза той.

— Къде?

Обичаше да мечтаят заедно. Досега животът им заедно беше една мечта, едно обещание за бъдещето.

— Париж... Венеция... Рим... Сан Франциско — добави той по-реалистично.

— Хайде да го направим — заяви тя внезапно.

От една година не беше вземала отпуск и макар че имаше много компенсации, толкова често излизаше заради процедурите, че ѝ се струваше, че може да се откъсне само за кратко време.

— Доколкото ми е известно, другия месец нямаме гледане на дела. Защо да не заминем за няколко дни? Ще бъде забавно.

— Дадено! — ухили ѝ се Брок. Продължиха да разговарят за пътуването. — Ще наемеш ли тази къща в Ийст Хамптън?

— Мисля, че да — реши тя, докато си лежаха.

Изведнъж можеха да правят планове, можеха да живеят, да заминат. Отново беше истинска жена с надежди, мечти, с късмет и бъдеще.

Следващите няколко седмици бяха много напрегнати. Все още трябваше да наваксва в работата и отново поемаше ангажименти за нови дела. Върна се към нормалния си ритъм и последният ден, в който взе цитоксан, дойде и отмина почти без да го забележи.

До първи юни вече се чувстваше по-силна и придобиваше предишното си самочувствие. В края на месеца щяха да ходят в Сан Франсиско, но преди това двамата със Сам трябваше да се оправят с Анабел и да ѝ кажат, че баща ѝ си отива.

Най-накрая той намери жилище, което му хареса. Беше близо до блока, където живееше в момента. Имаше хол с фантастичен изглед, уютна трапезария, три спални и стая за прислугата. Кухнята беше показана в списанието „Дом и градина“. Струваше луди пари, но Дафне просто се влюби в него.

— Хайде да го купим — молеше го тя, както моли момиченце за нова кукла, а на него сърце не му даваше да ѝ откаже. Въпреки цената апартаментът беше прекрасен. Имаше просторна спалня за тях, стая за Анабел и стая за гости, където, както изтъкна Сам, можеше да спи

синът на Дафне, когато идваше при тях. Но тя заяви, че предпочита да го вижда в Англия. Каза, че разстоянието е прекалено голямо, за да мъкне едно петгодишно дете, а бавачките му са такива досадници, че изобщо не би могла да си помисли да ги вземе и тях. Винаги намираще предлози, за да не довежда сина си, и понякога Сам се чудеше дали детето е ужасно или пък тя не е добра майка. Може би и двете, но не се притесняваше за това. Сега трябваше да се съсредоточи върху Анабел и точно преди Деня на възпоминанието, в памет на загиналите във войните, двамата с Алекс се прибраха рано къщи и казаха на дъщеря си.

— Тати си отива! — попита тя и очите ѝ плувнаха в сълзи, а на лицето ѝ се изписа паника.

— Само на три пресечки оттук — сякаш се оправдаваше Сам и я прегърна, но Анабел започна да се дърпа напълно съкрушена.

— Защо? Защо си отиваш?

Какво беше направила? Какво бяха направили? Защо това ѝ се случваше на нея? Не разбираше. И майка ѝ, и баща ѝ трябваше да сдържат сълзите си, за да я успокоят.

— С мама решихме, че така ще бъде по-добре, принцесо — отвърна Сам и се опита да я утеши и да ѝ обясни по прост начин. — И без това рядко съм тук. Много пътувам. Ние с мама смятаме...

Как може да се обясни на четиригодишно дете? Не бяха сигурни дали самите те разбират. Как можеха да ѝ обяснят на нея?

— С мама смятаме, че ще сме по-щастливи, ако всеки си има апартамент. Можеш да идваш да ме виждаш по всяко време и през повечето почивни дни. Можем да правим много неща. Дори можем пак да отидем в „Дисни Уърлд“, ако искаш.

Но Анабел беше по-умна и приличаше на майка си. Не се поддаваше на подкупи.

— Не искам да ходя в „Дисни Уърлд“! Не искам да ходя никъде! — След това зададе убийствения въпрос: — Не ни ли обичаш вече, тати?

Той без малко да се задави при тези думи и побърза да я увери:

— Разбира се, че те обичам.

— А не обичаш ли мама вече? Още ли ѝ се сърдиш, че е зле?

Верният отговор беше „да“, ала не можеше да бъде толкова откровен.

— Разбира се, че не. Разбира се, че не й се сърдя. Да, обичам я. Но ние... — Отново трябваше да сдържа сълзите си, а Алекс я прегърна. — Повече не искаме да сме женени както преди. Искаме да живеем на различни места.

— Ще се развеждате ли?

Тя изглеждаше наистина шокирана. Беше чула тази дума в градината от Либи Уейстейн. Нейните родители бяха разведени. Майка й се беше омъжила втори път и имаше близнаци и това не харесваше на Либи.

— Не, няма да се развеждаме — твърдо каза Сам, макар че Алекс не разбираше.

Какъв беше смисълът да протакат агонията? Но и двамата не бяха готови да направят последната крачка, пък и нямаше смисъл да бързат. Поне за момента можеха да успокоят Анабел, че няма да се развеждат.

— Просто ще живеем в различни къщи.

— Не искам! — изгледа го сърдито Анабел.

След това внезапно се дръпна и се извърна към майка си: — Ти си виновна, щото се разболя! Заради тебе тати ни се разсърди и сега ще си ходи! Много си подла! Ти го накара да ни намрази!

Говореше с такава страст, че и двамата бяха изненадани. Изскубна се от прегръдките на Алекс, изтича в стаята си и тръшна вратата. Хвърли се на леглото и се разрида безутешно. И двамата се опитаха да й говорят, но без резултат. Накрая Алекс реши да я остави сама за малко и мълчаливо отиде в кухнята. Сам вече стоеше там и я гледаше, онемял от тъга и вина. Никога през живота си не беше се чувствал толкова зле.

— Както обикновено виновната съм аз — промълви тя, а той поклати глава.

Беше смазан като нея.

— Накрая мен ще започне да мрази, не се безпокой. И двамата не сме виновни. Просто така се случи. Така стана.

— Ще го преживее — каза Алекс, но гласът й не прозвуча убедително.

Всички щяха да го преживеят.

— Ще се увери, че не живееш толкова далече, и ако те вижда достатъчно, ще се чувства добре. Трябва да направиш усилие да бъдеш

повече с нея.

— Очевидно — кимна той. Беше раздразнен от поучението. — Ще я вземам често, колкото пъти ми я дадеш.

— Можеш да я вземаш, когато поискаш — щедро заяви Алекс, но имаше неприятното чувство, че си поделят свещници, а не става дума за дъщеря им. След това го погледна и си спомни за плановете им. — Ами тези събота и неделя?

Сам искаше да заведе Анабел в Хамптънс за Деня на възпоминанието. Беше наел къща за четири дни и смяташе, че ще бъде забавно за детето. Алекс се беше съгласила.

— Ще я взема, ако склони да дойде.

— Не забравяй, че е сърдита на мен, а не на теб.

Щяха да ходят с Брок на Файър Айлънд на дълъг уикенд.

— Ще се оправи — успокои го тя и след това отиде да види какво става. Анабел беше престанала да плаче, но лежеше на леглото и изглеждаше така, сякаш сърцето ѝ е разбито.

— Съжалявам, сладунка — тихо каза Алекс. — Знам, че ти е трудно. Но тати те обича и през цялото време ще се виждате.

— А ти ще ме водиш ли на балет? — попита момиченцето.

Беше объркано кой къде ще ходи. За едно четиригодишно дете беше прекалено трудно за възприемане. И за Алекс беше доста трудно, макар че бе на четиридесет и три. А Сам тъкмо беше навършил петдесет.

— Разбира се, че ще те водя на балет. Всеки петък. Няма да бъда повече болна. Свърших да взимам лекарството.

— Цялото ли? — попита Анабел подозрително.

— Цялото — потвърди Алекс.

— Сега косата ти ще се върне ли?

— Мисля, че да.

— Кога?

— Скоро. Отново ще бъдем като близначки.

— И няма ли да умреш?

Това беше най-сериозният проблем за всички и бе трудно да се обещава.

— Няма. — Сега беше по-важно да я успокои, а не да бъде напълно искрена. Нямахте гаранции, но и нямахте следа от рецидив. — Няма да умра. Много по-добре съм.

— Хубаво.

Анабел ѝ се усмихна, почти готова да ѝ прости, че заради нея е загубила баща си.

— Защо тати трябва да си отиде? — попита тя жално.

Толкова трудно беше да ѝ се обясни.

— Защото ще бъде по-щастлив. Това за него е важно.

— Не е ли щастлив тук с нас?

— Точно сега не е. Щастлив е с теб, но не и с мен.

— Нали ти казах, че ти е сърдит — упрекна я Анабел. — Трябваше да ме послушаш.

Алекс се разсмя. Щяха да се оправят. Бяха оцелели, бяха се справили. Случиха им се лоши неща, ала успяха да ги преживеят.

Върна се да потърси Сам, преди да си е тръгнал, и го намери в стаята за гости. Приготвяше един куфар. Повечето му неща бяха още тук, но беше ѝ казал, че ще се мести през следващите две седмици. Щеше да остане един месец в хотел „Карлайл“, докато апартаментът бъде готов. Не искаше да отива в жилището на Дафне. „Карлайл“ беше приемлива неутрална територия и приятно място за Анабел.

— Добре е. Още е разстроена, но ще се оправи — каза тъжно Алекс.

— Ще я взема от градината в петък и ще заминем за Саутхамптън. Ще я доведе в понеделник вечерта.

— Добре — кимна Алекс.

Осъзна, че изведнъж бяха се озовали в напълно нова фаза. Въпреки че през последните шест месеца Сам често не се прибираше вкъщи, сега вече това беше станало официално. Бяха казали на Анабел. Щяха да се разделят, но да не се развеждат. Само да се разделят. Беше един нов свят.

— Бедничкото — промълви съчувствено Брок, когато вечерта Алекс му разправи какво се е случило. — Сигурно ѝ е трудно да разбере. И на големите им е трудно.

— Тя обвинява мен. Каза, че ако не съм се била разболяла, той нямало да ни се разсърди. В това има известна доза истина, но предполагам, че е било заложено някъде скрито под повърхността. Навярно бракът ми не е бил толкова съвършен, както съм си мислила. Иначе нямаше да се разпадне така лесно.

— Смятам, че това, което ти преживя, би създало напрежение в много бракове — каза той обективно.

Алекс кимна и след това си спомни нещо.

— Искам да се срещна със сестра ти тия дни.

Брок не отвърна нищо. После Алекс се разсея, когато се разговориха за плановете си за Файър Айлънд. Изглежда, щеше да бъде много приятна почивка. Щяха да отседнат в един малък ужасен стар хотел „Боровете“. Алекс знаеше от опит, че като се качи на ферибота и почувства на лицето си соления въздух, всички проблеми ще останат зад нея. Точно това й трябваше.

И на Сам му бе необходима такава почивка. Взе Анабел от градината с куфарчето ѝ и я заведе да обядват набързо, преди да се видят с Дафне и да тръгнат към Саутхамптън. Първо искаше да се наобядва насаме с дъщеря си, за да я подготви за срещата, но тя като че ли беше по-объркана от всякога. Идеята, че има друга жена в неговия живот, изглежда, беше повече, отколкото дори смътно можеше да си представи.

— Тя ще идва ли с нас на почивка? — погледна го Анабел безпомощно. — Защо?

— Ами... — започна да търси отговор и изведнъж се почувства безкрайно неловко, — да ми помага за теб, за да можем да се забавляваме по-добре.

Отговорът беше глупав и той го съзнаваше.

— Искаш да кажеш като Кармен ли?

Детето отново беше объркано и Сам нервно се засмя.

— Не, глупаченце. Като приятелка.

— Искаш да кажеш като Брок ли?

Това поне беше нещо, което разбираше, и Сам веднага се вкопчи в сламката.

— Точно така. Дафне работи с мен в службата, точно както Брок работи с мама в нейната служба.

Имаше и други подобни неща, но Сам изобщо не ги подозираше.

— Тя е моя приятелка и ще дойде с нас на почивката.

— А ще работите ли с нея, както мама работи с Брок?

— Е, може би... Но всъщност... Не, просто ще се забавляваме и ще си играем с теб през цялото време.

— Добре.

Стори ѝ се глупаво, ала поне имаше желание да се запознае с Дафне.

Но очакванията на Сам по отношение на почивката бяха съвсем различни от тези на Дафне.

— Но защо, за бога, не доведе бавачката?

Дафне го погледна с недоумение, когато я вземаше от апартамента ѝ. Анабел беше долу в колата. Сам я бе заключил и постоянно поглеждаше през прозореца.

— Или поне слугинята. Няма да можем да отидем никъде с дете на тази възраст! И ще бъдем абсолютно блокирани през цялото време.

Това беше нещо, което никога не бе забелязвал у нея, но тя изобщо не беше доволна, когато взе куфара ѝ.

— Съжалявам, миличка — извини се той. — Изобщо не помислих.

Двамата с Алекс винаги сами се грижеха за детето си, когато отиваха някъде, и това изобщо не беше проблем за тях. Но все пак Анабел беше тяхно дете и бяха женени.

— Следващия път ще взема Кармен, обещавам.

Той я целуна и тя малко омекна. Носеше синя памучна плажна рокля и през нея се виждаха гърдите ѝ. От опит знаеше, че под роклята няма нищо.

— Много ще ти хареса — обеща ѝ той, докато слизаха надолу. — Възхитителна е.

Но се оказа, че Анабел не е възхитителна по отношение на Дафне и е извънредно подозрителна.

Пътуването до Лонг Айлънд беше изпълнено с въпроси, несръчни отговори и малки лъжи и докато стигнат, Сам се беше изпотил и изглеждаше много нервен. Остави нещата на Дафне в съседната стая до неговата, а Анабел беше настанена в стая отсреща. Дафне се разсмя, когато видя как ги е разпределил по стаите.

— Ама ти наистина ли смяташ, че ще спим така? Та тя е само на четири години и сигурно няма да разбере какво става.

Дафне наистина не я беше грижа какво ще каже детето на майка си, но на Сам не му беше все едно.

— Мислех, че просто можеш да си оставиш нещата в моята стая. Не е необходимо тя да знае къде спим.

— А ако сънува кошмари?

Никога не беше мислил за това, но Дафне явно беше сведуща поне по този въпрос относно децата.

— Ще отидем при нея.

Проблемът беше разрешен и тя се разсмя.

— Трябва да ѝ кажеш да не слиза от леглото, защото иначе я чака смъртно наказание, нали?

— Добре де, добре.

Чувстваше се глупаво и неудобно. Дори той трябваше да признае, че Анабел беше ужасна през целия следобед и след това яде прекалено много сладки неща и прекара прекалено дълго време на слънце без шапка и повърна цялата си вечеря върху Дафне.

— Прекрасно — каза тя, но изглежда, никак не ѝ беше приятно, а Сам се опита да я почисти. — И моят малък мъж постоянно го прави. Опитах се да му обясня, че никак не е прилично.

— Моята майка повръща през цялото време — каза Анабел отбранително и гневно я загледа.

Усещаше, че не са приятелки и че никога няма да станат, независимо от това, което разправяше тати. Дафне изобщо не приличаше на Брок. Беше подла и гадна. И постоянно пипаше нейния татко и го целуваше. Анабел беше видяла.

— Моята майка е много смела — продължи Анабел, докато Сам взе рокличката ѝ и я хвърли в умивалника. Докосна я по челцето, да не би да има температура, но нямаше. — Беше много болна и тати ѝ се разсърди и сега ще се мести в нов апартамент.

— Знам, миличка, и аз ще се местя там — обяви Дафне, преди Сам да може да я спре. — Знам всичко. Ще живея там с него.

— Така ли?

Анабел изглеждаше ужасена и изтича в стаята, която ѝ бяха определили. Веднага след като детето излезе, Дафне разкопча презрамките на раменете си и роклята се смъкна на пода. Тя я прекрачи и застана пред Сам напълно гола.

— Повърна върху роклята ми — обясни Дафне, но той вече разбираше накъде клони.

— Съжалявам. Предполагам, че пое повече, отколкото можеше да смели — каза той.

Не се усети, че звучи двусмислено, и Дафне се усмихна.

— Очевидно. Не се безпокой.

Тя го целуна. Трудно му беше да не я прегърне, но знаеше, че трябва да се сдържи.

— По-добре си облечи нещо. Аз ще отида при Анабел.

— Защо не я оставиш известно време да се попържи в собствения си сос? Ще трябва да свиква с това положение. Наистина не е полезно да се глежат децата.

Така ли мислеше? Че било глезене? Затова ли беше оставила сина си при бившия си мъж в Англия?

— Ще дойда след минутка — отвърна Сам и излезе. Чудеше се колко ли време ще продължи войната между двете.

Когато влезе в стаята, Анабел плачеше и продължи да плаче, докато заспа в ръцете му. Чувстваше се ужасно заради всичко, което се беше случило. Искаше Анабел и Дафне да се обичат. И двете бяха важни за него. Имаше нужда и от двете и му се щеше поне да се харесват.

Но когато на следващия ден Анабел се събуди в шест часа сутринта, те още не бяха станали и Дафне лежеше гола в обятията му. Никога не беше си представял какво може да се случи и беше забравил да я предупреди да си сложи нощницата.

Анабел влезе в стаята им безшумно и застава със зяпнала уста и с ужасен поглед. И Сам беше съвсем гол и предложи на дъщеря си да слезе долу и да ги почака. Но Дафне никак не беше развеселена от факта, че я събудят по такова време, и това развали настроението ѝ за цялата сутрин.

Двете „момичета“ започнаха да се карат непрекъснато и накрая Сам заведе Анабел на плажа, за да престанат. Когато се върна да вземе Дафне за обяд, тя беше бясна, че детето е трябвало да идва с тях.

— За бога, какво мога да правя с нея? Да я оставя вкъщи сама ли?

— Това няма да я убие. Не е бебе. Трябва да ти кажа, че вие в Америка се отнасяте към децата си по твърде необикновен начин. Ужасно са разглезени и са центърът на света. Това дори не е здравословно за тях. Разбери, Сам, към нея трябва да се отнасят като към дете. Ще бъде много по-щастлива вкъщи, с бавачка или слугиня, а не да се мъкне навсякъде с теб. Ако майка ѝ иска да ѝ угажда, защото има жалък животец, нека. Още отсега обаче те предупреждавам, че нямам намерение да ѝ подражавам. Няма да ти натрапвам сина си

повече от пет дни в годината, но не очаквай да стана бавачка на твоята дъщеря. Няма да стане! — раздразнено завърши тя и за първи път от шест месеца Сам се почувства наранен и разочарован от нея. Почуди се дали нещо по време на юношеството ѝ не я е накарало да има такова отрицателно отношение към децата. Беше му непонятно как просто ей така могат да се мразят деца. Но когато размисли, осъзна, че повече или по-малко тя го беше предупредила още от самото начало. Единствената му надежда беше, че сега ще има желание да се промени.

Както и да е, тримата отидоха да обядват, но се чувстваше напрежение. Анабел постоянно гледаше в чинията си и нищо не яде. Чу всичко, което Дафне беше казала, и в момента я мразеше. Искаше да се върне при мама и го заяви на баща си, след като свършиха с обяда. Ала той ѝ обясни с нещастен вид, че и мама е заминала на почивка.

Вечерта разпита съседите и успя да намери едно шестнадесетгодишно момиче, което да остане с Анабел. Двамата с Дафне отидоха в един кънтри-клуб на „Коншънс поинт“ и там вечеряха и танцуваха, но когато се върнаха, настроението на Дафне не беше се подобрило. Сам я помоли да си облече нощница, а тя му се изсмя и каза, че не си е взела.

На другия ден беше почти същото и всички въздъхнаха с облекчение, когато тръгнаха обратно за Ню Йорк.

Алекс вече си беше вкъщи и ги чакаше сама. А Дафне остана долу в колата, докато Сам отведе дъщеря си при майка ѝ.

— Забавлявахте ли се? — попита Алекс сияеща.

Беше облечена с дънки, колосана бяла риза и носеше червени еспадрили. Сам не можа да не забележи, че Алекс изглежда много хубава след всички тези месеци и че има тен.

Но лицето на Анабел бе съвсем различно. Вдигна към майка си очи, пълни със сълзи, а Сам нежно я докосна по раменцето.

— Имаме известни проблеми с привикването. Предполагам, че не съм преценил добре ситуацията. Взех и една приятелка и на Анабел не ѝ беше лесно.

И на Дафне.

— Съжалявам — извини се той и на двете, а Алекс местеше очи от единия към другия. Чудеше се какво ли се е случило.

Анабел погледна Сам, след това Алекс и каза направо:

— Мразя я.

— Ти не я мразиш — опита се да ѝ внуши Алекс и се извърна към Сам.

Сигурно прекарването е било страхотно. Зачуди се какво ли е направила англичанката, за да разсърди Анабел. Вероятно само защото е била със Сам, помисли си Алекс безпристрастно.

— Трябва да бъдеш мила с приятелките на татко, Анабел. Когато си груба към тях, ти си груба и към него — добави тя нежно, но не беше лесно да накара Анабел да замълчи.

— През цялото време се разхождаше гола. Беше отвратително. И спеше с тати — погледна тя намусено към двамата и след това се спусна към стаята си, без да се сбогува с баща си. Алекс го погледна. Беше леко изненадана от липсата на дискретност.

— Може би е трябвало да кажеш нещо на приятелката си. Ако е наистина така, не смятам, че е подходящо за Анабел да вижда такива неща.

Алекс се разтревожи. Нямаше начин да се контролират тези посещения. Беше учудена, че Сам е допуснал подобно нещо.

— Знам — каза той нещастно. — Съжалявам. Беше истински кошмар. Много неприятно се получи.

След това я погледна унило.

— И двете бяха невъзможни, ако говорим обективно.

Алекс би трябвало да го съжали, ала не успя. Щеше да бъде забавно, ако не беше фактът, че Дафне се бе разхождала гола.

— Трябва да измислиш нещо, когато детето е при теб, ако възнамеряваш да живееш с приятелката си.

За първи път Алекс говореше открито за това, но всъщност Анабел беше подела темата.

— Прекалено е малка за подобни сцени.

— Знам. А аз съм прекалено стар. Ще се оправя. Не е видяла нищо, което не трябва — добави той.

Изглеждаше разнебитен.

— А впрочем, в петък Анабел повърна.

— Много сте се забавлявали, няма що — засмя се Алекс и за миг Сам си спомни за старото време. Тя се смееше и дори той трябваше да признае, че ситуацията има и смешна страна. Отиде да целуне Анабел,

но тя още му беше много сърдита и отказа да му каже „довиждане“. Сам ѝ изпрати въздушна целувка, махна на жена си и изтича надолу към Дафне.

— Щастлив ли си пак, любов моя? — попита го тя и се притисна към него в колата, но Сам беше разочарован от почивката с дъщеря си. Все още се разстройваше, когато видеше Алекс. Призраците на някогашния им живот още ги преследваха и двамата се мъчеха да ги забравят.

— Съжалявам, че не мина по-гладко — каза тихо Сам. Признаваше фиаското.

— Детето ще се оправи — уверено заяви Дафне и започна да му говори за апартамента.

След като през юни се премести в хотел „Карлайл“, нещата се усложниха още повече. Дафне беше при него през цялото време и Анабел изведнъж осъзна, че тя е непрекъснатата натрапница.

— Мразя я! — упорито повтаряше детето всеки път, когато се върнеше вкъщи при майка си.

— Не, не я мразиш — твърдо отвърщаше Алекс.

— Мразя я!

Заведоха я в новия апартамент и тя каза, че и него го мрази. Единствените неща, които ѝ харесваха, бяха лимонадата и шоколадовите бисквити в хотела. Сам се мъчеше да организира и летуването. Беше наел яхтата и къща в Кап д'Антиб. Алекс обеща да пусне Анабел.

Но Дафне категорично се противопостави на идването на детето. Заяви, че не иска Анабел с тях в Европа, та ако ще и с бавачка.

— Но, за бога, тя ми е дъщеря!

Беше ужасен и много засегнат от отношението на Дафне. Не очакваше това от жената, с която живееше. Щяха да заминат за месец и половина и за него това беше прекалено дълго време, без да вижда дъщеря си.

— Чудесно. Тогава ще я вземаш със себе си, когато стане на осемнайсет години. Не ни трябва на яхтата, нито в къщата в Южна Франция. Ами ако падне от яхтата? Нямам намерение да се безпокоя за нея през цялото време. Няма да взема и сина си.

Фактически щеше да го види само за една седмица в Лондон. Според нея това беше върховна жертва, ала Сам започваше да

проумява положението.

Постоянно се караха по този повод и той нямаше намерение да отстъпи, но накрая самата Анабел реши въпроса. Не искаше да заминава с тях, не искаше да ходи в Европа и не искаше да оставя майка си.

Сам и Дафне щяха да прекарат една седмица в Лондон, две в Кап д'Антиб и три на яхтата, обикаляйки покрай Франция, Италия и Гърция. За Алекс тази почивка изглеждаше божествена, но не и за дъщеря ѝ.

— Може би приятелката ти е прекалено млада — деликатно намекна Алекс на Сам. — Може би догодина.

Предполагаше, че дотогава той ще се ожени за момичето и Анабел ще трябва да се примири с нея. Беше странно, защото още не беше я помолил да се разведат, но Алекс знаеше, че това вероятно ще стане в края на лятото. Навярно той просто не искаше да изглежда, че настоява да се разведат. Самата тя вече се беше отказала от брака си. Той вече беше история, пък и никога не е бил толкова разкошен, както животът му с Дафне сега. Преди, докато бяха женени с Алекс, Сам никога нямаше да се сети да отидат в Южна Франция или да наемат яхта.

— Какво ще правиш с детето? — попита Сам.

Беше разтревожен за Анабел и се чувстваше нещастен, че няма да бъде с нея през лятото.

— Наех къща в Ийст Хамптън. Ще ми бъде много приятно да съм с нея. Ще помоля Кармен да идва през седмицата, а аз ще работя до четвъртък на обяд, за да бъда при детето.

Стори му се добре, пък и Анабел беше много щастлива, когато ѝ казаха.

— Нали не трябва да ходя с тати и Дафне? — попита тя невярващо. — Ура!

Но реакцията ѝ силно засегна Сам и той беше сърдит на Дафне, когато вечерта се върна в хотела.

— За бога, я не се муси — закачи го Дафне и му наля чаша коняк. — Тя е дете и наистина щеше да ѝ бъде много неприятно. И ние щяхме да сме нещастни да я гледаме и да се притесняваме за нея. Нямаше изобщо да си починем.

Тя му се усмихна. Чувстваше огромно облекчение, че въпросът се е разрешил.

— Какво искаш да правим тази вечер? Ще излезем ли, или ще си останем вкъщи?

За нея животът беше постоянна забава. Ако не забава, то поне оргия.

— Може би този път ще трябва да поработя за разнообразие — отвърна той мрачно.

Беше оставил съдружниците си да се занимават с всичко. Със Саймън осигуряваха нови сделки и Саймън се грижеше за невероятно много подробности. Сам беше толкова зает с командировки и с промяната в живота си, че се чувстваше малко виновен за това, че е позанемарил работата си.

— О, недей да работиш — запротестира Дафне. — Нека да се позабавляваме.

Преди да може да реагира, тя го обкрачи и вдигна полата си. Само едно нещо привлече вниманието му. Положи я на канапето и я облада по-грубо от всякога. Хем ѝ се сърдеше, хем беше влюбен в нея. Беше разочарован и наранен, но толкова заслепен от страстта си към Дафне, та понякога му се струваше, че ще полудее.

19

В края на юни Алекс и Брок се преместиха в лятната си къща и тя много се хареса и на двамата. Беше проста и удобна, с пердета на сини квадратчета и рогозки на пода. Кухнята беше голяма и уютна, с португалска теракота, а за Анабел имаше малка симпатична градинка, където да си играе. Когато я заведоха да я види за първи път на празника Четвърти юли, тя каза, че къщата е хубава.

Не беше изненадана, че Брок е там, а Алекс беше много повнимателна, отколкото Сам с Дафне. Брок „официално“ спеше в стаята за гости на долния етаж и всяка сутрин се прибираше там, преди Анабел да стане. Веднъж, когато забравиха и тя без малко да ги завари, той си нахлузи дънките и се престори, че оправя нещо в стаята на Алекс.

Анабел беше щастлива и се чувстваше добре с него. Тримата ходеха навсякъде заедно. Алекс бързо възстановяваше силите си и беше изпълнена с енергия и ведро настроение. В средата на юли изненада и двамата, когато слезе долу без перука. Собствената ѝ коса беше мека, къса и къдрава.

— Много си хубава, маме! Точно като мен! — зарадва се Анабел и излезе да играе навън, а Брок се усмихна на Алекс. Последвалият въпрос без малко да я накара да падне от стола.

— Е, и кога ще се оженим, госпожо Паркър?

Тя колебливо му се усмихна. Беше влюбена в него, но никога не беше си позволявала да мисли за бъдещето поради ред причини.

— Сам още дори не ме е помолил за развод.

— Защо трябва да чакаш той да те моли? Защо не го помолиш ти, когато се върне от Европа?

Брок много се надяваше на това.

Алекс го погледна сериозно. Изглеждаше колеблива и крайно предпазлива.

— Няма да бъде честно по отношение на теб, Брок. Сега съм добре, но ако пак се случи нещо по-нататък?

Той вече ѝ беше доказал, че може да се справя с положението, ала не беше там въпросът.

— Не искам да ти причинявам неприятности. Имаш право на сигурно бъдеще.

— Глупости! — отвърна Брок ядно и я погледна. — Не можеш да седиш и да чакаш, за да видиш какво ще стане през следващите пет години. Трябва да продължаваш да живееш и да се оправяш с онова, което ти се случи. Искам да се ожения за теб и да бъда с Анабел — каза той.

Пое ръката ѝ и я целуна през масата.

— Не възнамерявам да чакам. Искам да живея с вас и да се грижа за вас. Не искам това да свърши заедно с лятото.

— И аз — призна си тя откровено.

Но беше десет години по-стара от него и беше оперирана от рак.

— Какво ще каже сестра ти?

Още не беше се запознала с нея, нито бяха говорили по телефона, ала знаеше колко много означава тя за Брок. Съдеше по нещата, които ѝ беше казал, но общо взето, малко говореше за сестра си.

— Няма ли да бъде нещастна? Трябва да се ожениш за някое хубаво младо момиче, което да ти роди деца и да не ти създава проблеми.

— Сестра ми ще ми каже да избира най-доброто за себе си. А най-доброто за мен си ти, Алекс... Сериозно ти говоря. Искам да помолиш Сам за развод, щом се върне от Европа. След това, като ви дадат развод, ще се оженим.

— Обичам те.

Тя му се усмихна през масата. После погледаха през панорамния прозорец как Анабел си играе. Алекс беше трогната от желанието на Брок да свърже живота си нея на всяка цена.

— Искам да се ожения за теб. И няма да спра да ти досаждам, докато не се съгласиш — каза той упорито, а тя се засмя.

— Не че аз не искам. Ами твоята работа? — попита Алекс сериозно. Брок не можеше да се ожени за нея и да остане във фирмата.

— Получих две предложения тази година. Доста са добри. Вероятно ще бъде по-разумно, ако се преместя. Но преди да се махна, бих искал да говоря със старшите съдружници. Чудя се дали, след като

ти беше толкова болна, не биха се съгласили да направят изключение за нас и да ни оставят да работим заедно.

— Може. Ние се справяме добре с теб — усмихна му се тя с благодарност. — А догодина би могъл да кандидатстваш за съдружник.

— Ще го обсъдим с колегите, но първо, трябва да говориш със Сам — отвърна Брок спокойно.

— Та аз още не съм се съгласила — реагира Алекс.

Изглеждаше палава и влюбена.

— Ще се съгласиш — заяви той уверено.

Беше прав. До края на седмицата тя се съгласи. Щеше да помоли Сам за развод и да се ожени за Брок веднага след като приключи с формалностите.

— Сигурно съм полудяла — каза Алекс смутено. — Два пъти съм по-стара от теб.

— Ти си с десет години по-голяма, а това няма никакво значение, пък и изглеждаш по-млада от мен.

Наистина изглеждаше добре и годините ѝ не личаха, откакто се бяха преместили на Лонг Айлънд. Последствията от химиотерапията избледняваха, косата ѝ бе по-гъста отпреди и подпухването беше изчезнало. Изглеждаше както преди да се разболе, а може би и по-добре. Двата бяха като деца, докато играеха по плажа през почивните дни. И когато в понеделник сутрин се оправяше към кантората с Брок, се чувстваше напълно отпочинала. Кармен идваше късно вечерта в неделя, за да могат да отидат на работа навреме. В четвъртък си тръгваха колкото се може по-рано и се връщаха на Лонг Айлънд. През лятото повечето адвокати не работеха в петък и фирмата затваряше в четвъртък на обяд, както много нюйоркски компании.

Когато се връщаха в къщата на брега, Анабел винаги ги чакаше. Беше щастлива и развълнувана. А през седмицата Алекс и Брок спяха ту в нейния, ту в неговия апартамент — където им беше по-удобно. Беше прекрасно лято.

Анабел бе разговаряла с баща си няколко пъти. Той беше вече в Кап д'Антиб. Изпрати ѝ над десет картички. Но Алекс не беше се чувала с него, защото той никога не се обаждаше, когато тя бе в къщата. При всички случаи не искаше да го моли за развод по телефона. Вече нямаше съмнения. Брок я бе убедил. Беше направил повече от всеки друг мъж, за да се докаже пред нея. Нямаше смисъл да

му задава още въпроси. Знаеше, че го обича. Чувстваше се щастлива с него.

Един ден в средата на юли лежах на плажа и тя забеляза как гледа банския ѝ. Това я учуди. Той се наведе и я целуна.

— Красива си — каза Брок сърдечно, а тя му се усмихна.

Анабел беше наблизко, но мисълта за „следобедна дрямка“ бе много привлекателна.

— А ти си сляп — отвърна Алекс, като жумеше на слънцето. След това той докосна гърдата ѝ и тя почувства как през тялото ѝ преминаха тръпки.

— Смятам, че след известно време трябва да отидем на пластичен хирург.

— Защо?

Опита се гласът ѝ да звучи непринудено, но не обичаше да говори за това. Въпреки че Брок беше нежен към нея, все още се притесняваше от вида си. Носеше протеза почти през цялото време.

— Просто смятам, че трябва — настоя той мило.

— Искаш ли да си променя носа или да си направя козметична операция на лицето?

— Престани да се заяждаш. Прекалено си млада, за да се криеш през останалата част от живота си. Би трябвало да се разхождаш гола през цялото време.

Всъщност малко прекаляваше, но Алекс знаеше, че се опитва да я окуражи по отношение на отрязаната ѝ гърда.

— Да не искаш да кажеш, че трябва да се размотавам гола като англичанката на Сам? Смятам, че не е необходимо.

Още се дразнеше при мисълта за Дафне.

— Няма нищо общо. Знаеш какво искам да кажа. Поне поговори с лекаря, разбери в какво се състои работата. Можеш да си направиш операцията това лято и да приключиш. После завинаги ще имаш две цици.

— Струва ми се ужасно, а и било много болезнено.

— Откъде знаеш?

— Говорих с други жени от групата за оказване на помощ. И доктор Уебър ми каза. Стори ми се отвратително.

— Я не се превземай.

И двамата знаеха, че Алекс не се превзема, но Брок искаше да я накара да придобие самочувствие и дори ѝ даде името на известен специалист по пластична хирургия, за когото беше разбрал от свой приятел хирург. Брок беше винаги много изобретателен.

— Записах ти час при него — каза той направо един ден след работа и тя удивено го загледа.

— Много си настоятелен.

Не искаше да ходи и половин час се караха.

— Няма да отида.

— Ще отидеш. Ще те заведе. Просто си поговори с човека. Нищо няма да ти стане.

Когато дойде време да вървят, Алекс още беше бясна, но накрая склони и остана изненадана от това, колко различен бе този лекар от нейния хирург. Доктор Хърмън беше студен и методичен, боравеше с неумолими факти и неоспорими опасности. Този се занимаваше с подобряване на състоянието на хората и ги караше да се чувстват по-добре. Беше закръглен и нисък и имаше чудесно чувство за хумор. След няколко минути я разсмя и внимателно насочи разговора към процедурата, заради която го бяха посетили. Прегледа гърдата на Алекс и ѝ каза, че могат или да ѝ сложат присадка, или да разтегнат тъканите, което означаваше в продължение на два месеца да ѝ се бият ежеседмични инжекции с физиологичен разтвор, за да се постигне желаната форма. Алекс предпочете присадката, защото се правеше веднага. Във всеки случай обаче, още не беше убедена. Лекарят обясни, че операцията ще бъде скъпа, разбира се, и не безболезнена, но в болницата ще сторят всичко възможно за нея. На нейната възраст, каза той, си заслужаваше да се подложи на такава операция.

— Нали не искате да изглеждате така до края на живота си, госпожо Паркър? Можем да ви направим красива гърда.

Беше предложил да раздели на две зърното на другата ѝ гърда или да прибегне към татуировка, за да бъде всичко както трябва. Въпреки че лекарят ѝ наговори куп неща, за да я окуражи, Алекс все още смяташе, че е ужасно.

След като се любиха през нощта, тя попита Брок дали това има значение за него.

— Не, разбира се — отвърна той откровено. — Но просто смятам, че трябва, заради самата теб. Всичко обаче зависи от

желанието ти. Бих те обичал и без цици. Пепел ми на езика!

Една отрязана гърда стига.

Без да говори повече с Брок, Алекс мисли в продължение на две седмици. В края на юли, когато бяха в Ийст Хамптън, изненада Брок с решението си.

— Ще си я направя — рече тя.

Седяха на масата, след като бяха прибрали чиниите. Той се беше зачел в неделния вестник.

— Какво? — попита Брок и погледна към нея.

Не разбираше за какво става дума, но винаги се интересуваше от онова, което Алекс имаше да му каже.

— Ще правим ли нещо днес?

— Не днес. Ще се обадя в понеделник.

— На кого?

Изпитваше чувството, че е изпуснал важната част от разговора.

— На Грийнспън.

— Кой е пък този?

Главата му беше празна. Бе полузаспал. Може би нов клиент.

— Лекарят, при когото ме заведе. Пластичният хирург.

Изглеждаше решителна и малко нервна.

— Така ли? — просия Брок.

Много се зарадва. Смяташе, че след това и тя ще бъде щастлива.

— Браво на теб! — възкликна той и я целуна.

И в понеделник, върна на обещанието си, Алекс се обади на лекаря и го увери, че би искала да ѝ направят присадка. Беше ужасена, че пак ще я режат и ще боли, но след като вече се беше решила, трябваше да отиде докрай.

Лекарят ѝ запази ден за операция в края на седмицата и каза, че ще се наложи да прекара четири дни в болница и след това ще може да се върне на работа. Известно време щеше да я боли, повече от първия път, призна той, но няма да има никакви неприятни ефекти, както при химиотерапията.

Тя си взе отпуск за четвъртък и Кармен обеща да остане в Ийст Хамптън с Анабел. Детето знаеше, че отива в командировка. Алекс не искаше да я плаши и да ѝ обяснява за болницата. Каза само на Кармен, която отначало се разтревожи, но после се успокои, когато разбра за какво става дума. И тя, както и Лиз, смятаха, че идеята е много добра.

Всички се вълнуваха, освен самата Алекс, която беше ужасена и в последния момент започна да се колебае.

В сряда вечер остана будна през цялата нощ до Брок и се ядосваше, че се е съгласила на тази операция.

Той я отведе в болницата на „Ленъкс Хил“ в седем часа на следващата сутрин и една сестра и анестезиологът им обясниха цялата процедура. Дадоха ѝ болнична роба и сестрата ѝ сложи система. Алекс веднага се разплака неудържимо. Мислеше си само за химиотерапията и за предишната операция и се чувстваше ужасно зле.

Пристигна доктор Грийнспън и ѝ предписа инжекция с валиум.

— Вярваме, че тук можем да направим всички щастливи — усмихна се той и погледна развеселено към Брок. — И вие ли искате инжекция?

— С удоволствие.

Алекс беше вече полузаспала, когато я закараха в операционната. Брок нервно чакаше в стаята ѝ, после взе да кръстосва коридорите. Пет часа по-късно дойде докторът и му съобщи, че Алекс е добре. Процедурата беше сложна, но всичко бе минало гладко.

— Смятам, че ще остане доволна от резултатите.

Беше сложил присадка, ала тъй като гърдите ѝ бяха малки, не се налагаше много да разтягат тъканите, макар че, разбира се, трябваше да получат желаната форма. Имаше и други варианти, но Алекс предпочете присадката. Знаеше, че ще трябва да я наблюдават внимателно, за да не се явят усложнения, и щеше да участва в контролна група, от която черпеха данни по отношение за силиконовите присадки.

— Ще трябва да дойде пак след месец или два, за някои довършителни процедури.

Бяха казали на Алекс, че окончателното изграждане на зърното и татуировката могат да се направят с местна упойка.

— Смятам, че ще се справи отлично — увери Брок доктор Грийнспън.

След два часа Алекс бе изведена от реанимацията и все още беше много замаяна.

— Здравсти — прошепна му тя. — Как е минало?

— Изглежда, отлично — усмихна ѝ се Брок, макар че, разбира се, не беше видял резултата.

Следващите четири дни в болницата ѝ бяха по-неприятни, отколкото беше очаквала. Когато се върна на работа в понеделник, все още чувстваше силни болки, ала нямаше нищо общо с опасностите и последиците от предишната операция.

Превръзката беше огромна, но Алекс все пак успяваше да отхвърли доста работа. Много от съдружниците бяха на почивка и като че ли никой не разбра какво ѝ е положението. Седеше си в стаята, с риза на Брок над превръзката. Той ѝ носеше обяд и след като свършеше работният ден, отиваха в неговия апартамент.

Следващия четвъртък, една седмица след операцията, преди да се върнат в Ийст Хамптън, ѝ махнаха превръзката и конците. Анабел полудя от радост, когато ги видя, а Алекс доста внимаваше с движенията, докато я прегръщаше.

— Да не си се ударила, маме? — попита разтревожено детето.

Изведнъж пак се уплаши. Имаше лоши спомени и Алекс не искаше те да изплуват отново.

— Не, добре съм — успокои я тя.

— Да не си пак болна?

Очите на Анабел бяха огромни. Погледна майка си, а тя я притегли към себе си. Чувстваше как момиченцето ѝ се тресе.

— Добре съм — повтори нежно и я притисна в обятията си.

След това реши, че трябва да ѝ обясни. Много простичко ѝ каза, че когато си ударила гърдата преди десет месеца, се наложило да ѝ махнат част от нея, а сега са ѝ я сложили обратно. Това като че ли беше най-простото обяснение и когато Сам се обади, Анабел му каза, че мама си намерила гърдата и си я сложила обратно. Според нея това беше добра новина, но баща ѝ се стресна. Предположи, че Анабел е видяла протезата на Алекс. Изобщо не му мина през ум, че може да си е направила операция. Не пожела да говори с жена си, защото Дафне стоеше до него.

Бяха вече на яхтата и някои от екстравагантните приятели на Дафне бяха дошли с тях. Групата беше твърде изискана, с пиетет към изключително изтънчени развлечения. Доста време прекарваха в посещения на други яхти и вили по Ривиерата. След няколко дни щяха да ходят на остров Сардиния.

Всеки ден Брок напомняше на Алекс, че трябва да говори със Сам веднага след като се върне от Европа. Много искаше да се оженият.

— Знам, знам — усмихваше му се тя и нежно го целуваше за успокоение. — Отпусни се. Ще му се обадя, щом се прибере.

Ако започнеха делото за развод през есента, през пролетта Алекс и Брок щяха да се оженят. Той копнееше за този миг. Понякога младежкият му плам я караше да се чувства много стара, но иначе това ѝ харесваше. През повечето време не усещаше разликата в годините, ала несъмнено имаше случаи, когато му липсваше малко зрелост. Алекс се мъчеше да не обръща внимание на това. От време на време опитът и гледните им точки леко се разминаваха.

Лятото отлетя прекалено бързо за всички.

Дафне не искаше да напуска Европа и само страстта ѝ към Сам я върна в Ню Йорк. Призна му, че много ѝ е мъчно за Лондон. Животът в Щатите вече не ѝ харесваше, но Сам се надяваше, че ще се разсее с новия апартамент. Обеща ѝ да пътуват по-често и да прекарват повече време в чужбина. За него не беше лесно заради деловите му задължения в Ню Йорк, но имаше и доста клиенти навън, а и беше готов да направи всичко, за да бъде тя щастлива. Толкова много време ѝ посвещаваше, че от месеци сериозно беше зарязал бизнеса си. Дафне наистина се оказа изключително възискателна жена и явно беше свикнала да получава онова, което иска.

Когато Сам се прибра в Ню Йорк, Алекс и Брок със съжаление си мислеха за отминалото лято. Задържаха къщата до Деня на труда^[1].

Щом се върна, Сам отведе Анабел на Бриджхамптън още през първия уикенд. Гостуваше на приятели. Дафне склони да му позволи да вземе дъщеря си, след като не беше я виждал повече от месец и половина.

— Смяташ ли, че този път ще се разбират по-добре? — сериозно попита Алекс Брок.

При последната си среща с Дафне Анабел беше много нещастна.

Но когато Сам я доведе обратно в Ийст Хамптън рано в неделя следобед, беше очевидно, че нещо се е случило. Бе видимо напрегнат, и без Дафне. Алекс съзнаваше, че Брок много държи тя да проведе разговора със Сам, но нямаше възможност за това, защото той набързо се качи в колата си и изфуча. Едва ли беше разменил с Алекс повече от две думи.

Погледна Анабел, след като баща ѝ си замина, и я попита:

— Какво е станало?

— Не знам. На тати постоянно му звъняха. През цялото време беше на телефона и много крещеше на хората, които му се обаждаха. Днес каза, че трябва да си тръгва. Пригответе ми куфарчето и ме доведете къщи. Дафне също непрестанно крещеше. Заяви, че ако не е мил с нея, ще се върне в Англия. Така ще бъде добре. Мисля, че наистина е гадна и тъпа.

Очевидно нещо се беше объркало, но за Алекс беше невъзможно да разбере какво точно от думите на Анабел.

Едва на другата сутрин, когато пътуваха към града с влака, тя потрепна и се взря в първата страница на вестника. Имаше снимки на Сам, Лари и Том. Бяха обвинени от върховното жури^[2] в измамнически вложения и различни изключително сериозни деяния, включително и злоупотреба с чужди капитали.

— Мили боже! — възкликна Алекс и подаде вестника на Брок.

Беше невероятно. Та Сам беше безупречно честен.

— Охо-хо! — подсвирна Брок, когато прочете.

Обвиненията бяха много тежки и Саймън също беше споменат, макар че още не бе подведен под отговорност. Тримата основни съдружници бяха обвинени в поне дванадесет случая на измама и незаконно присвояване на пари.

— Нищо чудно, че вчера беше толкова разстроен.

Брок погледна към Алекс, а тя изглеждаше като замаяна. Какво беше направил Сам с живота си през последните месеци? В какви каши се бе забъркал? Заради обвиненията, които му предявяваха, можеше да прекара в затвора двадесет или тридесет години. Какво, по дяволите, се бе случило?

— Ще му се обадя от кантората — каза тя замислено.

Още не можеше да повярва на онова, което беше прочела.

Когато пристигнаха в службата, Сам вече беше звънял два пъти. Алекс влезе в стаята си и затвори вратата. Набра номера му и той моментално вдигна слушалката.

— Благодаря ти, че ми се обади.

Чувстваше се, че е изключително нервен.

— Какво става? — попита тя, все още замаяна.

А си мислеше, че го познава.

— Още не съм сигурен. Знам някои неща. Но не всичко. Не съм сигурен, че някога ще разбере всичко. Но знам достатъчно. Загазил

съм, Алекс. Нуждая се от помощ. Трябва ми адвокат.

Сам имаше много добър адвокат, но той не беше по криминални дела.

— Не съм специалист по криминални дела, Сам — каза тя тихо. Съжаляваше го. Мъчно ѝ беше, че се е отнесъл до такава степен, та да не вижда какво върши. Зачуди се дали момичето няма нещо общо с това. Беше сигурна, че Саймън има пръст, макар че още не бе обвинен.

— Ти се занимаваш с граждански дела. Поне можеш да ме посъветваш какво да предприема. Може ли да говоря с теб? Може ли да дойда да те видя, Алекс? Моля те.

Той я молеше. След седемнадесет години брак чувстваше, че му дължи поне това — да го изслуша. А и въпреки всичко, което се беше случило, в известен смисъл още го обичаше.

— Ще видя какво мога да направя. Но накрая ще те препратя на адвокат по криминални дела, Сам. Не съм толкова глупава, че да се опитвам да ти помогна и в резултат на невежество да ти причиня вреда. Но ще стоя всичко възможно, ако ми кажеш какво се е случило. Кога искаш да дойдеш при мен?

— Сега?

И миг повече не можеше да понася напрежението.

Беше десет часа. Алекс имаше среща в един и половина, но дотогава беше свободна.

— Добре. Ела сега.

Книжката можеха да почакат.

Отиде при Брок, за да му каже за Сам.

— Не трябва ли веднага да го прехвърлиш на един от криминалните защитници?

— Първо искам да си поговорим. Ще присъстваш ли и ти?

Беше странна молба, но се отнасяше до служебна среща, а тя уважаваше мнението на Брок.

— Ако държиш на това. Може ли да му ударя едно кроше по носа, когато свърши да говори? — попита той ухилено.

Не можеше да си представи по-подходящ край от двадесет години затвор за негодник като Сам Паркър. Единствената причина, поради която щеше да го изслуша, беше заради Алекс. Но не бе особено склонен да му помогне.

— Не можеш да го удряш, преди да си е платил сметката — усмихна му се Алекс.

Сега живееше с Брок, а не със Сам, независимо от неговите проблеми.

— Не забравяй да му зададеш въпроса за издръжката от един милион.

Напомняше ѝ за развода, но точно сега надали беше моментът за това.

— Спокойно. Срещата е служебна.

Сам дойде след двадесет минути. Беше блед под слънчевия си загар. Под очите му имаше тъмни кръгове и когато в заседателната зала седна на масата срещу Алекс и Брок, ръцете му видимо трепереха. Явно беше в шок. Очевидно за тези шест седмици, докато беше с Дафне в Европа, репутацията му се бе сринала и целият му живот се бе провалил.

Алекс го попита дали има нещо против Брок да присъства на тяхната среща. Макар че не беше особено ентузиазизиран от това, Сам каза, че няма, след като тя мисли, че ще е от полза. Имаше нужда от всякаква помощ и ѝ беше много благодарен. Изтъкна, че за него Алекс е най-добрата адвокатка и че цени мнението ѝ. Не добави нищо друго, но двамата си размениха стари и познати погледи. Дълго се бяха обичали и това трудно се забравяше.

Нещата, които разказа, никак не бяха приятни. Както ѝ беше заявил, все още нямаше отговори на много от въпросите. Доколкото разбираше онова, което се беше случило, Саймън бавно и непрекъснато беше въвеждал безскрупулни клиенти в техния бизнес и беше фалшифицирал сведенията и отчетите за тях от различните банки в Европа. След това по начини, които Сам още не бе напълно проумял, беше започнал да измъква пари. Беше присвоил средства от фирмата, беше откраднал пари от редовните им клиенти и беше започнал да пере огромни суми мръсни пари от източници в Европа, ползващи се с лоша слава. Очевидно това бе продължило в течение на много месеци и Сам призна, без да я обвинява, че по време на болестта ѝ и напрежението помежду им, не се задълбочавал особено в бизнеса си, както би трябвало. Не искаше да ѝ казва, освен ако не се налагаше, че връзката му с Дафне също беше отвлякла вниманието му.

Наистина обясни, че още не е сигурен дали Дафне не е била въведена в бизнеса от Саймън като примамка, но пристигането ѝ беше много своевременно и наистина го бе отклонила от ангажиментите му.

След това Сам призна на Алекс, че през пролетта започнал да подозира нещо нередно в сделките на Саймън с един от техните клиенти и че някои от средствата били неправилно използвани. Когато обаче казал това на своите съдружници, те го успокоили, че няма нищо и съвсем не е така, както му се струва. Той решил, че се притеснява напразно. Сега осъзнавал, че просто му се е искало да им повярва. Странното било, че точно тогава Алекс отново му напомнила за съмненията си по отношение на Саймън, но той разпалено ги отхвърлил.

— През цялото време съм бил невероятен глупак — призна си той. — Саймън е отвратителен мошеник. Ти беше права. Сега виждам, че и Том и Лари са били в комбина с него. Отначало не, но през февруари са го хванали в нещо и той е купил мълчанието им. Първо им платил да си мълчат и ги убедил, че никой няма да разбере. Купил ги за по един милион долара в специална сметка в Швейцария. И така, през последните шест месеца те са действали заедно и са присвоявали и крали пари, сключвали са незаконни сделки. Не мога да повярвам, че съм бил толкова тъп и сляп. Или съм искал да бъда такъв. Саймън дори уредил да ме държат настрана в Европа през последните два месеца, когато са сключвали най-гадните си сделки. Намери ми яхта и с помощта на Дафне влязох в капана като последния глупак. Докато ме е нямало, някой в банката се усъмнил и докладвал за нас на Комисията за ценни книжа и борси и на ФБР, а те уведомили Министерството на правосъдието и цялата мръсна игра се разкрила.

След като пристигнах в Лондон, нещо ми се стори странно, когато се натъкнах на един от предишните съдружници на Саймън. Сигурно той смяташе, че знам повече, и като се обадох на Лари и Том да ги питам какво става, те замазаха положението. Бяха прекалено изплашени. Докато ме е нямало, сключили от мое име мръсни сделки за дващест милиона. Затънал съм до гуша в тяхното бласто.

Изглеждаше опустошен и потресен. Всичко, което беше изградил, се беше срутило заедно с репутацията му. Сега животът му бе изложен пред очите на всички.

— Но ти дори не си бил тук, когато са уреждали тези сделки — помъчи се да го успокои Алекс. — Това няма ли да помогне?

— Сделките са само върхът на айсберга. Положението е много по-лошо. Почти всеки ден им се обаждах. Те ми пращаха разни документи за подпис и подписвах паметни бележки за сделки вместо тях. Всичко изглеждаше съвсем почтено. Сега отговарям наравно с тях. Исках всичко да бъде наред. Исках подозренията ми да не се оправдаят. Просто не желяех да виждам какво вършат. Но когато се върнах миналата седмица, се уплаших и започнах да търся под повърхността. Нямах представа колко неща са станали през изминалата година. Не мога да повярвам как съм могъл да бъда толкова глупав. Какви щети са нанесени не само на репутацията, но и на бизнеса ми! Всичко е свършено, Алекс.

Той я погледна с очи, пълни със сълзи. Не беше плакал за нея, но сега плачеше за себе си.

— Всичко, което съм изградил, е сринато. Тези двама глупаци ме продадоха за два милиона и сега всички ще свършим в затвора благодарение на Саймън.

Затвори очи и се опита да възвърне самообладанието си. Алекс го съжеляваше, ала по-малко, отколкото трябваше. В известно отношение си го беше заслужил. Беше се доверил на Саймън, а не биваше, след като от самото начало беше предупреждавала собствената му интуиция. Беше си затварял очите, докато Саймън разрушаваше не само бизнеса, но и живота и бъдещето му.

Сам отвори широко очи и ги впери в Алекс. Беше изплашен до смърт и не се боеше да го покаже.

— Много ли е лошо?

Тя се поколеба само за момент.

— Доста, Сам. Водих си бележки и искам да се обадя на един от нашите съдружници. Обаче не смятам, че можеш да се измъкнеш от това положение само с приказки. Прекалено много отговорности си поел. Ще бъде доста трудно да убедиш върховното жури или когото и да било, ако се налага, че ти не си знаел за онова, което е ставало, дори да е вярно.

— Ти вярваш ли ми?

— До известна степен — призна тя откровено. — Смятам, че не си искал да знаеш какво става и си оставил нещата да се развиват без

теб.

Брок беше напълно съгласен с нея, макар че не го изрази гласно.

— Какво да правя сега?

Сам с право изглеждаше ужасен.

— Кажы истината. Доколкото е възможно. Особено на адвокатите си. Разкажи им всичко, което знаеш, Сам. Това ще бъде единственото ти спасение. А Саймън?

— Днес следобед ще го обвинят.

— А момичето? Неговата братовчедка. Каква роля играеше тя във всичко това?

Освен че разруши брака им. Сам наистина се беше заслепил от нейните прелести. Беше се оказал пълен глупак и го съзнаваше.

— Още не знам за нея.

Той отвърна поглед от Алекс.

— Твърди, че не е виновна, че не е подозирала. Все пак си мисля, че е била наясно, когато пристигна в Америка, и затова е решила да се държи настрана, след като започна да работи при нас. Може да не е знаела, а може и да е знаела — каза Сам и прокара пръсти през косата си.

Алекс го гледаше. Висока цена трябваше да заплати за своята авантюра. Изплъзваха му се бизнесът, репутацията, парите и може би животът, ако стигнеше до затвора. Тя все пак искаше да му помогне. Още беше неин съпруг.

Отиде на телефона и се обади на Филип Смит, един от техните старши съдружници. Беше специалист по данъчни и други нарушения в областта на ценните книжа и борсите. Случаят на Сам бе точно в неговата област и обеща да слезе след пет минути.

— Ами ти? Ще ме защитава ли и ти? — запита Сам с жалък тон и на Брок му се прииска да го удари.

Алекс вече не принадлежеше на Сам. Достатъчно зло й беше причинил и то й стигаше за цял живот. Въпреки това все още се чувстваше задължена към него, дори само заради дъщеря им.

— Няма да мога да ти помогна — честно каза тя. — Това не е в моята компетенция.

Макар да изпитваше към него съжаление, не желаше да се обвързва прекалено.

— Няма ли да се консултирате по делото? Да му помагаш? Алекс... Моля те...

Брок се отвърна. Не искаше да гледа. Сам ѝ правеше номера, а тя се чувстваше задължена да му помага.

— Ще преценя. Но ти нямаш нужда от мен, Сам. Ще видя какво ще каже Филип Смит, след като разговаря с теб.

Говореше му много нежно. А Брок се ядосваше, като виждаше, че каквото и да казваше и каквото и да ѝ беше причинил Сам, между тях все още съществуваше връзка.

— Много ми трябваш — каза Сам настоятелно и тихо.

Пристигна старшият съдружник, а Брок го повикаха за няколко минути.

Алекс ги представи и показа бележките си на Филип Смит. Той кимаше и се мръщеше, а след това седна на масата до Алекс срещу Сам.

— Трябва да ви оставя насаме — каза Алекс.

Стана и погледна към Сам. Изведнъж ѝ се стори жалък и разбит от случилото се.

— Не си тръгвай.

Гледаше я като уплашено дете и изведнъж Алекс си припомни как се беше чувствала, когато ѝ съобщи, че има рак. Колко самотна и уплашена, и как той беше отказал да бъде при нея. Тогава преследваше Дафне и беше дал възможност на престъпници да унищожат бизнеса му. Бе оставил Алекс да си повръща червата.

— Ще се върна — каза тя тихо.

Не искаше да насърчава зависимостта му от нея. Делото щеше да е сложно и беше сигурна, че ще се стигне до процес. Щеше да отнеме месеци, ако не и години. Искеше да бъде внимателна и да не се обвързва прекалено много.

Когато се върна в стаята си, Брок се разхождаше нагоре-надолу и изглеждаше бесен.

— Хленчещ гадняр! — извика той и се взря гневно в нея, като че ли тя беше виновна. — Цяла година не е направил нищо за теб! Може преди да се е грижил, но се съмнявам. А сега дотърча разплакан, защото ще го тикнат в зандана. Знаеш ли, наистина трябва да го оставиш да го пъхнат там. Ще му се отрази много добре, даже

прекрасно. Неговото сладурче и братовчед й са го насадили за присвояване и измама, а сега идва при теб, реве и иска да го спасяваш.

Беше толкова бесен, че не можеше да спре да кръстосва стаята. Като че ли бяха предали него, а не Алекс.

— Намали напрежението, Брок — опита се да го успокои тя. — Той все още е мой съпруг.

— Надявам се, не за дълго. Какъв гаден мръсник! Седи си със скъпия костюм и с часовник за десет хиляди долара, току-що се върнал от яхтата в Южна Франция и е толкова изненадан, че съдружниците му са мошеници, а той е обвинен от върховното жури! Е, аз пък изобщо не съм изненадан! Смятам, че от самото начало е бил замесен в тези неща.

— Аз пък не смятам така — каза спокойно Алекс и седна на стола си, а Брок продължи да се разхожда, обзет от омраза към съпруга й. — Мисля, че вероятно е станало почти както казва. Забавлявал се е и не е обръщал внимание, а те са го преметнали. Това не го извинява. Би трябвало да бъде по-бдителен. Носи отговорност, но се е забавлявал и се е крил. А съдружниците му са били много заети, докато Сам е блеел.

— Все пак смятам, че си го заслужава.

— Може би.

Не беше уверена, че е убедена в това. Проведе срещата си в един и половина и свърши към два и петнадесет. Сам още говореше с Филип Смит и след малко я помолиха да се върне при тях. Този път отиде без Брок. Разбра, че е сгрешила, като го покани първия път. Не беше честно да изисква обективност от него.

— Е? — попита тя и седна с тях.

Въпреки притеснението си, Сам отбеляза, че фигурата й отново изглежда естествена, но след това се насили да се съсредоточи върху проблемите си.

— Докъде стигнахте?

Алекс мислеше само по проблемите. Беше като лекар спрямо пациент, безстрастна и делова.

— Боя се, че доникъде — отвърна Филип Смит.

Не искаше да крие истинското положение. Чувстваше, че Сам е застрашен до голяма степен и че обвинението може да се окаже вярно. Фактически имаше опасност от допълнителни обвинения. Беше

сигурен, че делото ще стигне до процес и че е трудно да се предвиди как ще се развият нещата пред съдебните заседатели. Най-силният коз, който можеше да използва за Сам, беше, че до последния момент той не е знаел какво става.

Филип Смит смяташе, че всички съдружници ще бъдат въвлечени от Саймън, но съществуваше минимален шанс да бъде спасен Сам, ако успееше да го отдели от другите от морална гледна точка и да спечели симпатиите на съдебните заседатели, защото жена му била болна от рак, той е бил полуобезумял от тревога, грижел се е за нея и не е обръщал внимание на бизнеса си. Имал е доверие на партньорите си, а фактически, без да е извършил съзнателно престъпления, е бил пешка в ръцете на Саймън и на съдружниците си.

От правна гледна точка всичко изглеждаше добре, но изведнъж ѝ се стори несправедливо да я използват в негова защита, след като беше направил толкова малко за нея. Разбираше, че е юридически трик, и все пак я дразнеше.

— Според теб това ще мине ли? — попита направо Филип.

Знаеше, че са разделени, но искаше да види реакцията ѝ.

— Може би — отвърна Алекс предпазливо. — Ако не се вгледат по-внимателно. Мисля, че повечето хора знаят, че бракът ни се е разпаднал и че Сам изобщо не ми е помагал.

Заболя го от нейната искреност, ала не можеше да отрече и не каза нищо.

— Хората знаеха ли, че не ти е оказвал помощ?

— Някои знаеха. Не съм го афиширала. Но смятам, че тогава животът на Сам е бил доста бурен.

Тя го погледна в очите. Сам не предполагаше какво ще последва.

— Беше доста явно свързан с една жена от есента или поне от много време преди Коледа.

Сам изглеждаше сепнат от думите ѝ, но остана удивително спокоен. Никога не беше предполагал, че Алекс знае за Дафне още от самото начало.

Филип Смит го погледна хладно.

— Вярно ли е?

Беше крайно неприятно да го признае на Смит. Шокираше го и мисълта, че Алекс е знаела. Но съзнаваше, че трябва да бъде честен, макар да му е неловко пред нея.

— Да, вярно е. Това е жената, за която ви разказах. Братовчедката на Саймън. Дафне Белроуз.

— И тя ли е замесена?

— Още не, но се бои, че могат да я замесят. Говори за връщане в Англия от момента, в който нещата взеха да се разплитат.

— Ще бъде много глупаво от нейна страна — каза строго Смит.
— Ще я сметнат направо за бегълка и могат да я екстрадират от Англия. Какви са връзките ви с Белроуз сега?

— Живея с нея — отвърна Сам и се почувства като пълен мошеник. — Поне до тази сутрин.

— Аха.

Смит кимна. Мъчеше се да вникне във всичко.

— Е, господин Паркър, бих искал да имам малко време, за да асимилирам казаното. Да видим какво ще реши върховното жури. Кога ще давате показания?

— След два дни.

— Значи разполагаме с известно време да преценим курса на действие.

Смит не изглеждаше доволен от делото и като че ли Сам не му хареса, но заради Алекс беше готов да го поеме. Изобщо не се съмняваше, че ще бъде интересно и голямо дело.

Филип Смит напусна заседателната зала, а преди това каза на Сам, че ще му позвъни на другата сутрин. На Алекс заяви, че ще се обади и на нея.

После двамата останаха сами, за първи път от пролетта насам.

— Съжалявам. Не знаех доколко си разбрала — рече той и изглеждаше наистина наранен и необичайно плах.

— Достатъчно — тъжно отвърна тя.

Не искаше да говори за това. Повече нямаше смисъл. Бракът им беше приключил въпреки оставащата помежду им връзка и детето.

— Мисля, че здравата си загазиш, Сам. Съжалявам, че се е случило. Надявам се, че Филип ще ти помогне.

— И аз се надявам.

След това я погледна през масата и изразът на лицето му беше наистина нещастен.

— Съжалявам, че те въвличам във всичко това и че те притеснявам по какъвто и да е начин. Не заслужаваш.

— И ти също. Заслужаваше един силен ритник по задника — усмихна се тъжно тя. — Но не чак толкова силен.

— Може би — каза той нещастно.

Беше обхванат от чувство за вина заради всичко, което ѝ беше причинил.

— Кога разбра за Дафне?

Искаше да знае.

— Видях ви как излизате от „Ралф Лорън“ точно преди Коледа. Начинът, по който се гледахте, ми подсказа всичко. Не беше трудно да се досетя за останалото. Предполагам, че като теб по отношение на Саймън не съм искала да виждам. Беше прекалено болезнено, а и имаше много други неща, за които да се тревожа.

Не каза, че бяха опустошаващи. Сам разбра само като я погледна и му се прииска да върне назад часовника и да промени нещата. Сега беше твърде късно.

— Мисля, че известно време си бях загубил ума. Само си спомнях как майка ми умря и какво беше тогава. Не знам защо си въплъчих, че и ти си като нея и че ще умреш и ще ме повлечеш след себе си. Паникьосах се. Като че ли беше някакво безумно повторение. Престанах да мисля ясно и цялата детинска ярост към майка ми се прехвърли върху теб. Наистина не бях на себе си. Предполагам, че и връзката с Дафне беше лудост. Бе начин да се скрия от действителността, а междувремево причинявах болка на всички около мен. Сега дори не знам какво да мисля. Не знам дали не ме е омотала нарочно, или е била искрена. Отвратително чувство! Дори не съм сигурен, че я познавам добре.

Познаваше обаче Алекс и разбираше колко тежко я беше наранил. Мразеше се за това. Даваше си сметка, че сега ще плаща за стореното цял живот.

— Може би нещата стават, както е предопределено, Сам — философски изрече Алекс.

За тях двамата беше вече твърде късно, но поне той най-накрая беше дошъл на себе си и разбираше защо ѝ е причинявал болка. Всичко се е дължало на ужаса му, че може да я изгуби, както е загубил майка си.

— Предполагам, че сега ще поискаш развод — каза Сам. Прекрасно четеше мислите ѝ. Изглеждаше обаче толкова уязвим,

наранен и уплашен и бъдещето му беше толкова несигурно, че тя не можа да се насили да му каже.

— Можем да говорим за това, след като си разрешиш проблемите.

Не беше честно да му стоварва и развода на главата, въпреки настойчивостта на Брок. Нямахме смисъл да се бърза толкова. Един или два месеца нямаше да бъдат от голямо значение.

— Заслужаваш много повече, отколкото ти давах — призна нещастно Сам.

За момент щеше да се изпусне и да добави още нещо, но разумно премълча. Оценяваше нейната доброта и не искаше да я оскърбява.

Алекс беше съгласна с думите му. Сега разбираше по-добре какво означават, защото за щастие Брок ѝ беше помогнал да преодолее всичко.

— Може би не си имал избор — справедливо отбеляза тя. — Може би просто не си могъл да постъпиш по друг начин.

— Трябваше да ме набият! Бях такъв отвратителен глупак!

— Ще се оправиш, Сам — нежно го окуражи Алекс. — По принцип си добър човек, а Филип е изключително способен адвокат.

— И ти също, и си чудесна приятелка — каза той и се помъчи да прикрие сълзите си, докато стояха от двете страни на масата.

— Благодаря ти, Сам — отвърна тя с усмивка. — Ще следя всичко, което става. Обади ми се, ако имаш нужда.

— Целуни Анабел от мен. Ще се опитам да я видя в събота или неделя, ако не съм в затвора — каза Сам унило, а Алекс му се усмихна от вратата.

— Няма. Довиждане.

Върна се в кабинета си, а Брок я чакаше там. Отново крачеше нагоре-надолу из стаята и беше много разтревожен. Знаеше от Лиз, че Алекс пак е била в заседателната зала със Сам. И беше видял как Филип излиза.

— Каза ли му?

— До известна степен. Предположи, че сигурно ще искам развод, и аз отвърнах, че ще говорим по този въпрос, когато се оправи.

— Моля? Защо не му каза, че искаш развод сега?

Брок беше бесен, а Алекс изглеждаше отчаяна и изтощена. Беше толкова неприятно да седи в залата и да разсъждава защо бракът им се

е разпаднал, още повече че сега Сам беше в ужасна беда. И за Анабел щеше да бъде много травмиращо, ако баща ѝ влезеше в затвора.

— Не му казах, че искам развод веднага, защото няма значение дали ще подам молба този месец или другия! За бога! Никъде няма да заминаваме. Нека да проявим малко уважение или поне милост към човека! Той е обвинен за присвояване на пари и в измама. Току-що се е върнал от Европа, за да разбере за това. А след седемнайсет години брак и при едно дете смятам, че мога да му дам отсрочка от няколко седмици, за да се оправи с другите си проблеми.

— А той беше ли милостив към теб миналата година? Беше ли състрадателен? Спомняш ли си? — изръмжа Брок.

Това за него беше необичайно. Алекс си помисли, че се държи като дете, но не го изказа на глас.

— Прекрасно си спомням и все пак не смятам, че трябва да му го набивам в главата. Всичко е свършено, Брок. Няма значение кога ще получим свидетелството за края. Моят брак със Сам е приключил. И двамата го знаем.

— Не бъди толкова сигурна с такъв мръсник като него. Ако неговата бамбина го напусне, веднага ще дойде да чука на вратата ти! Нали го наблюдавах как те гледаше днес.

— За бога, Брок, престани! Това е абсолютно нелепо!

Алекс отказа да обсъжда въпроса повече. Брок се върна в стаята си побеснял и тя не го видя, преди да си тръгнат заедно в седем часа вечерта. Дори тогава беше в лошо настроение и ѝ се муси цялата вечер. Никога не беше се държал по този начин и ѝ отне безкрайно дълго време да го умилостиви и да го накара да спре да се сърди.

И Дафне не се държеше по-различно със Сам в жилището на Пето Авеню. Всъщност тряскаше вратите, чупеше чаши и хвърляше разни неща. Поведението ѝ съвсем не се струваше забавно на Сам.

— Как смееш да ме обвиняваш в това, копеле такова! — крещеше тя. — Как смееш да ме обвиняваш, че съм те „насадила“, както се изразяваш! Не бих се унизила до такава степен! Какъв евтин трик! Да се опитваш да прехвърляш престъпленията си върху мен! Не си въобразявай, че ще се измъкнеш! Саймън ми каза, че ако се наложи, ще ми наеме адвокат. Но няма да седя мирно да ме пипнат! Връщам се в Лондон, ако ми се припишат тези нелепи обвинения! Няма да се

мотая тук и да гледам как те опандизват и как се мъчиш да ме помъкнеш със себе си!

— Всъщност, миличка, смятам, че ще ми бъдеш доста гадна компания, както вече си личи.

Сам погледна парченцата счупени предмети около тях. Нямахте сили да се разправя с нея.

— А ти какво би си помислила на мое място? Караш ме да танцувам около леглото ти през последната година, и то, мога да добавя, по много приятен начин, а през цялото това време Саймън ми унищожава бизнеса. Трудно ми е да повярвам, че не си подозирала нищо за онова, което се случи, макар че бих искал да мисля, че е така. Впрочем разбрах, че жена ми е знаела за нас през цялото време. Трябва да призная, че бедната Алекс заслужава уважение. Не направих нищо за нея, докато животът ѝ беше ад, когато лежеше полумъртва на пода и си повръщаше червата след химиотерапията. И е била достатъчно почтена да не ми каже, че е знаела за нашата връзка. Шапки долу, тя наистина е дама.

За разлика от Дафне Белроуз, помисли си той, но не го каза на глас.

— Тогава защо не се върнеш при нея? — попита тя.

Седеше на един стол от черна кожа и люлееше краката си така, че Сам можеше да види какво има между тях. Беше го виждал и преди и вече не беше омаян. Магията се бе развалила.

— Алекс е прекалено умна, за да ме приеме обратно — каза той тихо в отговор на предложението на Дафне. — Изобщо не я обвинявам. Мисля, че поне това ѝ дължа — да не се приближавам към нея.

— Може би вие двамата си се заслужавате, свършените господин и госпожа! Господинът бил честен, господинът бил чист и нямал понятие, че Саймън умножавал бизнеса му с милиони! Ама какъв наивник си бил, Сам! Или ако говорим направо, колко тъп си бил! Не ми разправяй, че не знаеш нищо. Не съм му помагала да те „насажда“, но за бога, дори аз можех да разбера какво става! Не ми разправяй, че не си подозирал!

— Най-идиотското е, че не обръщах внимание. Бях толкова зает с това, да бъркам под полата ти, че изобщо не виждах нищо около себе си. Ти ме заслепи, мила моя. Бях пълен глупак и си заслужавам онова, което става.

— Нищо не става, Сам. Всичко е свършено! Ти си свършен — каза насмешливо тя, като че ли това я забавляваше.

— Знам. Благодарение на Саймън.

— След като делото приключи, няма да получиш работа и като банков чиновник.

— А ти, Дафне? Ти какво мислиш по въпроса? Ще бъдеш ли до мен, да ми приготвяш вечерята, когато се връщам вкъщи от жалката службичка, която ще заемам някъде, например като продавач на кабарчета за чертожни дъски?

Гледаше я с пълно презрение и гласът му преливаше от сарказъм. Сега знаеше каква е.

— Мисля, че не — отсече Дафне и отново прекръстоса краката си и пак му показва онова, което беше желал.

Беше загубил почти всичко за това, което тя имаше между краката си, а то изобщо не си заслужаваше усилията.

— Забавлението приключи, Сам. Време е да се махам. Но беше забавно, нали?

— Да, доста забавно — съгласи се той, а тя бавно се приближи към него и плъзна ръката си в отворената му риза. Опипа зърната, гърдите и много твърдия му корем, но той не помръдна. След това се опита да пхне полека ръката си в панталоните му, ала Сам я сграбчи, преди да стигне по-надолу. Това беше единственото нещо, което беше съществувало помежду им — само секс, и то много. Но цената на удоволствието се бе оказала твърде висока.

— Ще ти липсвам ли? — попита Дафне.

Не се отдръпна, напротив, притисна се още по-плътно към него. Сякаш искаше да му докаже нещо, като се опитваше да го омагьоса наново, но той не й позволи.

— Ще ми липсваш — каза Сам със съжаление. — Ще ми липсва илюзията.

Бе разменил истинския си живот за една фантазия и го осъзнаваше. Горчиво беше да го признае. А междувременно беше загубил Алекс.

Дафне впи устни в неговите и го прегърна, докато не усети как той започва да се възбужда. Сам я целуна с отчаяна страст, след това се дръпна и я погледна с нещастен поглед. Разбираше, че никога няма да

узнае дали е помагала за неговото унищожаване, или всичко е било скроено от братовчед ѝ. Неизвестността беше ужасна.

— Още един последен път — помоли Дафне с дрезгав глас.

Беше започнал да ѝ харесва повече, отколкото беше планирала. Не бе от жените, които могат да бъдат предани или да останат завинаги такива. С него беше различно, но дори тя съзнаваше, че всичко е приключило.

Сам поклати глава в отговор, след това излезе на дълга самотна разходка. Имаше да мисли за много неща. Върна се след два часа и половина. Не се чуваше нито звук, когато влезе, и щом се огледа, разбра, че тя си е отишла. Апартаментът беше празен като сърцето му. Беше взела всичко, което ѝ беше подарил, и не му остави нищо, освен спомени и въпроси.

Вечерта в новините в единадесет часа съобщиха, че Саймън Баримор е обвинен в шестнадесет случая на незаконно присвояване и измама. Не се споменаваха неговата братовчедка и възможна съучастничка Дафне Белроуз, която в този момент излиташе за Лондон.

[1] Първият понеделник от месец септември. — Б.пр. ↑

[2] Съдебни заседатели, които решават дали дадено дело да се предаде на съда. — Б.пр. ↑

Сам се представи пред върховното жури, изпълнен с благоговение и страх. Даването на показания отне цял ден. Накрая обвиненията останаха, както бяха предявени в началото. Самюел Ливингстън Паркър трябваше да бъде съден по девет различни обвинения, съдружниците му — по тринадесет, а Саймън Баримор — по шестнадесет.

Алекс не присъства на съдебното заседание, но се обади на Сам, след като в кантората се видя с Филип Смит.

— Съжалявам, Сам — каза тя тихо.

Не смяташе, че обвиненията ще отпаднат, но сега той трябваше да ги оборва, да се оправдава и доказва, че до известна степен не е съвсем така, с надеждата да бъдат намалени. Процесът беше насрочен за 19 ноември, имаха три месеца, за да подготвят защитата.

Филип Смит вече беше привлякъл трима от най-добрите адвокати на фирмата да му помагат. Една друга фирма представляваше Лари и Том, а адвокатът, поел защитата на Саймън, беше съвсем непознат за Алекс.

— Ами момичето? — попита тя делово. — Нея изобщо не са я обвинили. Как се е измъкнала?

— Късмет, предполагам.

— Сигурно е доволна — отбеляза хладно Алекс.

— Не знам. Тя си замина за Лондон. Сметна, че добрите времена са си отишли.

И не грешеше. Сам знаеше какво го очаква. Успехът във финансовия свят беше твърде крехък. След като подир скандал като този си отиде парите и големите удари, не оставаше следа от уважението и признанието. Още не беше го изпитал и нямаше никакво желание, но беше сигурен, че ако се обади в ресторант „Ла Грьонуй“ или „Льо Сирк“, резервациите, които можеше да получи, щяха да бъдат или за пет и половина, или за единадесет и половина вечерта, а

масата сигурно щеше да бъде до кухнята. Шампанското се лееше само когато имаше пари.

Дори след две десетилетия известност името Сам Паркър щеше да бъде забравено само за миг.

Странното беше, че винаги си бе казал, че това за него няма значение. Сега обаче разбираше, че има. Просто съзнанието, че името му се свързва с мръсни сделки, че бизнесът му е отишъл по дяволите, че репутацията му се е изпарила заедно с бизнеса, го караше да се чувства унищожен. Изведнъж осъзна какво е изпитвала Алекс, когато ѝ отрязаха гърдата — че ѝ отнемат усещането за женственост, сексапила и способността да има деца. Чувствала се е принижена като жена. И разбира се, той не беше ѝ помогнал, като излизаше с друга. Много е бил почтен, няма що, помисли си с горчивина. Единственото нещо, което му оставаше, беше да изпитва съжаление. Загубата на важното му положение и на почтеността, която се основаваше на него, го караше да се чувства лишен от мъжественост.

— Филип ще прави страхотен екип заради теб — каза му насърчително по телефона Алекс.

Най-лошото за Сам беше, че тя изобщо не питаеше омраза към него. Щеше да му бъде по-лесно, ако го мразеше, но очевидно не бе така. Като че ли изобщо не обръщаше внимание на това, което ѝ беше причинил. Беше се примирила с всичко, което ѝ се бе случило. Той нямаше представа как е успяла. Още не се досещаше за връзката ѝ с Брок. Алекс не се издаваше и дори когато Анабел споменаваше за него, не ставаше дума за друго, освен за приятелство.

— Ти ще участваш ли в този екип? — осмели са да се поинтересува Сам.

Беше му неудобно дори да я пита. Чувстваше се толкова несигурен и толкова изплашен, че беше като малко дете. Дори не знаеше какво да прави преди процеса. Приключваха с фирмата и бяха в процес на ликвидация. Всички активи на компанията бяха замразени. Сам се опитваше със собствени средства да компенсира колкото може повече клиенти, ала мнозина щяха да понесат изключително тежки загуби. Саймън беше отговорен за повечето от тях, но и Лари и Том бяха допринесли за тези щети. А Сам неволно ги беше подпомогнал в някои от сделките, които беше подписвал заедно с тях. Просто не беше обръщал внимание. Чувстваше се ужасно виновен, но беше твърде

късно да промени каквото и да било. Само можеше да понесе наказанието — глобата, независимо от размера ѝ. Понякога си мислеше, че заслужава да влезе в затвора заради пълната си глупост и изказа тази своя мисъл на глас, преди Алекс да успее да отговори на въпроса му.

— Доколкото ми е известно, глупостта не е престъпление. Не, няма да бъда в екипа, но ще наблюдавам отстрани.

Сам съзнаваше, че и това не заслужава, ала не каза нищо.

— Благодаря ти. Следващата или по-следващата седмица ще затваряме фирмата. Вече почти всички напуснаха.

Беше отнело точно три дни, за да се опразнят стаите. Никой не искаше да бъде свързан с тях и минутка повече, отколкото бе нужно. Бяха се превърнали в пари.

— Предполагам, че след това ще започне подготовката за процеса. — После добави ни в клин, ни в ръкав: — Ще продам апартамента си. Повече няма да ми трябва.

Всъщност го беше купил за Дафне.

— Честно казано, имам нужда от пари. Освен това ще вляза в затвора и няма смисъл да се главоболиш да се оправяш с него заради мен. Ще се преместя в хотел „Карлайл“.

— На Анабел ще ѝ хареса.

Опитваше се да звучи насърчително, но както преди една година с болестта ѝ, прогнозата не беше блестяща. На Сам му предстоеше да изживее доста трудни моменти. Щяха да го разнищват докрай, да го разголят пред всички, да покажат и най-дребните му грехове, глупости и грешки, а след това щеше да остане на милостта на дванадесет съдебни заседатели, мъже и жени. Щяха да го съдят такива като него и да определят бъдещето му. Беше доста страшно.

След това Алекс си спомни, че Денят на труда почти бе дошъл.

— Ще вземеш ли Анабел?

Щяха да бъдат само двамата и щеше да е много по-лесно, защото нямаше да се карат с Дафне. Никъде не смяташе да води детето. Просто искаше да бъде с него и да му се радва.

Кармен доведе Анабел в града и когато Сам я взе, Алекс не си беше вкъщи. Не се засякоха и следващата седмица в кантората, макар че тя знаеше, че се е виждал с Филип. Опитваше се да не се бърка официално в работата му, но все пак следеше развитието на нещата,

макар и от разстояние. Беше обещала на Сам да присъства на целия процес и да посети колкото може съдебни заседания преди процеса. Не искаше обаче Филип да смята, че се опитва да му оказва влияние или да се меси.

И двамата с Брок бяха изтощени в края на седмицата, преди да тръгнат за Ийст Хамптън. Той още се сърдеше, че не е хванала бика за рогата по отношение на Сам, а тя смяташе, че Брок е неразумен и постъпва детински. В петък вечерта пак се скараха сериозно за това и за първи път от пет месеца, откакто имаха връзка, си легнаха ядосани.

Но на сутринта, когато се събудиха, той се пресегна, притегли я към себе си и ѝ каза, че съжالياва.

— Съжالياвам, че по този въпрос съм такъв идиот. Сам просто ме плаши — призна Брок, а Алекс се обърна и го изгледа смаяно.

— Сам? Но защо, за бога? Бедният човек е с единия си крак в затвора. Има си толкова много собствени проблеми. Защо ще те плаши?

— Бракът ви. Времето. Анабел. Няма значение, че миналата година се е проявил като най-големия негодник към теб, но още е твой съпруг и сте живели седемнайсет години заедно. Това има своята тежест. Трудно е да се преборя с него.

Той я изгледа проницателно. Алекс не можеше да отрече. Ала обичаше Брок и искаше да го увери в любовта си.

— Няма защо да се тревожиш, Брок — каза тя и го прегърна силно.

Приглади косата му с ръка, като на дете. Понякога се чувстваше със светлинни години по-стара от него, но бе трогната от чувствата му. До известна степен той беше прав. Нещата, за които говореше, я свързваха със Сам почти две десетилетия. А с Брок имаше изпълнена с невероятна нежност връзка и не можеше да отрече и нея. Освен това го обичаше.

— Не се безпокой за Сам. Ще оправя всичко след процеса. Просто сега не е редно. Нали и той не се изнесе от къщи, преди да свърша с химиотерапията. Уверена съм, че му се е искало, но остана, въпреки че тогава беше гаден към мен. Понякога е въпрос на обикновена почтеност и добри маниери.

Тя се усмихна и той я погледна ласкаво в отговор. За първи път от няколко дни се отпусна и я притисна към себе си.

— Внимавай тези добри маниери да не те накарат да продължиш да бъдеш омъжена за него. Моите пък могат много бързо да се влошат. Може да го убия.

Брок беше най-нежният човек, когото познаваше, и Алекс съзнаваше, че не говори сериозно. Просто искаше да се разведат със Сам и не го обвиняваше за това. И тя желаше да се разведе, но както трябва и в подходящия момент, без да причинява повече усложнения.

Прекараха един приятен уикенд на плажа и със съжаление си събраха багажа в понеделник. Брок беше наел фургон да откара вещите им в града. Тъкмо разопаковаха нещата ѝ в апартамента, когато Сам дойде с Анабел. Детето изглеждаше много по-щастливо, отколкото преди с Дафне, но този път Сам бе малко стреснат. Изведнъж, когато видя как Брок помага на Алекс да разтоварват багажа, осъзна, че между тях има нещо повече от делови контакти.

— Може ли да ви помогна? — попита вежливо той и внесе една кутия в коридора.

Внезапно се почувства като непознат в бившата си къща и разбра, че вече не е част от нея. Брок беше изключително вежлив, а Алекс се държеше много непринудено. Но когато видя Анабел с тях, осъзна, че представляват едно цяло, в което повече не може и не бива да се намесва. Те си принадлежаха, а той беше чужд.

Малко след това си тръгна. Чувстваше се потиснат, а Брок изглеждаше доволен. Нямахше нужда от въпроси. Положението беше ясно. „Тя е моя сега.“ Сам го разбра.

21

След Деня на труда Анабел отново тръгна на детска градина, а Алекс и Брок се върнаха към обикновеното си ежедневиe.

Алекс постепенно поe обичайните си ангажименти и се появяваше в съда почти всеки ден. Брок още й помагаше, но имаше и собствени дела и не бяха постоянно заедно, както преди, когато тя ходеше на химиотерапия. И двамата признаха, че съвместната работа им липсва.

Неколцина от съдружниците я хвалеха за проявената от нея сила, докато е била зле. Алекс беше станала едва ли не като легенда в юридическата фирма. Въпреки че почти всеки ден прекарваше много време с Брок, никой не беше разбрал, че имат сериозна връзка. Тя беше останала добре опазена тайна.

Брок бе всяка вечер с Алекс и Анабел след работа, но си беше запазил своя апартамент. Повечето време спеше там. Смятаха, че за детето няма да бъде добре, ако Брок постоянно живее при тях, затова той се насилваше и ставаше посред нощ, за да си отиде у дома. И за двамата това беше много неприятно. Само през почивните дни спеше при тях в стаята за гости. И Брок, и Алекс искаха да кажат на Сам за развода и бързо да оправят живота си или поне, както се шегуваше Брок, да могат да спят спокойно през нощта. Анабел много харесваше Брок и вероятно нямаше да има нищо против, ако той се премести да живее при тях.

До процеса на Сам през ноември оставаха повече от два месеца.

През октомври зачестиха посещенията му в юридическата фирма при Филип Смит и екипа, който той беше съставил, за да изгради защитата му. Щеше да бъде трудно да се спечели това дело и всички го съзнаваха. Дори Сам не хранеше големи илюзии. Вече беше затворил офиса и беше освободил служителите си. Накрая се оказа, че клиентите му са измамани с около двадесет и девет милиона долара. Можеше да бъде много повече, но Сам беше направил доста, за да намали до минимум загубите им, и се опитваше да задейства всички

възможни застрахователни полици, за да ги компенсира. Във всички случаи обаче положението изглеждаше много лошо. Усилията му да помогне на хората да възвърнат каквото могат не беше желание да улесни защитата си, а просто част от самия него — такъв, какъвто беше винаги. Във всеки случай сякаш беше се върнал към старото си „аз“. Изглеждаше по-щастлив и по-примирен, макар че на срещите с Филип, когато Алекс го виждаше, бе напрегнат и често нервен. Мисълта, че може да влезе в затвора, го ужасяваше, но съзнаваше, че вероятността е доста голяма. Филип много пъти му беше повтарял, че отърваването му от затвора ще бъде далечната цел.

В края на октомври започна подготовката за процеса и прокурорите се опитваха да убедят всички обвинени да се признаят за виновни, но досега никой не беше се съгласил. В замяна им обещаваха по-краткотрайни присъди, ала и това не можеше да ги съблазни. Особено Сам, чиято защита се базираше на твърдението, че е бил изключително глупав, но не преднамерено нечестен.

— Мислиш ли, че това ще мине? — попита направо Брок една неделя, когато седяха и гледаха как Анабел си играе на детската площадка. Алекс се замисли за момент, преди да отговори.

— Не съм сигурна — призна тя честно. — Дано да мине. Но ако съм съдебна заседателка и той ми заяви, че бил прекалено тъп и не разбирал, че съдружниците му са го одирали, докато бил зает да сваля някаква мацка, мисля, че ще се пукна от смях и ще го изпратя направо в затвора.

— И аз така си мисля — каза Брок, но без съжаление към Сам. Той още смяташе, че Сам си го заслужава, а Алекс винаги му възразяваше.

— Не може да се праща един човек в затвора, защото е бил гаден към жена си, докато ѝ правели химиотерапия, Брок. Това са глупости! Съвсем не значи, че е престъпник. Просто е глупак. Тук не става въпрос за мен. Въпросът е, дали съзнателно е мамил хората.

Независимо от всичко бяха адвокати и разговорите им все се въртяха около делата.

— Знаел е. Не ми разправяй, че не е знаел! Не е искал да знае! Прекрасно е разбирал, че Саймън не е чист. Дори ти го каза.

— Подозирах, че този човек е мошеник — рече тя замислено. — Но Сам винаги го защитаваше. Беше толкова лесно — парите просто

валяха. От това, което ми разправяше, предполагам, че е искал да вярва, че всичко е на ниво. Бил е наивен да го вярва. И пак ти повтарям, това не е криминално престъпление.

— Трябвало е да проверява много по-внимателно.

— Да, трябвало е. И според мен точно там му е попречила любовната авантюра.

— Процесът ще бъде доста пикантен — предрече Брок и наистина излезе прав.

От момента, в който започнаха да вземат свидетелски показания, вестниците бяха пълни с подробности. Към 15 ноември хората във финансовите кръгове започнаха да правят облози кой ще отиде в затвора и кой не. Всички смятаха, че Саймън някак си ще се измъкне, защото беше много обигран и безскрупулен. Докато чакаше процеса, продължаваше да върти бизнес в Европа и там беше замесен в пет-шест тъмни сделки, но като че ли нищо не бе в състояние да го възпре. Предричаха, че Лари и Том ще влязат в затвора. Но Сам беше мистерията, която никой не можеше да разгадае. Повечето твърдяха, че няма да се отърве, ала се срещаха и такива, който бяха на негова страна. Дълго време беше имал отлична репутация и някои от по-възрастните банкери повярваха на историята му, но по-младите на Уолстрийт бяха скептични и смятаха, че е трябвало да се усети или пък че е знаел. Не искаха и да чуят, че е невинен. И Брок беше на същото мнение.

Когато започна процесът, Алекс беше в залата. Наблюдаваше как биват подбирани съдебните заседатели и разговаряше със Сам по коридорите. Опитваше се да го ободри. Само той имаше четирима адвокати, а петима бяха заети със защитата на останалите трима обвиняеми. Беше изключително събитие и залата беше пълна с репортери. Алекс попита Брок дали иска да присъства, но той заяви, че не желае. И двамата знаеха, че ще бъде голям цирк.

Брок още се мусеше заради Сам и настояваше Алекс да се разведе с него. Повтаряше, че няма да повярва, докато тя не каже на Сам и не подадат молба за развод. Алекс постоянно обещаващо, че това ще стане веднага след като свърши процесът, и наистина смяташе да постъпи така. От осем месеца с Брок имаха физическа връзка, а от още по-дълго бяха приятели и Алекс наистина го обичаше. Но със Сам се познаваха от осемнадесет години и почти толкова време се бяха

обичали. И тя му дължеше поне малко. Алекс вярваше, че Брок го разбира, макар че никак не му харесваше. Въпреки всичките й усилия и доводи той бе изключително ревнив. Алекс беше много изненадана, когато откри това, но се почувства и трогната.

Същинският процес започна следобед на третия ден и в залата витаеше напрежение. Съдебните заседатели бяха подбрани изключително старателно и им беше казано, че излаганите пред тях въпроси ще бъдат сложни и от финансово естество. Имаше четирима ответници, които бяха обвинени в различна степен, и всеки отделен случай беше обяснен в най-дребни подробности.

Случаят на Сам бе изложен последен и на Алекс й се стори, че съдията го представи много ясно. Беше вещ и винаги беше работила добре с него, но сега това не означаваше нищо. Всички факти бяха срещу Сам, освен ако съдебните заседатели му повярват. Сам беше честен човек или поне винаги е бил такъв, но твърде трудно можеше да се асимилира истината по този казус.

Последваха три седмици показания.

Денят на благодарността дойде и си отиде, без да му обърнат особено внимание. С Брок приготвиха пуйката в неговия апартамент, а Анабел беше в „Карлайл“ със Сам. Той нямаше настроение да празнува. Алекс не можеше да не си спомни как предишната година нейното състояние вследствие на химиотерапията беше капката, която преля чашата на търпението на Сам и той побесня от това, че й е прекалено зле, за да седи на масата. А Сам си спомни, че травмата от този ден го беше тикнала накрая в ръцете на Дафне и в леглото й. По-силно от всеки друг път му се искаше да може да върне часовника назад.

Когато, облечен с тъмен костюм, застана в залата след Деня на благодарността, изглеждаше много висок и изпълнен с достойнство. Преди това Алекс го попита как се чувства. Знаеше колко му е трудно, колко е разтревожен и колко много беше зложено на този процес. Под въпрос беше цялото му бъдеще или поне идните десет или двадесет години. Сам осъзнаваше това и се разтрепери, като погледна Алекс.

— Благодаря ти, че дойде — прошепна той.

Тя кимна. Долавяше тревогата в очите му, но разбра, че е готов да приеме всичко, което можеше да му се случи. Вече знаеше, че ако загуби, ще му дадат тридесет дни, за да уреди всичките си работи,

преди да влезе в затвора. Това означаваше, че ще бъде след Коледа. Мисълта беше ужасяваща.

Съдията удари с чукчето си, за да призове към ред в залата.

Последните дни на процеса се падаха през втората седмица на декември.

Сам се изправи на подсъдимата скамейка. Показанията му бяха емоционални и много разтърсващи. Един или два пъти престана да говори, защото се вълнуваше и му беше трудно да продължи. Репортерите веднага го отбелязаха.

Алекс вярваше на думите му. Знаеше колко кошмарно беше тогава и за двамата. Сякаш се бяха побъркали, а връзката му с Дафне още повече бе замъглила разсъдъка му.

Докато го слушаше, Алекс се удиви от собствената си безпристрастност. Делото беше изключително интересно. Но тя не мислеше нито за това, че Сам може да отиде в затвора, нито че някога го е обичала. Иначе щеше да ѝ бъде много болно.

После четиримата адвокати се обърнаха към съдебните заседатели. Някои от речите бяха трогателни.

На Алекс ѝ се стори, че речта на Филип е много ясна и фактите са точно представени. Той наблегна на това, което Сам беше казал на подсъдимата скамейка — че заради болестта на жена си и заради собствената си глупост е допуснал да бъде заблуден, че всичко, което се прави, е етично, а всъщност не било така. Главният аргумент беше, че Сам не е знаел какво вършат другите. Никога не е мамил съзнателно клиентите си и не е участвал в онова, което е ставало. Не е бил съзнателен участник в техния заговор.

Съдебните заседатели им поискаха пет дни за размисъл. Бяха събрани нови доказателства и показания. Накрая времето изтече.

Сам и останалите трима бяха силно пребледнели. Накараха ги да станат, когато влязоха съдебните заседатели. Алекс забеляза, че Сам се мъчи да гледа с презрение, ала беше толкова блед, че му личеше колко се страхува. И другите умираха от страх, но на Алекс ѝ беше жал само за Сам. Бедната Анабел! Какво щеше да стане, ако нейният тати влезе в затвора? Някой в градината ѝ беше казал за това и Сам и Алекс трябваше да ѝ обяснят простичко, но пак беше прекалено объркано. Не, не знаят дали тати ще замине или не, ала се надяват, че няма. Обяснението беше крайно несвързано.

Говорителката на съдебните заседатели произнесе техните решения високо и ясно.

Започна с Том и изброи всичките тринадесет обвинения срещу него. След всяко обвинение заседателката изричаше с една дума: „Виновен. Виновен. Виновен“. Думата се повтаряше до безкрайност.

Същото беше при Лари и при Саймън. В залата настъпи голямо оживление и репортерите полудяха, а съдията гневно удряше с чукчето си и призоваваше към ред.

След това дойде редът на Сам. Този път решението беше „невинен“ за всички обвинения в незаконно присвояване на пари, но по отношение на всички обвинения свързаните с измама и таен заговор с цел измама смятаха, че е виновен. Алекс сякаш беше залепнала за мястото си, докато го гледаше. Сам стоеше безмълвно и слушаше съдията.

Съдията каза, че трябва отново да дойдат в залата след тридесет дни, считано от днес, за да чуят присъдите си. Дотогава той ще се консултира по техните дела и ще прегледа отчетите относно освобождаването им под гаранция. Гаранцията бе петстотин хиляди долара на човек. Още в началото Сам беше депозирал облигация от петдесет хиляди долара.

След това съдията напомни на всички, че не трябва да напускат щата. После удари с чукчето и обяви заседанието за закрито. Веднага настъпи страхотна врява. Фотографите засвяткаха със светкавиците си във всички посоки и Алекс трябваше с труд да си проправя път към мястото, където Сам стоеше с Филип.

Когато стигна до него, той изглеждаше като в шок. В очите му имаше сълзи. Съпругите на Том и Лари открито плачеха, но Алекс не им каза нищо. Саймън почти веднага напусна залата със своя адвокат.

— Толкова съжалявам, Сам — изрече тя високо, за да може да я чуе, а в това време някой ги снима.

— Да се махаме оттук — отчаяно каза Сам. Алекс се наведе към Филип, за да го попита дали иска да говори с клиента си. Той поклати глава. Беше силно обезсърчен от решението. Сега всичките им усилия щяха да се насочат към намаляване на присъдата, но вече имаше много малки шансове. Сам щеше да влезе в затвора.

Алекс тръгна след него. Камерите и фотоапаратите на новинарите ги следяха плътно. Накрая се втурнаха през тълпата в едно

такси, преди някой да успее да ги спре.

— Добре ли си? — попита тя.

Сам изглеждаше ужасно. Изведнъж Алекс се изплаши, че може да получи сърдечен пристъп или удар. На петдесет години това не беше невъзможно.

— Не знам. Мисля, че съм като вцепенен. Постоянно си повтарях, че съм го очаквал, но изглежда, не съм... Хайде да отидем в „Карлайл“.

Отпред ги чакаха репортери. Свърнаха откъм Медисън Авеню и бързо се вмъкнаха в хотела. Сам я помоли да се качи с него до стаята му за няколко минути. След като влязоха, се обади по телефона и поръча напитки за двамата. Уиски за себе си и кафе за Алекс. Тя не беше по пиенето.

— Не знам какво да ти кажа — откровено му призна Алекс. Просто нямаше думи. Бяха ѝ останали само чувства. Мъка за него и Анабел, която щеше да загуби баща си за около двадесет години. Направо ѝ беше невъзможно да мисли за това.

До произнасянето на присъдата за всички щеше да бъде трудно, но просто трябваше да го преживеят.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — безпомощно запитва тя.

Чувстваше се също като Сам, когато бе разбрал, че е болна от рак. С нищо не можеше да промени положението.

— Грижи се добре за Анабел — рече той и избухна в сълзи. Дълго седя и рида, покрил лицето си с ръце. Алекс не каза нищо, приближи се до него и леко го хвана за раменете. Когато донесоха напитките, тя се разписа на чека, сама внесе подноса и му подаде уискито. Той го пие с благодарност и се извини за проявената слабост.

— Не бъди глупав, Сам. Няма нищо — отвърна нежно Алекс и го докосна по рамото. Нищо не можеше да се направи. Бяха го обвинили и трябваше да отиде в затвора. И двамата го знаеха.

Глътна от уискито и я погледна.

— Сигурно не се чувстваше по-добре, когато ти казаха, че имаш рак.

— Да — потвърди тя, а след това тъжно се усмихна: — Но бих предпочела химиотерапията пред затвора.

Той невесело се изсмя на думите ѝ и пак отпи.

— Благодаря ти. Само че не ми предлагат подобен вариант.

— Можеш да ми вярваш, че никак не би ти харесал.

— Ще го запомня — каза Сам натъжено. Пак му домъчня, че е постъпил така с нея. — Господи, колко зле ти беше. Постоянно се мъчех да се изолирам, защото не можех да го понеса. Дори позволих на Дафне да ми помогне да се дистанцирам. Тя постоянно съжаляваше мен, а не теб, и аз бях напълно съгласен с нея. Наистина бяхме големи сладури — страхотни господин и госпожица!

Погледна Алекс в очите. Беше безкрайно благодарен, че е оживяла.

— Тя обади ли ти се? — попита Алекс от любопитство, но той поклати глава.

— Нито дума от малката сладурана. Сигурен съм, че си е намерила по-приятна компания. Тя е като котките и пада винаги на лапите си. Дафне е умно момиче, когато става дума за самата нея.

Отправи към жена си поглед, пълен с неизмерима тъга.

— А ти защо си тук? Трябва вече да си ходиш.

Вярно беше, но Алекс бе предана и двамата знаеха. Освен това Брок беше прав. Осемнадесетте години бяха изплели здрава връзка между тях.

— Дълго време те обичах. Трудно е да го забравя — честно си призна тя.

Вече не се страхуваше, че Сам може да я нарани. Сега беше твърде далеч от него.

— По-добре е да забравиш по-бързо — каза той. — Имаш тридесет дни. Впрочем преди това ще подам молба за развод. Уверен съм, че твоят приятел адвокат ще почувства облекчение. Бедното момче ме гледа на кръв всеки път, когато се видим. Кажи му, че вече може да си отдъхне. Влизам в затвора.

Алекс се усмихна на иронията в думите му. Добре се познаваха. Накрая беше проумял кой е Брок, макар и много по-бавно, отколкото тя беше разбрала за връзката му с Дафне. Между тях вече нямаше тайни.

— Не е ли малко млад за теб?

В гласа му се прокрадна нотка на ревност. Това ѝ напомни за Брок и тя се усмихна. И двамата бяха глупави.

— Ежедневно му го повтарям, но той е голям инат.

Алекс пак се усмихна, когато си спомни за Брок.

— Беше невероятен, докато бях болна. Първите пет месеца прекара с мен на пода на тоалетната в кантората, преди да ме покани да отидем някъде.

— Значи е добър човек — справедливо заключи Сам. — Съжалявам, че аз не можах да постъпя така.

След това отново се сети за резултата от процеса и нещастно сви рамене.

— Може би е по-добре, че не останах до теб. Не искам да те повличам със себе си заради всичко това. Имаш нужда да си свободна.

— И ти — нежно рече тя.

— Кажй го на съдията — отвърна той и стана.

Знаеше, че няма право да я задържа повече. Чувстваше се още по-зле, когато беше близо до Алекс. За нея всичко беше толкова очевидно приключило, че му беше трудно да я гледа.

— Кажй на Анабел, че ще дойда да я взема утре. Искам този месец да направя колкото се може повече за детето.

Оставаше му само един месец свобода и смяташе през цялото време да бъде с дъщеря си. Много му се искаше да бъде и с Алекс, но никога не би се осмелил да я помоли за това. Знаеше, че не може.

Алекс беше тъжна, когато се върна при Анабел и Брок й се обади да й каже, че е гледал новините и съжалява за Сам. Беше останал да работи до късно и се отби за малко. Тя се подразни от отношението му към Сам. Говореше с презрение и явно беше доволен, че е признат за виновен. Каза, че сам си е объркал живота по всевъзможен начин и всъщност заслужава онова, което е станало.

— Смятам, че двайсет години са доста висока цена за неговото объркване. Ти не смяташ ли същото? Кой, по дяволите, не е правил грешки? Бил е глупав и егоцентричен, наивно се е доверявал на съдружниците си, но не заслужава да загуби всичко. И Анабел не го заслужава. Тя има нужда от баща.

— Трябваше да си помисли за това, преди да се съюзи със Саймън. По дяволите, Алекс, та този човек е бил толкова прозрачен! Нали ти сама го каза.

Не можеше да отрече. Никога не беше имала доверие на Саймън. Но за съжаление Сам му се беше доверил.

На следващия ден той дойде да вземе Анабел. Изглеждаше разбит. Според Алекс Брок се държа много нелюбезно с него и след

като излязоха с Анабел, тя му го каза.

— Виждаш, че човекът си има достатъчно неприятности и не е необходимо и ти да си груб към него отгоре на всичкото.

Рядко се караха, но за Алекс беше въпрос на лоялност и доброта.

— Не бях груб. Бях хладен. Има голяма разлика.

— Не беше хладен, Брок — възрази Алекс.

Чувстваше се като майка, която се кара на детето си.

— Беше гаден, а това е друго. Подобно нещо би могло да се случи на всекиго от нас. Сам беше пометен от една очарователна тълпа, която го използваше. Толкова ли си сигурен, че не можеш да бъдеш използван по същия начин? — попита тя остро.

Той настоя, че такова нещо никога не би могло да се случи на него, но Алекс не беше толкова сигурна. Нейното отношение тревожеше Брок. Не му харесваха нещата, които тя казваше, нито пък начинът, по който ги казваше.

— Защо го защитаваш? — попита той и изведнъж се разтревожи. — Още ли си влюбена в него?

Погледът му я пронизваше. Беше обвинител, а тя беше ответник.

— Мисля, че не съм — отвърна честно тя. Искаше да бъде справедлива и към двамата. — Мъчно ми е за него. Съжалявам, че това му се случи.

— Не смяташ ли, че си го е заслужил? — продължаваше да настоява Брок.

Бяха сами в апартамента, след като Сам и Анабел бяха излезли, и той нямаше намерение да остави нещата така. Искаше да знае какво изпитва Алекс.

— Не, не смятам, че си го е заслужил — отвърна тъжно тя. — Би трябвало да си загуби бизнеса и работата... Положението в обществото... Дори репутацията. Бил е глупак и е причинил вреда на много хора, понеже е бил сляп за действията на съдружниците си. Но не бива да влиза в затвора заради това, Брок, нито пък защото ме е предал... Не е честно. Просто не смятам, че го заслужава.

— Прекалено си мека — отбеляза Брок и внимателно я погледна. След това се приближи до нея и я прегърна. — Предполагам, че затова те обичам.

После затвори очи и толкова силно я притисна към себе си, че тя щеше да се задуши.

— Не искам да те загубя, това е. Постоянно слушам какво говориш и виждам по очите ти, че още те боли за него. Още не е приключило за теб и няма значение какво казваш. Той все още живее в сърцето ти... Може би това е нормално след осемнайсет години близост и дъщеричка... Не знам... Просто не искам да те загубя — повтори Брок и я целуна.

След това се откъснаха един от друг, тя му се усмихна и докосна устните му с пръсти.

— Няма, Брок. Аз те обичам.

Наистина го обичаше.

— Но и него обичаш — отвърна той проникателно.

Този път Алекс не отрече.

— Може би, без да съзнавам. Не го обичам в романтичния смисъл на думата. Но обичам предишния Сам и това, което е било между нас. Дълго време бяхме заедно. Смятах, че имаме всичко... А след това всичко рухна. Трудно ми е да го проумея.

Бяха свързани кръвно като членовете на едно семейство и почти невъзможно беше да се разреже тази връзка.

— Усещам болката му. Мисля, че разбирам какво е направил. Знам как се чувства. Трудно ми е да го обясня или да престана да бъда съпричастна само защото нещата между нас са се променили.

— А мислиш ли, че те наистина са се променили? — попита меко Брок.

— Разбира се — заяви тя твърдо. — Вече не съм негова жена. Различна съм от онова, което бях. Не знам... Не съм сигурна, че мога да се върна при него след всичко, което се случи между нас. Мога да вървя само напред.

Беше тръгнала напред, към обятията на Брок, но и негова жена не беше. Не принадлежеше на никого. За първи път от много години принадлежеше само на себе си. Известно време се беше чувствала самотна, ала сега от време на време самотата ѝ харесваше. Имаше и свобода, и приятел, което беше най-добрата комбинация. Чувстваше се свободна като никога преди, но имаше и Брок, когото дълбоко обичаше.

— Само ми кажи, ако нещо се промени — простичко рече Брок. Донякъде беше успокоен от това, което долавяше в погледа ѝ. Знаеше, че тя се разкъсва от чувствата си. Съжаляваше Сам и беше предана на

Брок. По свой начин обичаше и двамата, и Анабел, но искаше да бъде справедлива към всички.

— Не говори така — упрекна го тя. — Нищо няма да се промени. Просто за него сега е много труден период и бих желала поне да мога да го подкрепя.

— Защо? Той не те подкрепи миналата година. Защо ти трябва да постъпваш различно от него?

— Може би заради предишния ни живот.

Но Брок не искаше Алекс да мисли за Сам. Искаше да прекъсне онова, което я свързваше с него дори сега, дори от разстояние.

— Недей да го съжаляваш толкова много — предупреди я той и отново я целуна нежно. — И аз имам нужда от теб — прошепна ѝ.

— И аз — увери го и тя и се любиха тази сутрин на същото легло, на което беше спала със Сам. Знаеше, че никога вече няма да спи с него. За Алекс това, което каза на Брок, беше истина и тя си вярваше. Миналото беше зад нея и бе време да продължи напред. Освен това обичаше Брок.

Когато отиде да вземе Анабел от хотела късно следобед, Сам беше замислен. Като че ли през последните двадесет и четири часа бе проумял решението на съдебните заседатели и започваше да се паникьосва. Щеше да загуби всичко — свободата, живота, момиченцето си, дори последните следи от онова, което беше делил с Алекс. Изведнъж беше станал много по-малко философски настроен и по-мълчалив, отколкото над чашата уиски предишната вечер, след като свърши процесът. Денят, прекаран с Анабел, му напомни за всичко, което щеше да изгуби, и когато видя Алекс, го заболя още повече.

Следобед беше споменал на дъщеря си, че нещата не вървят на добре. Тя още не разбираше какво означават думите му, а той не ѝ беше обяснил напълно, с всичките произтичащи от това последици. Не беше ѝ казал също, че ще я остави и че ще влезе в затвора. Смяташе да го стори по-късно. Оставаха му още тридесет дни.

— Забавлявахте ли се? — попита Алекс и им се усмихна.

Беше дошла да вземе Анабел, а в това време Брок пазаруваше в „Гристийд“ за вечеря.

— Прекарахме чудесно — каза Сам.

Изглеждаше по-добре, но още беше напрегнат.

— Ходихме да се пързалияме с кънки.

След това изпрати Анабел в другата стая да си вземе куклата и пуловера и се обърна към Алекс с поглед, изпълнен с мъка.

— Съжалявам за твоя приятел тази сутрин. Изглеждаше ядосан. Мисля, че го разстройвам.

Алекс кимна. Колебаеше се какво да му каже, но както винаги, беше честна.

— Страхува се от дългия ни брак, Сам. Не мога да го обвинявам. Осемнайсет години са много време и това е трудно да се обясни на другите. Бой се, че лоялността е по-силна от любовта, което е глупост.

— Така ли? — попита той меко и вдигна очи към нея.

Заболя го от онова, което прочете в погледа ѝ. Стаената горчицина на жена, която беше наранил дълбоко и която всеки момент, когато бяха заедно, си спомняше за това.

— Само лоялност ли е? — попита замислено той. — Съжалявам, че е така. Предполагам, че трябва да съм щастлив, че у тебе още има лоялност след всичко, което ти сторих.

Цялата нощ и следобеда беше мислил за нея и за болката, която ѝ беше причинил.

— Сам, недей... — отрони нежно тя.

Твърде късно за взаимни обвинения. Имаше прекалено много съжаление и лоши спомени заедно с добрите.

— Защо? Предполагам, че не бива да казвам нищо, но изведнъж започна да ми се струва, че времето лети стремглаво. Съвсем не е странно след решението на съдебните заседатели в петък. Важно е да си кажем нещата сега, просто защото може да нямаме възможност по-късно.

Алекс разбираше чувствата му, ала не можеше да му помогне. Можеше да остане с него докрай, да му помогне по отношение на Анабел и да му съчувства за това, което преживява, но не би могла да му даде повече. Сега принадлежеше на Брок.

— Още те обичам — промълви Сам и думите разкъсаха сърцето ѝ.

В това време Анабел се върна, подскачайки, в стаята с куклата и пуловера.

— Наистина е така — подчерта той, а Алекс се обърна и се направи, че не го чува.

Искаше ѝ се да не е казал нищо. Нямахте право да го казва.

Помогна на детето да си сложи пуловера, шапката и палтото. Ръцете ѝ трепереха. Не продума на Сам, преди Анабел да отиде да извика асансьора. Те тръгнаха след нея.

— Недей да усложняваш нещата. Знам, че ти е трудно. И аз се чувствам ужасно. Но, Сам... Недей отново да ни причиняваш болка.

Ако си играеше с нея, това щеше да нарани и нея, и Брок, и Анабел. Дори и самия него.

— Недей.

— Нямам намерение да ти причинявам болка — рече той замислено.

Изведнъж се оказа, че има да ѝ казва толкова много неща.

— Предполагам, че трябва да намеря смелост да те оставя на мира, независимо от чувствата си, особено след като ще влизам в затвора. Обещах си, че ще го направя. Но може би ще бъде още по-голяма грешка, ако просто те оставя да изчезнеш, без дори да ти кажа, че те обичам. Знам, че нямам права над теб. По дяволите, та аз дори вече не се чувствам мъж! Всичко, с което съм се свързвал, изчезна — и парите, и успехът, и положението ми... Сигурно си изпитвала същото, когато ти отрязаха гърдата. И двамата бяхме много глупави. Твоята женственост не се изчерпваше с гърдата ти... А моята мъжественост не се състоеше в работата ми... Те са в сърцата ни, в душите ни, в това, което представляваме, и това, в което вярваме. Не знам защо преди не съм го разбирал. Толкова много неща прозрях сега, но бедата е там, че твърде късно ги осъзнавам, във всеки случай твърде късно за нас... Искам само да върна часовника една година назад и да започнем всичко отново.

Алекс беше шокирана от думите му.

— Не мога, Сам — прошепна тя и затвори за миг очи, за да не вижда болката в погледа му и любовта, която внезапно съзря там.

Защо не беше ѝ го казал преди една година? Сега бе прекалено късно.

— Не ми говори такива неща... Не мога да се върна при теб. Не мога да постъпя така с Брок.

Сутринта беше обещава на Брок, че няма да се върне при Сам.

— Какво ще правиш с него? — попита Сам. Гласът му звучеше ядосано. — Та той е момче. Мило момче, както виждам. Бил е добър

към теб, но след десет години как ще се чувстваш с него? Наистина ли може да ти даде това, което искаш?

— Въпросът е не какво може той да ми даде — отвърна тя твърдо. — Вече ми е дал много. Сега е мой ред да давам.

— Не можеш да му дадеш живота си, за да компенсираш онова, което ти е дал. И аз не мога да компенсирам това, което не съм направил за теб. Но още те обичам, Алекс... Ти още си моя жена. Може би вече нямам права над теб. Сигурен съм, че нямам. Ала искам да знаеш, че винаги ще те обичам. Дори когато съм бил най-груб, когато ми е било най-зле... Винаги съм те обичал. Не исках да си отида, но не можех и да остана. Опитвах се да избягам от всичко — от теб, от призрака на майка ми, от действителността. Трябваше да избия това момиче от главата си. Знаех колко лошо постъпвам, но тя ме влудяваше. И ти ме влудяваше. И аз самият се самонавивах. Никога обаче не съм искал да ти причиня болка.

Държеше Алекс да чуе всичко това, преди да влезе в затвора.

Но не беше честно от негова страна. Беше докоснал струна, която още не бе прекъсната, и засегна част от нея, която още му принадлежеше и която болеше твърде много. Не искаше да го обича.

Гласът ѝ беше дълбок и тъжен, когато му отговори. Погледна към Анабел, която ги чакаше пред асансьора.

— Сам, ще ни бъде много по-лесно, ако сме наясно. Не гледай назад, не плачи за отминалото... Какъв смисъл има сега?

— Навярно няма никакъв смисъл, но не можем да бъдем наясно след осемнайсет години. Не знам докъде свършваш ти и откъде започвам аз — призна той със сълзи на очи. — Наистина ли можеш да си тръгнеш просто така? Можеш ли да кажеш, че с мен не те свързва нищо друго, освен лоялност? Не ти вярвам.

И тя не си вярваше, но в миг се ядоса от действията му. Искаше наведнъж да си признае всички грехове и да оголи душата си. Не желаше да я загуби в последната минута, въпреки всичко, което беше сторил.

— Какво искаш от мен, Сам? — гневно запита Алекс. — Да ме накараш да ти призная, че те обичам, за да се почувстваш добре, когато си отиваш ли? Остави ме... Нека и двамата да сме свободни точно както каза снощи след приключването на процеса. И двамата имаме нужда от това. Не отнасяй свободата ми със себе си в затвора.

— Не мога да се освободя — каза той с видимо страдание.

Цяла нощ не беше спал и си мислеше за нея и за решението на съдебните заседатели. Изведнъж всичко му изглеждаше различно. Не искаше да я остави да му се изплъзне, без да ѝ каже.

— Не знам как да се освободя — прошепна той и я докосна по ръката. Страшно му се прииска да я целуне. — Още те обичам.

— И аз, Сам — каза Алекс нещастно. Брок също го знаеше и ѝ го беше изтъкнал. — Но вече е твърде късно.

И двамата съзнаваха, ала Сам още не бе готов да се предаде. Тя го погледна. Анабел им махна с ръчичка, когато вратата на асансьора се отвори.

— Недей, Сам... Моля те... Заради нас двамата.

Като я изостави заради Дафне, беше много по-леко. Тогава бе толкова уверен, а сега беше разбит и Алекс се чувстваше объркана.

— Съжалявам, Алекс — извини ѝ се той. Изглеждаше нещастен до отчаяние. — Може ли да се видим пак?

Беше обхванат от паника. Асансьорът чакаше.

— Не — поклати глава тя и избърза към Анабел. Съжаляваше, че изобщо е дошла. — Не мога, Сам... — Не можеше да причини болка на Брок, нито на себе си. Просто не можеше. — Съжалявам.

Влезе в асансьора при Анабел, а погледът му я изгори, докато вратите се затвориха. През цялото време на път за вкъщи Алекс се опитваше да го прогони от ума си, да забрави всичко, което ѝ беше казал, и да мисли за Брок. Притисна се към дъщеря си.

— Тати сърдит ли ти е? — погледна я Анабел.

Изглеждаше озадачена. Вятърът беше смразяващ и покрай тях бързаха хора с коледни подаръци.

— Не, сладунка. Не ми се сърди — излъга Алекс и се почуди защо децата винаги виждат неща, които не бива да виждат.

— Изглеждаше тъжен, когато ни изпращаше.

— Вероятно му е домъчняло, че си тръгваш, но не беше сърдит. Честна дума.

Само тъжен. И много глупав.

Усети облекчение, когато стигна до вкъщи при Брок. От кухнята се носеше прекрасна миризма. Той правеше сос за спагети и хлебчета с чесън. Алекс беше обещала да приготви супа, спагети и салата, както и сладолед с шоколадови сладки.

— Всичко ли мина добре? — попита Брок, когато Алекс свали палтото си и влезе да си сгрее ръцете. Изглежда, ѝ беше много студено и беше някак развълнувана.

— Да — усмихна се тя и го прегърна изотзад, докато той стоеше пред печката.

Помъчи се да забрави онова, което ѝ беше казал Сам. Но през нощта, каквото и да правеше, колкото и плътно да се притискаше към Брок, думите му продължаваха да кръжат около нея като призраци.

Анабел прекара една седмица със Сам след Коледа. Алекс се стараеше да не се вижда с него, когато завеждаше детето. Оставяше го да се качва само с асансьора в хотела. Не беше й се обаждал, откакто бяха говорили последния път, и предполагаше, че се е вразумил. Независимо от това, дали Сам си даваше сметка за всичко, Алекс знаеше, че тя е наясно.

Прекара прекрасна Бъдни вечер с Брок и Анабел. Наеха същата къща във Върмонт за седмицата след Коледа до Нова година. Този път караше ски и се забавляваше чудесно. През цялата година не беше се чувствала толкова добре. Косата й беше пораснала и я носеше на модерна къса прическа, която Брок харесваше. Казваше й, че е много секси.

След като прекараха няколко дни заедно във Върмонт, Брок се успокои относно Сам. Знаеше, че Алекс много го обича, и изведнъж му се стори, че е било глупаво да се тревожи.

Докато бяха във Върмонт, разбраха също, че Сам е подал молба за развод точно след Коледа. Алекс почувства голямо облекчение. Очевидно Сам беше дошъл на себе си. И за двамата беше трудно да оставят миналото зад гърба си, но за нея не съществуваше колебание в това отношение.

Двамата с Брок крояха планове да се оженят без много шум през юни. Тя отново му напомни, че трябва да подготвят нещата в юридическата фирма. Дори говореха за медения си месец, докато лежах крак огън на 31 декември. Алекс мечтателно подхвърли, че иска да отидат в Европа.

— Смятам, че може да се уреди — каза Брок.

Гласът му звучеше отпуснато и съблазнително. Току-що се бяха любили и беше полузаспал, обзет от блаженство. Тя му се усмихна и приглади косата му. Понякога й изглеждаше като момче, надраснало възрастта си. Беше толкова невинен и доверчив. Притискаше го в обятията си и чувстваше как любовта й расте.

На Нова година се върнаха в Ню Йорк. Пътуването беше дълго. Първо се отбиха в апартамента, за да оставят ските и куфарите си. След това Алекс отиде пеша до хотела, за да вземе Анабел. Още беше със скиорския си екип. Обади се на Сам от рецепцията, но той я помоли да се качи за минута. Поколеба се, ала после реши, че няма опасност. Нали беше подал молба за развод, докато я нямаше, и разбираше какво иска тя.

Но когато се качи горе и Сам ѝ отвори вратата, беше шокирана от вида му. Като че ли го преследваха призраци.

Щом го видя, рой спомени нахлуха в главата ѝ и ѝ стана много мъчно, като си помисли какво му предстои. Изведнъж я заболя за него и започна да се измъчва от мисълта, че Сам ще влезе в затвора. И някак си срещата с него върна всички емоции, които беше избягвала.

Анабел, изглежда, не забелязваше напрежението, което изпитваше баща ѝ, и каза, че са прекарали прекрасно с тати.

— Радвам се, сладунка.

Алекс я целуна и я притисна към себе си, а Сам погледна към нея над детето с копнеж. Алекс веднага забеляза и ѝ се искаше да му направи знак да престане. Още се тормозеше от това, което ѝ бе казал последния път, когато се видяха. Сега се държеше по същия начин.

— Липсваше ми — промълви той тихо, докато Анабел си събираше багажа в съседната стая.

Не искаше детето да чуе.

— Не трябва — отвърна Алекс също така тихо.

Поблагодари му, че е подал молба за развод. Знаеше, че Сам го прави заради нея, и му беше благодарна.

— Поне това ти дължа — каза той с нещастен вид.

Търсеше в погледа ѝ нещо, което не беше там. А може би беше, ала отказваше да му го покаже!

— Дължа ти много неща, но повечето от тях никога не ще мога да ти дам.

— Достатъчно си направил — отвърна тя.

Не искаше да звучи грубо. Бяха преживели заедно толкова щастливи моменти и особено сега му беше много благодарна заради дъщеря им.

— Нищо не ми дължиш.

— Дори цял живот да останех с теб, нямаше да мога да компенсирам онова, което ти сторих.

Само това можеше да ѝ каже. Постоянно в главата му се въртяха като на кинолента ужасните сцени на неговото предателство. Сега имаше прекалено много време да мисли.

— Не бъди глупав, Сам — каза Алекс и се опита да облекчи болката му. — Престани да мислиш за това. То е вече минало. Свършено е. Трябва да гледаш напред. И двамата трябва да гледаме напред.

— Така ли? — попита той и бавно се приближи към нея.

Анабел продължаваше да събира нещата си в спалнята. На Алекс ѝ се прииска тя да свърши по-бързо. Трябваше да отиде да ѝ помогне, но не щеше да влиза в спалнята му. Погледна го и видя, че се е спрял до нея, без да смее да си поеме дъх. Съзря в очите му всичко, което едно време беше обичала — нежността, любовта и добротата, която първо я беше привлякла към него. Беше същият мъж и много се нуждаеше от нея, но тя се беше променила. Сега всичко ѝ изглеждаше различно. Наистина ли се беше променило?

— Алекс...

Той произнесе името ѝ с такъв копнеж, че тя вдигна поглед към него. Привлече я в обятията си и нежно я целуна по устните, преди да може да го спре. Започна да се дърпа, но той все по-силно я притегляше към себе си и в един момент Алекс забрави защо Сам не трябва да я прегръща и защо тя не иска да я прегръща. Като че ли нищо не беше се променило, като че ли се бяха върнали назад във времето и тя отново беше негова. След това внезапно се сети за Брок. Знаеше, че вече не принадлежи на Сам и не може да му позволи да я прегръща. Изведнъж се зачуди защо се е качила в стаята му и дали не е искала това да се случи. Тази мисъл я накара да усети вина.

— Недей! — успя само да каже, когато спряха да се целуват и тя беше останала без дъх.

Чувстваше се замаяна и внезапно много уплашена. Не искаше Сам отново да я привлече, не искаше пак да се поддаде на чара му.

— Сам, не мога...

Очите ѝ се изпълниха със сълзи и той се почувства ужасно зле. Възползваше се от нейната слабост, а знаеше, че няма право. Щеше да е на свобода още няколко дни и след това щеше да изчезне в

продължение на много години. Затова се беше решил на развод с нея. Но в момента, в който я целуна, забрави това и хилядите други причини.

— Съжалявам, Алекс... Като че ли не мога да стоя настрана от теб.

Чувстваше се виновен почти като нея. Изглеждаше и извънредно привлекателен, уязвим и изплашен, влюбен в нея и болезнено познат.

— Просто се опитай да се държиш прилично — каза тя.

Гласът ѝ прозвуча леко дрезгаво и много секси.

— Знам, че ти е трудно — усмихна му се Алекс печално.

Искаше ѝ се да се разгневи, но Сам беше така невъздържан и толкова отчаяно се нуждаеше от помощта ѝ, че просто не можеше.

— Опитай се да се държиш прилично, моля ти се.

Сам кимна. Изглеждаше смутен и след това ѝ се усмихна. В същия момент Анабел излезе от спалнята с куфарчето си и с торба с подаръци, които беше получила от баща си за Коледа. Размениха погледи над главата на детето. Алекс искаше да му се разсърди, но не можа.

Той ги отведе до долу, после им помахаше с ръка, докато се отдалечаваха. Анабел се обърна най-малко шест пъти да му махне и да му каже, че го обича, а Алекс нарочно не погледна нито веднъж. Страхуваше се от това, което щеше да види. Не искаше да го вижда. Волно или неволно, Сам беше докоснал част от Алекс, за която тя мислеше, че повече не съществува. Но се бе лъгала и го съзнаваше. Беше си въобразила, че тази част е мъртва, и сега се ужаси, като разбра, че не е вярно. Не можеше да допусне да се поддаде на чувствата си. Не можеше да обича и двамата. Вече не можеше да си позволи да обича Сам. С Брок имаха бъдеще. Докато вървеше към къщи, единственото нещо, което помнеше, беше, че трябва завинаги да се откаже от Сам.

Когато се прибраха, Брок вече беше там да ги посрещне. Тя се хвърли на врата му и той я притисна към себе си, целувайки я.

— Какво става? — попита той.

Стана му приятно от пламенните ѝ целувки. Върмонт им се беше отразил добре. Точно от това имаха нужда.

Заедно с Брок приготвиха вечерята и после помогна на Анабел да си разопакова дрешките. Той пусна музика по стереото и изми в

кухнята. Като че ли минаха часове, докато Анабел си легне. Брок беше под душа, когато Сам ѝ се обади.

— Просто искам да знаеш, че не съжалявам, че те целунах — заяви той.

На Алекс ѝ се прииска да му тръсне слушалката. Не знаеше дали да се смее, или да плаче. И тя не съжаляваше. Там беше бедата.

— Но искам да знам едно нещо.

— Какво?

Чувстваше се виновна, че изобщо разговаря с него. Трудно ѝ беше да повярва, че Сам е бил неин съпруг. Изглеждаше по-скоро като любовник.

— Искам да знам дали ти съжаляваш, Алекс. Ако съжаляваш и ако повече не ме обичаш, ще те оставя на мира, независимо от това какво изпитвам към теб.

Изведнъж гласът му зазвуча уверено и силно, сякаш важна част от неговото съществуване се беше възстановила, след като я бе целунал.

— Не те обичам — изрече тя неубедително и той се изсмя, както едно време, когато беше млад.

Алекс почувства познатия трепет.

— Ах, как лъжеш! — каза Сам и май се ухили.

— Наистина е така — призна тя.

Почувства се още по-виновна спрямо Брок. Сам изведнъж стана по-смел.

— Изобщо не съжаляваш, защото ми отвърна на целувката.

Гласът му пак звучеше младежки. Смееше се, а Алекс не можа да се сдържи да не се усмихне.

— Ужасен си. — След това гласът ѝ прозвуча по-трезво. — Не ми трябват усложнения, Сам. Искам нещата да останат прости.

— След няколко седмици за теб нещата много ще се опростят, когато вляза в затвора — отвърна той. Опитваше се да ѝ въздейства. После добави: — Искам да те видя.

— Нали току-що ме видя — каза тя твърдо.

По-твърдо, отколкото трябваше. Когато го слушаше, в сърцето ѝ се размекваше частичката, която още го обичаше. Но прекалено се боеше да се поддаде на старите си чувства.

— Знаеш какво имам предвид — продължи да настоява той. — Хайде да вечеряме заедно.

— Не искам.

— Моля ти се...

Толкова молба имаше в гласа му, че ѝ се щеше да изпищи.

— Престани!

— Алекс, моля те.

Молеше ѝ се и я влудяваше. Тя твърдо отказа да се види с него и след няколко минути приключи разговора. Брок излезе изпод душа. Нямаше представа, че тя е говорила по телефона.

На другия ден, когато Сам ѝ се обади отново в кантората, Алекс все още се чувстваше неловко. Не искаше да разговаря с него, но след осемнадесет години усещаше, че му дължи нещо.

— Какво искаш от мен? — попита тя раздражено.

— Само една вечер. След това повече няма да те безпокоя.

— Защо? Какво значение има това сега?

— За мен има голямо значение — настоя той тихо.

Накрая Алекс се съгласи да се срещнат, но само веднъж. Не каза на Брок и се почувства ужасно, че го лъже. Но една вечер, когато знаеше, че е зает с клиенти, остави Анабел с Кармен и се срещна със Сам.

— Трябваше ли да се измъкваш? — подразни я той, като се видяха.

— Не си въобразявай — сопна му се тя и го изгледа неодобрително.

Струваше ѝ се нечестно, че постъпва така. Сам забеляза това.

— Извинявай.

Отидоха в малък ресторант в източната част на града и за миг ѝ се стори, че часовникът се е върнал назад. Напомни ѝ за старите дни, когато бяха гаджета, увлечени от една начеваща любов.

Но сега всичко беше различно и за двамата. Бе краят, а не началото, и те го осъзнаваха. Сам беше по-спокоен от предишните пъти, когато се виждаха в хотела, но с болезненото съзнание, че му предстои да влезе в затвора.

След това бавно се върнаха пеша и си припомняха за разни неща. Говореха си за хората и местата, където бяха ходили. Наум им идваха спомени, за които от години не бяха се сещали и двамата. Много приличаше на разглеждане на стари албуми с фотографии. След това се спряха на ъгъла, за да изчакат светофара. Сам я привлече към себе

си и я целуна. Беше студено и докато я притискаше към гърдите си, тя се проклрнаше за това, че отговаря на целувката му.

Алекс не каза нищо. Продължиха да вървят и после Сам я придърпа в един вход на топло и отново я целуна.

— Преди година нямаше да направиш това, дори да ти бях платила — каза тя тъжно и грубо.

Улучи точно в целта. Сам се почувства ужасно.

— Толкова бях глупав, Алекс — каза той и отново я целуна. След това я притисна към себе си, а тя не се дръпна. Спомни си колко самотна се чувстваше без него, колко много се нуждаеше от ласките му и колко силно го обичаше. И колко много болка ѝ беше причинил. Тогава си мислеше, че няма да оздравее.

Сега нещата бяха различни. Всичко изглеждаше толкова отдавна. Това, че беше с него, бе много по-реално и много по-важно. Почуди се, дали да простиш, не означаваше по-скоро да забравиш.

— Миналата година научих толкова неща — каза тя замислено, сгушена в ръцете му.

— Например?

— Че не трябва да разчитам на никого. Че не бива да живея или да оцелявам заради когото и да било, освен заради себе си. Накрая оживях от чист инат, защото отказах да умра... Наистина беше важен урок... Може би на теб ще ти е нужно да си спомниш за това в затвора.

— Просто не мога да си го представя — тихо каза той, после я погледна и топло ѝ се усмихна. — Благодаря ти, че ми позволи да те прегърна... И да те целуна... Можеше да ме удариш по главата с обувката си или да извикаш ченгетата. Радвам се, че не го направи.

— И аз се радвам — отвърна тя тихо. След това престана да се съпротивлява. — И ти ще ми липсваш.

— Не трябва. Имаш Анабел... И твоето момче-чудо — добави той саркастично.

Алекс се разсмя и отново продължиха да вървят към къщи.

— Той е толкова мил с Анабел — похвали тя Брок.

— Приятно ми е да го чуя. А към теб добър ли е?

— Много.

— Тогава се радвам за теб.

Но не се радваше и тя го усети. Повече от всичко Сам искаше да я увери, че още я обича, въпреки че това нямаше да доведе до нищо.

— И умната — каза тя, когато стигнаха до Седемдесет и шеста улица, на която беше хотелът. Оставаха ѝ само няколкостотин метра до вкъщи. Имаше намерение да се прибере сама, ала Сам не искаше да я пусне.

— Добре. Нямам понятие къде ще ме изпратят. Вероятно в „Левънуърт“ — Беше обвинен и от щатските, и от федералните власти. — Надявам се, че поне е цивилизован затвор.

— Може би Филип ще успее да направи чудо и да те измъкне в последния момент.

Филип обаче не беше обещавал нищо такова на Сам. Щеше да влезе в затвора, но се надяваше, че няма да е за дълго. След първите няколко месеца или години можеше да бъде преместен в някой по-малък затвор.

Когато минаваха покрай „Карлайл“, той се опита да я придума да се качи в стаята му, но тя отказа. Знаеше, че не може да има доверие нито на него, нито на себе си.

Като стигнаха до блока ѝ, Алекс го целуна по бузата и му благодари за хубавата вечер. Докато се качваше нагоре, беше мълчалива и замислена. Имаше да мисли за много неща и да пресее много от чувствата си.

На другия ден Брок не я попита къде е била предишната вечер, ала цяла сутрин в кантората между тях цареше странна атмосфера. Като че ли подозираше нещо, но не искаше да ѝ задава въпроси. Накрая на обяд не можа да се стърпи.

— Снощи беше излязла с него, нали?

— С кого? — попита тя глупаво и усети как сърцето ѝ се разтупва.

Докато ядеше сандвича си, се мразеше, че лъже.

— С твоя съпруг — хладно каза той.

Знаеше. Имаше безпогрешна интуиция.

— Сам ли?

Алекс направи пауза и се приготви да лъже, но след това се отказа. Дължеше на Брок по-добро отношение и си даваше сметка за това. Обаче ревността му я плашеше. Плашеха я и собствените ѝ чувства. Най-лошото беше, че обичаше и двамата и го съзнаваше. Беше задължена на Сам за миналите години, а на Брок — за последната. Но

какво дължеше на себе си? Това беше въпросът, на който не можеше да си отговори.

— Искаше да вечеряме заедно и да поговорим за Анабел... Смятах, че няма да имаш нищо против.

Отново го лъжеше и той разбра. Не се чувстваше удобно и беше объркана. Искаше да мрази Сам, ала не можеше.

— Защо не ми каза? — попита я Брок.

Изглеждаше разтревожен и нещастен.

— Защото се страхувах, че ще се разсърдиш, а исках да го видя — призна си тя честно.

Трудно ѝ беше да изрече истината, но знаеше, че трябва.

— Защо искаше да го видиш?

— Защото няма да го има дълго време и ми е жал за него. И както ти самият каза, той още ми е съпруг.

Алекс изглеждаше тъжна, объркана и нещастна. Очите ѝ я издаваха.

— Целуна ли те?

Не беше глупак. Кожата му настръхна от ревност.

— Брок, престани.

Тя се опита да се измъкне, но той не ѝ даде.

— Не ми отговори на въпроса.

Настояваше и я предизвикваше да му отговори.

— Има ли някакво значение? — сопна му се Алекс накрая.

Чувстваше се виновна и ядосана.

— За мен има значение.

Почуди се дали не ги е проследил, но не смяташе, че Брок е способен на такова нещо.

— Добре. Аз го целунах. И какво от това? Нищо друго не се е случило.

— Този човек е истински негодник! — разфуча се Брок из стаята. — Ще влиза в затвора, а се опитва пак да те оплете. Какво иска! Да го чакаш двайсет години ли? Много ще ти бъде приятно! Колко е велик! Не съзнаваш ли какъв егоист е!

— Добре, де, прав си, егоист е. Но е човек и е уплашен и ме обича по свой начин.

— А ти обичаш ли го?

— Била съм омъжена за него в продължение на осемнайсет години и това означава нещо. Ако не друго, то поне приятелство. Мисля, че иска да се помирим, преди да отиде в затвора. Не се опитва да ме вземе със себе си. Нали е подал молба за развод.

— Ами ако не влезе в затвора? — изведнъж се обърна към нея Брок и тя се стресна.

— Няма да може да се измъкне, Брок. Няма шанс. Нали знаеш.

— Ами ако се измъкне, ще продължиш ли да си омъжена за него? Ще се върнеш ли при него?

Въпросът беше труден и тя не искаше да отговаря, заради себе си и заради Сам. Нямаше шанс да избегне присъдата. И Алекс, и Сам го знаеха. Филип Смит не му беше оставил никакви илюзии.

Но въпросът не се състоеше в това, дали щеше да отиде в затвора или не. Не беше толкова просто.

— Няма нищо общо между двете неща. Ако наистина го обичам, ще бъда с него, независимо дали ще влезе в затвора или не. А аз съм с теб, Брок. Това трябва да означава нещо за теб.

— Да, но когато влезе в затвора, ще ти пише писма и ще иска да ходиш на свиждане. Още го обичаш, Алекс. Защо просто не си го признаеш?

Той ѝ оказваше натиск, а тя му се сърдеше за това. Искеше всичко наведнъж, но в живота не се получаваше така. Алекс знаеше по-добре от него.

— На старите жени им трябва време, докато се оправят, Брок. Не става на минутата. Имай търпение.

— Защо не признаеш какво чувстваш? Мисля, че смяташ да се върнеш при него.

— Кога ще пораснеш, Брок? Защо не престанеш да ме притесняваш! — сопна му се тя в отговор.

— Защото те обичам.

Каза го и в очите му внезапно се появиха сълзи. Обичаше я и я желаше.

Но нямаше смисъл да се заблуждава. Алекс още обичаше Сам. Обичаше го и Брок го съзнаваше. Просто не знаеше как ще постъпи по-нататък, въпреки че отричаше, че обича Сам.

Алекс се притисна към него и двамата се разплакаха. Нямаше прости неща. Искеше да обясни на Брок, че ѝ трябва време, за да

прежали Сам. Искаше да смени темата и заговори за сестра му. Но Брок веднага се натъжи. Попита го защо, ала той не искаше да ѝ каже. Накрая разбра, че трябва. Отдавна имаше намерение да го стори, но все отлагаше заради нея. Беше му особено трудно, когато разговаряха за сватбата и Алекс каза, че държи да поканят сестра му.

— Сестра ми е мъртва, Алекс — каза той нещастно. — Умря преди десет години. И тя имаше същата болест. Направиха ѝ мамектомия и след това химиотерапия, но тя не я понасяше. Беше ѝ много трудно и реши да се откаже и да умре. Всъщност ракът се беше разпространил, преди да ѝ махнат гърдата. Но тя се предаде.

Брок започна да плаче, когато си спомни. Алекс го гледаше безмълвно и смаяно. Никога не беше ѝ казал. Беше я насърчавал да вярва, че сестра му е успяла, за да продължи и тя с лечението.

— Сестра ми просто се отказа. Не искаше да ѝ правят химиотерапия. Умря след една година... Бях на двайсет и една и цяла година се грижих за нея. Искях да я накарам да живее, но беше прекалено зле. А съпругът ѝ беше истинско копеле, като Сам. — Брок я погледна остро. — Не мръдна и пръста си да ѝ помогне и след това след шест месеца се ожени отново. Тя беше на трийсет и две години и беше толкова хубава...

Брок дълго седя, без да говори, а Алекс го прегръщаше и плачеше и заради двамата.

— О, господи, така съжалявам. Защо не ми каза?

Чувстваше се ужасно. Беше ѝ вдъхвал толкова надежда. Сега си даваше сметка какво е преживял със сестра си.

— Не исках ти да се откажеш — промълви Брок и изтри сълзите си.

Спомняше си за сестра си и все повече обикваше Алекс. Като че ли чрез любовта си към нея беше получил втори шанс да спаси сестра си. В някои отношения двете много си приличаха.

— Затова настоявах да продължиш химиотерапията... Не исках и ти да умреш. Не исках да ти кажа, че сестра ми е умряла, за да не се откажеш като нея.

— Трябваше да ми кажеш. — Брок не отговори нищо. Седеше мълчаливо, потънал в спомени. Алекс го загледа. — Трябваше да знам.

Алекс се упрекваше. Подаде му една книжна кърпичка и той се издуха. Зачуди се защо не ѝ е казал. Но все пак беше много мило от

негова страна, че ѝ го е спестил.

— Толкова се страхувам — призна ѝ Брок, докато седяха в стаята ѝ. — Толкова се страхувам, че ще се върнеш при него... Той още те обича. Изписано е на лицето му... Не понасям да те виждам с него.

Алекс знаеше, че Брок говори истината, Сам още я обичаше. Не можеше да промени нищо. Знаеше, че и тя го обича. Но беше вече късно. Всичко беше свършено. Сам скоро щеше да си отиде и повече нямаше да го види и нямаше да се пита какви чувства изпитва. Щяха да останат само спомени, съжаления и разочарования. Щастливи спомени отпреди болестта. От тях се страхуваше Брок.

След това отново започнаха да работят.

На следващия ден трябваше да се приготви за рождения ден на Анабел. Знаеше, че и Сам ще дойде. Надяваше се, че Брок няма да се разсърди. Накрая той реши, че ще бъде по-добре за всички, ако не присъства на празненството. Алекс не се възпротиви, но Анабел беше разочарована.

— Интересно на колко ли години ще бъда, когато изляза от там — каза Сам между другото, докато ядеше от тортата.

Алекс изстена от липсата му на такт. Понякога Сам обичаше малко черен хумор, но откакто вечеряха заедно, изглеждаше в по-добро настроение.

— Надявам се, че на сто и че изобщо няма да си спомняш за мен — отвърна тя.

— Не си въобразявай такова нещо. — След това остави чинийката на масата. — Бих желал да вечеряме заедно пак другата седмица, преди да ме осъдят, ако ти е удобно. Има много неща, за които искам да си поговоря с теб по отношение на Анабел. Останали са ми още пари, които съм отделил за нейната издръжка и образование.

Предишния месец беше продал апартамента. С част от парите щеше да плати на адвокатите, а останалите искаше да даде на Алекс за дъщеря им.

— Мога ли да ти имам доверие — попита Алекс, а той се засмя.

Проблемът беше, че и тя самата си нямаше доверие. Доверие не можеше да се има и на двамата и Алекс го знаеше. Сам още беше прекалено привлекателен за нея, но си беше дала дума, че никога няма да му се поддаде. Сега принадлежеше на Брок.

— Ако искаш, си доведи бодигард, но само не твоето момче-чудо.

— Престани да го наричаш така. Казва се Брок.

Можеше да има уважение към Брок поне заради това, че прекрасно се отнася към дъщеря им.

— Извинявай. Не предполагах, че си толкова чувствителна на тази тема. — Погледна тъжно и я докосна по ръката. Стана сериозен като нея. — Той ли ще бъде вторият баща на Анабел?

— Мисля, че да — меко отвърна тя.

Двамата с Брок се обичаха истински, макар че напоследък отношенията им се бяха обтегли заради Сам. Алекс смяташе, че след като Сам се махне, нещата ще се нормализират. Ще се махне... Сега тези думи ѝ бяха неприятни. Ще се махне... Сам ще се махне завинаги...

— И все пак, ще вечеряш ли с мен? — настоя той и тя кимна.

— Ще се опитам.

— Нямам много време, Алекс. Не си играй с мен. В понеделник вечер в „Карлайл“?

— Добре, ще дойда.

— Благодаря ти.

Този път каза на Брок и той експлодира.

— Но, за бога! Можех да те излъжа!

— Защо трябва да те вижда?

— Защото иска да ми даде пари за Анабел. Това е съвсем разумно обяснение.

Алекс вярваше на Сам.

— Кажу ми да ти изпрати чек.

— Няма! — заяви тя гневно.

Беше се уморила от изблиците му на ревност. Брок се държеше много по-добре, когато тя повръщаше на пода в тоалетната.

— Престани да се държиш като бебе! И се постарай да запомниш, че аз ще вечерям със своя бивш съпруг.

Тръшна вратата на спалнята. Когато излезе оттам, Брок си бе тръгнал. Беше се върнал в своя апартамент. За първи път Алекс не съжали за това. Брок я притесняваше прекалено много.

В понеделник вечер отиде навреме при Сам в „Карлайл“. Той изглеждаше изключително сериозен с тъмносивия си костюм и бяла

риза. Връзката му беше тъмносиня от „Хермес“. Цял следобед беше прекарал с адвокатите си, но не беше се видял там с Алекс.

— Как мина днес? — попита тя между другото.

Седна на канапето и забеляза, че Сам е доста уморен. Напоследък изглеждаше по-стар и това беше обяснимо. Бе извънредно напрегнат от предстоящите събития.

— Не мина много добре — просто каза той. — Филип Смит смята, че ще ме приберат в затвора за доста дълго време. А това ми напомня защо сме тук с теб.

Взе два чека и ги остави на масата.

— Миналия месец получих милион и осемстотин за апартамента. След като платих няколко дълга, спомен от госпожица Дафне Белроуз, и комисионата на агенцията, която продаде жилището, ми останаха милион и петстотин. Давам ти петстотин хиляди за Анабел. Искам да ги внесеш на нейно име. За себе си задържам петстотин хиляди, ако някога изляза от затвора. Останалите петстотин хиляди са за теб. Нещо като издръжка, ако искаш така да я наречеш. Заслужаваш повече, но само това имам, пиленце. Нищо друго не ми остана от бизнеса, освен дългове и отговорност за парите, които другите са си присвоили незаконно.

— Боже господи! — Алекс беше смаяна. — Не искам пари от теб, Сам.

Наистина беше силно изненадана.

— Заслужаваш ги.

— За какво? Че съм омъжена за теб ли? Но по дяволите, в такъв случай трябва да получа много повече! — прекъсна го тя, а той се засмя. — Както и да е. Не мога да ги взема. Задръж ги или ги дай на Анабел.

Сам обаче не се съгласи. Парите бяха за Алекс. Тя вече знаеше, че ще ги вложи на негово име, защото той щеше да има много по-голяма нужда от пари от нея. Тя работеше, а и не беше особено разточителна.

Сам поръча вечеря — пържола за себе си и риба за Алекс. Тя внимаваше с диетата. Бъбреха си приятно за различни неща, като стари приятели. Избягваха темите за съда и затвора. Алекс беше доволна, че дойде. Вечерта бе много прилична. През последните две седмици Сам доста се беше успокоил. Не я притесняваше и изобщо не я докосна.

Накрая ѝ държа палтото и след това много нежно се наведе над нея и я целуна.

— Лека нощ... Благодаря ти, че дойде... — каза той и отново я целуна.

Алекс не помръдна. Винаги я поразяваше неспособността ѝ да му устои. Имаше нещо в близостта му, което я хипнотизираше. Като че ли и след всичкото това време трябваше да бъде с него.

— По-добре да спрем дотук — отрони тя тихо.

После неочаквано за самата себе си обви ръце около врата му и го целуна. Само заради старите спомени, каза си тя. Това не засягаше никого, освен тях двамата. И Брок Стивънс.

— Защо да спираме? — пошепна той.

Алекс се засмя, а Сам отново я целуна.

— Опитвам се да забравя — каза тя виновно, но ѝ беше приятно.

Беше много странно, че се чувства виновна. В края на краищата той все още беше неин съпруг, но Брок толкова се дразнеше от Сам. Не беше честно да се целуват сега. Имаше връзка с Брок, а със Сам се развеждаше.

— Обичам те — прошепна той.

Тя изведнъж се дръпна от него. Разбираше, че не бива да продължават повече. Не искаше да наранява никого, но не искаше да позволи и на Сам да я нарани.

Когато видя очите ѝ, той я привлече към себе си и усети как сърцето ѝ бясно тупа до неговото. Този път не я целуна нежно. Беше страстна целувка. След два дни заминаваше за няколко десетилетия и никога вече нямаше да я държи в обятията си. И двамата го съзнаваха.

Нежно разкопча палтото ѝ и го пусна на стола зад нея. Тя си каза, че трябва да се съпротивлява.

Също така внимателно Сам прокара ръка по дясната ѝ страна и усети познатата гърда, която беше кърмила дъщеря му. Внимаваше да не засегне лявата, но когато ръцете му я докоснаха, той се стресна. Алекс му се усмихна. Беше развеселена от смайването му заради присадката.

— Порасна отново — рече тя палаво.

Сам изглеждаше объркан. На пипане беше съвсем като истинска и се почуди какво ли е направила.

— Защо не ми каза? — укори я нежно той.

След това отново я целуна.

— Защото не ти влиза в работата — каза тя тихо.

Беше възбудена, а не искаше да се възбужда. Сам я желаше отчаяно не само заради старите спомени, но и заради настоящето.

Бавно и внимателно разкопчаваха дрехите си. Алекс почувства страх. Привличането между тях беше непреодолимо и неотслабващо и не можеха да се противопоставят на чувствата си.

— Красива си.

Той се отдръпна, за да я погледне. Полека разкопча полата и блузата ѝ и те се смъкнаха в краката ѝ. Алекс знаеше, че върши лудост, но Сам заминаваше за дълго и тя го обичаше. Това беше начин да му каже „довиждане“, да го изпрати, да му покаже колко много го е обичала преди. Знаеше, че двамата нямат бъдеще заедно. Само любовта им беше останала.

— Обичам те, Сам — протичко каза тя.

— И аз те обичам... Много, много те обичам...

Едва говореше, толкова беше възбуден. Желаше я за последен път. След това си беше обещал, че ще я остави да си отиде завинаги. Нямахше право да съсипва живота ѝ. Достатъчно я беше наранил. Искаше само този последен дар от нея.

Докато се целуваха, разбра, че и Алекс иска същото, въпреки че тя постоянно си повтаряше, че не трябва. Притискаше се към него и не можеше да мисли за нищо друго, освен за това, колко го е обичала.

Любиха се бавно и в движенията им имаше някакъв покой и красота. И двамата бяха желали тази близост дълго време, но не смееха да си признаят. Любиха се със страст и с чувство на успокоение и прошка. Чувстваха се, сякаш винаги са били заедно.

След това продължиха да лежат. Знаеха, че това никога няма да се повтори, но дълго ще го помнят.

— Толкова много те обичах — каза тя и го погледна.

— И аз — прошепна той със сълзи на очи и с усмивка на уста. — И още те обичам. Винаги ще те обичам. Не защото ще влизам в затвора, а защото съм глупак и твърде късно ми дойде умът в главата. Бъди по-умна от мен, Алекс... Не си опропастявай живота.

— Но ти не си го опропастил — отвърна нежно тя.

— Как можеш сега да говориш такива неща? — попита Сам тихо. — Виж къде отивам вдругиден. Какъв глупак съм бил!

Продължи да лежи по гръб и да си мисли. Как му се искаше да промени нещата! Алекс се наведе и го целуна. Той погледна в очите ѝ и видя там огромна нежност. Брок Стивънс беше късметлия, но не заслужаваше Алекс и Сам го осъзнаваше. Надяваше се, че при нея нещата ще се оправят. Момчето беше прекалено младо. Може би щеше да се научи. Може би беше по-умно, отколкото предполагаше той.

Алекс искаше да прекара нощта със Сам, но не посмя. Ако Анабел се събуди, ще се разстрои, а ако Брок се обади, ще побеснее. Знаеше, че е със Сам.

— Трябва да си тръгвам — каза тя тъжно.

Никак не ѝ се искаше да го оставя.

— Тъпо, нали? — въздъхна той. — Женени сме, а не можем да прекараме нощта заедно.

Такава ирония на съдбата.

След това Сам я погледна сериозно. Трябваше да ѝ каже още нещо.

— Искам да знаеш, че съжалявам за постъпките си. Имам предвид, когато се разболя. Бях толкова изплашен, че дори не желях да чуя за болестта ти. Твърде късно е да променя каквото и да било, но, Алекс, ако нещата можеха да се повтарят, аз бих бил при теб. Не смятам, че ще бъда добър като приятеля ти. Никога няма да си простя, че не бях до теб. Получих ужасен урок.

Беше загубил жена си и беше преследвал падаща звезда на име Дафне само защото се страхуваше и бягаше от майка си.

— Помня колко беше уплашен — каза Алекс.

Прощаваше му за болката, която ѝ беше причинил. Наистина, изглежда, се беше поучил.

— Изобщо не можеш и да си представиш колко съм бил уплашен. Бях като побъркан. Дори не можех да те гледам. Все виждах майка си. Такъв ужасен глупак бях! — възкликна Сам.

Държеше я в обятията си, а Алекс се мъчеше да не си спомня.

— Знам — каза тя тихо. — Понякога нещата се развиват по странен начин — философски добави Алекс.

Предпочиташе да приема настоящето, а не миналото. Знаеше, че Сам съжалява. Нямахше смисъл да го измъчва с това, което е било. Брок сигурно ще се вбеси, че Алекс прощава на Сам. Щеше да се гневи от

много неща. Но тази нощ не му принадлежеше. Беше нощта ѝ със Сам и ѝ беше много скъпа.

След това той бавно я изпрати до вкъщи.

Вървяха едва-едва и Сам я беше прегърнал през рамо. После пак я целуна. Безкрайно дълго стояха притиснати пред бившия дом на Сам. Алекс искаше да го покани да се качи горе, ала знаеше, че не бива. Не можеха да продължават да се вкопчват в миналото, трябваше да го оставят на мира. Но поне им оставаше нещо топло, за което можеха да си спомнят.

— Благодаря ти — прошепна тя и го целуна за последен път. — Ще се видим утре.

Сам щеше да дойде да се сбогува с Анабел. Сигурно щеше да бъде ужасно. Алекс беше взела чека за дъщеря им, но беше оставила своя на масата в хотела. Сам не беше го видял.

— Обичам те — каза той за последен път.

Беше потресен от красотата ѝ и преизпълнен от чувството си на любов към нея. Изпрати я с поглед, докато влезе във входа, и след това се върна в хотела. По страните му се стичаха сълзи. Чудеше се как е могъл да бъде такъв глупак. Беше пропилял целия си живот и сега нямаше нищо — нито бъдеще, нито Алекс. Просто не си заслужаваше да живее.

А Алекс си спомняше как са се любили, докато лежеше сама в леглото. Беше както преди, помисли си тя с усмивка, дори по-хубаво. През последната година и двамата бяха научили много за любовта и прошката. Молеше се само да бъде здрав, където и да отиде, и да си намери някакво занятие, което да го поддържа. Вече не можеше да бъде с него. Прекалено много дължеше на Брок. Нямаше значение колко обича Сам. Знаеше, че трябва да го остави. Но, боже мой, колко много щеше да ѝ липсва.

Когато Сам дойде да се сбогува с Анабел, всички се чувстваха ужасно. На тръгване направо ридаеше, а Алекс, Анабел и Кармен плачеха. Успя да обясни на детето само, че е работил с едни мъже, които направили лоши неща, а той не обръщал внимание какво вършат. Взели парите на хората, което е грехота, и сега той и лошите мъже трябвало да отидат в затвора, за да платят за това.

Можеше да каже на Анабел, че заминава на дълго пътуване. Но не пожела. Каза ѝ, че някой ден може да дойде да го види, ала мястото никак не е хубаво и това ще стане, когато порасне. Заръча ѝ да бъде добро момиче, да се грижи за мама и винаги, винаги да помни колко много я обича тати. Притискаше я в обятията си, докато всички плачеха. Най-вече плачеха Алекс и Сам. Анабел беше объркана от това, което ставаше, и се разстрои, че тати си отива и че лошите мъже са взели парите. Нямаше понятие какво означава двадесет или тридесет години. Никой не си го представяше. Просто беше невъзможно. Имаха чувството, че е завинаги.

Алекс го изпрати до асансьора и се притисна към него. Беше помолила Брок да дойде едва по-късно вечерта. Веднага след като Сам си тръгна, му се обади в хотела.

— Добре ли си?

Безпокоеше се за него. Струпваше му се прекалено много, особено като се имаше предвид колко дребна бе вината му. Всъщност главната му вина беше, че е дал възможност на съдружниците си да действат.

— Добре съм. Струваше ми се, че никога не мога да оставя Анабел. И теб.

Но ги беше оставил и се чувстваше, като че ли умира. Като че ли вече беше умрял. Вече нямаше какво да губи.

— Ще дойда утре — каза Алекс.

Как искаше да бъде с него тази нощ. Ала не беше разумно да се любят пак. След като прекараха заедно една нощ, изпитваха чувството,

че все още са женени и си принадлежат. А това само щеше да усложни положението и на двамата. Тя имаше Брок, а Сам трябваше да си отиде. Нямахме смисъл да удължават агонията...

Когато говореше със Сам или стоеше до него, усещаше, че още му принадлежи. Всичко, което ги беше свързвало преди, се бе подновило за миг. Не беше честно по отношение и на двамата. Щеше да им бъде още по-трудно, когато утре Сам трябваше да замине.

Той не я помоли да отиде при него. Онази нощ, докато се любиха, си припомни колко много я беше обичал. Искеше да я защити. Щеше да бъде още по-болезнено да я напусне сега.

— Ще се видим в съда — рече той непринудено. Държеше се изискано докрай, каза си Алекс, като затвори телефона и отново се замисли за него.

Когато Брок дойде вечерта, всички още бяха много разстроени, дори Кармен. Анабел заспа, както плачеше, въпреки усилията на Алекс да я успокои. А на Алекс нито ѝ се ядеше, нито ѝ се говореше.

— Господи, как ще се радвам, когато всичко това свърши — каза кисело Брок.

Тонът му ядоса Алекс. Като че ли чакаше да екзекутират Сам. Стори ѝ се отвратително.

— И аз ще се радвам. Смятам, че на никого не му е приятно, особено на Сам — рязко каза тя.

Защо не можеше да прояви повече разбиране? Вече нямаше защо да се страхува от Сам.

— Той сам се е забъркал в тази каша — изтъкна изразително Брок. — Не трябва да го забравяш.

— Не смятам, че е съвсем вярно. Не ти ли се струва, че пропускаш някои факти?

— О, престани, Алекс. Той е мошеник, въпреки че ти е съпруг.

На Алекс ѝ се прииска да изпищи, докато го слушаше. Толкова се тревожеше, че може да я загуби заради Сам, та единственото нещо, което желаше, беше Сам да влезе в затвора колкото е възможно по-скоро. За Брок осъждането му щеше да бъде най-добрата новина за цялата година. От време на време Алекс го мразеше за това.

Разправяха се толкова дълго, че накрая Брок реши да не прекарва и тази нощ при нея. Преди да си тръгне обаче, се скараха за това, че на сутринта тя иска да отиде в съда със Сам.

— Държа да бъда там, когато произнасят присъдата — обясни му Алекс като на бавноразвиващ се.

— Да не би както се изпраща осъден на гилотината? — гадно попита той.

С това отново я настрои срещу себе си. Но след малко Брок зададе всъщност най-важния въпрос:

— Ами ако не влезе в затвора, Алекс? Тогава какво ще стане? Ще се върнеш ли при него?

— Защо постоянно ме преследваш с този въпрос? Ти просто си побъркан на тема Сам! Откъде да знам какво ще стане!

— Още го обичаш — обвини я Брок.

— Обичам теб — опита се да го вразуми тя, ала той не искаше да чуе.

— Но и него обичаш, нали?

— Брок, престани! — изпищя Алекс.

Повече не я интересуваше дали ще събуди Анабел или Кармен.

— Обичам теб! Ти беше до мен, когато никой друг не беше! Ти ме спаси миналата година! Щях да умра без теб. Това не ти ли стига? Трябва ли да изтриваш цялото ми минало, за да си докажеш, че те обичам? Той е баща на детето ми. Той е мъжът, за когото съм се омъжила. Ужасно ме нарани, но всичко приключи. Сега ще си отиде. Само това мога да ти кажа. Не мога да ти кажа какво ще се случи, ако не влезе в затвора. Но това няма значение, защото ще влезе.

— Аз пък мога да ти кажа какво ще стане, ако го осъдят — изгледа я Брок мрачно.

Алекс отчаяно поклати глава. Беше ужасно.

— Съсипваш нас, докато се мъчиш да съсипеш него. Престани, преди да си унищожил връзката ни, Брок. Моля те... Недей.

Разплака се за него, за себе си, за Сам, за Анабел, за всички. За всички, които страдаха, дори за сестра му.

— Ако той остане, аз се връщам в Илинойс.

За първи път Алекс чуваше за това. Изведнъж осъзна колко се е измъчвал, за да прави планове без нея.

— Защо?

— Защото мястото ми не е тук. Ти му принадлежиш, знам. Колкото и да е бил подъл, колкото и зле да те е наранил, ти още му принадлежиш. Чувствам го отвътре.

И той плачеше, докато ѝ говореше. Беше вярно и Алекс не можеше да го отрече.

— Ако го осъдят, тогава пак ще си сама. Ще си свободна. Но ако ли не, аз си отивам у дома, Алекс. Мисля, че съм готов да се върна. Заминах заради сестра си, ала ти ми помогна да излекувам раните си. Винаги съм смятал, че съм отговорен за това, че сестра ми се отказа от химиотерапията. Смятах, че съм могъл да я заставя да продължи. Сега знам, че нищо не съм бил в състояние да променя. Тя направи онова, което искаше.

Гласът му звучеше успокоено и изглеждаше по-зрял отпреди. Човек трудно порастваше и това винаги беше ужасно болезнено.

— Ти ми спаси живота, Брок — каза Алекс спонтанно.

— И сама щеше да се справиш, защото си от този вид жени. Не се предаваш. Затова още го обичаш. Просто няма да престанеш, нали?

В думите му имаше повече истина, отколкото тя си даваше сметка. Брок беше изиграл важна роля за нейното оцеляване. Застави я да продължи да се бори.

— Смятам, че ти ме накара да се боря — каза му тя.

Признаваше заслугите му.

— Приятно ми е да го чуя, но не се знае дали е така — след това я погледна с тъжна усмивка. — Знаеш ли, винаги ще те обичам.

— Говориш, като че ли ще заминаваш ги, а не Сам — промълви Алекс със сълзи на очи.

Брок сви рамене.

— Може би трябва да си отида — каза той тъжно.

През последните три месеца беше ужасно и за двамата. Странното бе, че отношенията им бяха много по-добри, когато ѝ помагаше да преодолее ефектите от химиотерапията.

— Не си отивай, Брок. Сам няма шанс да се измъкне.

Опитваше се да го увери, ала това още повече я натъжи.

— Дори да замине, винаги ще го обичаш.

— Вярно — призна си тя. — Ще го обичам. Но той е миналото, а ти си бъдещето. Трябва да решиш дали можеш да понесеш, дали би могъл да живееш, като знаеш, че съм го обичала.

Той кимна, ала не отговори.

Когато Брок си тръгна, Алекс изпита странното чувство, че той вече няма да се върне и че никога няма да може да приеме връзката,

която беше имала със Сам, и че наистина го е обичала. Искаше Алекс да мрази Сам. Но тя не можеше. Искаше Алекс да няма минало с когото и да било, да няма никаква връзка с мъжа, когото още толкова дълбоко обичаше. Но животът не беше толкова прост. Никога не раздаваше само хубави карти и бързи печалби. Винаги съществуваха трудни комбинации и трябваше да се прави нелесен избор. Сега тя нямаше възможност да избира. Сам си отиваше, Брок или щеше да порасне, или щеше да си остане същият. Трябваше да се примири с миналото ѝ или да я остави. Алекс имаше чувството, че тези десет години разлика между тях накрая щяха да се окажат пропад, която не можеше да се прескочи. Брок също го осъзнаваше. Като че ли беше готов да си отиде. В известен смисъл и двамата си бяха помогнали да оздравеят и може би дните им заедно бяха свършили. Тъжно беше да мисли за това, но през последната година Алекс се беше научила да приема всичко. Знаеше, че ако ѝ се наложи, би могла да живее и сама. Но изпитваше странното чувство, че може да загуби и двамата мъже в живота си. Може би за нея беше време да остане сама.

Легна си и се замисли за Брок и за всичко, което беше направил за нея. Ала до сутринта продължи да мисли само за Сам. Сега той имаше нужда от нейните мисли и от нейната сила. Като че ли беше вплетен в душата ѝ и завинаги оставаше там. Когато го осъзна, изпита странно успокоение. Нямаше нужда повече да се съпротивлява. Сам беше станал неизменна част от нея преди много време и тя даже не беше забелязала това.

Стана в шест часа и в седем беше вече облечена с черен костюм. Не каза на Анабел къде отива, но Кармен знаеше. Алекс изглеждаше сериозна на закуска и тръгна рано, за да бъде в съда преди Сам да дойде. Искаше да бъде там заради него.

Когато пристигна, залата беше вече пълна с хора. Не желаше да сяде на масата на адвокатите, макар че имаше тази възможност. Там се беше разразила голяма караница, защото Саймън Баримор беше напуснал страната предишната нощ. След като всичко се уреди и се издаде заповед за арестуването му заради неявяване в съда, съдията беше готов да започне с останалите.

Първи бяха Лари и Том. Всеки беше осъден на по десет години затвор и глоба от по един милион долара. В залата се чу ахване. Репортерите се развихриха както винаги и трябваше да ги усмиряват.

Съдията яростно удряше с чукчето. След това призова Сам да стане.

Сам изглеждаше много сериозен и съвършено спокоен. В залата настъпи оживление. Всички признаваха, че неговият случай е различен. Беше поддържал до края, че не е знаел какво вършат останалите. Поради изключително сложните обстоятелства, свързани с болестта на жена му, и собствената му глупост, без да се споменава авантурата му с Дафне, временно беше престанал да обръща внимание на действията на своите съдружници. Съдебните заседатели също отчетоха това и го оневиниха по отношение на незаконното присвояване на пари. Оставаха обаче обвиненията в измама.

Съдията го погледна дълго и изпитателно. После с бавен и ясен глас произнесе присъдата:

— Самюел Ливингстън Паркър, осъждам ви на глоба в размер на петстотин хиляди долара, която да платите от собствените си средства, и на десет години затвор.

Тълпата ревна и всички фотографи, които се намираха в залата, се втурнаха към Сам. Съдията се развика и заудря с чукчето. Сам затвори очи, но само за секунди, и Алекс почувства как ѝ прилошава, както при химиотерапията.

— Десет години затвор — повтори съдията и яростно изгледа тълпата, а после Сам, призовавайки към тишина. — Вашата присъда се намалява на десет години условно, считано от днешна дата. Съдът ви препоръчва да си намерите друг вид работа, господин Паркър. Например да ловите кучета. Откажете се от спекулативния капитал и от Уолстрийт.

Сам се втренчи в съдията, както и всички останали в залата. За миг настъпи тишина. Десет години условна присъда. Значи беше свободен! Алекс не можеше да повярва.

След това се вдигна невъобразима врява.

Адвокатите стискаха ръцете си. Том и Лари бяха отведени. Сам изглеждаше като замаян, докато съдът се оттегли и фотографите от всички вестници в страната започнаха да го снимат. В продължение на двадесет минути Алекс не можа да се приближи до него и просто стоеше и го гледаше стъписано. Филип Смит беше свършил прекрасна работа, както и съдията. От самата Инспекция по условни присъди бяха препоръчали такава присъда за Сам. Бяха преценили, че се е

показал като глупак, но не като престъпник, и нямаше да има полза да го изпратят в затвора. Алекс си спомни за чека за петстотин хиляди долара, който беше отказала да вземе от Сам преди два дни. Сега щеше да му свърши много добра работа.

Почака, докато той излезе на пътеката. Поздрави Филип Смит и екипа му. След това изведнъж се озова лице в лице със Сам. Той ѝ се усмихваше почти плахо.

— Това идва като изненада, нали? — каза ѝ.

Изглеждаше като замаян.

— Без малко да падна, когато съдията произнесе присъдата — призна Алекс. — Смятах, че ще си отидеш завинаги.

Тя се усмихна, а Сам се разсмя. Чувстваше се като нов, както се чувстваше Алекс, когато свърши химиотерапията.

— Бедната Анабел... На какви мъки я подложихме за едното нищо... Хайде да я вземем от градината — предложи Сам и погледна към Алекс със странен израз. Говореше ѝ тихо сред шума на тълпата. — Хайде да отидем някъде и да си поговорим.

— Какво ще кажеш за твоя хотел? — пошепна тя в ухото му и той кимна в знак на съгласие.

— Ще се видим там след половин час — рече Сам и последва Филип Смит във от залата.

Алекс си помисли дали да се обади на Брок, но не знаеше какво да му каже. Беше предрекъл какво ще се случи, както и всички усложнения, които произтичаха от това. Не можеше да го уверява пак, че го обича. По-лошото беше, че не беше убедена какво чувства сега. През нощта се беше примирила с много неща. Подозираше, че и Брок е стигнал до същите изводи, когато си тръгна. Изобщо не беше ѝ се обаждал.

Изведнъж и без предупреждение Сам се бе върнал в живота ѝ. Това я накара да си спомни за миговете на близост преди два дни и как всичките им спомени се бяха събудили. Вече не разбираше нищо. Знаеше, че още обича Сам, но дали му вярваше? Щеше ли да бъде до нея, ако пак се разболееше или отново щеше да я предаде? Обещанията ли бяха истински или кошмарите? Къде беше мястото на Брок във всичко това? Какво му дължеше и какво искаше от него? Сега въпросът не беше в Брок. Въпросът беше в Сам с неговите качества и слабости. Въпросът беше за тях двамата — какво ще правят от тук

нататък. Добре знаеха, че животът не дава никакви гаранции, само обещания, пожелания и мечти. И ужасна болка, когато мечтите се срутваха.

Главата ѝ се въртеше, като взе такси към „Карлайл“. Сам вече я чакаше. Кръстосваше напред-назад пред хотела, като че ли не можеше и миг повече да чака. Таксито намали скорост, когато стигнаха, и портиерът ѝ отвори вратата.

Алекс слезе, а Сам се взря в очите ѝ. Тя разбра, че Брок е прав. Със Сам се обичаха. Беше толкова просто.

Той беше забравил венчалната клетва, но Алекс никога не беше я забравяла. „За добро или лошо...“ Всичко още съществуваше въпреки цялата болка, която ѝ беше причинил, и разбитото ѝ сърце.

Искаше да каже на Брок, че греша. Искаше да се издигне над всичко, да бъде по-различна, модерна и много силна, но не беше. Беше жена, вярна жена, която още обичаше съпруга си.

— Здравей, Сам — каза тя тихо, когато той взе ръката ѝ и я пъкна под своята, за да я отведе в хотела. Още беше потресен и замаян от онова, което току-що се бе случило в съда. Чувстваше се много плах и невероятно щастлив.

— Може ли да се качим горе? — попита той вежливо.

Алекс се усмихна и кимна. Минаха през въртящите се врати и слязоха по стълбите към фойето.

— Може — промълви тя тихо.

Започваха отново. Бяха още приятели, въпреки че я беше наранил толкова силно. Алекс не беше уверена дали са повече от приятели. Не можеше да предрече бъдещето.

Застана до него в асансьора и се почуди какво ще стане сега. Как ще съберат счупените парченца, как ще забравят всичко, което се беше случило. Какво ще кажат на Анабел и какво Алекс ще каже на Брок. Щеше да ѝ бъде трудно да му признае, но той вече знаеше. В момента си събираше багажа. Бяха се сбогували предишната вечер, без да разберат точно кога.

Всичките ѝ тревоги сякаш се изпариха, когато стигнаха осмия етаж. Сам се обърна и я погледна. Извади ключа си и дълго го държа в ръка. Гледаше я и тя му се усмихна. В усмивката ѝ имаше тъга, истина, разбиране и мъдрост. Толкова много неща бяха научили един от друг.

Толкова много трудни неща. Брок беше прав. Въпреки всичко Сам още бе неин съпруг.

Той пхна ключа в ключалката и го превъртя, след това леко бутна вратата и я отвори. После я грабна на ръце и я пренесе през прага. Погледна я въпросително. Искаше да бъде сигурен, че и тя е съгласна. Алекс го погледна и кимна.

Даваше им се втори шанс. Рядък, много рядък шанс в живота на когото и да било. Бяха получили втори шанс. Беше време да го сграбчат и да започнат отново.

Той я отпусна да стъпи. Алекс се усмихна и леко бутна вратата, която се затвори зад тях.

Издание:

Даниел Стийл. Като мълния

ИК „Хемус“, София, 1996

Американска. Първо издание

Редактор: Елена Константинова

Коректор: Нина Вълчева

ISBN: 954-428-132-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.